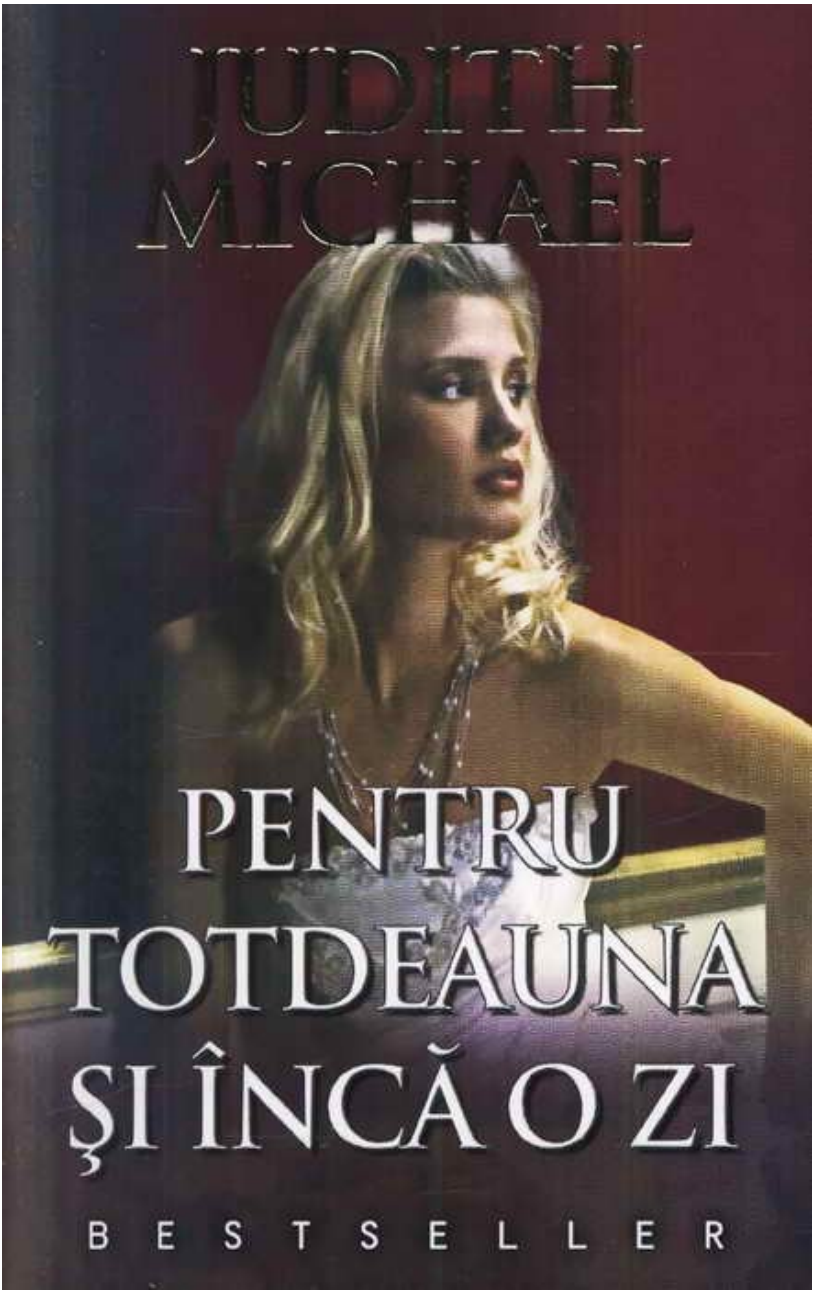
JUDITH
MICHAEL
PENTRU
TOTDEAUNA
ŞI ÎNCĂ O ZI
BESTSELLER

JUDITH MICHAEL

PENTRU TOTDEAUNA ŞI ÎNCĂ O ZI

***A CERTAIN SMILE* by Judith Michaels**

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

Capitolul 1

Miranda Graham şi Yuan Li s-au cunoscut la aeroportul din Beijing, când el a apărut din senin pentru a o salva de mulţimea de oameni care o împingeau şi o îmbrânceau din toate părţile. Ea stătea la rândul pentru taxiuri, chiar la ieşirea din aeroport, încremenită, în timp ce alţii ţâşneau în faţa ei, împingând-o şi izbind-o indiferenţi, în timp ce ea se chinuia sa nu se îndepărteze de valiză. Asaltată de zgomotul asurzitor şi necontenit, se ferea de contactul cu acele trupuri străine, simţindu-se neputincioasă şi speriata, dintr-odată.

„Nu se poate aşa ceva; mă aflu într-unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume; n-am de ce să mă tem; nimeni n-o să-mi facă niciun rău.

Dar nu le plac americanii şi nimeni nu zâmbeşte şi nu-mi face loc... pur şi simplu, dau

peste mine, ca şi cum ar vrea să mă dărâme…”

Ştia că e ridicol, dar se simţea ameninţata şi singură şi nu se clintise nici măcar cu un centimetru în zece minute. „Aş putea să stau aici toată noaptea şi să nu reuşesc să ajung la hotel”, se gândi ea. „Trebuie să fac ceva; ce fac oamenii ca să ajungă undeva în ţara asta”?

Atunci apăru Li, ieşind în evidenţa din mulţime, fiind mai înalt decât cei din jur, şi îi puse mâna pe umăr. Ea tresări spreiată, dar nu avea loc să se mişte, aşa că îşi îndepărta capul de el.

— Daţi-mi voie să vă ajut, spuse el, şi ea fu atât de uimita să audă pe cineva vorbind englezeşte atât de limpede şi de perfect, încât se îndreptă imediat şi îl privi în ochi.

El zâmbea…

— După cum stau lucrurile, n-o să mai ajungeţi în seara asta la hotel.

Ea făcu ochii mari, dar el nu observă, deoarece îşi puse pe braţ geanta ei de voiaj şi se apleca să-i

ia valiza. Apoi, ţinând-o de braţ şi folosindu-şi trupul, deschise drum prin mulţime. Când aceasta se topea în faţa lui, el îi aruncă un zâmbet, ca un băieţel triumfător în faţa unor adulţi care puneau piedici.

— Pur şi simplu, te prefaci că nu există. 3 ste singurul mod de a supravieţui în China. Şi, acum, o să vă însoţesc până în oraş, ca să mă asigur că ajungeţi la hotel, spuse el în dreptul unui taxi din capătul şirului.

— Ah, nu. Nu.

Gândul de a se urca în maşină cu un necunoscut era la fel de înspăimântător cum fusese mulţimea de oameni.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor, aţi fost foarte amabil, dar mă descurc şi singură; am numele hotelului scris în chinezeşte... şoferul îl poate citi... O să mă descurc foarte bine.

El încuviinţa.

— N-o să vă forţez, dacă insistaţi, dar am

descoperit că e bine întotdeauna să ai pe cineva care să te ajute când ajungi într-un loc necunoscut.

Şoferul îi pusese bagajele Mirandei în portbagaj şi se uita flegmatic la clienţii nerăbdători care aşteptau să ia următorul taxi.

— Eu trebuie să merg oricum în oraş, spuse Li. E pe drumul meu.

— În îl corecta ea automat... E în drumul dumitale.

Poate că acea greşeală măruntă de limba o făcu să se simtă mai puţin intimidată sau poate ca de vină fu oboseala acumulată în cele douăzeci şi două de ore de călătorie, dar, în cele din urmă, i se păru mai simplu să cedeze şi să urce în taxi cu el.

Aşezându-se lângă ea, el scoase un telefon celular din buzunar şi vorbi puţin în chinezeşte. Închizându-l cu un ţăcănit scurt, îl vârî la loc în buzunar şi se aşeza mai comod lângă Miranda.

Ea se ghemui într-un colţ al banchetei, lipindu-se de pielea crăpată şi spunându-şi că era nebună. Nu ştia nimic despre acel bărbat, nici măcar numele său. Dacă el şi taximetristul făceau parte dintr-o bandă? Poate că făceau aşa ceva tot timpul: răpeau femei care călătoreau singure şi le ucideau dacă nu se plătea răscumpărarea sau dacă nu se plătea suficient de repede. Probabil că tocmai aranjase totul la telefon cu nişte oameni ai săi care aşteptau. De ce nu se gândise la asta înainte?

— Numele meu este Yuan Li, spuse el aruncându-i un zâmbet cald şi deschis, care Miranda ar fi putut să jure că nu avea niciun motiv ascuns. Mă bucur să te cunosc, adaugă el întinzându-i mâna.

— Miranda Graham, zise ea aruncându-i o privire scurta când îi întinse mâna la rândul ei.

El avea un chip plăcut, iar strângerea mâinii sale era fermă şi scurtă.

— Îţi mulţumesc încă o dată că m-ai salvat.

— Mi-a făcut plăcere să fiu de ajutor.

Fără să vrea, ea se uită spre buzunarul în care se afla celularul.

— L-am sunat pe şoferul meu ca zg-i spun să-mi ducă maşina acasă, zise el scurt.

Ea încuviinţă, stânjenită că era atât de transparentă, stânjenită că se simţea atât de uşurată, stânjenită că avea atât de puţină experienţă.

Dar nu obişnuia să călătorească prea mult. Până acum, cu excepţia câtorva călătorii scurte, strict de afaceri, nu se îndepărtase de casă: „oraşul Boulder, situat la poalele munţilor Colorado, unde totul era familiar. Acum, incredibil, se afla în celălalt capăt al lumii, într-un oraş unde nu cunoştea pe nimeni şi unde nu înţelegea o iota din ce se vorbea.

— Imposibil, murmură ea când taxiul trecu pe lângă un indicator de pe şosea. N-o să înţeleg

nimic din afişe, denumiri de străzi, de magazine, meniuri…

— Dar în multe locuri poţi, zise Li. Restaurantele hotelurilor au meniuri în limba engleză. Denumirile străzilor sunt scrise în alfabetul dumneavoastră, aşa încât o să te Oţi descurca ajutându-te de o hartă. Iar în zonele cu mulţi turişti, vei întâlni vânzători şi chelneri care vorbesc engleza, adesea destul de bine.

Ea roşi jenată. Era o americancă într-o călătorie de afaceri; n-ar fi trebuit să arate nimănui că se simţea neajutorată.

— O să mă descurc, zise ea calmă.

— Sunt convins, spuse el, şi zâmbetul lui păru tolerant faţă de lipsa ei de experienţă, ceea ce o făcu să-l antipatizeze imediat.

Păruse amabil, dar toată lumea ştia că străinii, îndeosebi asiaticii, nu erau demni de încredere, de obicei. N-am nevoie de el, îşi spuse ea, n-am nevoie de nimeni din China. Oricum, n-am timp

să-mi fac prieteni; nu stau decât opt zile aici. O să fiu extrem de ocupată şi, apoi, o să plec. Privi ferestrele luminate ale blocurilor identice de câte cinci etaje. După puţin timp, ferestrele deveniră mai mari, lăsând să se vadă puţin în interiorul apartamentelor din clădiri mai noi, până când acestea făcură loc zgârie-norilor, unui amestec ciudat de clădiri moderne cu birouri ce dominau nişte structuri pătrate şi mai întunecate care aduceau a relicve dintr-o altă vreme. Apoi, deodată, pe o Stradă îngustă şi aglomerată, opriră în faţa hotelului ei.

Acesta se numea „PL-ace”, sugerând poveşti de dragoste ca în basme, eroi şi eroine, dar, în realitate, era elegant, modern şi anonim, cu un hol spaţios în care se vedeau ziarele „Wall Street Journal” şi „International Herald Tribune” pe mese şi în rafturi, oameni în costume care vorbeau o engleză impecabilă, o piscina şi o sală de sport, două baruri de noapte şi un restaurant.

Zici că sunt în America, îşi spuse Miranda şi imediat se simţi mai bine.

Şi se simţi chiar mai bine când Li îi spuse la revedere în faţa hotelului, după care se îndepărtă cu taxiul pe care îl împărţiseră. Fusese atât de nonşalant, încât ea simţi un moment de supărare, dar, apoi, îşi aminti că se bucura să scape de el şi, după câteva clipe, trebuind să stea de vorbă cu băiatul de serviciu, să se înscrie în registru şi să aibă grijă că bagajele ei să ajungă sus, uită de el complet.

Când ajunse în apartament, se învârti încet pe loc, uimita de toată acea eleganţa. Draperiile erau din mătase grea cu broderii duble şi triple în mai multe culori; fotoliile şi canapeaua din camera de zi erau din lemn de trandafir şi cu perne îmbrăcate în mătase; câteva rafturi din lemn de trandafir acopereau un perete şi pe ele se aflau vase de porţelan şi un serviciu de ceai de un verde-gălbui. Patul lat era acoperit cu o

cuvertura de mătase cu flori de lotus aplicate, iar pe rafturile de jos ale noptierelor se aflau papuci căptuşiţi. Veiozele de porţelan aruncau o lumină caldă pe covor şi patul era făcut pentru noapte. Miranda privi totul şi, apoi, ameţita de oboseala şi de noile senzaţii, îşi scoase cămaşa de noapte din valiza şi se vârî în pat. Era ora unsprezece într-o seară de sfârşit de septembrie, în Beijing, China, şi în cinci minute adormi.

A doua zi la ora opt, Yuan Li ană. Miranda se trezise de la şase şi jumătate; găsise piscina hotelului întrebându-le prin semne pe cameriste şi se întorsese în cameră după ce înotase puţin, pentru a face un duşşi a se îmbrăca. Când sună telefonul, se simţea destul de triumfătoare. Totuşi, cunoscu un moment de plăcere şi uşurare când auzi o voce cunoscută.

— Mă gândeam că trebuie să existe un mod în care aş putea să te ajut în prima zi pe care o petreci la Beijing, spuse el.

Vocea îi era caldă şi degajată, astfel că ea uita de temerile din seara precedenta. Era ciudat ca el să se arate interesat faţă de ea, când atât de puţini bărbaţi o făceau, dar într-un loc unde totul era nou, nu avea timp să se mire de fiecare lucru ciudat care se petrecea.

— Tocmai mă pregăteam să iau micul dejun, zise ea.

— Ne întâlnim jos.

El aştepta în capătul celălalt al holului când ea ieşi din lift şi, o clipă, rămase ascunsă, studiindu-l. Era înalt şi foarte zvelt, cu chipul întunecat, slab, sobru, cu pomeţi proeminenţi, un nas subţire şi sprâncene groase şi drepte deasupra ochilor înguşti şi migdalaţi. Purta o geaca din piele maron peste o cămaşă albă descheiată la gât şi reiaţi de culoare închisă, iar părul său de un şaten deschis era des şi rebel. Nu-i un pâr caracteristic chinezilor, îşi spuse Miranda, comparându-l cu ceilalţi bărbaţi din hol, cu părul

drept şi negru, sprâncenele subţiri şi nasurile mai mici, aproape turtite. Şi e mai înalt decât ei. Şi mai chipeş.

El se întoarse şi zâmbi când o văzu.

— Pari odihnită, îi spuse după îşi strânseră mâinile. Şi mai puţin neliniştita.

— Am înotat puţin azi-dimineaţi... Asta ajută întotdeauna. Şi nu era nimeni la piscină. Îmi place când sunt singura.

Porniră spre un restaurant în care se intra din hol.

— Înoţi în fiecare dimineaţă?

— Cât de des pot.

— Ai spus că ajută întotdeauna. La ce anume ajută?

— Dacă sunt supărată dintr-un anumit motiv sau îngrijorată...

Îşi muşcă buzele. „Pentru Dumnezeu, e un necunoscut”. Arunca o privire dincolo de uşile duble din faţa lor.

— E un restaurant american?

— Puţin. Şi puţin european.

După ce intrară, Miranda se uită la bufetul care se întindea pe toată lungimea încăperii.

— Câtă mâncare.

— Abia începem să învăţăm cum să-i hrănim pe occidentali. Când nu ştii sigur ce să faci, faci de toate. Iat-o şi pe chelneriţa noastră. Ce doreşti, cafea sau ceai?

— Cafea, te rog. Simpla.

La bufet, ignora partea cu mâncare chinezească, în ce, tinind când ajunse lângă vafe, clătite, omlete, păsat de ovăz, o piramidă din cutii de cereale, somot>afumat, platouri cu tot felul de soiuri de brânză şi râcituri, croissant-uri, brioşe şi checuri pentru cafea şi se servi cu fructe şi o brioşă cu afine.

Încăperea spaţioasă, cu ferestre înalte care dădeau spre o stradă aglomerata, era plină de oameni de afaceri occidentali şi chinezi, dintre

care aproape toţi vorbeau englezeşte şi niciunul nu îi acordă nici cea mai mică atenţie şi nici nu păreau uimiţi că ea lua micul dejun cu un chinez. Timiditatea îi dispăru şi, odată cu ea, puţin din rigiditate.

— Pentru reuşita călătoriei dumitale, spuse Li toastând cu ceaşca de ceai. Sper c-o să-ţi placă la Beijing şi că vei lega multe prietenii excelente.

Cât de formal era! Acum era degajat şi, în clipa următoare, vorbea ca un ghid sau un politician. Miranda îl studie.

— Parul dumitale nu e tipic chinezesc, zise ea şi duse mâna la gura imediat. Scuză-mă, te rog.

— Nu-i nimic; sunt obişnuit să aud asta. Poţi să spui că e un pâr tipic american, de la tatăl meu.

— Tatăl dumitale era american? Te-ai născut în America?

— Nu, în China, în Chungdan. Tatăl meu era soldat american. Au fost mii de soldaţi, aici, ca să ne ajute să construim bazele militare când au

venit japonezii. Când tatăl meu s-a întors în America, a spus că va trimite după mama imediat cum termina serviciul militar şi îşi găsea o slujbă, dar...

Ridica mâna şi o lăsa în jos.

— Şi-a părăsit soţia şi copilul...?

— Eu nu mă născusem încă; mama a aflat că e însărcinata abia la o lună după plecarea lui şi n-avea nicio adresa pe care să-i scrie. E o poveste veche; probabil că există mii la fel. Sunt sigur că ai auzit asemenea lucruri.

— Doar într-o operă. „Madam Butterfly”.

El clătină din cap.

— E japoneza, nu chineza. Şi e o poveste despre slăbiciune: ea se sinucide, în final. Mama a fost mai puternică. A rezistat.

— Ce-a făcut?

— S-a dus la părinţii ei, la o ferma de lângă Wuxi. Le-a spus tuturor că tatăl meu murise în luptele cu japonezii. A m\neit la fermă, iar eu am

crescut cu ea şi cu – unicii.

— Ai fraţi, surori? Mama dumitale trebuie să se fi recăsătorit.

— Nu. Avea deja un soţ.

— Dar el plecase.

— Asta ar fi fost de-ajuns pentru dumneata?

— Habar n-am, spuse ea cu răceală.

— Ei bine, pentru mama n-a fost, zise el repede, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze pentru că era prea personal. Nu s-a recăsătorit niciodată.

— Unde e acum?

— A murit acum câţiva ani.

— Îmi pare rău.

— Da, a fost foarte trist. Era încă tânără, nu avea decât şaizeci şi ceva de ani, dar era foarte obosită după atâţia ani de suferinţa. Puţini au fost cei pe care i-am admirat sau i-am plăcut la fel de mult. Ea a fost una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— Dar ai avut prieteni la şcoală.

— Câţiva. Aveam o mulţime de secrete, un club cu parolă şi coduri în care comunicam şi scriam bileţele la şcoală. Credeam că suntem mai deştepţi decât ricine, mai... cum spuneţi voi? Duri?

Ea zâmbi.

— Tari.

— Da, nu-i aşa că e ciudat? Să fii tare înseamnă să fii foarte bun. Atunci de ce nu spuneţi că a fi dur înseamnă a fi cel mai bun? Limba engleză e foarte ciudată. Ei bine, am construit un club şi am descoperit că eram îndemânatic şi eram cel mai fericit când construiam şi reparam lucruri. Poate că simţeam nevoia să clădesc, după ce atâtea în jurul nostru se numiseră: invazia japonezilor, dispariţia tatălui meu, războiul civil...

„Războiul civil”. Da, citise despre asta. Acum cunoştea pe cineva care trecuse prin aşa ceva şi prin toată istoria pe care o cunoştea numai din cărţi. Se aplecă în faţă, proptindu-şi bârbia în

mână. Cât de mult se deosebea de cunoscuţii ei! Cât de diferita era întreaga lui viaţă! Cât de departe de casă se afla ea!

— Unde ai fost în timpul războiului civil?

— La fermă. Eram mic când comuniştii au preluat puterea şi a trebuit să rămânem acolo. Mama ştia că n-o să avem voie să plecăm din China şi nici tata nu putea să vină la noi. Astfel că nu l-am cunoscut niciodată şi n-am nimic de la el în afară de păr şi sprâncene.

— Şi înălţimea.

— Ei, da, dar mai sunt chinezi înalţi. Nu suntem toţi mici, de statura.

Ea roşi.

— N-am vrut să spun...

— Ştiu; scuză-mă. De unde să ştii totul despre noi, dacă n-ai fost niciodată aici? Nu mai vrei nimic? Ai mâncat foarte puţin.

— Dumneata şi mai puţin. N-ai băut decât ceai.

— Am mâncat acasă.

— Ce anume?

— Orez cu legume. Ceai „Dragon Well”. Şi găluşte din terci de fasole rămase de aseară.

Orez cu legume la micul dejun, îşi spuse Miranda. Şi găluşte din terci de fasole, indiferent ce erau acelea. Şi ceai „Dragon Well”, indiferent ce era şi asta. Se simţea ca Alice în Ţara Minunilor: nimic nu era în totalitate ciudat, dar nici normal. Ar fi vrut ¿a-i pună întrebări despre orice, dar nu spuse decât:

— Soţia dumitale trebuie să fie o bucătăreasă excelenta.

— Soţia mea a murit. Eu sunt bucătarul cel excelent.

— Pentru dumneata şi copii?

— Numai pentru mine. Fiul meu şi fiica sunt oameni în toată firea, la casele lor.

— Ah, dar nu pari... Câţi ani ai?

— Cincizeci şi cinci. Şi, acum, trebuie să-mi povesteşti despre dumneata. De ce te afli în

China.

— Ah, spuse ea uimita şi se uită la ceas. Am venit să lucrez. Nu-mi dau seama cum am putut să uit... zise ea împingând scaunul în spate. Trebuie să plec acum; am o întâlnire. Ah, o să întârzii; cum am putut să fac asta?

— La ce oră ai întâlnirea?

— La zece. Dar trebuie să ajung în cartierul Haidian şi nu ştiu cât fac până acolo.

— E un cartier mare. Care e adresa?

Miranda scoase o scrisoare din geanta.

— Denumirea e sus.

El o citi cu glas tare.

— Fabrica de Confecţii de Lux din Beijing. O ştiu; faci vreo patruzeci de minute până acolo. Traficul e întotdeauna îngrozitor şi, la ora asta, e cumplit. Dar tot mai ai timp să mai bei puţina cafea.

— Nu, vreau să ajung mai devreme. Nu suport să întârzii; oamenii se enervează. Crezi că adresa

asta e de-ajuns? Sau ar trebui să-i mai spun ceva şoferului de taxi?

— Ar trebui să fie de-ajuns, dar o să trec şi numele intersecţiei şi denumirea fabricii.

Lângă cuvintele în engleză el notă repede un şir de caractere chinezeşti.

— Unde te duci după aceea?

— Am o altă întâlnire la trei, dar, între timp, aş vrea să vizitez câteva magazine. În ghidul meu scrie că sunt câteva bune în... Wangfujing?

— Se pronunţă Wong-fu-jing, spuse el. Da, sunt multe zone pentru cumpărături, dar un punct bun de pornire e chiar aici; „Hotel Palace” se află chiar în centru. Dar ar trebui să treci şi prin „Xidan”; preţuri puţin mai mici şi magazine mai mari, spuse el scriind în chineză. She-don. Ori de câte ori vezi un X, îl pronunţi aşa.

— Ce ciudat. De ce nu se scrie la fel?

— Voi de ce nu scrieţi „thought” şi „rough” aşa cum se aude?

— Nu ştiu, spuse Miranda uimită. Nu m-am gândit niciodată.

— Nu noi am inventat scrierea asta, oricum, ci un englez. Şi de ce a făcut-o astfel, poate că numai diavolul ştie, şi noi ne batem capul cu ea, sau, mai degrabă, străinii o fac. Hai să căutăm un taxi.

Portarul opri unul şi, când ea urcă în maşina micuţă în spatele şoferului închis în cabina lui din plexiglas, Li se aplecă să-i strângă mâna.

— Dacă nu ai nicio treabă sau planuri sociale pentru cina, mi-ar face mare plăcere să te duc la restaurantul meu preferat.

Ea îl privi în ochi. Părând să nu aibă pleoape, aceştia erau limpezi, direcţi, lichizi, frumoşi şi nu dezvăluiau nimic. „E un necunoscut care m-a agăţat la aeroport. Nu ştiu despre el decât puţinul pe care mi i-a spus chiar el însuşi… dacă o fi adevărul. Dar pave de treabă şi e cineva cu care pot să stau de vorbă”. Dădu să spună da,

după care strânse din buze. „E o nebunie. În America n-aş ieşi cu un necunoscut; în China de ce aş face-o?”

— Un restaurant, spuse Li încet. Foarte public. Un loc unde oamenii pot să stea de vorbă şi, poate, chiar să devină prieteni.

Ea roşi, simţindu-se tânără şi lipsită de experienţă. Poate dacă l-aş verifica, se gândi ea…

— Dacă-mi dai numărul de la serviciu, o să te sun mai târziu, când o să ştiu care mi-e programul.

— Bună idee, spuse el, şi i-l scrise. Te rog să laşi mesaj la secretara mea, dacă nu sunt în birou.

Secretară. Birou. Cât de respectabil suna. Dar bineînţeles că avea un birou; doar îi spusese cu o seară în urmă că era inginer constructor. Fusese prea tensionată ca să dea prea multă atenţie, dar îşi dădu seama că acela era alt lucru care îi deosebea. Ea crea modele de pulovere din

caşmir: obiecte mici şi moi, care puteau fi strânse şi puse undeva. El crea clădiri, structuri uriaşe şi solide care se înălţau spre cer şi se vedeau de departe. Aproape o parodie de stereotipuri feminine şi masculine, se gândi e. Chiar nu aveau nimic în comun: nici munca, nici culturile, nici istoria, nici concepţiile despre lume şi ei înşişi, nici măcar ceea ce mâncau la micul dejun.

Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, îl plăcea. Îi plăcea vocea lui calmă, schimbarea de pe chipul lui când zâmbea şi modul serios în care o asculta. Şi vorbea englezeşte atât de bine, încât avea impresia că vorbeşte cu un american. Şi ce loc putea fi mai public şi mai sigur decât un restaurant? Aşa că încuviinţă. Ar trebui să zâmbesc, se gândi ea; ar trebui să par prietenoasă. Dar buzele îi erau rigide: ca şi cum prudenţa ar fi putut s-o apere de dezastru, şi nu le putu forţa să se relaxeze. Se întrebă dacă Li se simţea jignit de atitudinea ei rece. Nu-şi dădea

seama; el nu arata absolut nimic.

— Te sun mai târziu, spuse ea privindu-l în ochi, singurul semn de căldură de care era capabilă.

Taxiul ei gonea pe străzile Beijing-ului, ocolind biciclişti, care nu se uitau nici în stânga, nici în dreapta, autobuze, camioane, autoturisme şi motociclete care ţâşneau înapoi şi înainte fără să mai piardă timpul semnalizând sau uitându-se în oglindă. Pietonii traversau străzile pe unde voiau şi, în mod miraculos, şoferii izbuteau să-i evite. Claxoanele zbierau, fumul ieşea pe ţevile de eşapament, poliţiştii agitau bastoane care erau ignorate de toată lumea. Miranda stătea dreaptă şi rigidă în aşteptarea dezastrului, privind de o parte şi de alta a şoselei. Benzile păreau rezervate pentru diverse categorii: cele exterioare erau cele mai liniştite şi folosite de biciclişti şi bărbaţi şi femei, în majoritate femei, cocoşaţi între cei doi pari lungi ai cărucioarelor încărcate pe care le trăgeau după ei. Pe cele două

benzi interioare, pline de autovehicule, totul – aşa i se părea Mirandei – era numai haos şi groază.

— Ignora, îi spusese Li cu o seară în urmă, când taxiul de la aeroport înainta pe străzile aglomerate ale oraşului. Cel mai adesea, cei mai mulţi dintre noi ajungem la destinaţie.

— Şi când nu se ajunge? întrebase ea.

El ridicase din umeri.

— Au loc multe accidente, dar majoritatea victimelor sunt biciclişti şi pietoni. Într-o maşina, ai mai multe şanse...

Ea îi studiase chipul, dar, în întuneric şi în luminile farurilor, nu putu să-şi dea seama dacă era serios sau nu.

Acum, singura în taxi, îşi repeta acele cuvinte – „într-o maşină... mai multe şanse" – când, deodată, razele soarelui de septembrie străpunseră norii şi acea strălucire neaşteptata făcu în aşa fel încât totul păru mai puţin alarmant. Pentru prima oară îşi descleştă pumnii

şi începu să observe platanii înalţi de pe marginea străzilor, mulţimile de oameni de pe trotuare, vânzătorii ambulanţi de alimente, magazinele care se deschideau pentru ziua aceea. „Cel mai adesea, cei mai mulţi dintre noi ajungem la destinaţie”. Râse uşor. „Ce uşurare”.

Taxiul traversa Bulevardul Changping, cunoscut ei de pe harta, şi îşi dădu seama că se apropiau de zona industrială Haidian. Îşi trecu o mână prin păr şi scoase o oglinjoară pentru a-şi examina faţa.

Ar fi vrut să fie frumoasă. Dar nu fusese niciodată; nu ştia de ce îşi mai făcea griji pentru asta. Avea o faţă plăcută şi prietenoasă (îşi spusese acest lucru de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar nu putuse să găsească o descriere mai exotica); ştia că multă lume spunea că are o faţă radioasă şi deschisă, mai drăguţă atunci când zâmbea – dar ea nu vedea nimic suficient de dramatic pentru a atrage atenţia unui

necunoscut la aeroport. Am ochi frumoşi, îşi spuse ea critica şi îi deschise larg; erau mari, cu gene lungi, şi îşi schimbau culoarea de la căprui deschis la verde şi la cenuşiu deschis, dar pielea îi era alba, iar părul ei blond nu era deloc acel blond auriu din poveşti şi al fotomodelelor: era prea deschis la culoare, aproape alb la soare, scurt şi ondulat în jurul feţei, uşor de îngrijit, dar deloc memorabil. Tocmai asta e, îşi spuse ea: nimic în legătură cu mine nu e memorabil. Am o gură frumoasă, totuşi. Gurile femeilor tind să se micşoreze odată cu înaintarea în vârstă, dar, slavă Domnului, cu a mea nu s-a întâmplat asta. Şi nici nu sunt chiar atât de bătrână. Adică, nu mă simt bătrână, iar patruzeci nu e o vârsta foarte înaintata.

Dar nu mă simt nici tânără. Au trecut zece ani de când a murit Jeff şi, chiar dacă aş fi vrut să mă recăsătoresc, probabil că n-aş fi putut. Bărbaţii vor fete tinere, nu femei obişnuite, între două

vârste, cu doi copii adolescenţi şi fără bani.

Taxiul opri brusc şi ea întinse mâna ca să se proptească. Se uită la clădirea din faţa ei, bănui că era cea care trebuia şi şcoase yuanii din portofel.

— Nu le da bacşiş, spusese Li. Nu se obişnuieşte şi nu este aşteptat.

Dar ea era americanca; atunci, cum putea să nu dea bacşiş, chiar dacă şoferul o înspăimântase aproape tot drumul? Mai adăuga o monedă şi aştepta, dar nu primi niciun zâmbet sau „mulţumesc”, aşa că se îndepărtă, vag supărată. Chiar dacă nu se obişnuia să se dea bacşiş, mai ales pentru că nu se obişnuia să se dea bacşiş, el ar fi putut 9 ă-i mulţumească.

Când ajunse înăuntru, fu îndrumata spre o sală de conferinţe şi, când uşa se deschise, văzu cincisprezece, bărbaţi şi femei în jurul unei mese imense, care o priveau cu toţii şi semănau unii cu alţii. Ştia că nu era aşa, dar fefele lor păreau

create după un tipar, la fel ca şi ochii: negri, fără pleoape, pătrunzători, fără să clipească sau să dezvăluie sentimente. Iar limba pe care o vorbeau aluneca în sus şi în jos în jurul unor sunete care nu semănau deloc cu ceea ce numea ea cuvinte. Era cea mai străină limbă pe care o auzise vreodată.

Aşezându-se la masă, se simţi izolată, aproape o nonpersoană. Ştia că, în parte, acest lucru se datora faptului că nu avea experienţa în privinţa altor culturi, astfel că şi cele mai mici deosebiri faţă de felul de a fi al americanilor păreau uriaşe şi ameninţătoare. Dar poate că asta se va schimba, se gândi ea. N-am lucrat cu ei până acum. Poate că se vor dovedi a fi la fel ca cei pe care îi cunosc în Boulder.

— Domnişoară Graham, vă urâm bun venit, spuse unul dintre bărbaţi într-o engleză retezată. Permiteţi-mi să vă prezint directorii noştri şi grupul nostru de producţie, Eu sunt Wang

Zedong, director de producţie; dânsul este vicepreşedintele nostru, Xie Peng; directorul general al fabricii, Zhang {YgJÂŢ” j

Numele îi trecură pe lângă ureche şi ea ştiu că nu avea să le ţină minte pe toate niciodată. Wang Zedong, îşi spuse ea, directorul de producţie. Zhang Yinou, directorul general al fabricii. Cei cu care voi lucra. Cei pe care trebuie să-i ţin minte. Li mi-a spus că primul nume este numele de familie. Alt lucru cu care trebuie să mă obişnuiesc.

— Mulţumesc, domnule Wang, spuse 6 a când el termină de făcut prezentările şi îşi deschise servieta. Sper că aţi avut ocazia să vă uitaţi pe proiectele pe care vi le-am trimis acum două săptămâni.

— Le-am studiat cu atenţie, spuse Wang întinzând desenele Mirandei ca pe un evantai în faţa lui. Există anumite dificultăţi pe care trebuie să le discutăm, dar avem alte proiecte şi soluţii la

îndemână care să ne ajute să rezolvăm aceste probleme, dacă suntem cu toţii de acord.

Dificultăţi. Probleme. Acasă, n-ar fi început aşa discuţia, îşi spuse Miranda. Întotdeauna găseau câteva lucruri – pozitive pe care să le spună la început, câteva cuvinte de laudă pentru un lucru bine făcut, un zâmbet, o mişcare aprobatoare din cap, poate câteva glume, întrebări despre soţi, soţii sau copii... ceva personal. Nu şi aici, se gândi ea. Aici nu se discuta niciodată despre ceva personal.

Îşi forţă mâinile să nu mai tremure când scoase desenele şi mostrele de caşmir, fibre, şnururi, nasturi, bride şi mosoare de aţă. Nu era nimic complicat în ceea ce avea de făcut acolo, îşi spuse ea; o mai făcuse şi altă dată, acasă. Trebuia doar să se menţină pe poziţie, să obţină un preţ bun şi termene de producţie rezonabile, să repete întregul proces la încă vreo două fabrici de confecţii şi să plece acasă, poate chiar mai

devreme de opt zile.

— Dificultăţi? întreba ea.

— Acest costum tricotat, spuse Wang scoţând în afara unul dintre desenele Mirandei. Spuneţi că este din caşmir în patru fire şi că are un guler-şal, ceea ce face ca jacheta să fie foarte grea...

— Chiar vreau să fie grea, spuse Miranda şi auzi o notă de nelinişte în glasul ei care ştia că n-ar fi trebuit să se afle acolo. Acest costum trebuie purtat cu o bluză sau un pulover de mătase; am creat alte modele mai uşoare care sunt formate din două piese.

Wang aşteptă răbdător, după care continuă ca şi cum nici nu fusese întrerupt.

— O jachetă grea care este mai asemănătoare cu un palton decât cu un taior. Aceasta presupune altfel de maşini de tricotat şi, prin urmare, şi costurile diferă.

— Nu înţeleg. Nimeni n-ar putea să confunde această jachetă cu un palton.

— Ah, dar în ceea Cv priveşte fabricaţia, greutatea, modelul... o voi ruga pe Yun Chen să vă explice.

Yun Chen avea în faţă o copie după desenul Mirandei. La fel ca toate femeile de acolo, aceasta purta un costum sobru, închis la culoare, nu avea bijuterii şi nu era fardată. Era mai în vârstă decât Wang, se gândi Miranda, dar nu prea puteai să-ţi dai seama de vârsta chinezilor, în general: aveau o piele fie extrem de netedă, ori incredibil de încreţită. Şi femeia aceea vorbea englezeşte clar şi retezat în timp ce descria diversele maşini de tricotat necesare pentru articolele mai grele, oamenii specializaţi pentru a lucra la acele maşini, inspectorii care aveau liste separate pentru acestea.

— Este vorba de muncă, aşa cum ştiţi foarte bine, domnişoară Graham; nu facem aceste lucruri ca pe nişte piese auto. Suntem cunoscuţi pentru produsele noastre excelente, pentru

calitatea muncii noastre şi ştim cât timp necesita fiecare articol de îmbrăcăminte pentru a fi făcut perfect şi, astfel, care este costul producţiei.

— Şi care este costul? întreba Miranda.

Wang îi spuse o cifra şi ea o puse pe hârtie, calculând cursul de schimb şi socotind preţul pe care l-ar fi fixat magazinele. Clătina din cap. V

— Costumul ar costa opt mii de dolari; trebuie să-l menţinem la cinci.

— În parte, acest lucru e din cauza nasturilor „ochi-detigru”, spuse Yun Chen. Am putea să reducem preţul folosind alt gen de nasturi.

Miranda o privi uimită.

— Credeţi că schimbarea nasturilor ar reduce preţul aproape la jumătate?

— Poate din os, spuse unul dintre bărbaţi.

— Sau plastic, adăuga altă femeie, cu nişte ochelari mici cu rame de sârmă. Avem unii care par din os, sunt excelenţi.

— Doar nu vorbiţi serios, spuse Miranda

frustrată.

— Dar, dacă acest costum ar fi din caşmir din trei fire, nu din patru, am putea să folosim maşinile de tricotat standard, zise Wang. Domnişoara Graham, înţelegem că lâna dintr-un singur fir sau două nu ar fi aşa cum doriţi, dar, cu siguranţa, cea din trei fire ar fi satisfăcătoare.

Cineva vorbi în chineza şi Yun Chen îi răspunse, iar Wang traduse:

— Caşmirul din trei fire e acceptat de majoritatea oamenilor; mulţi consideră că cel din patru fire e prea greu pentru a fi purtat în interior. Cel din trei fire e mai potrivit.

Miranda se simţi la fel de asaltată ca la aeroport. „N-am venit aici ca să mă mulţumesc cu o linie «potrivit», şi voi aţi fost cei care aţi folosit cuvântul «excelent» chiar adineauri”, dar nu putu să spună aceste lucruri cu glas tare; suna prea. Critic şi ar fi putut să-i înfurie.

— Poate fără gulerul „şal”, spuse o altă femeie

cu o coadă lunga împletită. Un guler micuţ s-ar potrivi cu materialul din trei fire şi ar fi foarte elegant. Şi am putea să renunţăm la împletitura de la guler şi manşete; nu e esenţială.

Miranda desena micile modificări pe marginea schiţei în acuarelă, în timp ce glasurile se auzeau în jurul ei, discutându-i modelul. „Poate că nu e chiar atât de bun cum mi-am închipuit. Cum şi-a închipuit Talia că este. Poate că toate modelele mele sunt obişnuite, ca nişte maşini de tuns iarba sau nişte biciclete, şi singurul lucru important este cât de puţin poate să coste fabricarea lor şi cât profit pot să aducă". Nu credea acest lucru cu adevărat, dar, în clipa aceea, când nu auzea decât critici, fără zâmbete, glume sau conversaţii banale, fără un cuvânt despre cât de interesante erau ideile ei, cât de inteligent crease mânecile, gulerele sau nasturii... sau „un compliment oarecare", nu îi era uşor să creadă în ea însăşi sau să lupte pentru modelele ei.

— O să mă mai gândesc, spuse ea, în cele din urmă.

— Da, foarte bine, zise Wang, de parcă ea ar fi fost o elevă care dăduse un răspuns satisfăcător, după care scoase un alt desen. Acest pulover cu decolteu în formă de V nu prezintă niciun fel de dificultate; pentru cusătura de la manşete şi tiv va fi nevoie de mai mult timp, dar suntem talentaţi la asta.

Apoi spuse un preţ şi Miranda îl scrise, după care discutară despre culori, termene de execuţie şi cantităţi. Miranda. Luă notiţe, spunându-şi că avea să le studieze în seara aceea, la hotel, şi, dacă ceva părea îndoielnic, avea să discute cu ei a doua zi, când era odihnită.

I se păru că analizară fiecare model la nesfârşit. La unul, Yun Chen sugeră ca mânecile unui pulover să fie transformate în manşete şi cusute, iar Miranda fu de acord. În legătură cu un alt model de pulover, Wang spuse că fabricarea sa ar

fi putut să coste mai puţin dacă îkfâceau mai scurt cu doi centimetri şi Miranda fu de acord din nou.

— Atâta timp cât modelul rămâne neschimbat, adăugă ea, aproape ca şi cum l-ar fi rugat pe Wang să fie bun şi să lase puloverul în pace.

Îşi muşcă buzele; trebuia să înceteze să mai facă acest lucru, ei lucrează pentru noi, îşi spuse ea apoi, nu invers. Dar, când Wang încuviinţă amabil, ea fu extrem de uşurată, ca şi cum ar fi fost într-adevăr, o cerşetoare şi el, un om extrem de generos. „Nu ştiu cum o s-o fac, dar trebuie să învăţ să le ţin piept”.

În cele din urmă, după un tur al fabricii, întâlnirea luă sfârşit. În taxiul pe care i-l chemase Wang, Miranda se rezema de spătar şi ofta. Ca atunci când ieşeam de la şcoală, îşi spuse ea zâmbind. Nu mi-au dat nici măcar o pauză. Iar prânzul a fost oribil; servit chiar acolo, pe masa din sala de conferinţe, şi n-am putut să mănânc,

pentru că...

— Încotro? întrebă şoferul, epuizându-şi cunoştinţele de engleza cu acel cuvânt.

Miranda se îndreptă pe banchetă. Avea ceva de făcut. Scoase un plic din geantă şi îl ţinu în aşa fel încât şoferul să poată citi adresa. Când el încuviinţă, ea se lasă pe spate din Nou. Habar nu avea unde era adresa respectiva sau ce avea să găsească acolo, dar era ceva ce promisese să facă, în ultima zi petrecută în Boulder, când îşi făcea bagajele. Un serviciu.

„Vrei să duci o scrisoare pentru mine, te rog? E pentru părinţii mei, care n-au mai primit veşti de la mine de multă vreme...”

Sima Ting era o tânără din Beijing, slabă, ştearsă, cu un păr negru care i se legăna în jurul feţei, cu mâini subţiri care gesticulau când vorbea, care stătea cu picioarele încrucişate sub ea pe canapeaua dintr-un apartament din Boulder. Fugise din China după ce tancurile

invadaseră Piaţa Ticnamen, împrăştiind şi strivind miile de demonstranţi tineri care îşi făcuseră tabăra acolo. Timp de două săptămâni, gătiseră în acea piaţă imensă, cântaseră, discutaseră, dansaseră pe muzica de la aparatele de radio portabile, ascultaseră buletinele de ştiri, dormiseră pe ciment şi aşteptaseră ca reprezentanţii guvernului să-i invite să stea de vorbă despre instaurarea democraţiei în Chim... Deodată, în lumina pâlpâitoare a făcliilor şi focurilor la care se gătea, apăruseră luminile puternice ale reflectoarelor, tancuri şi soldaţi şi, într-o singură noapte, acel oraş improvizat fusese spulberat. În piaţa tăcută rămăsese doar molozul care era luat de vântul slab şi aşezat pe pietrele mânjite de sânge.

Sima Ting, care avusese nouăsprezece ani, fusese arestată împreună cu fratele ei şi mulţi dintre prieteni. După o lună, aflase că tânărul pe care îl iubea murise sub şenilele unui tanc; după

alte şase luni, fusese judecată, găsită vinovată şi condamnată la cinci ani de închisoare. A doua zi după ce fusese eliberată, se întâlnise cu un grup alcătuit din şase bărbaţi şi femei cărora le plăcea să stea în jurul unei mese şi să discute despre schimbările politice şi care, uneori, trimiteau scrisori la ziare sugerând legi pentru apărarea drepturilor civile. Acea întâlnire o trimisese pe Ting din nou la închisoare, de data aceasta, pentru cincisprezece ani.

— Şi încă ar mai fi fost acolo, dacă n-ar fi fost bolnava, spuse femeia care îi sponsorizase călătoria lui Ting în America.

Nancy Magoon, una dintre cele câteva prietene bune ale Mirandei, făcea parte din consiliul director al unei firme care îi ajuta pe deţinuţii politici să ajungă în America. Când Ting aflase că avea cancer la sân şi că şansele ei erau de a rămâne la închisoare sau a părăsi China pentru totdeauna, Nancy fusese chemata de cei din

Beijing care ştiau de ea. Şi tot ea fusese cea care o aşteptase pe Ting în Boulder, făcuse aranjamentele necesare pentru tratamentul ei medical şi îi găsise un apartament şi o slujbă la biblioteca.

— Ţi-ar plăcea de ea, îi spuse Nancy într-o zi la prânz Mirandei. E foarte tăcută, dar cine n-ar fi după ce-a trecut prin ce-a t: ecut ea? Are nevoie de prieteni şi, din moment ce pleci în China, m-am gândit că ţi-ar plăcea s-o cunoşti.

— Nu ştiu dacă o să plec în China, I-am spus Taliei că nu ştiu sigur".

— Bineînţeles c-o să pleci! Nu se poate să ratezi ocazia asta, Miranda, e ceva ce se iveşte doar o dată-n viaţă.

Miranda o privi zâmbind uşor, invidiind-o pentru chipul frumos, zâmbetul care o făcea să fie plăcută de toată lumea, pentru faptul că era sofisticată, pentru hainele ei perfecte şi pentru energia ei. „Tot ce nu sunt eu". Şi, totuşi, într-un

fel, erau prietene şi ţineau una la alta.

— Cum reuşeşti asta? în lumea ta nu pare, să existe niciun obstacol, în timp ce, într-a mea, sunt o mulţime.

— Pentru că tu te gândeşti tot timpul la ele, aşa că iau proporţii ca o pisică gestantă. Ignoră-le; o să fii uimita de cât de repede dispar. Poţi fi o femeie foarte hotărâtă, să ştii; dacă faci eforturi în acest sens, nu există lucru pe care să nu-l poţi face.

— Pentru tine nu exista lucruri pe care nu le poţi face. Întotdeauna ajuţi o organizaţie sau alta, îi faci pe oameni să facă lucruri pe care nu şi-au închipuit niciodată că le pot face sau despre care spuneau categoric că nu le pot face; tu şi Bob mergeţi peste tot, colecţionaţi opere de artă, mergeţi la petreceri, daţi petreceri... ai timp pentru toate şi niciodată nu pari să ai dubii, să fii îngrijorata sau copleşită...

— Bineînţeles că sunt, de multe ori,

Dumnezeule, doar nu sunt Femeia Fantastică. Toată lumea oboseşte, este chiar copleşită, uneori, ştii asta; dar nu toţi o arătăm. Noi două semănăm foarte mult, să ştii; altfel cum am putea fi prietene? Acum, ascultă, vreau să te duci în China. Eu n-am mai fost acolo de mulţi ani şi vreau un raport complet. Să cunoşti oameni noi, să mănânci de toate, să mergi peste tot şi, după aceea, să te întorci să-mi povesteşti.

— Niciodată n-am făcut aşa ceva. Ştii asta.

— Ei bine, ar fi timpul, zise Nancy degajată. Haide, fă primul pas. Vino s-o cunoşti pe Ting. Ea poate să-ţi povestească despre China şi să-ţi dea curaj. Vino la cină; chiar are nevoie de prieteni, Miranda, iar tu te pricepi să-i faci pe oameni să se simtă bine.

— Cum?

— Ah, eşti tăcută, nu te repezi la oameni ca să-i împingi să facă sau să spună anumite lucruri, nu eşti pretenţioasă.

— Adică sunt pasivă.

— Adică ştii să asculţi. Aştepţi să auzi ce urmează. Aştepţi să se întâmple ceva.

Miranda se încrunta. „Aştepţi să se întâmple ceva”. Nu îşi dăduse seama că ceilalţi observau acest lucru atât de bine. „Toată viaţa am aşteptat să se întâmple ceva”.

Şi, acum, se întâmplau multe lucruri. Cum ajungem în locurile în care ne descoperim pe noi înşine? se întrebă. Iat-o într-un taxi în Beijing, lucru care se datora cel puţin în parte faptului că o cunoscuse pe Sima Ting.v

Ting vorbise tot timpul cinei „despre China, despre călătoria ei până în America şi despre speranţele ei de a se întoarce acasă.

— Dar trebuie să-ţi placă aici, spuse Miranda.

— Îmi place, te rog să nu crezi că sunt o nerecunoscătoare, sunt fericită că mă aflu aici, iar Nancy a fost uluitoare, minunata şi toată lumea s-a purtat atât de frumos; este, într-adevăr,

o ţară nemaipomenita. Dar nu e ţara mea.

— O să faci în aşa fel încât să fie a ta. Ai văzut ce v-a făcut ţara ta ţie şi prietenilor tăi. Doar nu vrei să te întorci acolo.

— Nu ţara mea a încercat să mă distrugă, ci câţiva indivizi din guvern, spuse Ting şi făcu o pauză. Cred că nu poţi să înţelegi dorul de casă al cuiva, pentru că tu eşti acasă. Locul meu e în China, aşa cum al tău e aici. Familia mea e acolo, prietenii mei, munca mea, şi sunt lucruri pe care putem să le facem, trebuie să fie nişte lucruri pe care să le putem face, să schimbăm sistemul de acolo. Probabil că, la Ticnanmen, ne-am mişcat prea repede, trebuie să învăţăm să fim mai cumpătaţi, mai răbdători; astea sunt lucrurile la care trebuie să ne gândim, zise ea şi zâmbi. Aveţi o vorbă, că e ceva ce aveţi în oase. Ei bine, oasele mele sunt chineze şi dor când nu pot să atingă pământul Chinei.

Miranda se încruntă.

— Milioane de oameni au venit aici, au devenit americani şi au uitat de locurile de baştină.

— Cred că niciodată nu-şi uită locurile de baştină, spuse Ting cu blândeţe. Dar, fie că o fac sau nu, eu n-aş putea să le uit. N-aş putea să devin niciodată americancă, aşa cum nici tu n-ai putea. Să devii chinezoaică. Miranda, nu zic că ţara ta nu e minunata, ci doar că ţara mea e a mea, indiferent dacă e minunată sau nu. Şi, acum, China trece printr-o perioadă importantă. I se spune „Toamna de la Beijing” şi ştii de ce? Pentru că bătrânii care se află la conducerea ţării vor muri şi vor cădea, exact ca frunzele toamna şi, atunci, lucrurile se vor schimba.

Mai luară cina împreună încă o dată, vorbind despre China pe care Miranda avea s-o cunoască dacă pleca acolo într-o călătorie de afaceri.

— Cred că ar fi bine să te duci acolo, spuse Ting. Întotdeauna e bine să cunoşti la. – ari noi şi acolo sunt multe lucruri minunate pe care n-o să

le vezi nicăieri în altă parte. De unde ştii ce-o să se întâmple la anul? Fă tot ce ţi se iveşte ocazia să faci; viaţa se schimbă prea repede ca să amâni.

Nancy, care ascultase în linişte, încuviinţă ferm.

— Ce ţi-am spus eu? Du-te! Te aşteaptă o lume întreagă şi tu nici măcar n-ai atins suprafaţa. Am toată încrederea în tine; vei afla despre tine însăţi lucruri pe care nu le-ai ştiut niciodată.

Miranda nu-i spuse că ideea aceea i se părea alarmantă. Dar, într-un mod ciudat, era şi captivantă.

O săptămână mai târziuj Miranda o sună pe Ting ca să-i spună că pleca în China. Vocea lui Ting era plină de emoţie.

— Vrei să-mi faci un serviciu, te rog?

— Un serviciu? în China?

— Unul mic, fără probleme, dar ţi-aş fi recunoscătoare. Vrei să duci o scrisoare pentru mine, te rog? E pentru părinţii mei, care n-au mai

primit veşti de la mine de multă vreme. Le scriu adesea şi adaug foaie după foaie, sperând să găsesc pe cineva care să le ducă. Ţi-aş fi extrem de recunoscătoare dacă ai face-o.

— Bineînţeles c-o duc. Sunt sigură e-o sâam mult timp liber şi mi-ar face plăcere să-ţi cunosc părinţii.

— Ah, n-o să-i cunoşti, pentru că locuinţa lor e prea greu de găsit. Dacă vei duce scrisoarea la acest magazin, cei de-acolo le-o vor da. Faci asta pentru mine?

— Bineînţeles, spuse Miranda din nou şi, a doua zi, Ting îi aduse un plic voluminos.

Astfel că, mergând cu taxiul prin Beijing, legănându-se când într-o parte când în alta, când maşina cotea cu scrâşnet de roţi, se întreba din nou: Cum ajungem în locurile în care ne descoperim pe noi înşine? Cum utem prevedea vreodată, sau chiar înţelege, toate forţele care ne modelează şi ne fac să ne deplasăm prin viaţă?

Destinaţia se dovedi a fi o prăvălioara cu tarabe pline de legume pe trotuar. Înăuntru, rafturile erau încărcate de cutii şi borcane cu etichete pe care ea nu le putea citi. Recunoscu câteva lucruri. Dacă aş trăi aici, n-aş mânca decât alune, ouă, tăieţei şi ciuperci uscate, se gândi ea. În partea din spate a magazinului, un bărbat şi o femeie stăteau în dosul unei tejghele.

— Vă rog? spuse bărbatul.

Miranda îi întinse scrisoarea.

— Am fost rugată să aduc asta.

Bărbatul făcu o mică plecăciune.

— Mulţumim, zise el şi arătă spre rafturi. Vă rog?

— Nu înţeleg, spuse ea.

Femeia ocoli tejgheaua şi lua o pungă de ciuperci uscate şi două conserve. Le puse apoi pe toate într-o pungă de hârtie pe care i-o dădu Mirandei.

Trebuie să şi cumpăr ceva? se întrebă ea. Dar

femeia şi bărbatul făcură câteva plecăciuni mărunte „după care el îi întinse mâna şi, când Miranda o întinse pe a sa, i-o scuturăviguros.

— La revedere, zise el. Mulţumim. Mulţumim.

Răsplata mea, îşi spuse Miranda amuzată şi, după ce îşi luă la revedere de la ei, se întoarse la taxi. Îi arătă şoferului denumirea hotelului „Palace” şi el încuviinţă. Gata, îşi spuse ea, rezemându-se de spătarul banchetei când intrară pe o stradă mai aglomerată. Ce simplu; îi va face fericiţi pe părinţii lui Ting. Îşi închipui cum ar fi fost dacă nu i-ar fi văzut pe Adam şi Lisa timp de cinci ani, dacă ar fi primit veşti de la ei doar din când în când sau dele-\ N-ar fi suportat. Acei oameni trebuiau să fie foarte puternici.

O să-l întreb pe Li despre asta, îşi spuse ea. Câţi trec prin situaţia asta, câţi au fost la închisoare... Apoi se răzgândi. De fapt, nu voia să-i vorbească despre Ting. Îi plăcea ideea de a avea o treabă personala de rezolvat, de a merge prin

Beijing singura, pentru a face ceva ce nu avea nicio legătură cu Talia sau Li.

Şi, astfel, în seara aceea, la restaurant, îi spuse că îi dăduse bacşiş şoferului de taxi.

— Nu mi-a mulţumit.

— De unde ştii? spuse Li. Doar nu ştii chineza.

— N-a zis nimic. Nici măcar n-a zâmbit. Dar nici c-am văzut prea multe zâmbete pe ziua de azi.

— Oamenii s-au purtat urât cu tine?

— Ah, nu, au fost incredibil de politicoşi. Şi au zâmbit, dar nu erau nişte zâmbete adevărate. Adică, erau ca nişte strângeri de mână: ceva ce faci în afaceri. Nu aveau căldură.

— Oamenii sau zâmbetele?

— Niciuna, nici alta.

— Poate că îşi păstrează căldura pentru cei pe care-i cunosc.

— Nu le cer să mă iubească, zise ea. Cred doar că ar putea fi mai prietenoşi.

— Da. Prietenoşi, spuse el făcând un gest

mărunt. Asta e adesea o problemă pentru străinii din China.

Umplu din nou paharele cu bere Yanjing şi se lăsă pe spate.

— Dă-mi voie să-ţi spun o poveste veche. Într-o zi, un om sărac se întâlneşte cu un vechi prieten care devenise nemuritor. Când sărmanul s-a plâns de sărăcia lui, nemuritorul.1. Îndreptat un deget spre o cărămidă de pe narginea drumului, care s-a transformat imediat într-un lingou de aur. „Asta e pentru tine”, a spus el. Când omul n-a fost mulţumit, nemuritorul a îndreptat degetul spre o grămadă de pietre, transformându-le în monede de aur. Dar omul tot n-a fost fericit. „Ce mai vrei?” a întrebat nemuritorul atunci şi prietenul său a spus: „Degetul tău”.

Miranda râse.

— Îmi place. Morala e că oamenii vor întotdeauna mai mult, dar nimeni nu vrea să dea nimic, aşa că, la un moment dat, ar trebui să fim

mulţumiţi cu ceea ce avem.

— Exact. Fabula asta e din secolul 4 î.Hr. Nimic nu se schimbă de-a lungul secolelor sau în funcţie de graniţe. Acum povesteşte-mi cum a fost restul zilei. A fost bună pentru afaceri?

— Nu. Adică, poate a fost, nu ştiu sigur. Nimeni nu mi-a cerut degetul, dar mi-au cerut lucruri pe care n-am vrut să le dau... Ah, nu ştiu; trebuie să mă mai gândesc. S-au întâmplat atâtea, că parcă au fost trei, patru zile, cel puţin. Prefer să fiu aici, la acest restaurant minunat. „Fangshan”? Aşa se pronunţă?

— „Fong-shon”. Un restaurant imperial, ceea ce înseamnă că bucătarii au reînviat bucătăria împăraţilor. O bucătărie elegantă. Ţi se potriveşte.

Ea se încruntă.

— De ce spui asta?

— Nu crezi că e adevărat?

— Ştiu că nu e, spuse ea ferindu-şi privirea.

Salonul ales de el era cel mai mic din restaurant, numai cu şase mese, fiecare sub o lampă roşie de hârtie, cu franjuri. O fere. Stră mare dădea spre Lacul Beihai, care crede un argintiu pal în lumina slabă, cu copaci întunecaţi pe mal, ale căror crengi atârnau în apă. Restaurantul se afla pe o insulă din mijlocul lacului, suspendat între apa sclipitoare în care se reflecta luna şi norii subţiri care lunecau pe cerul ca opalul. Era ca o oază de vis în acel oraş frenetic, la adăpost de claxoanele automobilelor, fumul autobuzelor şi neoanele pâlpâitoare.

— Acesta trebuie să fie singurul loc liniştit din Beijing, spuse Miranda.

— Dimpotrivă, sunt multe, fiecare diferit de Celelalte. Dacă-mi vei permite, ţi la voi arăta.

Ea se încruntă din nou.

— Nu înţeleg...

Două chelneriţe, fardate teatral şi ftnbrâcate în rochii de mătase identice despicate până la pulpă,

aşezară pe masă patru platouri cu mâncare.

— Am comandat pentru amândoi, spuse Li. M-am gândit că ar fi mai simplu.

— Da, bineînţeles. Nici nu ştiu cu ce să încep.

— Începem cu mâncărurile reci... spuse el punându-i o porţie pe farfurioară, după care puse într-a sa. Carne de vită condimentată. Celelalte sunt pui, limbă de raţă şi ţi par fript. Mănâncă doar ce-ţi place.

„O să mănânc tot. Dacă-şi închipuie că poate să mă sperie cu lucruri ca limba de raţă şi ţipar... ei bine, ar putea, dar nu i-aş arăta”. Vru să ia furculiţa, dar îşi dădu seama că nu era nicio furculiţă. Într-un mic suport de porţelan erau două beţişoare de fildeş. Roşi stânjenită. Nu mâncase la prânz, pentru că îi fusese ruşine să admită că nu ştia ce să facă şi bănuise că Li avea să o ducă la un restaurant, unde erau cuţite şi furculiţe, precum cel al hotelului, unde luaseră micul dejun.

Disperată, se uita în jur ca să vadă ce făceau ceilalţi, dar toţi erau chinezi şi se simţeau ca acasă, fără să aibă nevoie de niciun fel de ajutor. Nu pot să sufăr asta, îşi spuse ea furioasă. Nu pot să sufăr să fiu într-un loc necunoscut. Nu pot să-l sufăr pe Li pentru că m-a adus aici.

Luă beţişoarele şi încercă să le ţină aşa cum văzuse că făceau ceilalţi. Părea simplu, dar, oricât şi-ar fi încolăcit degetele în jurul lor, nu le putea face să se mişte separat.

— Aşa, îi spuse Li acoperindu-i mâna cu a sa şi ghidându-i degetele în aşa fel încât să ţină cele două beţişoare de fildeş, netede şi reci, ascuţite şi cu personaje chinezeşti gravate cu roşu pe părţile laterale. Cel de jos rămâne nemişcat;

cel de sus se mişca în sus şi în jos, ca un cleşte. Pune degetul mare peste amândouă, aici, ca să le stabilizezi. Acum o să apropiem vârfurile, aşa, şi o să luăm o bucăţică de carne. Perfect. Acum, iarăşi. Vezi? încearcă şi tu, zise el luându-şi mâna

şi privind-o cum exersa. Ah, foarte bine. Acum încă una. Bravo, bravo. Înveţi foarte repede. N-ai mâncat niciodată cu beţe în America?

— Restaurantele au întotdeauna tacâmuri pe mese. Nu mi s-a părut niciodată necesar.

„Şi nu m-a intrigat. De ce n-am fost mai curioasă să le încerc, măcar o dată?”

Friptura era delicioasa, condimentată şi dulce şi, când ea îşi ridica privirea, o întâlni pe a lui Li, care aştepta.

— E excelentă. Şi, acum, că m-ai învăţat să vâr mâncarea în gură, cred că ar trebui să începi să mănânci şi să nu-ţi mai faci griji pentru mine.

— Vreau să fii mulţurrtă”.

— Sunt, spuse ea, şi era adevărat.

Se simţea fericita. După o zi în care fusese intimidată şi nesigură printre nişte străini care ştiau totul în timp ce ea nu ştia nimic, izolată, când ei vorbeau în chineza, nervoasa din cauza responsabilităţii de a negocia pentru compania ei

cu nişte necunoscuţi atât de diferiţi de ea... acum, pentru prima oară, putea să se relaxeze.

Îi plăcea acel salon liniştit cu feţe de masa albe, scrobite, şi limpi de hârtie transparentă, lampa din porţelan roşu cu auriu de pe masa lor, farfurioarele albe pe care nu avea loc decât o porţie din mâncărurile etalate în faţa lor. Îi plăceau culorile potolite ale covorului, draperiile de mătase închise la culoare şi strânse cu cordoane aurii, muzica ciudată care se auzea în surdina. Îi plăcea intimitatea mesei lor, o mică insula de limba engleză în mijlocul unei mări de neînţeles de chineză vorbită cu repeziciune. Dacă n-ar fi fost* Li, ea ar fi avut senzaţia că se îneacă; alături de el, putea să se gândească la cină.

Bău îndelung pentru a-şi răcori gura după carnea atât de condimentată. Berea chinezească era slabă, dar cu un gust distinctiv, şi era servită ca apă, chelneriţele umplându-le paharele în permanenţă, aşa cum, acasă, chelnerii umpleau

tot timpul paharele cu apă. Miranda considerase mereu că berea era banala şi ieftină, în comparaţie cu vinul, dar se potrivea perfect cu mâncărurile acelea şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi atras atenţia asupra ei cerând vin sau altceva ce ar fi făcut-o să pară şi mai diferita de toată lumea din jur. Nu-i plăcea să se afle în centrul atenţiei şi acest lucru era şi mai valabil în China. Oricum, îi plăcea berea, ceea ce o făcea să aibă şi mai mult senzaţia unei aventuri. Era copleşita de un val de recunoştinţă şi spuse din senin:

— Mulţumesc.

Iar îi zise simplu:

— Mă bucur că te simţi bine.

Când ea goli farfuria, el i-o umplu de pe platoul cu pui.

— Acum, zise el servindu-se. Tot mai vreau s-aud ce-ai făcut astăzi. Ce-ai gândit, ce-ai simţit.

Miranda luă cu beţele o bucăţică de carne şi o

vârî în gură. Ce zici de asta, îşi spuse ea bucuroasă. O singură lecţie şi mănânc ca o localnică. Simţi un val de încredere şi acesta generă sinceritatea.

— Aş vrea să fi făcut şi să fi văzut mai multe în viaţă.

— Ca, de exemplu, să înveţi să foloseşti beţele?

— Să învăţ multe. Dacă aş fi călătorit mai mult, dacă aş fi ştiut mai multe despre lume, m-aş fi descurcat mai bine astăzi. N-am fost destul de agresivă; n-am spus destul de clar că cei de la compania mea se aşteaptă ca anumite lucruri să fie făcute într-un anumit fel.

— Eşti vreodată agresivă?

— Poftim?

— Iartă-mă; am fost nepoliticos. Poate o să-ţi pun o asemenea întrebare când o să te cunosc măi bine. Sau, atunci, n-o să mai fie nevoie s-o fac.

Miranda sprijini beţele de suportul lor din

porţelan.

— Despre ce e vorba?

— La ce te referi? La impoliteţea mea? La scuzele mele?

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

— Da, spuse el încuviinţând. Te referi la faptul că am luat micul dejun şi cina împreună şi că, poate, întico bună zi, o să ne cunoaştem destul de bine pentru ca eu să aflu dacă eşti sau nu agresivă. Pot să-ţi răspund mai târziu? îţi promit c-o să-ţi răspund, dar, deocamdată, te mulţumeşti doar dacă-ţi spun că, pur şi simplu, îmi place compania ta şi găsesc că e plăcut să cinez cu tine şi că mi-ar plăcea să te ajut să petreci o seară agreabilă şi să ai o şedere şi mai agreabilă în Beijing?

Nu, se gândi ea, dar nu spuse cu glas tare. La fel cum evita să atragă atenţia asupra ei, întotdeauna încerca să nu facă agitaţie. Cel mai bine era să se înţeleagă cu oamenii pe cât posibil.

În plus, chiar era o seară agreabilă: mult mai bine decât să mănânce singură în camera de hotel.

— Da, bine, zise ea.

— Mulţumesc. Ţi-a plăcut puiul?

— A avut un gust ciudat. Aproape că mi-a plăcut.

El râse uşor.

— Data viitoare poate o să-ţi placă mai mult. Acum urmează ţiparul fript, zise el punându-i o porţie pe farfurie. Puţin cam alunecos pentru beţe, dar sunt sigur c-o să te descurci; o faci atât de bine. Cu cine te-ai întâlnit astăzi?

— Cu vicepreşedintele, directorul de producţie, directorul general al fabricii, cu cei responsabili cu producţia şi alţii care nu ştiu cuxe se ocupau. Fabrica e imensă; ai fost vreodată acolo?

— Compania mea a construit clădirea numărul doi.

Ea făcu ochii mari.

— A fost un proiect uriaş. E mult mai mare

decât clădirea numărul unu.

— Şi mai bine făcută. Ar fi trebuit să ne cheme pe noi de la început, dar au vrut să economisească bani.

— Cine? Guvernul vostru?

— Nu, japonezii. Compania asta e mixtă, finanţată în cea mai mare parte de o firmă de investiţii japoneză. Investitorii chinezi n-au decât o mică parte din ea şi, bineînţeles, conducerea e chineză, deşi au adus un grup de consilieri japonezi. E o companie excelentă; o să-ţi placa să lucrezi cu ei.

— Cred că li se pare că americanii sunt pretenţioşi şi aroganţi.

— Americanii sunt pretenţioşi şi aroganţi. Acest lucru vine din faptul că sunt naţiunea cea mai puternică din lume, spuse el umplându-i din nou farfuria. Vad că-ţi place tiparul.

— Da, foarte mult, zise ea încruntându-se. Nu cred că sunt pretenţioasa şi, sigur, nu sunt

arogantă. Nu mă simt mai puternica decât oricine altcineva. Mi-e ruşine că sunt atât de neştiutoare. Nu ştiam că guvernul vostru îi lasă pe străini să cumpere companii; credeam că, în comunism, guvernul este proprietarul tuturor lucrurilor.

— Asta nu mai e valabil. Ai făcut turul fabricii? Ce părere ţi-ai făcut?

— A fost foarte impresionant.

— Povesteşte-mi. N-am mai fost acolo de când-am terminat clădirea.

Miranda descrise atelierele cu aer condiţionat şi puternic luminate, mai lungi decât o stradă, fiecare cu şiruri lungi de mese de lucru individuale, unde femeile stăteau aplecate asupra maşinilor de cusut. Materiale viu colorate erau strânse grămadă lângă ele, semănând cu nişte păsări care dormeau, cu aripile strânse şi glasurile amuţite. De fapt, nu se auzeau niciun fel de glasuri: nimeni nu bârfea, nu râdea, nu descria boli, nu se lăuda cu copiii sau nepoţii, nu fredona

o melodie. Singurul sunet era zumzetul maşinilor de cusut şi singurele mişcări erau cele ale mâinilor rapide... deşi fiecare dintre femei ridica privirea ca s-o studieze pe Miranda când aceasta trecea pe lângă ele, măsurând-o din cap până în picioare.

— Cu ce erai îmbrăcată? o întreba Li.

— Cu un costum, spuse ea roşind. Nu mi-am adus decât costume. Nu mi-am închipuit C-o să ies seara.

— Cel pe care-l porţi acum e foarte bun pentru seară. E foarte frumos. Arăţi excelent.

Habar nu avea el cât de bun era costumul în realitate, îşi spuse Miranda amintindu-şi cât costase şi, de asemenea, cât costase celălalt costum nou al ei. E prima mea călătorie în străinitate, se gândise defensiv, vor fi atâtea lucruri pentru care voi fi nervoasă, nu vreau să-m. Ixmai fac griji şi pentru felul în care arăt.

— Chanel, nu? întrebă Li degajat.

Ea îl privi uluită.

— De unde ştii?

— CNN transmite emisiune despre moda şi Hollywood şi prezintă paradele de la New York, Paris şi Milano. Şi mă interesează toate lucrurile occidentale, nu numai unele.

— Pentru că e moştenirea ta.

— Asta e unul dintre motive. De fapt…

Ezită şi apoi zâmbi slab, un mic zâmbet interior, ca şi cum l-ar fi amuzat ceea ce avea de gând să spună.

— Cred că e din cauză că încă n-am renunţat la speranţa că tatăl meu se va întoarce. E jenant, dar nu pot să mă abţin: dintr-odată, îmi vine în cap că „astăzi” o să apară în prag, o să mă îmbrăţişeze şi o să spună: „A trecut multă vreme, dar te-am găsit şi acum putem să devenim prieteni”. E o fantezie absurdă, de copil, dar tot apare, aşa cum se întâmplă de multe ori de când mi-a povestit mama despre.”1. Atunci m-am

hotărât să învăţ despre ţara lui, aşa încât dacă o să vină, să fie impresionat de mine. Mai târziu, bineînţeles, a fost evident că plecase cu adevărat, dar, chiar dacă visul s-a stins, nu a dispărut complet şi n-am renunţat nici la studiile mele legate de America.

Clatină din cap cu tristeţe.

— Sunt prea bătrân pentru asemenea fantezii, nu crezi?

— A fost foarte greu pentru tine, spuse ea compătimindu-l. Faptul că nu ştiai, că te întrebai tot timpul...

— Exact. Mult mai greu chiar şi decât atunci când nu ai tata. Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

— Locuiesc la două străzi de mine. Dar, acum, locuiesc în casa mea, pentru costau cu copiii.

— Aşadar, ai copii. Câţi?

— Doi. Lisa are paisprezece ani şi Adam, treisprezece.

— Şi, bineînţeles, sunt minunaţi.

Ea râse.

— Bineînţeles. Deştepţi, curioşi şi nostimi.

— Trebuie să-ţi fie foarte dor de ei.

Ea tăcu. Fusese atât de ocupata şi copleşită de ciudăţenia acelei ţâri străine, încât abia dacă se mai gândise acasă. Dar, când auzi acele cuvinte simple, ochii i se umplură de lacrimi.

— La ora asta, am fi într-unul din dormitoarele lor, discutând despre ce s-a întâmplat în cursul zilei ca s-o facă speciala. Facem asta în fiecare seară înainte să meargă la culcare.

— Şi e întotdeauna ceva special?

— Întotdeauna. Uneori, e un lucru foarte mărunt şi trebuie să-l căutăm mult, dar, de fiecare dată, găsim ceva.

— Cât de norocoasă eşti.

— Da. Întotdeauna am fost.

— Dar soţul tău? Nu stă cu copiii cât tu eşti în China?

— Soţul meu a murit cu mulţi ani în urmă.

— Asta nu mi se mai pare a fi un noroc.

— Ah. Ei bine, nu, spuse ea, şi, văzând că el aştepta, continuă: Am avut noroc în alte privinţe.

— Dar nu prea vorbeşti despre căsnicia ta.

„Nu cu tine. De ce aş face-o?”

— Nu cu mine, zise el. Şi de ce ai face-o?

Îi văzu privirea uimită.

— Iarăşi am spus ceva greşit?

— Nu, doar ca... Nu.

— Ei bine, povesteşte-mi despre Adam şi Lisa. Şi despre părinţii tăi. Întotdeauna ai locuit atât de aproape de ei?

— Toată viaţa. Am crescut în casa în care stau ei acum şi, când m-am măritat cu Jeff, am cumpărat o casă pe aceeaşi strada.

— Şi sunteţi foarte apropiaţi?

— Da, foarte. Iar Adam şi Lisa îi iubesc; altfel, n-aş fi putut să vin aici.

— Aşadar, se mută în casa ta când faci aceste călătorii lungi?

— Nu fac călătorii lungi, de obicei. Asta e prima oară.

El ridica din sprâncene.

— Poporul american este cel mai iubitor de călătorii din lume.

— Ei bine, eu nu sunt. Am fost ocupată cu copiii şi cu munca mea şi îmi place foarte mult unde trăiesc. Merg de multe ori la Denver.

— Cât de departe e?

— La vreo douăzeci de mile. N-am simţit niciodată nevoia să mă duc mai departe; n-am avut niciun motiv să fac asta.

El o studie.

— Vorbeşti serios?

Ea dădu să răspundă, dar ezită.

— Nu sunt prea sigură, spuse ea după o clipă. În mare parte, cred că da. Nu că n-aş fi curioasă; mă gândesc să merg în alte ţări, să vizitez marile muzee, monumente, festivaluri, pieţe, să văd cum trăiesc alte popoare...

— Şi, atunci?

— Nimic. Doar că…

Îşi ridica privirea şi o întâlni pe a lui. Mă descoase, se gândi ea şi, totuşi, nu se simţi stingherita.

— De fapt, mi-a fost teamă să merg în locuri unde nu cunosc limba şi să nu înţeleg cultura. Şi nu-mi place să călătoresc singură.

— Dar trebuie să ai prietene care ar putea să te însoţească.

— Prietenele mele sunt ca şi mine; n-am călătorit, nu ştim limbi străine şi ne temem să nu ne trezim în locuri unde oamenii ar putea să profite de noi.

— Îmi pare rău, spuse el uşor.

— Nu-i nevoie să mă compătimeşti, zise ea cu răceală. Tu cât ai călătorit? Guvernul vostru nu vă lasă să mergeţi nicăieri, nici măcar prin propria voastră ţara.

— Am fost în toată China, în Tibet şi în

Mongolia. Nu mai e adevărat că nu putem călători cât vrem, chiar şi în străinătate. Mulţi o fac; nu e greu.

— Puteţi să mergeţi unde vreţi?

— Putem să călătorim prin China şi Hong Kong la fel de uşor cum puteţi să călătoriţi voi prin America. Iar cei care au bani pot merge în străinătate, dacă alte ţări le dau vize. Nu-i prea uşor să obţii o viză din partea Statelor Unite.

— De ce?

— Poate ar trebui să pui întrebarea asta guvernului ţârii tale.

Ea tăcu. Nu voia să discute despre guverne şi politica, nu ştia aproape nimic despre ele, iar el părea să ştie foarte mult. Indiferent despre ce vorbeau, se gândi ea, reveneau la deosebirile dintre ei.

Chelneriţele le aduseră apetitivele calde şi le umplură din nou paharele de bere. Din nou, Îi fu cel care servi porţiile. Miranda se uită în farfurie

şi văzu ochii negri ca nişte mărgeluţe ai unui crevete de un roşu aprins. Antenele păreau să-i facă semn; cochilia sa de coral sclipea acoperită de sos. Oh, Doamne, îşi spuse ea, nu pot să fac asta. Nu pot să mănânc ceva care se uita la mine.

Li apucă un crevete cu degetele, îi rupse capul şi îi supse carnea din cochilie.

— Nu se uita la tine, de fapt, spuse el pe un ton de conversaţie.

Nu sunase condescendent, dar era sigură că ar fi făcut-o dacă ea ceda acum. Luă un crevete plină de sos, îşi feri privirea şi îi rupse capul. Fără ochi, lucrurile erau mai simple, iar carnea aceea picantă nu semăna cu a nici unui crevete pe care îl mâncase vreodată. Se uită la Li. Părea absorbit de propriu-i crevete. Ei bine, n-am nevoie de aprobarea lui, îşi spuse ea şi îşi dădu seama că o aşteptase, totuşi. „Pentru că mănânc un crevete? Cât de absurdă pot să fiu?”

Întunericul înnegrise fereastra şi în aceasta, se

reflecta lămpiţa de pe masă şi sclipirile beţelor de fildeş. Când ajunser la al patrulea apetitiv „Li o întrebă:

— Îţi plac?

— Toate.

— Chiar şi crevetele?

— Mai ales. Totul e minunat. Mult mai bun decât mâncarea chinezească de acasă.

— Sper, zise el zâmbind. Lui Adam şi Lisei le place mâncarea chinezească?

— Le place orice. În cantităţi mari.

— Da, mi-aduc aminte cum adolescenţii nu par să se sature niciodată. Şi tu n-ai avut pe nimeni care să te ajute, să-ţi câştigi existenţa. Întotdeauna te-ai ocupat de design vestimentar?

— Nu, am început ca secretara la Universitatea din Colorado, în Boulder. Jeff preda construcţii de maşini acolo. Am vrut să renunţ când s-a născut Adam, dar aveam nevoie de bani şi, apoi, Jeff a murit subit când Adam avea un an şi Lisa, doi,

aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să continui să lucrez.

— A avut vreun accident?

— Nu. Într-o zi s-a întors de la tenis, nu se simţea bine şi s-a întins în pat, iar când m-am dus să-l chem la masă, era mort.

— Ce groaznic. Te-ai dus să-l trezeşti – poate l-ai mişcat şi i-ai rostit numele – şi el nu ţi-a răspuns.

Miranda îl privi curioasă.

— Exact. La fel s-a întâmplat şi cu soţia ta?

— Nu, nu, eram despărţiţi de mulţi ani când a murit, încercam doar să-mi închipui cum trebuie să te fi simţit. Nu te aşteptai deloc, te gândeai la o seară normală şi, când te-ai dus la el, te gândeai la ceva obişnuit, probabil la ceea ce pregăteai pentru cină, poate te întrebai dacă stinseseşi focul...

— Da., spuse ea tăios.

Era ca şi cum ar fi lunecat în ea, preluându-i

experienţele.

— Bun, deci soţul tău a murit. Şi ai continuat să lucrezi ca secretară?

— Da, dar în altă parte, la o companie care importa pulovere şi costume tricotate şi le vindea sub propriul nume. Am început să desenez numai din amuzament, mai mult în pauza de prânz, şi o prietenă de-a mea i-a arătat câteva modele preşedintelui companiei, după care m-au trimis la studii pentru un an şi, aşa, am devenit un designer al lor.

Suntem numai trei şi să ştii că nu e cine ştie ce companie; nu mergem la parade de modă, numele noastre nu apar pe etichetă; de obicei, nici măcar nu lucrăm cu modelele.

— Dar îţi place.

— Da, pentru că-mi place să creez lucruri. E cea mai bună modalitate de a simţi că deţii controlul; există un început, un mijloc şi un sfârşit, şi tu faci să se întâmple totul.

— Şi asta te-a adus în China.

— Da.

Li se aduse celălalt fel de mâncare, platouri cu friptură de vacă şi sos de stridii, curry de pui cu tâieţei şi raţă Beijing.

— Înfăşoară bucăţelele de raţă în aceste clătite, zise Li şi luă o clătită subţire pe care presără ceapă verde tăiată mărunt.

— Parcă ar fi „crêpe”, spuse Miranda.

Exact. De fapt, mâncarea e asemănătoare pe °te tot. Iată clătitele noastre şi „crêpe”-ul franţuzesc…

— Şi, în Mexic, „tortilla”.

— În Rusia, „blini”.

— În Israel, „blintz”.

— În Italia, „crespelle”.

— Şi, în Africa… spuse ea râzând. Trebuie. Să mă documentez.

— Dar vezi cât de mult ne asemănăm: toată lumea, pretutindeni, mănâncă clătite. Prin

intermediul mâncărurilor, poţi să afli multe lucruri despre oameni. Cât eşti aici, ar trebui să vizitezi nişte pieţe; ţi-ar plăcea.

Un castron mare de supă fu aşezat în mijlocul mesei. Miranda îl privi cu disperare. Nu mai putea să înghită nimic şi, oricum, cine mai auzise de supa la sfâr. Şitul mesei?

— Curăţa gura, zise Li. Gustă puţin doar.

În realitate, era uşoară, aromată şi delicioasă şi amândoi îşi puseră câte două porţii.

— Pieţele, spuse Li apoi. Pline de viaţă şi culoare, ceva asemănător cu bâlciurile despre care am citit că sunt în America. Şi e mâncare cât să umpli o armonică.

Miranda îl privi nedumerita.

— Ce să umpli?

— Am spus greşit? Am citit într-o revistă şi am căutat cuvântul în dicţionar. Un instrument muzical de jucărie...

Ea izbucni în râs.

— Un „kazoo”. Mâncare cât să umpli un „kazoo”, zise ea neputând să se oprească din râs. Îmi pare rău, nu rid de tine, dar mai mult copiii folosesc expresia asta şi n-are nicio legătură cu muzica... spuse ea şi râse din nou. Iartă-mă, te rog, sunt nepoliticoasă.

— Nu-i nimic, doar că aş vrea să fi înţeles gluma. Ah, iată şi desertul. Dă-mi voie, te rog.

Era din nou stăpân pe sine. Slavă Domnului, îşi spuse ea şi îşi dădu seama cât de groaznic se simţise văzându-l în dezavantaj, de fapt, ea însăşi punându-l în acea situaţie, făcându-l să se simtă stânjenit, poate chiar jignindu-l.

Îl privi cum tăia fructele în felii. Cu groază, aştepta să fie servit şi restul desertului, ştiind că nu putea să-l mănânce, indiferent ce ar fi fost, dar, în curând, fu limpede că nu mai era nimic în afară de fructe. Slavă Domnului, îşi spuse ea din nou şi se gândi cât de ciudată era o seară când lucrurile care o făceau să-i mulţumească lui

Dumnezeu erau un bărbat care se ocupa de desert şi faptul că nu exista un desert adevărat.

Li turnă un ceai de un verde pal printr-o strecurătoare de argint.

— Am putea să mergem mâine într-una din pieţe, spuse el nonşalant. Trebuie să-mi spui ce program ai ca să stabilim o oră. Am o şedinţă la zece, dar e mai bine să mergem devreme, în orice caz, să zicem la şapte, când alimentele sunt foarte proaspete şi încă nu vin turiştii. Am putea să luăm micul dejun acolo, pe stradă.

— Pe stradă?

— Vânzătorii ambulanţi fac o mâncare excelentă. O să vezi.

„Pe strada. Complet neigienic. Câţi inspectori merg să vadă ce se petrece? Niciunul. Ştiu. Dar Li nu m-ar duce într-un loc îngrozitor, care mi-ar face greaţa… nu-i aşa?

Fără să se mai gândească la răspuns, ciuguli dintr-o prună şi din ananas şi bâu din ceaiul

fierbinte. Ce seară minunata fusese. Ciudata şi exotică. Ea şi Li erau singuri acum şi, în liniştea din jur, vorbeau în şoaptă, vocile lor fund şi mai intime decât în timpul conversaţiei de mai înainte, când se aplecaseră unul spre celălalt pentru a se auzi în mijlocul acelui zumzet de glasuri. Găsiseră atâtea lucruri de discutat, sărind de la un subiect la altul, făcând mici descoperiri. Dar abia începuseră; cea mai mare parte a vieţilor lor râmâsese neatinsa. Îşi aminti de mâna lui pe a ei, când o învăţase să folosească beţele. O mâna tare, cu pielea întinsa bine pe oasele subţiri, dar, în acelaşi timp, caldă şi blândă. Şi protectoare.

Cuprinse pruna cu degetele.

— Mi-ar plăcea să vizitez pieţele. La şapte? O să fiu gata.

Capitolul 2

Li o văzu pe Miranda uitându-se după el când ieşi din lift şi porni spre ea, cu mâna ridicată în chip de salut. După privirile altor bărbaţi din hol, ştiu că zâmbetul lui trăda cât de bucuros era la vederea ei, astfel că luă o mină neutră şi aştepta pe loc, nu se duse spre ea. Purta un costum diferit de cel din seara precedentă; acesta era din mătase gri şi îl purta cu o bluză albă de mătase legata cu o fundă la gât. Ce palida e, îşi spuse el. Pielea îi era străvezie, sprâncenele blonde păreau nişte aripi fragile, iar părul blond parcă era un nor strălucitor care făcea ca ochii ei să pară mai mari şi mai întunecaţi, aproape izbitori, când privi în jur. Era ceva nepământesc în legătura cu ea, îşi spuse Li, mai ales aşa cum era înconjurată de chinezi, cu pielea lor uşor gălbuie, cu părul şi ochii negri şi trupurile îndesate şi hotărâte. Printre ei, Miranda părea să plutească. Fragilă,

se gândi el. Aşa cred. Habar n-am cât anume din ea e real şi cât e iluzie.

O privi croindu-şi drum prin holul înţesat de lume, strecurându-se printre bărbaţi care stăteau în grupuri compacte şi băieţi de serviciu care îi ocoleau cu cărucioare încărcate de bagaje. Ea mergea mai dreapta decât cu o seară în urmă, fiind mai curioasa în privinţa lucrurilor care o înconjurau şi studiind oamenii de afaceri în costume elegante şi turiştii cu aparate de fotografiat îngrămădiţi în jurul ghizilor care ţineau pancarte cu nume de universităţi şi muzee. Privirea Mirandei se opri asupra turiştilor care îşi urmau ghizii încrezători şi, când se încrunta, Li ştiu că se simţea ruptă de ei. A venit aici ca să lucreze, îşi spuse el, şi m-a cunoscut pe mine, aşa că nu e tocmai o turista, dar nu e nici localnica. E undeva la mijloc: uneori, un loc foarte dificil.

Simţi că îi vine să o ia în braţe şi s-o protejeze. Asta se întâmplase la aeroport. El îşi condusese

un prieten care pleca la Hong Kong şi tocmai se întorcea spre garaj când, în mijlocul mulţimii, se făcuse un gol şi el văzuse chipul Mirandei, palid şi ghemuit între umeri, parcă apărându-se de indiferenţa mulţimii de hinezi. Apoi, golul se umpluse la loc, făcând-o să dispară. Li îşi făcuse loc repede, pentru a o găsi. În jurul lui nu erau decât chipuri de chinezi, care priveau drept înainte şi care nu lăsau nimic să le violeze cei câţiva centimetri de spaţiu de care se înconjuraseră în timp ce se îndreptau spre destinaţiile lor. Li îşi croise drum printre ei, vag conştient că era înghiontit de coate, genunchi şi fese, fiind hotărât să ajungă la ea, gândindu-se că cineva trebuia să-i aducă un zâmbet pe chip şi strălucire în ochi şi să-i alunge acea expresie îngrozitoare de teamă şi neajutorare.

Bineînţeles că fusese îmboldit de mai mult decât atât. Era americanca. Şi îi amintea de...

— Bună dimineaţa.

Ea traversase holul şi îi întinse mâna.

Conştient de privirile bărbaţilor din apropiere, Li i-o strânse ca un om de afaceri, după care se dădu în spate pentru a o lăsa să meargă înaintea lui.

— Ne aşteaptă o maşină.

La colţ, se vedea o maşină neagra ce pătrundea puţin în intersecţie, a cărui şofer, absorbit de lectura ziarului, nu era deloc impresionat de zgomotul claxoanelor şi de vociferările celorlalţi şoferi care erau forţaţi să se strecoare pe lângă el.

— Acasă e ilegal să parchezi în intersecţie, spuse Miranda.

Îi zâmbi şi se aşeză lângă ea pe bancheta din spate.

— Ar fi fost ilegal, dacă pe maşina ar fi fost lipit un abţibild cu un slogan contra guvernului.

— Serios? Un abţibild?

— Dacă ar fi fost considerat subversiv.

O privi cum se gândi la acest lucru şi cum, apoi, păru să nu o mai intereseze. Se întrebă de ce. Nu tuturor americanilor le plăcea să discute politică? Poate că nu şi acestei americance, pentru că ea vorbea din nou despre automobile.

— Dar trebuie să aveţi reguli de circulaţie, zise ea.

— O mulţime. Dar unele lucruri sunt mai ilegale decât altele, iar regulile de circulaţie sunt undeva mai jos pe listă, spuse el, şi se aplecă să-i vorbească şoferului, după care se lăsă iarăşi pe spate. Îţi promit că n-o să dăm peste nimeni azi; până şi chinezii considera important acest lucru.

Ea clătina din cap.

— Nu-mi dau seama când vorbeşti serios.

— O să te anunţ.

Expresia de pe chipul ei se schimbă şi el scoase un oftat slab de nerăbdare. De ce nu putea să se relaxeze şi să nu-şi mai facă griji în legătură cu comentariile care ar fi putut să pară prea

personale pentru gustul ei?

— Bine, acum dă-mi voie să-ţi vorbesc despre piaţă. Nu e una dintre cele mai mari, dar e preferata mea, pentru că nu e atât de comerciala ca cele care atrag turiştii. Ah, stai puţin, zise el deodată şi îi spuse şoferului să încetinească. Acesta e unul din proiectele noastre, îi spuse apoi Mirandei. O clădire pentru birouri, cele mai multe fiind deja închiriate de General Motors şi IBM.

Miranda se uita la scheletul de beton care se înalţă spre cer. Dar schela fu cea care îi atrase atenţia.

— E foarte ciudată; din ce e?

— Din lemn de bambus. La îmbinări e legată cu fâşii de plastic. E extrem de rezistenta şi suficient de uşoară pentru a fi deplasată fără probleme dintr-un loc în altul.

Ea o studie de sus până jos, unde stâlpii erau înfipţi în trotuar fără ancore.

— Se pare că ar putea fi dărâmată de o singură rafală de vânt.

— Ah, cred că ar fi nevoie de vreo trei, patru rafale, cel puţin.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu glumeam. Putem să coborâm puţin?

— Bineînţeles.

Coborâră pe trotuar, uitându-se la clădire, şi ea îşi plimbă mâna pe schela din lemn de bambus.

— Doar că sunt atât de obişnuită cu oţelul...

— Tată!

Li se întoarse şi îl văzu pe fiul sau venind spre el.

— Mi-ai spus că vii pe-aici abia mai târziu.

— Suntem în trecere doar, zise Li în chineză, după care, în engleză, i-l prezenta Mirandei. Fiul meu, Yuan Sheng. Miranda Graham.

Cei doi îşi strânseră mâinile, Miranda zâmbind şovăitoare, Sheng cu chipul împietrit, iar Li ştiu că acesta din urmă aştepta o explicaţie.

— Scuză-mă, te rog, îi spuse el Mirandei, după care vorbi cu Sheng în chineză. Suntem în drum spre piaţă; vrei să vii şi tu cu noi?

— Nu. Cine e?

— Un designer de la New York.

Acest lucru nu era tocmai adevărat, dar era mai simplu decât să încerce să-i explice despre Boulder Colorado.

— Lucrează cu nişte fabrici de confect” şi eu îi arăt oraşul; e prima oară când a venit aici. De ce nu vii şi tu cu noi?

— Am prea multă treaba ca să mă plimb prin pieţe în toiul zilei. Din cauza ei eşti urmărit?

Li îl privi uimit.

— Poftim?

— Da, mi-am închipuit că n-ai observat. De obicei, îi depistezi la fel de bine ca noi toţi, acum de ce nu i-ai zărit? îl întrebă el privindu-l provocator, ca şi cum l-ar fi acuzat că devenea slab... sau, poate, prea captivat de o femeie ca să

mai vadă ce se petrecea în jur.

Dar de ce ar trebui să fiu în alertă? se întreba Li. N-am mai fost urmărit de ani de zile. De ce aş fi acum? Doar dacă nu cumva Miranda este cea care... Nu, n-ar avea de ce să intereseze guvernul.

— De unde ştii că e cu adevărat designer? întreba Sheng. Ce ştii despre ea?

— Suficient de mult ca s-o cred când spune că e designer. Nu cred că cineva ne urmăreşte pe vreunul dintre noi. Probabil că te-ai înşelat.

— Ştiu ce-am văzut.

— Atunci, altcineva se înşală, spuse Li pierzându-şi răbdarea. O să aflu. Probabil că vreun birocrat mărunt m-a confundat cu altcineva.

— Şi cum o să afli?

— O să aflu; cunosc nişte persoane... zise el şi, apoi, tăcu brusc. Tu de ce nu încerci să afli? Prietenul tău Pan Chao lucrează la Biroul

Securităţii de Stat; de ce nu-l întrebi pe el?

— Nu vorbim niciodată despre serviciul lui. Unde locuieşte?

— La „Palace”. De ce?

— Eram curios. Ţine-te departe de ea, tată; nimeni nu te urmărea înainte să apară ea, zise el şi se întoarse spre Miranda. Şedere plăcută, spuse el scurt în engleza şi se îndepărtă.

Lii ridică din umeri, supărat de răceala fiului său. Dar era mai tulburat decât se arătase în faţa lui Sheng! De ce să fie supravegheat? Dacă era, într-adevăr... Aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii, dar nu văzu nimic neobişnuit. Aceasta nu însemna nimic; agenţii pricepuţi se amestecau în mulţime; dacă erau foarte buni, puteau trece neobservaţi şi într-o cameră goală.

Dar era probabil ca Sheng să se înşeie. Capricios, imprevizibil, predispus crizelor de furie chiar şi ca bărbat matur, exagera în privinţa pericolelor, în parte din cauza faptului că îi

plăcea emoţia de a trăi în mijlocul lor. Li ştia că fiul sau era implicat în afaceri ilegale şi care erau unele dintre acestea. Dacă Sheng credea că tatăl sau era urmărit, poate că îşi imagina acest lucru de teamă că cei care îl supravegheau pe Li ar fi putut să descopere mai multe despre el însuşi. Încurcat, îşi spuse Li, dar, în China, mulţi dintre noi avem asemenea mod de a gândi.

Dar sunt sigur că e vorba de imaginaţia lui. În China nu e o fantezie deosebita, pentru că, aici, se întâmplă tot timpul asemenea lucruri.

Totuşi, o să fiu foarte atent.

— Îmi cer scuze pentru impoliteţea fiului meu şi pentru a mea, deoarece nu te-am inclus în conversaţie, îi spus; el Mirandei. A avut ceva să-mi spună...

— E-n regulă, spuse Miranda. E în ţara lui; poate să vorbească în limba lui.

Li o văzu că se gândea să-i pună întrebări despre Sheng, dar se răzgândi. E mai bine

crescută decât fiul meu, îşi spuse el. Dar vocea lui Sheng îi răsuna în minte. „De unde ştii că e cu adevărat designer? Nimeni nu te urmărea înainte să apară ea”.

De fapt, câte ştiu despre ea? se întrebă el. Vorbea despre copiii ei, soţul ei, puţin despre munca ei. Nu prea mult, ce era drept. Dacă până şi acel puţin era adevărat.

— Am impresia că nu mi-ai spus numele companiei la care lucrezi, zise el în maşină.

Ea fu surprinsă de schimbarea subiectului, dar, iarăşi, fu prea politicoasă – sau prea deşteaptă? – ca să spună ceva.

— „Talia”, spuse ea. E o companie mică, dar ne extindem foarte repede. Talia Greenhouse este proprietara, iar soţul ei este administrator. Dacă urmăreşti paradele de modă de pe CNN, ai auzit de „Talia”. Bineînţeles că am apărut doar împreună cu alte companii mici, dar...

— Am auzit de ea. Costumul pe care-l porţi este

o creaţie „Talia”.

— Ai spus-o la întâmplare?

— Se vede în croiala taiorului.

Miranda îl privi uimită.

— Întotdeauna observi asemenea detalii?

— Inginerii constructori au ochiul format pentru observarea detaliilor, spuse el degajat. Şi... de când lucrezi pentru „Talia”?

— De aproape zece ani.

— Dar nu ca designer dintotdeauna?

— Nu. Nu ţi-am spus că, la început, am fost secretară şi, apoi, m-au trimis la studii un an? zise ea privindu-l îndeaproape. S-a întâmplat ceva?

— Nu, zise el repede.

Pentru că nici nu se întâmplase ceva. De ce s-ar fi îndoit de ea? Era deschisă şi sinceră; nu se desluşea nimic viclean pe chipul sau în vocea ei. Începea să gândească la fel ca Sheng şi acest lucru îl făcu să se ruşineze.

— Fiul meu mi-a pus întrebări despre tine şi mi-am dat seama că nu ştiu cum se numeşte compania pentru care lucrezi.

Ea renunţă, deşi Li văzu că era încă nedumerită.

— Povesteşte-mi despre fiul tău.

— Sheng şi cu mine nu suntem apropiaţi, dar lucram împreună şi sper că, într-o bună zi, o să conducă el însuşi compania.

— El nu vrea?

— Ba vrea foarte mult, dar va dura ceva timp până când va învăţa totul, mai ales cum să se poarte cu clienţii şi cu investitorii străini. Nu e pregătit pentru responsabilitatea pe care o are cineva... cum spuneţi voi? – educat pentru sarcina asta. În acest moment, el şi încă doi prieteni – sau, poate, complici – sunt implicaţi în prea multe afaceri pentru ca el să acorde companiei noastre întreaga sa atenţie. Au două baruri de noapte şi alte câteva afaceri. Aşa că habar n-am dacă o să

se ocupe vreodată de compania mea, dar, în clipa asta, îşi face treaba bine şi acest lucru ne ţine apropiaţi – adică pe unul în preajma celuilalt – şi asta ar trebui să ne ajute în caz că hotărăşte că i-ar plăcea să-mi fie prieten.

— E căsătorit?

— Da, şi are un băiat. Soţia lui e fiica unui oficial al guvernului şi, ea împreună cu tatăl ei sunt co-proprietarii unei companii care produce imitaţii ale firmei Benetton. Nu cred că Sheng e implicat în asta.

— E ilegal. Linia de confecţii a unei companii e protejată de copyright. Iar China a semnat Acordul Internaţional privind Copyrightul.

— Dar, aşa cum vezi, ilegalitatea e un termen foarte folosit în China.

— Nu înţeleg. Dacă guvernul vostru a semnat acordul, ori e ilegal, ori nu e.

El ridica din umeri.

— E ilegal doar atunci când nu aduce bani.

Benetton e numai una dintre alte câteva sute. Jupuirea e o afacere prospera în China.

— Jecmănirea. De ce nu-i pune capăt guvernul?

— Pentru că e implicat în ea; pentru că cei din guvern, ca şi cei din afara guvernului, câştigă bani din asta. Cei ca noi, cei cărora nu ne place asta, închidem ochii.

— E o nebunie. Guvernul face afaceri ilegale?

— Nu chiar guvernul. Oamenii care fac parte din el. Îndeosebi fiii şi fiicele înalţilor demnitari. Dar asta o să se schimbe într-o bună zi; deja li se interzice celor din armată să posede fabrici şi să facă comerţ de contrabandă, spuse el, şi, când îi văzu expresia de pe chip, oftă. E o poveste lungă.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ai zis că ai doi copii. Un băiat şi o fată.

— Da, am o fată, Shuiying. Viaţa ei nu are nimic în comun cu a mea şi, totuşi, mă înţeleg mai bine cu ea decât cu Sheng. El mai are mult până să se maturizeze. Trebuie să facem eforturi ca să

devenim prieteni şi nu mi-e limpede că el ar vrea asta.

— Poate nu ştie cum să procedeze.

— Şi crezi că eu aş putea să-l învăţ?

— Cred că niciodată nu încetăm să ne învăţăm copiii; doar că-i învăţăm lucruri diferite în moduri diferite pe măsură ce cresc, încercăm să le dăm sugestii fără ca ei să-şi dea seama. Prietenele mele vorbesc despre faptul ca viaţa va fi mult mai uşoară după ce copiii vor pleca de acasă, dar, din câte îmi dau seama, copiii nu pleacă niciodată. Adică, sunt mereu în noi şi nu-mi închipui că o să încetez vreodată să mă întreb dacă Adam şi Lisa sunt bine, fericiţi, dacă nu sunt în pericol, sau dacă nu cumva au nevoie de sfaturile mele.

El tacu câteva clipe.

— Da, eşti înţeleaptă, murmură Li. Oricât am vrea să-i desprindem de noi, nu putem s-o facem. Acum hai să fim atenţi unde suntem. Ar trebui să vezi oraşul şi eu să-ţi povestesc despre el.

Împreună, priviră Beijing-ul desfăşurându-se sub ochii lor, în timp ce străbăteau bulevarde largi şi străzi înguste, trecând din zone comerciale în altele rezidenţiale, apoi printr-un amestec haotic de ambele. Li se uită de două ori în oglinda retrovizoare, dar nu zări pe nimeni în trafi dens. Nimeni, îşi spuse el. Nu e nimeni. Sheng şi-a imaginat. Deja am hotărât asta.

O văzu pe Miranda uitându-se în dreapta şi în stânga şi ştiu că ceea ce îi atrăsese atenţia era ceva cu care el era obişnuit de-acum: pretutindeni, pe străzi şi pe bulevarde, duzini de macarale galbene se înălţau spre cer, legănându-se asemeni unor monştri preistorici prin aerul poluat.

— Ca şi cum acest oraş cu totul nou ar prinde viaţă, spu ea mirată. Dar ce-a fost înainte de zgârie-nori? Parcă dărâm blocuri întregi de... ce?

— „Huttong”-uri. Străzi – de fapt, mai degrabă nişte alei – cu prăvălii şi colibe unde au locuit

secole întregi cei săraci. Acum nu mai e loc pentru ei.

„— Pentru „huttong”-uri sau săraci?

— Nici pentru una, nici pentru alta. „Huttong”-urile sunt demolate, iar cei săraci sunt împinşi spre marginile oraşului. Exact ca în America.

Văzu că ea vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ce e? întreba el.

Ea râse uşor.

— Era cât pe ce să apăr America. Dar bănuiesc că săracii nu sunt bineveniţi nicăieri; am prefera să-i facem să devină invizibili şi să continuăm să ne prefacem că prosperăm şi avem succes.

— Dar tu şi familia ta sunteţi prosperi şi aveţi succes.

— Ah, nu, n-am fost niciodată prosperi.

— Nu? Atunci, ce sunteţi?

— Ah, cam la limita sărăciei. N-am murit de foame, dar întotdeauna a trebuit să cheltuim cu grijă.

— Şi numeşti asta sărăcie.

— În comparaţie cu... zise ea, dar tăcu brusc. De ce zâmbeşti?

— Pentru că numai un copil răsfăţat defineşte sărăcia ca ceva în comparaţie cu altceva. Cei care sunt cu adevărat săraci ştiu că acest lucru e absolut. Mori de foame şi n-ai ce să cheltuieşti cu grijă.

— „Copil răsfăţat”?

— Nu, nu, n-am vrut să spun că tu eşti aşa. America este copilul răsfăţat. Prea mulţi bani, prea multă bogăţie, prea multe lucruri. Americanii habar n-au ce este adevărata sărăcie.

Aşteptă, dar ea nu spuse nimic.

— N-are nicio legătură cu tine. N-am vrut să te jignesc.

— Dacă eşti sărac, nu înseamnă că eşti superior, spuse ea cu răceală. Nu eşti mai bun decât noi, „mai puţin răsfăţat, mai matur”, numai pentru că ai cunoscut o sărăcie mai mare. Putem

s-o definim în moduri diferite, dar asta nu înseamnă că nu avem şi noi probleme.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze. Spune-mi ce înseamnă pentru tine a fi la limita sărăciei.

Ea tăcu.

— Te rog. Vreau să înţeleg.

— Înseamnă să nu ai economii şi să-ţi faci griji în legătură cu ce s-ar întâmpla dacă te-ai îmbolnăvi şi n-ai mai putea să munceşti. Înseamnă că poţi cumpăra strictul necesar, dar peste tot în jurul tău, la televizor şi în magazine, sunt tot felul de lucruri, de bijuterii, creaţii ale designerilor vestimentari, maşini scumpe, şi tu nu te poţi atinge de ele. Avem o maşină cu vreo optzeci de mii de mile la bord, casa e mică, trebuie să schimbăm acoperişul – de ce te tot uiţi în spate?

El se întoarse.

— Iartă-mă. Mă uitam după ceva, dar n-am văzut. Iartă-mă, te rog. Vrei să-mi povesteşti

despre casă?

— E foarte obişnuită. E din placaj din lemn de cedru care s-a uzat foarte tare şi totul este pe un singur nivel: o sufragerie mare, trei dormitoare mici, o cameră de familie, un solar construit de Jeff împreună cu tatăl meu, un garaj pentru două maşini cu un atelier în partea din spate şi coşul de baschet al lui Adam...

— Fiul tău.

— Da.

— Treisprezece ani.

— Da, ce memorie bună ai. Coşul de baschet e deasupra uşii garajului. Avem o verandă cu un balansoar care trebuie vopsit, scaune şi mese de răchită care, de asemenea, trebuie vopsite. Grădina din faţă e plină de buruieni, flori şi pomi bătrâni, uriaşi, cu un pârâiaş care o străbate şi un podeţ vechi pe care îl traversezi ca să ajungi de pe strada la aleea din cărămida ce duce spre casă. În spate, avem o grădină veritabilă, unde

Lisa şi cu mine...

— Fiica ta.

— Da, paisprezece ani. Lisa şi cu mine cultivăm flori şi legume de-a lungul gardului, iar prietenele ei vin să joace crochet şi badminton şi să bea limonada. În garaj, e un cuptor mic pentru obiectele din ceramică ale Lisei; e foarte talentată; a câştigat nişte premii naţionale pentru două dintre lucrările ei.

— Tu unde lucrezi?

— În solar. Îmi instalez computerul într-un colţ, un copiator, o canapea, dosarele mele şi...

— Ce e în dosare?

— Schiţe, mostre de fibre şi de materiale, nasturi, garnituri, decupaje din reviste, fotografii de la paradele designer-ilor. Am pus bucăţele de plută pe perete ca să pot să fixez în ele schiţele la care lucrez.

— Şi o masă de desen?

— Nu, îmi place să mă cuibăresc pe canapea

când creez. Introduc schiţele în computer ca să le termin. Şi am o masă de cusut; fac multe dintre articolele noastre.

— Pare să fie o casă foarte drăguţa, spuse Li după câteva clipe. Nu e ceea ce aş numi eu o casă obişnuită.

— Ah, ba este. În toată America sunt milioane de case la fel ca asta, spuse ea, şi urmară câteva clipe de linişte. Nu e o vilă, zise ea apoi defensiv.

Urmă o altă pauză, după care privirile li se întâlniră şi ei începură sa rida. Li simţi un val de afecţiune, deoarece râsul ei dovedi că ea înţelegea că, pentru majoritatea lumii, casa ei ar fi fost considerată o vilă, şi deloc obişnuită, deşi, pin a acum, – probabil că ea nu se gândise niciodată aşa.

— Tu unde locuieşti? îl întreba ea.

— Într-o casă construită secolul trecut. O să-ţi arăt; putem să mergem acolo…

Expresia de pe chipul ei se schimbă, ca şi mai

înainte, uimirea învecinându-se cu suspiciunea şi, la fel ca atunci, Li dădu înapoi.

— Mai avem puţin până la piaţă, câteva minute.

— Putem să mergem pe jos? întrebă ea. Aş vedea mai bine aşa.

— Bună idee, zise el, după care vorbi cu şoferul şi, când coborâră pe trotuar, se aplecă să-şi lege şiretul, privind repede în jur în timp ce făcea acest lucru. La câteva sute de metri în urmă, opri o maşină, din care coborî un bărbat care porni spre ei.

Li îi observă costumul negru, cămaşa albastra, cravata roşu cu albastru, şi se întoarse spre Miranda.

— I-am spus şoferului să ne ia peste o oră şi jumătate, ceea ce înseamnă că o să ajungi la timp la întâlnire, nu?

— Da. Mulţumesc, spuse ea uitându-se în direcţia în care privise el şi, imediat, se întoarse pentru a scruta strada din faţa lor.

Se aflau pe un trotuar îngust şi degradat care se întindea de-a lungul unor blocuri identice de cinci etaje care se pierdeau în zare, fiecare apartament având câte un balcon plin cu legume verzi. Pe partea cealaltă, era un bulevard cu patru benzi. Pe banda de lângă bordură, bătrâni şi bătrâne care trăgeau după ei cărucioare se uitară la Miranda când cei doi trecură pe lângă ei. Li văzu cum chipul i se încorda şi, apoi, i se relaxa, când îşi dădu seama că nu era niciun fel de animozitate în ochii lor, ci numai curiozitate, şi, în curând, ea le întoarse privirile, zâmbind chiar, şi; o dată, când spuse „Ni hao” – „Ziua bună” – primi un zâmbet în schimb.

— E la câteva străzi distanţă de-aici, spuse el, şi porniră la drum.

În ciuda îngrijorării pe care nu şi-o putea alunga, el era bine dispus, simţindu-se ca un explorator în propriul său oraş. Dar, în curând, începu să nu se mai simtă bine, fiind conştient de

trotuarele murdare şi neîngrijite, de fumul ţevilor de eşapament şi vacarmul traficului, de clădirile murdare şi de bătrânii sărăcăcioşi care îşi târşâiau picioarele.

Nu voia ca Miranda să vadă acele lucruri; voia ca ea s-a simtă vitalitatea Beijing-ului, energia sa care era trădată de macaralele şi tinerii în blugi şi cu adidaşi „Nike”; profesionişti în costume elegante italieneşti care aveau telefoane mobile şi serviete din piele pline cu comerţ mondial; magazine sofisticate şi buticuri internaţionale. În schimb, ea se uita la gunoiul de pe marginea trotuarelor. Lui i se strânse stomacul.

— Aceasta e o zonă veche a oraşului. Ai văzut ce lucruri total diferite erau în zona modernă...

— Ah, ia uite, spuse Miranda.

Ajunseseră într-un mic spaţiu deschis între blocurile cu apartamente. Pe pământul bătătorit, bătrâni cu pantaloni largi şi jachete decolorate atârnau nişte colivii acoperite în cârlige de sârmă

agăţate de ramurile unor copaci scheletici. Când bărbaţii dădură la o parte învelitorile, păsările, canari şi papagali micuţi, începură să cânte. Şi erau atât de fericiţi în lumina soarelui, ţopăind de pe scândurile lor pe podeaua coliviei şi, apoi, în leagăn, în timp ce bătrânii stăteau pe buturugi şi vorbeau între ei.

Îi zâmbi.

— Fac asta în fiecare zi. Apartamentele lor sunt mici şi întunecate, aşa că îşi aduc păsările aici, pentru aer curat. Uneori, învârtesc coliviile în cercuri largi, spunând că fac exerciţii cu pasările. Principalul, însă, e să stea la aer.

— Ce frumos. Toţi reuşesc să evadeze.

— Nu şi păsările, zise Li amuzat.

— Ba da; evadează din coliviile mai mari, cele în care locuiesc oameni. Uită-te la ei, cât de fericiţi sunt, şi oamenii şi păsările, toţi bucurându-se de libertate. Nu eşti de aceeaşi părere? Adică, toţi avem mai multe coliviişi, dacă

evadăm dintr-un a...

Glasul i se frânse sub privirea lui pătrunzătoare.

— Dar nu ştiu nimic despre asta, nu în China, oricum.

— Care sunt coliviile tale? o întrebă el.

— Ah, a fost doar o idee, foarte prostească, mă tem. Astea sunt primele animale de casă pe care le-am văzut; unde sunt câinii şi pisicile?

— Pisicile rămân în casă, iar câini nu există. Sau sunt foarte puţini. Taxa pentru. Obţinerea unei autorizaţii e prea mare pentru majoritatea oamenilor.

— De ce? Ce au câinii?

— Fac mizerie; oamenii nu curăţa după ei, consumă resursele de care e nevoie... E mai bine tară ei.

Ea îl privi uluita.

— Guvernul vostru decide că nu-i plac câinii pentru că fac mizerie pe trotuar şi îi împiedică pe

oameni să-i ţină?

— Da. E o problemă importanta?

— E o chestiune de libertate.

— Sa ai un câine.

— Să ai orice îţi doreşti.

— Cât de des poţi să ai în viaţa orice îţi doreşti?

— Ah...! spuse ea frustrata şi făcu o pauză, după care adaugă: Ai spus că oamenii îşi aduc păsările aici pentru aer curat?

— Bine, nu e chiar atât de curat cum ar trebui, recunoscu el şi zâmbi, încercând să creeze din nou o atmosferă degajată. Dar e mai bine decât într-un apartament.

— Zău? întrebă ea. E atât de greu de respirat.

— Te obişnuieşti.

El era supărat din nou şi puţin îi păsa dacă ea observa acest lucru.

— Unele ţari nu-şi permit luxul să cheltuie bani pentru curăţarea aerului şi apei. Asia se va întâmpla mai târziu, când o să fim la fel de bogaţi

ca voi, zise el şi văzu ca ea se încruntă. Nu e uşor să aperi toate acestea, dar a trebuit să decidem în ce direcţii să ne concentrăm energia şi banii şi am ales birouri şi fabrici noi...

— Dar unele lucruri sunt fundamentale, spuse ea. Aerul. Apa. A voastră e atât de proasta, încât trebuie să folosiţi apă îmbuteliată.

— Asta o să se schimbe într-o bună zi, spuse el, şi continua să meargă, astfel că ea se grăbi să-l prindă din urmă.

Bătrânii şi păsările lor cântătoare râmaseră în urmă; nimic nu întrerupea zidurile cenuşii ale blocurilor de apartamente. Apoi, pe strada următoare, fura blocaţi de sute de biciclete, încuiate şi sprijinite una de alta, toate vechi, ruginite, fără schimbătoare de viteze sau frâne de mină. Majoritatea aveau coşuri agăţate de ghidoane sau de portbagajul din spate.

— Navetişti, spuse Li. Parchează aici şi iau metroul până la serviciu.

Când dădură să-şi continue drumul, el zări cu coada ochiului o cămaşă albastră şi o cravată roşu cu albastru, înjură în gând. Putea fi o coincidenţă. Sau Sheng avea dreptate. Dacă avea, sigur era o greşeală a vreunui funcţionar idiot care îi confundase numele lui îi cu al altcuiva, dar dura mult să îndrepţi asemenea lucruri şi el nu putea să sufere să se ocupe de aşa ceva.

„Doar dacă nu cumva o urmăreau pe Miranda”.

Nu. Nu credea asta. Cu cât o cunoştea mai bine, cu atât credea acest lucru mai puţin.

Dar, indiferent care ar fi fost adevărul, se părea că avea să existe supraveghere, dar nu se făcea nicio arestare, cel puţin nu încă. Aşa că nu avea să lase ca acest lucru să-i strice dimineaţa. „Să ne urmărească; nu vor afla decât că doi oameni se simt foarte bine în piaţă”.

— Micul dejun, spuse el cu fermitate, atât pentru sine, cât şi pentru Miranda şi se îndreptă spre o femeie şi doi bărbaţi care stăteau într-un

nor de abur. Sunt prieteni de-ai mei şi fac o mâncare excelenta.

Prudenta, Miranda se uită la masa de lemn, zgâriată şi înnegrită de atâta folosinţă, la cuptorul în care se vedea arzând focul. Femeia, micuţă şi plinuţă, înfăşurată într-un şorţ care părea să fi fost alb odată, stătea în picioare lângă masă şi frământa un aluat. Li ştiu exact ce gândea Miranda: apa din Beijing nu se putea bea; şorţul femeii nu era curat;

şi, cine ştia când se spălase ultima oară pe mâini sau când ştersese masa sau ustensilele pe care le foloseau ea şi cei doi bărbaţi, sau de unde veneau ingredientele, sau cât de igienică putea fi o mâncare preparata pe o stradă plină de praf, în aerul îmbâcsit de fum de eşapament şi de reziduuri de cărbune ars.

— Mâncăm? întrebă Li.

Ştia că o făcea ca pe un fel de test, dar, dacă ea voia să înţeleagă oraşul Beijing, trebuia să-l

accepte aşa cum era. „Dacă vrea să mă înţeleagă, trebuie să mă accepte aşa cum sunt”.

— Da, spuse Miranda respirând adânc, cu chipul încordat de hotărâre. Mi-ar plăcea să mănânc ceva. Nu ştiu cum de poate să-mi fie foame după cât am mâncat aseară, dar îmi e.

Li simţi din nou un val de afecţiune şi admiraţie. Acel pas era mai greu pentru ea decât pentru cineva care era obişnuit cu noi aventuri. „Mă întreb câte aventuri are în America. Pun pariu că nu prea multe. Dar eu câte am în China?”

I-i prezentă Mirandei pe prietenii săi.

— Seara, cântă într-o formaţie de jazz, dar în fiecare zi sunt aici. Fac cele mai bune „youtiao” din Beijing. Asta înseamnă batoane prăjite. Iar acestea sunt clătite cu arpagic, înfăşori clătită în jurul batonului şi le mănânci împreună. Trebuie să caşti gura foarte mult, dar merită.

Zâmbi când ea reuşi să muşte din batonul lung

şi subţire pe care îl învelise în clătită.

Ea îl privi surprinsă.

— E minunat.

— Una dintre plăcerile mele, spuse el, şi văzu cum chipul i se relaxa în timp ce mesteca şi se uita la unul dintre bărbaţi, care răsucea alt baton în uleiul încins. Mai vrei unul?

— Da. Mulţumesc.

Continuară să meargă, apoi, mâncând, devenind o parte din viaţa străzii. Li ocoli degajat găinile şi cocoşii, dar Miranda era fascinată i îi privea cum ciuguleau în jurul cauciucurilor vechi, pieselor de mobilier abandonate şi grămezilor de gunoi. Dar, în curând, atenţia îi fu atrasă de proprietarii de magazine care îşi descuiau uşile pentru a lăsa să se vadă spaţii minuscule al căror conţinut putea fi văzut de pe trotuar, mărfurile fiind înghesuite pe rafturi, atârnând din tavan, îngrămădite pe podea şi, după ce se deschiseră uşile, de-a valma pe trotuar.

Miranda era fascinata, iar Li se uita pe lângă ea. I s-a părut că îl zăreşte pe individul cu cămaşă albastra şi cravată roşu cu albastru, dar nu era sigur şi renunţa să se mai gândească la el din nou, privind în jur. Partea aceea a oraşului era atât de departe de centrele comerciale, încât era ca şi cum s-ar fi întors în timp şi simţi nostalgie după un oraş mai simplu, în care ritmul era mai lent, fără occidentalizarea aceea masiva. Bineînţeles că era o prostie. Nimeni nu se putea întoarce în timp, cu atât mai puţin Yuan Li, inginer constructor, a cărui activitate depindea de occidentalizarea Chinei: mai comerciala, mai eficienta, mai mare, mai rapidă, mai isteaţă, mai capitalistă. Zonele acelea aveau să ajungă în curând simple amintiri.

Chiar şi acum i se părea ciudat, dar, apoi, îşi dădu seama că Miranda era elementul ciudat, tăcută, subţire, străină.

Era ca o rază de lumina pe nişte străzi

mohorâte, cu costumul ei de un gri argintiu, cu părul ei aproape alb şi cu pielea ei alba. Li o simţea lângă el ca şi cum s-ar fi atins unul de celălalt. Mergeau cu acelaşi pas şi el avea senzaţia că se afla într-o excursie: în dimineaţa aceea şi el era un străin în Beijing.

— Ia uite, spuse Miranda. Castane.

Sute de castane erau înşirate pe-o masă lungă din lemn pe rânduri exacte ca o formaţie militară şi alţi sâculeţi plini erau aşezaţi pe trotuar.

— De acolo începe piaţa, spuse Li arătând spre strada îngusta din stânga lor cu mese şi chioşcuri de o parte şi de alta.

Chipul Mirandei se lumină de uimire.

— Ce frumos e.

În razele soarelui de dimineaţă, piaţa era un spectacol de culori: castane de un maron închis, ouă pătate, şiraguri de crini de un galben-maroniu, rădăcina de ghimbir maron deschis, vinete purpurii şi lucioase, ardei de un roşu

aprins şi anason de un maron roşcat, colaci de „i-o mein” de culoarea fildeşului, fasole verde lungă de un metru, morcovi portocalii, „bok choy” verde deschis, castraveţi galbeni-verzui în formă de iatagan şi verze chinezeşti lungi de patruzeci de centimetri, aceleaşi legume pe care le văzuseră în balcoanele apartanientelor erau aici în grămezi înalte de doi metri lângă ziduri şi garduri.

— Alimentele preferate, spuse Li cu tristeţe când Miranda le privi fascinata. Şi se menţin proaspete luni întregi.

În şoproane de lemn, raţe şi găini erau atârnate cu capul în jos deasupra unor tejghele din lemn pătate de sânge, unde vânzătorii foloseau nişte satâruri foarte mari pentru a le tăia în bucăţi. În mijlocul străzii, un bărbat în pantaloni scurţi şi maiou stătea pe vine lângă o butuc de lemn smulgând cu un cuţitaş ultimele fire de par de pe pulpa unei capre. Sub ochii clientei, luă apoi satârul şi începu să taie pulpa în bucăţi potrivite

pentru friptură. Apoi, le luă şi le puse pe o farfurie într-unul din talerele unui cântar de mână, după care ajustă greutăţile în celălalt capăt. Când femeia încuviinţă şi scoase monedele din poşetă, măcelarul puse carnea într-o pungă de plastic, se şterse pe mâini pe o cârpă mânjită de sânge, o trecu repede. Şi peste butuc şi se întoarse spre următorul client.

Mai încolo, peştii se zbăteau în nişte tăvi de plastic. Când o clientă alese unul, vânzătorul îl ucise lovindu-l în cap cu o scândură, după care îl despică pentru a-i scoate maţele şi îl cântări. Lângă peşti, era o masă plină de ţipari subţiri cât un creion. O femeie din partea cealaltă a mesei luă unul, îl despică exact pe mijloc, îl curăţă cu o mişcare rapidă a degetului şi îl aruncă într-o grămadă pregătită pentru vânzare. Totul se făcu atât de repede, încât păru o singură mişcare şi, până şi Li, care văzuse acest lucru de sute de ori, se opri să privească admirativ.

Vizavi, o fată storcea brânză şi o tai a în pătrate şi, într-o ghereta ca a ei, nişte bărbaţi cu calote de muselină care le acopereau părul făceau sarmale, înfăşurând o umplutura într-o foaie subţire de aluat şi închizând-o în aşa fel încât părea o mică poşetă cu şnur.

Miranda oftă.

— Sunt prea multe de văzut. E ca la circ, dar mai interesant. Atâtea culori. În afară de oameni.

Li se simţi defensiv din nou, chiar dacá el însuşi se gândise la asta mai înainte. Oamenii erau îmbrăcaţi în albastru închis, maron închis, negru, cenuşiu, ca nişte pete mohorâte în tabloul viu colorat al pieţei.

— E ca şi cu aerul şi apa, spuse el când îşi continuară drumul. O să alegem strălucirea când o să avem timp şi bani.

— Şi când o să vă simţiţi mai bine? Mai plini de speranţa?

El o privi pătrunzător.

— De ce ai spus asta?

— Pentru ca toată lumea pare atât de sumbra. Ah, nu chiar toată lumea – tu nu – dar fiul tău, da, şi mulţi alţii, ca şi cum nu-şi pot închipui că ar avea pentru ce să zâmbească. Poate ca n-au, poate că viaţa e, într-adevăr, îngrozitor de grea şi nu se simt fericiţi. Dar, când lucrurile or să fie mai uşoare, când ei or să fie mai plini de speranţa, or să poarte culori vii.

— Ca americanii.

— Da. De ce nu? ti bine să speri.

— Dar americanii fac mai mult decât să spere. Ei se aşteaptă ca viaţa să fie bună.

— Tu nu?

— În China, nimeni nu se aşteaptă ca viaţa să fie altfel décít grea. Aşa cum a fost întotdeauna. Numai că începem să semănăm din ce în ce mai mult cu americanii, învăţăm să sperăm. Şi, bănuiesc că, după aceea, o să începem să ne aşteptam la diverse lucruri. Poate chiar să le

pretindem. Ca americanii. Care pretind întotdeauna.

— Ah, e ridicol. Ai mai spus asta. Faci tot timpul asemenea afirmaţii absolute în legătură cu americanii. De unde ştii atâtea despre noi?

— Citesc. Mă uit la...

— CNN. Da, mi-ai spus. Ce mod ciudat de a învaţă despre o ţară. De ce nu stai de vorba cu americani?

— Nu asta fac chiar acum?

Ea se opri şi îl privi, după care râse uşor.

— Ştiam eu că trebuie să ai un motiv pentru care-mi acorzi atâta atenţie. Vrei să afli lucruri despre America.

— Nu acesta e motivul. Bem un ceai? La micul dejun n-am băut.

Chiar în faţa lor, două femei ţineau ceainicele pe un grătar deasupra focului. Li şi Miranda se aşezară pe o bancă şi le priviră cum puseră puţin ceai în fiecare cană, după care turnară apă

clocotită aproape până sus.

— Ţine-o aşa, spuse Li înfăşurându-şi cana fierbinte într-un şerveţel mare de hârtie şi ea făcu la fel, bând amândoi din ceaiul aromat, privindu-i pe ceilalţi cum se uitau la ei.

Deodată, o femeie arătă spre Miranda, vorbind cu prietena ei, după care alta făcu acelaşi lucru, arătând spre părul ei, spre pantofii ei şi, apoi, spre Li.

— Ce e cu ele? întreba ea. Mă arată cu degetul. Şi se holbează la mine. E atât de nepoliticos... De ce o fac? Ce am?

— Nimic. Te admiră. Spun că părul tău e ca mătasea şi că pantofii tai sunt bine făcuţi. Arată cu degetul şi se holbează pentru că, în China, asta nu se consideră nepoliticos; aşa sunt oamenii simpli. Când viaţa e amărâtă şi plină de lipsuri, strada devine un teatru, o scenă, distracţia zilnică şi gratuită a fiecăruia. Aşa că arată cu degetul, se holbează şi fac comentarii, la fel cum faceţi voi în

America la un spectacol.

— Noi nu arătăm cu degetul şi nu ne holbăm niciodată.

— Ei bine, aici poţi s-o faci şi nimeni n-o să aibă o părere proastă despre tine din cauza asta. Poate că te va face să priveşti lumea cu totul altfel.

Ceaiul li se râcea şi îl băură cu uşurinţă. Soarele se înălţă şi mai sus pe cer, astfel că era mai cald. Miranda şi Li se lăsară legănaţi de zgomotele pieţei. Li era mulţumit doar să stea. Se gândi la individul care mai mult ca sigur că îi urmărea. Se gândi la fiul său – ostil, dispreţuitor faţă de Miranda, implicat în afaceri ilegale care, în cele din urmă, ar fi putut pune în pericol compania, şi pe sine – şi ştia că trebuia să se ocupe de acele lucruri cât de curând. Dar, deocamdată, pur şi simplu, absorbea căldura zilei şi plăcerea de a o avea pe Miranda alături.

— Probabil că trebuie să plecăm, spuse ea

încet, cu o voce aproape somnoroasă.

— În curând.

Apăru un grup de elevi îmbrăcaţi identic în treninguri albastre strălucitoare, cu cravate roşii şi ghiozdane pline de cărţi. Cumpărară bucăţi dintr-un fel de grepfuri de la un bărbat care stătea pe vine şi curăţa coaja amăruie, tăind fructele în bucăţi triunghiulare. Zeama curse pe degetele băieţilor care începură să se stropească unii pe alţii, râzând şi ferindu-se.

Miranda se îndreptă.

— Ce drăguţi sunt. Atât de plini de viaţă. Ca Adam şi Lisa.

Li simţi un fior ciudat de gelozie când o văzu gândindu-se la copiii ei şi la o viaţă din celălalt capăt al lumii, care nu avea absolut nicio legătură cu el.

— Nu e ciudat? spuse ea. Am fost atât de ocupata şi, deodată, ceva îmi aminteşte de ei, îmi aduc aminte cât de departe sunt şi mă simt... ah,

neputincioasă, cred; nu fac parte din vieţile lor, nu am cum să fiu aproape de ei. Când sunt acasă, nici nu mă gândesc la ei toată ziua; eu lucrez, ei sunt la şcoală, suntem fiecăre acolo unde trebuie. Şi cred că mi-e dor de asta la fel de mult ca de ei: toţi suntem acolo unde trebuie. E ceva atât de confortabil în legătură cu asta, zise ea continuând să se uite la copii. Cravatele acelea roşii... nu înseamnă că sunt Mici Pionieri? Un fel de copii ai Partidului Comunist?

— Dacă vor vrea să devină membri când vor creşte, spuse Li indiferent. Nu sunt obligaţi. Mulţi o fac, pentru că-i ajută în afaceri. E o modalitate uşoară de a-ţi face „guanxi”. Relaţii.

Miranda zâmbi.

— În America, s-ar numi cheag.

— Acelaşi lucru.

Băieţii o rupseră la fugă, tot în grup. Miranda privir în urma lor până când dispărură.

— De ce ai venit în China? întrebă Li.

Ea îl privi surprinsă.

— Ţi-am spus. Lucrez cu...

— Am înţeles asta. De ce ai acceptat aceasta misiune? Ai spus că nu călătoreşti mult, că nu-ţi place să pleci de acasă, că ţi-e dor de copii şi de comoditatea de a face totul aşa cum trebuie.

— Da, dar... spuse ea şi ezită, iar Li aproape că o auzi când discuta cu ea însăşi despre cât să spună. Oare se temea să nu devină prea personală sau voia să fie sigură că povestea ei era credibilă? De ce nu pot să n-o mai suspectez? se întrebă el furios. Totul e atât de bine, devenim prieteni. Dar vreau s-o cunosc. Nu din suspiciune. Ci numai pentru că vreau să înţeleg cine este.

— Ai spus că te-ai născut în Boulder Colorado, în casa în care locuiesc părinţii tăi. Întotdeauna ai locuit acolo?

— Da.

— Şi îţi place foarte mult.

— Bineînţeles.

— Ţi-a plăcut şi atunci când ai plecat la colegiu?

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Mi s-a părut ciudat când m-am dus la colegiu.

— Unde te-ai dus?

— La Universitatea din Colorado.

— În Boulder Colorado.

Ea zâmbi.

— Da. Dar am cunoscut oameni din toată lumea şi mi-am dat seama că eu eram singura care nu fusese nicăieri în altă parte, în afară de Denver şi făceâam mai puţin de o oră de la mine de acasă.

— Şi asta ţi se părea ciudat?

— Da.

— De ce?

— Pentru că întotdeauna crezusem că eram la fel ca alţi oameni, dar am auzit discuţii despre locuri de care habar nu aveam... Nu era vorba atât de locuri, cât despre felul în care discutau,

atât de degajat şi de uşor... Ştiau atâtea, totul făcea parte din viaţa lor, iar eu habar nu aveam de nimic.

— Şi asta te-a făcut nefericită?

— Presupun că da. Dar cred că eram mai mult invidioasă. Apoi vorbeau despre vaccinuri antitetanos, injecţii cu gama globulină şi pastile contra malariei, despre cumpărarea de insecticide, Imodium şi role de hârtie igienică pentru locuri în care nu exista aşa ceva – poate nici chiar toalete – despre ocolirea cerşetorilor şi faptul că nu trebuia să se bea apă, iar totul părea atât de incomod şi de periculos, încât mă gândeam că, deşi ştiau mai multe decât mine, nu-mi închipuiam că aş fi suportat să trec prin atâtea. În plus, faptul că nu ştiam nicio limba străină sau cum să mă descurc... După aceea, m-am măritat cu Jeff şi niciodată n-am avut bani mulţi.

— Aşa că tot n-ai ajuns mai departe de Denver.

— Ba sigur că da. Mă duc la New York de două, trei ori pe an ca să mă întâlnesc cu Talia, cu ceilalţi designeri şi cu câţiva clienţi.

— Aşadar, cunoşti New York-ul.

— Puţin. Mă duc acolo ca să lucrez; n-am timp de plimbări de agrement.

— Dar ai putea să-ţi faci timp?

— Presupun că da. Întotdeauna ard de nerăbdare să ajung acasă.

— Deoarece copiii tăi au nevoie de tine?

— Pentru că acolo îmi place să fiu, spuse ea tăios şi, după o clipă, adăugă: Ar fi altceva dacă aş fi cu cineva. Uneori, mă duc la muzee şi galerii de arta, dar nu pot să sufăr să mănânc singură într-un restaurant, aşa că mănânc în camera de hotel. Odată, am fost singura la operă şi nici asta nu mi-a plăcut. Peste tot erau numai cupluri şi, în pauză, beau şampanie, vorbeau, râdeau, iar eu mă plimbam printre ei gândindu-mă că se întrebau ce era în neregulă cu mine de nu eram

cu nimeni...

Li ridica din sprâncene şocat şi ea spuse repede:

— Ştiu că, de fapt, nu se întrebau asta, ştiu că nimeni nu-mi dădea atenţie, dar aşa mă simţeam, altfel decât ceilalţi, şi nu suport, aşa că m-am întors la locul meu şi am rămas acolo.

— La fel cum luai cina în cameră, zise Li.

— Ce-i atât de groaznic în legătura cu asta?

— Doar faptul că pierzi multe lucruri. Şi e bine să fii singur cu propriile gânduri şi sentimente; adesea, propria companie e cea mai bună.

— Ce ştii tu despre asta? Trăieşti într-o ţară unde sunt mereu mulţimi de oameni.

— Tocmai mi-ai spus că te poţi simţi foarte singură în mijlocul unei mulţimi de oameni. Şi, adesea, eu sunt îngrozitor de singur.

— De ce?

— Putem vorbi despre mine mai târziu. Acum vorbim despre tine şi mă întreb de ce te afli în

China.

— Pentru că Talia m-a rugat să vin.

El auzi mai mult în vocea ei.

— Şi?

— M-am gândit că ar fi interesant, spuse ea uitându-se peste drum şi văzându-l pe vânzător cum desfăcu un alt gref şi curăţându-i coaja groasă. În ultimii doi ani, s-au schimbat multe lucruri în viaţa mea, atât de multe, încât, uneori, am impresia că nu mă descurc...

Când îi văzu expresia de nedumerire, continuă: t

— Că nu înţeleg, am impresia că nu înţeleg ce voi fi, cine voi fi, când mi se va schimba stilul de viaţă. Credeam că e ceva fix, ca un tablou, toate veşnic la locurile lor, aşa că niciodată nu am stat să mă întreb cine sunt cu adevărat şi cine vreau să...

Tăcu brusc.

— Nu ştiu de ce îţi spun toate astea.

— Pentru că mă interesează. Pentru că, adesea, e mai uşor să vorbeşti cu o persoană pe care nu o cunoşti bine. Pentru că, atunci când suntem departe de lumea care ne este familiară, ne vedem pe noi înşine cu totul altfel. Pentru că soarele străluceşte. Pentru că te simţi bine cu mine.

Ea zâmbea.

— Probabil.

— Atunci, povesteşte-mi. S-au schimbat multe în viaţa ta.

— Da, numai în ultimii doi ani. Adam şi Lisa au crescut atât de repede – au făcut un salt uriaş când au început liceul – şi se gândesc la ei înşişi şi la lumea lor în cu totul alt mod, iar de cele mai multe ori, nu vor ca eu să mă implic. Nu mă plâng, ştiu că mă iubesc şi lor le place să mă ştie în preajmă, dar, în realitate, au nevoie să fie cu prietenii lor şi singuri, nu vor să stau pe capul lor, să le spun ce să facă sau cum să-şi rezolve

problemele, să-mi fac griji pentru ei... ei bine, ei ştiu că nu pot să nu-mi fac griji; de fapt, nu vor să ştie că eu îmi fac griji pentru ei. Vor libertatea de a nu se simţi vinovaţi în legătură cu mine şi înţeleg asta, dar mi-e greu să accept.

— Şi e greu să nu te simţi jignita când ei te exclud din viaţa lor, spuse Li. Aşa că ţi-ai spus „La naiba cu toate, mă duc în China”. Pun pariu că au fost uimiţi.

Ea râse.

— Chiar au fost. Ai fi zis că-i abandonez.

— Dar le-a trecut.

— Imediat, spuse ea cu o voce uşor nostalgică. De fapt, în vieţile lor nu s-a schimbat nimic. În ziua plecării mele, Adam avea un meci de fotbal după orele de şcoală, iar Lisa se întâlnea cu colegii de la cursurile de ceramică pentru a pregăti primul spectacol al acestui an şcolar, aşa că ne-am luat rămas bun la micul dejun, după care ei au plecat la şcoală şi părinţii mei m-au

condus la aeroport.

— Ai vorbit cu ei de când ai venit aici?

— Nu, o să-i sun la prânz. Asta înseamnă ora nouă seara în Boulder. Aşa cred. Am dreptate? Faptul că nici măcar nu împărţim aceeaşi zi, cu atât mai puţin aceeaşi oră, mă face să mă simt şi mai departe de ei. Ah, ora, spuse ea deodată şi se uita la ceas. Trebuie să plec.

— Da, spuse el ridicâr iu-se.

Îi veni puţina ameţeală şi se gândi că trebuia să se fi mişcat prea brusc sau poate că de vină era soarele ori faptul că stătuse jos prea mult. Dar, când Miranda fu lângă el, ştiu că nu era vorba de niciunul dintre acele motive; era un val subit de dorinţă, aproape copleşitor, o dorinţă pe care nu o mai simţise de mulţi ani. Şi, după felul brusc în care ea îi întoarse spatele, ştiu că citise acest lucru în ochii lui.

— Şoferul meu aşteaptă la colţ, lângă taraba cu castane, şi e punctual întotdeauna, spuse el

repede, ca să-şi mascheze bătăile puternice ale inimii. Îţi promit că n-o să întârzii, în ciuda traficului intens; am ţinut cont de asta şi sunt multe rute pe care putem să mergem. Nu trebuie să-ţi faci griji, o să ajungi la timp.

Miranda privea piaţa, ca şi cum ar fi fost fascinată de vânzători şi de mărfurile lor, dar, lui Li, îi era limpede că se gândea în altă parte. Merseră în tăcere, făcându-şi loc prin mulţimea de oameni al căror număr crescuse faţă de când sosiseră ei. Li observa amuzat că Miranda nu se înfiora când ceilalţi o împingeau; încă mai înainta greu, deoarece nu învăţase să înghiontească şi ea, dar făcuse ceva progrese. O pierdu din ochi când oamenii se strecurară între ei şi, chiar dacă văzu că cel care îi urmărea se apropie brusc foarte mult, nu putu să se gândească la el; aproape disperat o căuta din privire pe Miranda prin mulţime, până când, peste câteva secunde, care i se părură cât o oră, îi zări silueta subţire, o

rază de lumină în întuneric, şi o prinse din urmă.

— Nu te mai îndepărta de mine, spuse el păstrându-şi vocea degajată. Dacă ne pierdem unul de altul, o să întârzii la întâlnire.

Astfel că îşi continuară drumul, lipiţi unul de altul prin mulţime.

Maşina lui aştepta şi, când se aşezară pe bancheta din spate, închizând uşile, fu ca şi cum ar fi intrat într-o peşteră, în linişte şi semiîntuneric în dosul geamurilor fumurii. Li se uită la ceas.

— Şoferul meu o să te ducă la fabrica de confecţii, dar eu trebuie să mă duc la birou pentru o şedinţă. Dacă nu te superi, o să trecem întâi pe acolo ca să mă lase pe mine...

— Ca să cobori.

— Da, sună mai bine, mulţumesc. Să cobor. Tot o să ajungi la timp. Vrei să-l trimit înapoi după tine când termini? Poate să te ducă oriunde vrei.

— Nu, mulţumesc, ai fost un ghid minunat, dar

mai ai şi alte lucruri la care să te gândeşti; nu se poate să te ocupi numai de mine. Am atâtea de făcut; voi fi ocupata toată ziua.

— Şi la cina?

Ea ofta adânc.

— Aş putea să spun că sunt ocupata, dar... nu, n-am niciun plan pentru cină. În afară de...

Îşi privi mâinile şi, apoi, se uita la el.

— Probabil că ar trebui să stau în cameră. Am de lucru, să scriu despre întâlnirile de astăzi şi să mă pregătesc pentru mâine.

— Alta cină pe care o iei singura în cameră?

Ea roşi.

— Iartă-mă; nu vreau să te critic. Mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu tine şi, dacă începem pe în mai devreme decât aseară, o să ai timp să-ţi faci şi treaba.

Ea îi scruta chipul.

— Nu-i nimic sinistru în asta, spuse el încet. Doar o să fim mai mult timp împreună.

— Ca să afli mai multe lucruri despre America.

— Nu la asta mă gândesc acum.

— Dar la ce?

— La tine. La cum să fiu cu tine. La nimic altceva.

Un val de roşeaţă îi cuprinse faţa din nou. Continua să-l privească în ochi şi Li simţi cum aerul se încărca de elecr tricitate în jurul lor. Stăteau în câte un capăt al banchetei, dar erau atraşi unul spre celălalt şi el ştia că şi ea simţea acelaşi lucru.

Maşina opri în dreptul unei clădiri moderne. Li îşi luă servieta şi îi strânse mâna formal.

— Îţi mulţumesc pentru o dimineaţa minunata, spuse ea. M-am simţit excelent.

— Şi eu la fel, zise el aşteptând şi continuând să-i ţină mâna.

— La şase şi jumătate, spuse ea. Dacă e bine pentru tine.

El se simţi cuprins de uşurare.

— Da.

— Dacă nu poţi să vii, poţi să-mi laşi mesaj la hotel.

El clătina din cap şi zâmbi bucuros, pentru că, orice s-ar fi întâmplat în ziua aceea, avea să aştepte seara cu nerăbdare.

— O să te sun din hol la şase şi jumătate. Şi totul va fi excelent.

Apoi, traversa mica piaţa spre uşile duble ale clădirii cu birouri. Aruncând o privire în jur, văzu maşina cu individul care îl urmărise parcând vizavi, în timp ce propriul său şofer se desprinse de bordură. Miranda se uita în spate... El ridică mâna în chip de la revedere şi ea făcu la fel, după care maşina dispăru în trafic. El mai zăbovi o clipă, încă simţindu-i palma în mâna lui, văzându-i ochii, sinceri şi cercetători, auzindu-i vocea, care tremurase puţin când ea spusese: „La şase şi jumătate”, şi care devenise mai fermă când adăugase: „Dacă e bine pentru tine”.

Oh, da, îşi spuse el, e foarte bine. Când intră în hol, se gândi care ar fi fost cel mai potrivit restaurant pentru cină. Apoi, ajungând la lift, se gândi la ce avea de făcut: întâi, o şedinţă pentru stabilirea unei oferte în vederea unui nou proiect şi, după aceea, procesul complicat al aflării motivului pentru care era urmărit şi cu cine putea să discute imediat pentru a pune capăt acestui lucru – cineva care se afla suficient de sus în ierarhia birocratica pentru a schimba ceva cu un singur telefon.

Era furios că trebuia să facă asta. Îl lăsaseră în pace atâţia ani; îşi făurise o viaţă liniştită, ordonată şi lipsită de ameninţări şi îl supăra faptul că trebuia să se confrunte iarăşi cu acea teamă ce se năştea din seminţele intimidării, şi că i se distrâgea atenţia de la timpul pe care şi-l petrecea cu Miranda, prima femeia, după mult timp, cu care...

„De unde ştii că e cu adevărat designer? Ce ştii

despre ea?”

Destule, se gândi Li. Ei bine, poate nu chiar destule. Dar voi afla mai multe despre ea; voi afla totul. Am nevoie doar de ceva timp şi voi afla tot ce trebuie să ştiu; despre toate.

Capitolul 3

Miranda şi Yun Chen se aplecară peste masă, atât de absorbite încât uitaseră că se mai aflau şi alţii în sala de conferinţe. Era. Cea de a doua zi pe care Miranda o petrecea la fabrica şi se dusese pregătită să lupte. În schimb, bărbaţii rămaseră tăcuţi, în timp ce Yun Chen deschise şedinţa, după carn cele două femei se puseseră pe treabă, oară dimineaţa, lucraseră la modelele care creaseră probleme mai devreme şi, spre surprinderea ei, Miranda se simţea bine. Aranjând şi rearanjând diversele componente ale costumelor şi Puloverelor, ea descoperise, şi mai uimită, că aveau acelaşi ţel, de a realiza cele mai bune modele la preţuri bune, nu exorbitante, atât pentru Talia, cât şi pentru Fabrica de Confecţii de Lux din Beijing.

— Poate o pelerină, spuse Yun Chen.

Miranda clătina din cap.

— Am încercat asta, spuse ea scoţând o schiţă din mapă. Nu merge cu fusta scurtă. Va merge, când vom ajunge la fustele lungi... zise ea şi făcu o pauză, contemplând desenul pe care îl ţinea în mână. Totuşi, un şal...

Costumul era din caşmir şi lină, iar puloverul era din caş mir şi mătase, cu o eşarfă de mătase. Era un model simplu şi elegant, dar, chiar înainte de sosirea Mirandei în China, Yun Chen văzuse catalogul de primăvară „Dolce & Gabbana”, cu un model de costum atât de asemănător, încât Miranda ştiu că avea să fie nevoită să renunţe la al ei sau să-l modifice.

— Un şal, repetă Yun Chen, uitându-se la Miranda, care făcea repede modificări ale desenului, adăugând un şal uşor şi colorând eşarfa în nuanţe mai vii. Da, foarte bine, Miranda. E o idee foarte bună. Şi un şal costă mai puţin decât o jachetă.

— Caşmir cu faţă dublă, spuse Miranda. Spălat

ca să fie mai moale.

— Da, categoric. Şi, poate, o bordură...

— Nişte franjuri fine de mătase, multicolore, ca să se asorteze cu eşarfa.

— Ah, îmi place foarte mult. E mai frumos decât modelul lui „Dolce & Gabbana”. Ai ochi buni. Vezi întregul. Acesta e un talent excelent.

— La fel şi tu, spuse Miranda.

— Nu, eu nu-l am, din păcate. Mă pricep foarte bine să prind idei şi, poate, să le modific şi să mă gândesc cum să le pun în practică la un cost bun pentru noi, dar modelul original... Pentru asta nu am talent. Mă uit ore întregi la o foaie de hârtie şi nu-mi vine nicio idee.

Miranda zâmbi.

— Şi mie mi se întâmplă asta. Cred că orice om care creează trece prin aşa ceva: e un moment când nu-ţi vine în mine absolut nimic ca să pui pe hârtie.

— Dar, ţie îţi vine o idee, până la urma. Mie nu.

— Păi, asta mi-e meseria, spuse Miranda simplu, punând capăt discuţiei.

Erau ridicol de amabile una cu cealaltă. Dar când se mai plânsese de aşa ceva de când venise în China?

— E aproape prânzul, spuse Yun Chen. Ai spus că vrei să dai un telefon acum?

Miranda se uita la ceas. Ce repede trecuse dimineaţa!

— Da, mulţumesc. E vreun birou gol din care pot vorbi?

Bărbaţii de la masă se ridicară şi Wang Zedong, directorul de producţie, făcu o plecăciune şi spuse:

— Vă conduc în biroul meu. Îl puteţi folosi cât doriţi.

— Şi continuam după prânz, spuse Yun ttien. Merge atât de bine.

Foarte bine, îşi spuse Miranda când Wang închise uşa biroului, lăsând-o singură. Mai bine

decât înainte. Ceea ce însemna că putea să sune acasă fără o notă de înfrângere în glas.

Îi spuse centralistei numărul ei de telefon din Boulder şi se lăsă pe spate, uitându-se prin încăpere: un birou de oţel, trei scaune cu spătarul drept, două dulapuri de oţel. Linoleum pe jos, nicio fereastră. Camera ar fi fost total anonimă, dacă, pe birou, n-ar fi fost o fotografie a unei femei care zâmbea timida în faţa aparatului şi care ţinea pe genunchi un băieţel vesel.

Miranda se întrebă cum arăta biroul lui Li. Ce fotografii ţinea la vedere?

Sună telefonul.

— Am făcut legătura, spuse centralista într-o engleză atentă.

— Mamă! exclamă Adam. Mă auzi? Miranda râse.

— Ca şi cum ai fi la colţ. Nu trebuie să strigi, dragul meu.

— Spune ceva în chinezeşte, zise el doar puţin

mai încet.

— „Ni hao. Zai-jiang”.

— Ciudat rău de tot. Ce înseamnă?

— „Bună dimineaţa” sau „Salut”. Şi „la revedere”.

— Bleah, plictisitor. Spune altceva.

— Data viitoare. Acum spune-mi ce faceţi voi.

— Nimic.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii tu, ca de obicei.

— Bună, mamă, ne e dor de tine, spuse Lisa la alt telefon.

— Hei, protesta Adam, am spus că vorbim pe rând.

— N-am mai putut să aştept. Spune ceva în chineză, mamă.

— A zis deja.

— Nu mie.

— Ei bine, vorbea cu mine! E rândul meu!

— E rândul amândurora!

— Văd ca totul e absolut normal, spuse Miranda ciudat de încântată de ciondăneala lor. Bine, să-mi spună unul dintre voi ce-aţi mai făcut. Şi să nu ziceţi „nimic”. Sunt plecată de trei zile; trebuie să fi făcut ceva.

Repede, înainte să fie întreruptă, Lisa spuse:

— Am vândut unul din ceainice la expoziţie.

— Minunat, Lisa. Primul obiect al tău vândut. Ah, cât aş vrea să fi fost…

— Am bătut echipa Longmont, striga Adam, dacă vrei într-adevăr ceva interesant!

— Foarte interesant, spuse ea rezemându-se de spătar şi ascultându-şi copiii cum vorbeau despre triumfurile lor.

În timp ce glasurile lor se suprapuneau, ea se gândi la elevii chinezi pe care îi văzuse în dimineaţa aceea. Fuseseră la fel de plini de viaţă ca toţi copiii, dar, oarecum, mai puţin agresivi, mai ordonaţi în joaca lor decât majoritatea băieţilor americani, fără gălăgie. „Aşa trebuie să

fi fost Li: un băiat serios şi tăcut care tânjea după un tată”.

Asculta glasurile pline de entuziasm ale copiilor ei şi închise ochii, imaginându-şi propria-i casă: razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele mari şi pătrate din partea din spate, veranda umbrita de pomi. Când deschise ochii din nou şi văzu pereţii goi şi mobilierul cenuşiu al unui birou chinezesc, se gândi că se afla într-un loc foarte ciudat. Locul meu e în Boulder Colorado SUA, îşi spuse ea, auzind vocea lui îi spunând totul ca într-un singur cuvânt, şi o să termin treaba aici cât pot de curând. Au mai rămas şase zile; nu sunt chiar atât de multe.

— Cu temele cum staţi? întrebă ea când ei se apropiară de sfârşitul povestirilor.

— Ah, bine, spuse Adam. Avem o grămadă. Pa, mamă.

Şi încheie conversaţia la fel de repede cum o începuse.

Imediat încheie şi Lisa şi părinţii Mirandei veniră la telefon.

— Îmi cer scuze pentru nepoţii mei, spuse tatăl ei. Nu te-au întrebat nimic despre tine.

Miranda râse.

— La treisprezece şi paisprezece ani? Singurele lucruri pe care le găsesc fascinante la vârsta asta sunt propriile persoane. Oricum, chiar dacă ai putea să-i civilizezi, nu stai acolo suficient de mult.

— Sunt nişte copii minunaţi; nu mă plâng...

— Tu ce faci, de fapt? întreba mama ei. Totul e în regulă?

— Astăzi, da. Totul e atât de diferit, încât nu pot să-mi dau seama tot timpul, dar, astăzi, am lucrat cu o femeie de la producţie şi ne-am plăcut reciproc, aşa că a fost bine. Învăţ multe, văd multe şi mi-am făcut un prieten...

Tăcu brusc. Nu avusese de gând să spună asta. Dar, când cuvintele continuară să vină, îşi dădu

seama cât de mult voia să vorbească despre Li şi nu avea cu cine, în afară de părinţii ei.

— E inginer, compania lui construieşte clădiri pentru birouri şi locuinţe – nici nu v-ar veni i credeţi ce mult se construieşte aici – şi m-a ajutat foarte mult, mi-a explicat diverse lucruri, mi-a arătat oraşul...

— Cum l-ai cunoscut? întreba tatăl ei.

„M-a agăţat la aeroport”.

Nu merge, îşi spuse ea amuzată. Gândeşte-te la altceva. Dar nu se pricepea să mintă, aşa că evita răspunsul.

— A fost o întâmplare. Compania lui a construit fabrica unde am avut prima şedinţa şi, de atunci, am luat cina împreună şi, azi-dimineaţă, am fost într-o piaţă din oraş...

— Cine v-a făcut cunoştinţa?

— Nimeni, pur şi simplu, am început să vorbim. Tatăl lui a fost un soldat american, dintre cei care i-au ajutat pe chinezi să construiască

aerodromurile...

— Noi n-am ajutat nicio ţara comunistă să construiască aerodromuri, spuse tatăl ei.

— Pe atunci nu erau comunişti; erau doar chinezi şi erau atacaţi de japonezi... spuse ea oftând.

Părea prea complicat şi, probabil, incredibil. Spusa de Li, povestea fusese simpla şi emoţionantă, dar, cu părinţii ei, devenise încurcată şi nu o putea spune dintr-odată. Astfel că, oricât ar fi vrut să vorbească despre el, nu putu să o facă.

— Să vă povestesc despre piaţa de azi-dimineaţă; amândurora v-ar plăcea foarte mult.

Dar abia începuse să descrie totul, când mama ei întrebă:

— Şi cu lucrul?

— V-am spus, zise ea aproape pierzându-şi răbdarea. E bine.

— Ai spus că astăzi a fost bine. Dar înainte?

— A fost altceva; v-am spus, totul e altfel. Şi e nevoie de ceva timp ca să înveţi cum să te împaci...

— Încearcă să profite de tine cumva? întreba tatăl ei.

— Bănuiesc că da. De fapt, ne aşteptam la asta, nu? Toţi o facem în afaceri.

— Ce tot spui? Americanii joacă cinstit. Dur, dar cinstit. Nu se poate să-i laşi să facă ce vor, Miranda; trebuie să ai grija să nu cobori garda.

— Am grija, dar nu asta e problema.

— Atunci, care e?

— Eu. Nu presez destul. Li zice că toţi americanii...

— Cine?

— Prietenul meu, cel despre care v-am povestit. Yuan Li... Zice că americanii sunt agresivi şi pretenţioşi şi bănuiesc că mulţi sunt aşa, dar eu nu.

— N-ar trebui să te subapreciezi, spuse mama

ei. Talia nu te-ar fi trimis în China dacă n-ar fi fost sigură că te descurci. Vrei să spui că nu le plac modelele tale? Nu pot să cred aşa ceva.

— Habar n-am dacă le plac sau nu.

— Nu ţi-au spus? Dar asta e foarte nepoliticos.

— Ba sunt îngrozitor de politicoşi.

— Asta ce înseamnă?

Miranda oftă.

— Mamă, impoliteţea nu e o problemă. Indiferent dacă le plac modelele sau nu, or să le facă, pentru că asta e sarcina lor. Nu e nevoie să le placă ceva ca să fie făcut conform cerinţelor noastre.

— Bine, dar ar putea să-ţi admire desenele. Asta ar face să fie nişte relaţii mai plăcute între tine şi ei.

— Ei nu urmăresc relaţiile plăcute, ci încearcă să obţină un profit. Şi nu par să obosească niciodată; sunt gata să discute la nesfârşit, să epuizeze pe toată lumea, că să-şi prezinte punctul

de vedere sau să obţină o concesie.

— Ei bine, pe tine n-or să te epuizeze, spuse tatăl ei simplu. Trebuie să ai o voinţă mai puternica decât ei. Nu ne spune că nu eşti agresivă, pentru că poţi să fii dacă e nevoie. Când nu-ţi place ce zic, spune-le că nu e acceptabil. Spune-le că pleci acasă Pun pariu că le atârnă limba pentru afacerea asta şi, dacă ai porni spre aeroport, ar veni repede după tine şi te-ar implora să te întorci.

Miranda încercă să şi-i închipuie pe oficialii cu care avusese de-a face alergând după ea cu limba atârnând şi izbucni în râs.

— Ce e? o întrebă tatăl ei.

— N-ai putea să-i vezi niciodată cu limba atârnând, spuse ea. Sunt foarte bâţoşi.

— Adică sunt cuviincioşi?

— Foarte.

— Şi respectuoşi?

— Foarte.

— Dar nu şi agreabili.

— Nu în mod deosebit. Sunt controlaţi, tenace şi hotărâţi să câştige un profit cât mai mare cu putinţa.

— Parcă ar fi capitalişti, spuse mama ei.

— Sunt comunişti! exclamă tatăl ei.

— Nu sunt comunişti sau capitalişti, zise Miranda. Sunt oameni de afaceri.

Şi, cu aceasta, ştiu că făcuse primul pas în a înţelege China. Se gândi că Li ar fi fost impresionat.

Şi, când îi povesti în seara aceea, el chiar fu impresionat.

— O observaţie excelentă, zise el deschizând o sticlă de vin roşu.

Sosiseră la restaurant cu câteva minute mai devreme şi el o condusese prin încăperea zgomotoasă şi cavernoasa, plină de mese rotunde pentru douăsprezece persoane, spre un şir de uşi care se aflau pe peretele îndepărtat. Deschizând

una din ele, o lăsă pe Miranda să treacă pragul înaintea lui, intrând într-o încăpere mai mică şi intimă. În centru, o masă rotunda era aşezată pentru două persoane; într-un colţ, se aflau două fotolii încăpătoare cu o măsuţă între ele. Pereţii

* erau îmbrăcaţi în damasc roşu şi, pe ei se vedeau agăţate peisaje chinezeşti, iar lumina provenea de la lămpi şi două luminări care pâlpâiau pe masă.

Miranda rămase lângă uşă, alarmată de intimitatea încăperii. „Un bordel”. Ce îşi închipuia el...?

— Plăcut, nu? spuse Li. Partenerii mei şi cu mine ne-am gândit ca Beijing-ul avea nevoie de aşa ceva.

— Partenerii tăi? întrebă ea cu o voce încordata, dar el nu păru să bage de seamă.

— Suntem patru proprietari ai acestui restaurant.

Ea se gândi să-l întrebe câţi oameni puteau să

aibă afaceri particulare în China, dar era prea supărată. „Ar trebui să-i spun să mă ducă înapoi la hotel”. Dar nu îi veneau cuvintele. Toată ziua aşteptase cu nerăbdare să vină seara, păstrând lucruri pe care să i le povestească, făcându-i plăcere numai gândul că avea să-i împărtăşească impresiile zilei şi, nici chiar furioasă, nu putea să-i pună capăt înainte să înceapă măcar. „Aş pute. A să-i spun că vreau să stăm dincolo, în salonul cel mare”.

— Ce este? întreba el. Eşti supărată.

Ea privise în jur şi, acum, rămăsese cu privirea aţintita asupra mesei, aşezată perfect pentru două persoane. Li îngusta ochii când înţelese.

— Asta e o jignire pentru mine.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea regâsindu-şi glasul, în sfârşit. Tu eşti cel care m-a jignit pe mine.

— „Lao tian”, spuse el exasperat. De ce te porţi ca un copil? Te-am adus la unul dintre cele mai

rafinate restaurante din Beijing, ţi-am oferit un salon mai frumos şi mai confortabil decât cel principal „unde Iv poi bucura de intimitate şi linişte, dacă doreşti. N-am spus că trebuie să închidem uşa. Nu ţi-aş spune niciodată aşa ceva.

Miranda roşi puternic. „Naiba să-l ia. E atât de superior – îngâmfarea asta asiatica nesuferită de care am început să mă satur…

Dar are dreptate. Am hotărât mult prea repede… De ce m-oi fi grăbit aşa?”

— Ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău. M-am înşelat. Doar că… e o încăpere minunată, dar, ştii, seamănă cu un… cel puţin, mie mi s-a părut că… are un aspect ilicit.

El zâmbi degajat, deoarece furtuna trecuse.

— Cuvântul potrivit e „intim”. În Beijing, intimitatea e mai greu de găsit decât sexul. Apropo, masa poate fi mărită pentru a găzdui zece persoane, aşa că aceste saloane sunt folosite, în principal, pentru afaceri.

O privi câteva clipe, aşteptând, parcă, dar ea nu se clinti de lângă uşă, astfel că o făcu el. Se aşează degajat într-unul din fotolii, picior peste picior.

— Suntem renumiţi pentru sarmalele noastre, aşa că, iarăşi, mi-am luat libertatea de a comanda pentru amândoi. Am adus şi vinul ăsta, în caz că te-ai săturat de bere.

— Vin franţuzesc, spuse Miranda citind ce scria pe etichetă din locul în care se afla. În Beijing.

— Poţi găsi orice vrei în Beijing. Şi, în momentul ăsta, vinurile şi lichiorurile se găsesc peste tot. Încă un simbol al creşterii bunăstării. Ceea ce înseamnă occidentalizare, zise el luând tirbuşonul. Nu stai cu mine?

Continuând să rămână lângă uşă, ea zise:

— Îmi pare rău că tata nu poate să vadă salonul ăsta şi restaurantul tău. Astăzi, i-am spus că oamenii cu care lucrez nu sunt nici comunişti, nici capitalişti, ci oameni de afaceri.

El râse.

— O observaţie excelentă. Nu mai exista sisteme politice serioase. Numai afaceri. Şi relaţii. Şi bani. Ceea ce, dacă stai să te gândeşti, e acelaşi lucru.

Se concentra asupra sticlei de vin. Miranda îl privi, apoi se uită spre salonul aglomerat şi, în cele din urmă, respiră adânc.

— E atâta gălăgie acolo. Am putea să închidem uşa?

— Bineînţeles, spuse el degajat şi ea închise uşa repede şi în linişte, după care se aşeză pe celălalt fotoliu.

Îşi simţea bătăile inimii şi ştiu că acest lucru se datora încăperii. Îşi zeruse scuze pentru că o considerase ceva în it, dar nu putea să-i ignore atmosfera de intimitate şi, când se lăsă învăluită de pereţii din damasc roşu şi de lumina calda a lumânărilor, avu senzaţia că ieşise din ceva, ca dintr-un costum sau o pereche de cizme grele, lăsând în urmă mult din ceea ce o făcuse să fie

persoana care fusese şi care trăise viaţa pe care o cunoscuse.

Nu mai era un sentiment înfricoşător; de fapt, se simţea chiar bine. După o zi lungă, era încântată de o încăpere liniştita: un loc separat de haosul oraşului şi de negocieri, separat de lume. Intimitate, îşi spuse ea. Linişte.

Li umplu paharele cu vin.

— Pentru intimitate şi linişte.

Uimita, ea zăbovi o clipă, după care înălţă paharul.

— Îţi mulţumesc pentru ambele. Beijing-ul are sigur nevoie de amândouă, dar şi eu la fel.

— N-ai avut o zi bună?

— A fost mai bună decât ieri. Şi după-amiaza a fost şi mai bună.

— După ce i-ai explicat tatălui tău despre oamenii de afaceri chinezi? Că nu sunt nici comunişti, nici capitalişti?

— Da. Toţi au început să mi se pară aproape

obişnuiţi.

— Şi, atunci, ai fost mai agresiva?

Ea gusta din vin.

— Ah, e foarte bun. Pot să vând eticheta?

El îi dădu sticla.

— Cunoşti vinurile de Burgundia?

— Nu cunosc niciun fel de vin. Doar că îmi place să ştiu ce beau.

— Foarte înţevpt, spuse el, şi aştepta cât ea citi eticheta. Aşadar, n-ai fost mai agresivă nici când ţi-ai dat seama cât de obişnuiţi suntem.

Ea lăsă sticla jos.

— Nu sunteţi.

— Mulţumesc. Sper că nu, pentru că bănuiesc că, prin obişnuit, vrei să spui plictisitor şi previzibil. Dar, în ziua de azi, e greu de ştiut cine e obişnuit şi cine e deosebit. De fapt, acum, în China, sunt mai multe deosebiri între generaţii decât între chinezi şi străini.

— Nu poate fi adevărat.

— Ah, ba este, cu siguranţă. Tinerii noştri au ajuns să fie ca americanii: nu le pasă de politică, nu-i interesează decât să facă bani, să adune bunuri şi să ducă o viaţă frumoasă: restaurante, baruri de noapte, haine realizate de designeri, maşini rapide, călătorii în străinătate.

Ea simţi că se încordează din nou.

— Aşa îi defineşti tu pe americani?

— Sunt multe feluri în – care poţi defini un popor. Ar fi trebuit să spun majoritatea americanilor, nu toţi. Şi majoritatea francezilor, germanilor, ruşilor, egiptenilor şi tuturor altora.

— Dar nu şi voi?

— Eu duc o viaţă confortabilă, dar nu acesta e singurul meu ţel.

— Ce alt ţel mai ai?

El zâmbi.

— E o poveste lungă. Eşti pregătită pentru cina?

— Da.

Când se duseră la r aşa, el îi ţinu scaunul, după care apăsă pe un buton din perete. Aproape imediat apăru o chelneriţă cu un coş din fibre de bambus pe care îl puse în mijlocul mesei şi, ridicând capacul, dezvălui patru sarmale mici. După aceea, plecă, închizând uşa în urma ei.

— Crevete, spuse Li şi, folosindu-se de beţe, puse două sarmale în farfuria Mirandei şi două într-a sa, după care luă un vas nu prea adânc, adăugând: Acestea sunt pentru înmuiat. Ai grija cu asta; ardeii sunt foarte iuţi.

Miranda se uită la punguţele albe din farfurie, care nu aveau mai mult de doi centimetri şi jumătate grosime şi erau lucioase. Păreau alunecoase. Şi ea nu avea decât beţele. „Trebuie mâncate cu mâna. Şi, oare, atâta avem de mâncare la cina?”

— Avem paisprezece coşuri, spuse Li luând o sărmăluţă cu beţele, fiecare cu alt gen de sarmale. Dacă e prea mult pentru tine, ne putem

opri oricând.

„Douăzeci şi opt de sarmale? Cum de rămân atât de slabi oamenii ăştia?”

— Categoric nu, zise ea. Nu vreau să ratez niciunul din coşuri. S-ar putea să-l pierd tocmai pe cel mai bun, adăugă apoi şi încerca să cuprindă o sărmăluţă cu beţele, dar aceasta căzu la loc în farfurie.

Încercă din nou şi, apoi, iarăşi, încruntată. Abia când căzu încă o dată, ea văzu umorul situaţiei.

— Nu ştiu cum de sunt chinezii atât de slabi, dar ştiu cum reuşesc turiştii acest lucru; nu mănâncă. Pot să înfig beţele în ele?

El râse.

— Fă ce vrei.

— Nu, o s-o fac cum trebuie.

Încercă din nou şi, la a cincea încercare, descoperi cum să apuce ca să nu-i mai scape. Înmuie sărmăluţa puţin în sosul roşu şi o vârî în gură dintr-odată.

— E minunată, murmură ea şi, cu a doua, fu mai imprudenta, răsucind-o în sos înainte să o vâre în gură.

Ochii i se umplură de lacrimi şi respiraţia i se tăie.

— Puţin cam prea mult, spuse el zâmbind. Celălalt sos e din soia; s-ar putea să vrei să-l guşti.

Miranda îşi bău vinul şi respiraţia îi reveni Iş normal, putând să îşi simtă limba din nou. Chelneriţa se întoarse, înlocuind coşul gol cu altul.

— Porc, zise Li şi, iarăşi, îi puse Mirandei două sărmăluţe pe farfurie.

De data aceasta, ea luă una cu uşurinţă şi îi zâmbi.

— E ca şi cum aş trece un test.

El ridică paharul.

— Pentru trecerea tuturor testelor care ne vor sta în cale.

Îşi atinseră paharele. Imediat, chelneriţa se întoarse. Li îi spuse câteva cuvinte şi ea roşi puternic. Puse coşul pe masă şi ieşi.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Miranda.

— Că nu trebuie să ne grăbească şi că preferăm să facem pauze între ele. I-am mai spus asta şi după-amiază, dar e nouă şi a uitat.

— Se pare că mâncarea e servită repede aici, cel puţin aşa am observat peste tot pe unde am fost.

— Aşa e; China n-a învăţat încă arta cinării pe îndelete. Timp de multe secole, oamenii au suferit de foame, aşa că erau obişnuiţi să înfulece orice puteau. Acum, toată lumea e prea ocupată cu făcutul banilor, ca să se mai relaxeze la masă. Dar, în unele locuri, asta se schimbă. Câţiva ani încă, alte câteva lecţii despre felul în care se comportă bogătaşii în ţările occidentale, şi vom cina şi noi trei ore.

Îi mai puse două sarmale pe farfurie.

— Pastă de fasole dulce. Pe astea nu le mai înmoi în sosuri.

— Dulce? Dar... nu se poate să fi ajuns la sfârşitul mesei.

— Nu, nu, mai avem unsprezece coşuri. În China, dulciurile sunt servite alternativ cu alte feluri de mâncare; asta dă naştere echilibrului şi armoniei.

— Dumnezeule. Trebuie neapărat să le povestesc Lisei şi lui Adam; le place orice face ca desertul să fie mâncat mai înainte.

— Probabil ca s-au bucurat foarte mult că au vorbit cu tine astăzi.

— Aşa e. De fapt, mi-au spuse mai multe despre ei înşişi, chiar şi ce gândeau, decât atunci când sunt cu ei. De obicei, vin de la şcoala şi abia aşteaptă să iasă cu prietenii.

— Şi seara?

— Au teme, vorbesc cu prietenii la telefon, citesc în camerele lor. Dar nu e vorba că ar fi

foarte ocupaţi; ţi-am spus, nu sunt persoana căreia să vrea să i se confeseze. Ei cred că nu-i înţeleg sau că nu le împărtăşesc părerile aşa cum fac prietenii lor, sau chiar că nu ţin la ei în acelaşi mod.

— Şi asta te deranjează?

— Bineînţeles. Numai că au dreptate.

— Vrei să spui că le pari prea bătrână?

— În parte. Şi chiar nu vând lumea la fel ca ei. Îi iubesc şi ei ştiu asta, dar tragediile lor nu mi se par la fel de mari ca lor, suferinţele lor nu sunt chiar atât de catastrofale... chiar şi succesele lor li se par mult mai fantastice decât mie. Pur şi simplu, nu pot să pătrund în sentimentele lor.

— Niciun părinte nu poate să facă astă.

— Poate că nu, dar mi-ar plăcea ş-o fac.

— Nu, nu, n-ar merge. Tinerii au nevoie de propriile vise. Părinţii n-ar trebui să le influenţeze părerile, la fel cum n-ar trebui să încerce să se facă iubiţi cu forţa.

— Tu ai încercat să le influenţezi părerile copiilor tăi?

— O dată. Cu mult timp în urmă. De atunci n-am mai încercat şi, acum, n-aş vrea să le împărtăşesc părerile, pentru că sunt deformate.

— Deformate? Cum adică?

El umplu din nou paharele cu vin.

— Ai auzit de Revoluţia Culturala?

— Da, bineînţeles. A fost o perioadă foarte neplăcuta.

— A fost o perioadă îngrozitoare. Ne-a arătat că numai un ratat are bun simţ; că învingătoare sunt indiferenţa, grosolănia, cruzimea, brutalitatea. Asta a fost lecţia dată de Revoluţia Culturala.

— Tu nu crezi asta.

— Că indiferenţa şi cruzimea învinq? Ba sigur că o cred.

— Dar nu eşti...

— Nu, nu sunt indiferent. Nici grosolan, nici brutal, nici crud. Prin urmare, nu sunt un

învingător.

— Dar eşti. Duci o viaţă bună. Ai propriul tău restaurant. Propria ta companie. Ai spus că e o viaţă bună.

— Şi pot rămâne fără ea în orice moment. Cei care au puterea asta sunt învingători. Asta e istoria Chinei, iar Revoluţia Culturala ne-a arătat că nimic nu s-a schimbat. O întreagă generaţie am crescut în primii ani de comunism; credeam orbeşte în Partid; eram convinşi că făuream o lume nouă. Şi am primit lovitura Revoluţiei Culturale.

— De ce? întreba ea. De ce ar permite cineva să se întâmple aşa ceva?

— Pentru că învingătorii vor să rămână sus; e foarte simplu. Ceea ce îi înspăimântă cel mai mult e pericolul de a se prăbuşi în mijlocul masei de învinşi. Astfel, în 1965, când, în guvern, se dădea o luptă pentru putere, unii lideri şi-au consolidat puterea destrămând partidul. Le-au arătat

tinerilor, îndeosebi adolescenţilor, o imagine superbă a paradisului, dar falsă, şi le-au spus să-l clădească distrugând societatea existenta. Tinerii i-au venerat pe acei conducători, în parte datorită acestei imagini, dar cel mai mult pentru libertatea pe care le-o ofereau acei conducători. Li s-a spus să-şi sfideze părinţii şi profesorii şi să-i denunţe oficialităţilor Partidului pentru orice comportament suspect, cum ar fi criticarea guvernului, admirarea culturii occidentale, lăudarea educaţiei clasice sau libertatea presei, ori vederi democratice... lista e foarte lungă.

— Şi copiii tăi au fost amestecaţi în asta?

— La început, erau prea mici, dar faptul că au crescut într-un asemenea mediu i-a întors împotriva mea. N-am fost cu ei în permanenţă, dar ştiam de la vecini că". Ce cuvânt folosiţi voi? Hoinăreau? Hoinăreau cu...

— Umblau?

— Da, umblau cu Gărzile Roşii şi vorbeau

contra mea.

Răsuci paharul de vin în mâini.

— Pentru noi, în anii aceia, a fost anarhie; pentru copii, au reprezentat o vacanţă de zece ani. Guvernul le oferea plimbări gratuite cu trenul prin ţară şi mâncare gratuită oriunde şi oricând doreau. Conducătorii le spuneau să distrugă orice era intelectual sau făcea parte din trecut. Astfel că aceşti copii hoinăreau prin China ca nişte haite de câini sălbatici, îndemnaţi de guvern să distrugă în numele creării unui viitor mai bun. Dar n-au creat nimic. Au închis şcolile, aşa că nimeni n-a mai studiat nimic. Au spulberat sute dintre cele mai frumoase temple şi opere de artă ale noastre. Au incendiat biblioteci întregi. Au distrus sute de mii de vieţi cu acuzaţii false şi, pe mulţi, i-au împins la moarte, în acelaşi timp, guvernul a trimis milioane de profesori, scriitori, doctori şi economişti în fundături de ţară ca să lucreze ca muncitori. Spuneau că deveniserăm

elitişti şi că trebuia să fim aproape de oamenii de rând. În realitate, voiau să distrugă voinţa tuturor celor care ar fi putut să aibă un mod de a gândi independent.

— Şi tu ai fost îndepărtat? întrebă ea. Din cauza faptului că tatăl tău era american? Ştia cineva că ai un tată american?

— Toţi ştiau. Toţi acei informatori.

Uşa se deschise şi chelneriţa vârî capul înăuntru. Miranda păru speriată.

— Nu, ea nu e aşa ceva, zise Îi zâmbind, după care îi făcu semn chelneriţei să intre şi o privi cum înlocui coşurile şi cum puse pe masă două farfurii cu sos. Raţa, spuse el. Cu sos de prune.

Miranda se uită la sarmale.

— De unde ştii ce e în ele? Toate arată la fel.

— Ştiu ce am comandat.

— Le ţii minte pe toate paisprezece, în ordine?

— Am o memorie excelentă. E o binecuvântare şi un blestem, în acelaşi timp, spuse el punându-

le pe farfurii. Da, tatăl meu american a fost o bilă neagra pentru mine, dar şi pentru mama. A fost trimisa într-un sat de lângă Tibet; era deja bolnavă şi n-a suportat frigul, porţiile infime de mâncare şi cele paisprezece ore de muncă pe zi pe câmp. A murit în decurs de un an. Eu am fost trimis să fac cărămizi pentru cuptoare...

— Cărămizi? Unde?

— Într-un sat numit Mianning, nu departe de locul unde se afla mama, dar eram în adâncul munţilor Himalaya şi nu exista niciun drum care să facă legătura între cele două sate. După ce am fost forţaţi să părăsim ferma, n-am mai văzut-o niciodată.

— Şi soţia ta? Unde era?

— Ei, asta e cu totul altă poveste, spuse el, şi chipul îi rămase impasibil. Ea a prosperat în timpul Revoluţiei Culturale; a devenit informatoare, denunţându-i pe mulţi dintre prietenii noştri ca fiind subversivi, mai ales

scriitorii şi profesorii de colegiu. Unsprezece dintre ei s-au sinucis; majoritatea celorlalţi au murit în închisoare, în timp ce ea avansa în Partid, fiind răsplătită pentru patriotismul ei. Ştia şi în patul cui să doarmă. Când m-am întors de la Mianning, am descoperit că se mutase la Shanghai şi nici n-am încercat s-o caut.

— Şi a murit?

— A fost omorâta în bătaie în apartamentul ei. Ucigaşul n-a fost găsit niciodată. Ar fi putut fi cineva dintre cei denunţaţi de ea; ar fi putut fi vreun iubit cu care se certase. Dar cred că a căzut în dizgraţie pentru cei din Partid şi s-a descotorosit de ea, pentru că nu s-a făcut niciun anunţ public şi nici nu s-a efectuat vreo anchetă. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă; a fost uitata.

— Nu şi de tine, care ai o memorie excelentă.

— Cel mai mult îmi amintesc durerea pe care a provocat-o, urâţenia trădării ei faţa de prietenii

noştri, şocul pe care l-am simţit când am descoperit cu ce fel de femeie mă însurasem, cât de orb fusesem, atât de nerăbdător să mă căsătoresc şi să am un cămin, să fiu tată, de parcă aş fi putut să-l înlocuiesc pe al meu. Atunci am renunţat la ideea de pasiune. N-a fost ceva ce am făcut intenţionat, dar, cu timpul, mi-am dat seama că o respinsesem; nu voiam decât să-mi croiesc drum prin câmpul minat în care se transformase China şi să supravieţuiesc în felul meu, fără probleme. Şi asta am şi făcut.

Chelneriţa se întoarse. După ce pleca ea, Li râse uşor.

— Nu e genul de cina pe care s-o aleagă cineva pentru conversaţii neîntrerupte.

— Dar, în cea mai mare partef e foarte intima, spuse Miranda vrând să-l asigure că făcuse o alegere bună. E o atmosferă excelentă, iar mâncarea e delicioasă.

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru că

asculţi atât de bine. Mă simt foarte confortabil când vorbesc cu tine.

Servi sarmalele – „Seminţe de lotus, tot dulce” – şi turnă. Ultimul vin. Uşa fiind închisa, liniştea îi învălui din nou. Miranda căută să spună ceva.

— Când ne-am întâlnit cu fiul tău ieri părea supărat. Cumva din cauza mea?

— Bineînţeles că nu.

Ea zâmbi stins.

— Ai spus asta prea repede. Dar, poate s-a gândit că n-ar trebui să fii văzut cu o americanca.

— N-a avut. Nicio legătură cu tine. Sheng e adesea nemulţumit; viaţa lui e plină de probleme. Ţi-am spus, face bani în atâtea feluri. Am făcut nişte investigaţii şi cred că, într-una dintre afaceri, sunt implicaţi piraţi, ceea ce e foarte periculos.

Miranda zâmbi nesigură, gândindu-se că ar fi trebuit să priceapă gluma.

— Piraţi? Te referi la oameni de afaceri fără

scrupule?

— Nu, mă refer la piraţi adevăraţi. Bande întregi străbat Marea Sudului Chinei, ătacând vapoare cu mărfuri. Le duc la Beihai, un orăşel de pe coastă, unde le descarcă.

— Dar ar fi văzuţi. Chiar şi noaptea…

— O fac în plină zi şi, într-adevăr, sunt văzuţi, dar asta n-are importanţă, pentru. Că poliţia şi oficialităţile guvernamentale din oraş lucrează mână-n mână cu ei.

— „Poliţia? Guvernul?” Dar… de ce?

— Pentru că sunt plătiţi s-o facă. Mereu e aceeaşi poveste, nu?

— Cine-i plăteşte?

— Sheng, dacă e amestecat în afacere, într-adevăr, partenerii lui şi toţi cei care fac asta. Ei îi plătesc şi pe piraţi. E un stat de plată foarte mare.

— „Plătesc” piraţii? Le dau salarii? E ceva atât de bizar. Dar, dacă atacă vapoare, trebuie să fie

implicate şi alte companii, alte guverne. La un moment dat, vor fi opriţi, nu?

— Mai mult ca sigu-şi, probabil, asta e cea mai mare grija a lui Sheng, indiferent dacă e vorba de aceasta afacere cu piraţii sau de alta. Dar nu e un copil; îşi poartă singur de grijă. Îţi plac sarmalele cu seminţe de lotus?

Miranda se întrebă cât din nonşalanţa sa legată de Sheng era falsă. Dar nu putea să o spună cu glas tare şi, oricum, el schimbă subiectul.

— Da, foarte mult, spuse ea mâncând încet, conştienta de faptul că mânuia beţele cu îndemânare, dar gândindu-se mai mult la povestea lui Îi. Nu îşi putea închipui o viaţă atât de tulburata.

— La ce te gândeşti? o întreba el. I – Că n-am cunoscut niciodată atâta durere.

Ţi-a murit soţul.

— Nu spun că n-a fost greu. A fost un şoc să mă trezesc dintr-odată că nu mai sunt soţie; parcă nu

mai ştiam cine sunt. Mă simţeam în deriva.

Văzându-i expresia de nedumerire, zise:

— Când o barcă nu e ancorata, când totul e dezlegat şi lăsat să plutească, e în derivă. Parcă nu mai aveam niciun ţel în viaţă. Bineînţeles că Lisa Adam erau acolo, dar eram speriată la gândul că trebuia să-i cresc singură...

— Prin urmare, ai cunoscut durerea.

— Nu ca a ta. Tu ai pierdut ani din viaţă, iubirea, încrederea şi speranţa. După ce a murit Jeff, viaţa mea nu s-a schimbat aproape deloc, spuse ea, şi îşi ridica privirea brusc, uluită de propriile cuvinte, care erau surprinzător de revelatoare.

Cum putuse să i le spună acelui om pe care îl cunoştea foarte puţin?

„Dar îl cunosc. Deja ştiu mai multe despre el decât despre mulţi oameni pe care îi cunosc de ani de zile.

Şi ce? Toată viaţa am ştiut că nu poţi să ai

încredere în străini; trebuie să fii în gardă în faţa celor care sunt cu adevărat diferiţi, pentru că nu poţi să crezi tot ce...”

— E absolut ridicol, izbucni ea.

Li ridica din sprâncene.

— Faptul că viaţa ta nu s-a schimbat aproape deloc?

— Nu. Iartă-mă, mă gândeam la altceva.

— Şi era ridicol?

— Da.

„Pentru că îl cunosc. Şi am încredere în el”.

— Vrei să-mi spui despre ce era vorba? o întrebă el.

— Nu. Îmi pare rău, dar...

— Bineînţeles, gândurile tale sunt ceva personal. Îmi povesteai despre viaţa ta de după moartea soţului tău.

— Da. Nu s-a schimbat aproape deloc şi asta a fost, probabil, ceva mai trist decât moartea în sine. Locuiam în aceeaşi casă, dormeam în

acelaşi pat şi zilele mele decurgeau la fel. Gâteam aceleaşi mâncăruri, mă mişcam prin bucătărie în aceleaşi feluri şi stăteam în acelaşi loc dintotdeauna când mă aflam în faţa aragazului... Iar când Lisa şi Adam se duceau la şcoală, lucram în solar, ca întotdeauna. Părinţii sau prietenii veneau la cină, sau mergeam noi la ei, prin urmare găteam cam tot atât de mult ca de obicei. Seara citeam în sufragerie sau în pat, la fel ca întotdeauna.

— Dar îţi pierduseşi soţul.

— Pierdusem un prieten şi îmi lipsea, dar aveam prieteni şi pe părinţii mei, aşa că nu trebuia să fiu singură sau să mă duc undeva singura, dacă nu voia-n s-o fac.

— Un prieten, spuse Li.

— Da, zise ea devenind gânditoare şi, după o clipă, adăugă: Obişnuiam să facem plimbări lungi după cină. Strada noastră coboară treptat spre oraş; sunt nişte pomi superbi pe ambele părţi şi

pe marginile unui bulevard care duce spre centru; razele lunii strălucesc printre frunze când vântul văratic adie uşor dinspre vârful munţilor, iar aerul miroase a iarba tăiata şi trandafiri şi se aude murmurul slab al oamenilor care stau de vorbă pe verande – poţi să auzi clinchetul cuburilor de gheaţă din paharele lor şi, uneori, scârţâitul unui leagăn sau balansoar – şi ne plimbam ore în şir, fără să vorbim, doar făcând parte din oraşul nostru.

— Fără să vorbiţi, repetă Li iarăşi.

— Vorbeam, dar nu prea mult. În ultimii câţiva ani, nu prea mai aveam despre ce să discutăm, în afară de copii şi casă. Jeff era atât de drăguţ, atât de bun la suflet, dar nu era fericit şi nu părea să-l intereseze nimic, nici măcar munca lui. Nimic nu părea să-l satisfacă.

— Cum arata?

— Înalt, drăguţ, cu ochi albaştri, un pâr de culoarea nisipului, un început de chelie în creştet

care îl enerva teribil, puţin cam gras – ţinea tot timpul diver se regimuri, alerga în fiecare zi şi ridica greutăţi, dar avea întotdeauna cam aceeaşi greutate – îi plăceau filmele de acţiune cu multă vărsare de sânge, care mie nu-mi plăceau şi citea cărţi poliţiste şi ştiinţifico-fantastice.

— Care ţie nu-ţi plăceau?

— Nu, îmi plac romanele, volumele de poezii şi cărţile istorice. De asemenea, cărţile de călăte le şi revistele...

Îl văzu ridicând din sprâncene şi râse uşor.

— Ei bine, da, citesc despre alte locuri, chiar dacă nu merg acolo; întotdeauna am făcut-o.

— Aşadar, ai vrut să călătoreşti, dar n-ai făcut-o?

Ea îşi feri privirea, puţin stânjenită.

— Ţi-am spus: mi se părea atât de înspăimântător. Dar îmi plac cărţile de călătorie şi, când le citesc, seara târziu, când e linişte, aproape că mă văd într-o altă ţară; e ca şi cum m-

aş afla acolo cu adevărat. Ştiu că nu-i acelaşi lucru, dar asta...

„Cu asta m-am mulţumit”, se gândi ea.

— Asta am ales.

După o pauză, Li o întreba:

— Şi soţul tău citea cărţi de călătorie?

— Nu, zicea că sunt plicticoase. La fel ca politica şi istoria; ca n-au niciun subiect.

— Prin urmare, pe tine te interesau mai multe lucruri decât pe el.

Ea râse uşor.

— Sper ca da. Nu că pe el nu l-ar fi interesat nimic: îl interesa să-şi facă bine meseria, să fie un tată şi un soţ bun. Dar totul era atât de greu pentru el. Când se trezea dimineaţa, îi era groaza de efortul pe care trebuia să-l facă pentru a suporta ziua respectiva, a se achita de responsabilităţile de la serviciu, a-şi îndeplini obligaţiile faţa de cunoştinţe, familie, părinţi... toţi aceia care aşteptam diverse lucruri din

partea lui. Totuşi, încerca: se chinuia din răsputeri să facă lucrurile pe care trebuia să le facă şi le făcea bine aproape pe toate, dar niciodată…

— Nu punea pasiune, spuse Li, când glasul ei se pierdu.

— Nu.

— Nici măcar în privinţa ta.

Ea clătină din cap.

— Jeff îşi dorea cel mai mult siguranţă şi linişte. Îl îngrozeau incertitudinea, ambiguitatea sau conflictele. Voia o familie de prieteni care să-i ofere siguranţă. Dacă ar fi simţit vreodată pasiune, ar fi fugit de ea, pentru că e ceva aiurit şi imprevizibil şi i-ar fi putut face inima să bată mai tare.

Auzindu-i sarcasmul din glas, Li o privi atent, dar ea era furata de amintiri.

— După un timp, aveam senzaţia că mă sufoc. Ori de câte ori eram fericita sau emoţionată, ori

voiam să încerc ceva nou, nu puteam să vorbesc despre asta, pentru că el ar fi schimbat subiectul sau ar fi plecat de acasă, ar fi fugit, de fapt, stricând, astfel, totul. Aşa că ţineam în mine, zise ea şi făcu o pauză. Plimbările acelea lungi până în oraş... îmi plăceau foarte mult. Simţeam oraşul învăluindu-mă şi făceam parte din el, făceam parte din munţi şi din prerie, şi toate ferestrele luminate ne călăuzeau, iar pe drum înapoi spre casă, luna ne lumina calea, iar aerul era înmiresmat şi tăcut, până şi păsările dormeau, şi eu mă simţeam atât de plină de bucurie şi de dragoste... dar nu puteam face nimic în privinţa asta.

Râse uşor.

— Am dăruit totul copiilor, aşa că, mai mereu, mă simţeam doar parţial sufocată.

— Şi, apoi, el a murit.

Ea încuviinţă.

— Eram căsătoriţi de zece ani.

— Şi ţi-a fost şi mai greu, ştiind că nu-l iubiseşi.

— L-am iubit odată. Aşa cred. Poate că şi eu am căutat siguranţă, la fel de mult ca el.

Urmară câteva clipe de tăcere. Când îşi ridică privirea, Miranda văzu că Li se uita la ea.

— Dar, de atunci, ai mai iubit, nu? o întreba el. În toţi anii care au trecut de la moartea lui, trebuie ca cineva să-şi fi făcut loc în inima ta.

Ea ezită. O minciună ar fi scutit-o de alte întrebări, ar fi protejat-o, dar, în clipa aceea, nu se putea gândi să-l mintă.

— Nu aşa.

— Dar, deja ştiai ce-ţi doreşti, ce pierduseşi. Trebuie să fi căutat aceste lucruri.

Ea clatină din cap.

— Atâtea femei caută. Mi-a fost teamă să fiu una dintre ele, femei singure cu ochi lacomi, căutând un bărbat. Nu eram nefericită. Aveam copiii, serviciul, o viaţă bună... zise ea clătinând din cap. N-am căutat.

— Nici n-ai fi dorit?

— Ah, dorit... Bineînţeles că mi-aş fi dorit. Aş fi dorit să am un iubit şi un tovarăş; o voce seara târziu în liniştea casei; conversaţii pline de idei şi curiozităţi şi noi moduri de a înţelege lumea. Aş fi vrut să găsesc o mână pe care să o ţin, nişte paşi care să ipeargă în acelaşi ritm cu ai mei, pe cineva care să mă protejeze în timp ce eu îl protejez pe el. Aş fi vrut să împărtăşesc toate lucrurile care sunt plăcute atunci când suntem singuri, dar minunate când sunt împărtăşite. N-am pretins niciodată că nu mi-am dorit toate astea; numai că n-am putut să le caut. Nu-mi puteam închipui – a merg la o întâlnire, ca o adolescentă, s-o v cu de la zero...

— De la zero?

— De la început. Să te apuci să cunoşti pe cineva de la început, iar şi iar, să întrebi, să dezvălui...

— Ca şi cum ai călători într-o ţara străină,

spuse Li. Atâta efort, atâtea necunoscute. Atâtea tineri. Dar n-a apărut nimeni, fără toate aceste lucruri pe care trebuia să le iei de la început? N-a apărut nimeni de la sine, care să-ţi fie alături şi să-ţi ofere o şansă de a iubi?

Ea îi întâlni privirea, caldă, întrebătoare, care accepta, şi ştiu că şi a ei era plină de uimirea descoperirii, că se simţea suficient de în siguranţă pentru a discuta despre acele lucruri cu acel bărbat, fără teamă şi fără să fie în defensivă.

— Am cunoscut mulţi bărbaţi. Părinţii mei voiau atât de mult să mă vadă aranjată, iar prietenele mele se distrau teribil căutând să-mi găsească pe cineva, aşa ca mergeam la petreceri, spectacole de teatru, colindam de Crăciun, făceam excursii, schiam... şi întotdeauna mă cuplau cu câte cineva.

Îşi amintea din nou.

— Într-un fel, era ca un drog; nu ştiam cum să-i pun capăt, chiar şi atunci când nu mă simţeam

bine. De obicei, era mai bine să am un partener decât să fiu singură printre celelalte perechi, aşa că acceptam să cunosc pe câte cineva, acceptam să mă văd cu el din nou, acceptam să...

Tăcu brusc.

— Dar nimeni nu ţi-a pătruns în suflet? întrebă Li şi ea ştiu că nu îl interesa dacă se culcase cu alţi bărbaţi sau nu, ci dacă vreunul din ei trezise pasiune în ea.

— Nu, zise ea şi zâmbi slab. Totuşi, s-ar putea să n-o fi recunoscut; nu ştiam cum e.

Li se întinse spre ea. Se întâmplă atât de repede, încât mâna lui o acoperi pe a ei ca pentru a o apăra de rele, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama că el se mişcase. Apoi, totul se termina: el îşi retrase mâna şi încercă să mascheze momentul întinzându-se după a doua sticlă de vin, pe care o deschise, cam greu din cauza emoţiei.

— Iartă-mă, te rog, n-aveam niciun drept.

— Ţi-a fost milă de mine, zise Miranda.

— Am simţit tristeţe pentru tine, spuse el umplându-i paharul. Nici măcar nu te-ai prefăcut?

Ea făcu ochii mari.

— Ba da; de unde ştii? Am încercat. Am crezut că e ceva în neregulă cu mine, de nu mă puteam îndrăgosti nici măcar când toată lumea îmi spunea cât de minunaţi erau acei bărbaţi, cât de buni erau pentru mine... O dată, am crezut că am găsit pe cineva, un bărbat pe care îl cunoşteam de mult timp, care plecase, dar se întorsese după moartea soţiei lui. Îl plăceam şi, o vreme, a fost atât de bine să-l las să se ocupe de toate, dar nu asta îmi doream, înţelegi? Ca altcineva să-mi organizeze viaţa. Întotdeauna visasem...

— Ce? o întreba el când ea se opri, după care se lăsă pe spate, ca pentru a-i oferi mai mult spaţiu. Ce visai?

— Că aş putea să iubesc şi să fiu iubita fără să definesc limitele sau compartimentele iubirii

noastre. Că ar fi ca un şuvoi de dăruiri şi primiri, de înţelegere, de râs şi plâns împreună, de uluire în faţa minunilor lumii şi de protejare împotriva primejdiilor acesteia. Ştiu că e o fantezie, genul de lucru pe care oamenii îl caută în romane, pentru că nu se aşteaptă să-l întâlnească în viaţă, dar, după ce Jeff a murit şi eu mi-am dat seama cât de singură fusesem, chiar şi în timpul căsniciei, am ştiut că asta voiam şi, de atunci, m-am agăţat de ea, zise ea zâmbindu-i lui Îi. Aşa cum te agăţi tu de visul de a-ţi vedea tatăl întorcându-se. Poate că sunt unele părţi în noi unde am rămas tot copii.

Li o privea gânditor.

— Iarăşi ţi-e mila pentru mine, spuse ea.

El clătină din cap.

— Te admir. Pentru că visezi o dragoste cuprinzătoare şi nu vrei să te desparţi de acest vis. Prea des se întâmplă ca visele noastre să ne fie spulberate.

Privirea îi lunecă pe lângă ea, spre o amintire pe care ea nu şi-o putu închipui.

— Uneori, ne e teama să încercăm, murmură el, pentru că durerea pierderii e prea mare. Atâţia oameni sunt învinşi de teamă, în atâtea feluri.

Miranda tocmai voia să-l întrebe de ce anume se temea, pe cine pierduse, când el scutură puţin din cap, ca pentru a se dezmetici, şi îşi îndrepta atenţia iarăşi asupra cinei. Deschise repede noul coş de pe masă.

— Legume, zise el apoi. Şi două sosuri; ăsta e picant. Când eram mic, mâncam mai mult legume. Nimeni nu-şi permitea să mănânce carne.

Descrise ferma unde crescuse, pe bunicii lui, de care fusese foarte apropiat în anii când mama lui nu se simţise bine.

— Până la urmă, s-a înzdrăvenit, dar niciodată nu i-a trecut durerea provocată de pierderea tatii; se simţea trădată şi singură, dar n-a putut să

piardă acea speranţă distructivă care ţine viaţa adevărata la distanţă.

Vorbi despre prietenii lui şi căsuţa unde se jucau, despre şcoala lui, despre orele pe care le petrecuse în camera lui visând la tatăl său şi la America. Chelneriţa venea şi pleca, mâncărurile se schimbau, sticla de vin se golea, toate ca într-un vis.

Apoi, chelneriţa aduse o supieră mare şi o puse pe masă. Miranda îl privi pe Li surprinsă.

— Credeam că n-or să fie decât coşuri, unul după altul, la nesfârşit...

El râse.

— Asta e supa.

— Înseamnă că cina s-a terminat, spuse ea cu mare tristeţe.

— Abia după ce o să mâncăm supa.

Ea clătină din cap.

— Nu mai pot. Toate sarmalele acelea... Pur şi simplu, nu mai e loc.

— Încearcă să guşti măcar puţin. E foarte bună. Şi creează...

— Echilibru şi armonie, spuse ea, şi zâmbiră amândoi.

Spre surprinderea ei, mâncă din nou toată supa. Apoi se lăsa pe spate oftând şi Li turnă ultimul vin în pahare.

— Ce cină minunata. Mă simt atât de bine.

— Asta şi speram. Mai e un restaurant unde se mănâncă nişte sarmale delicioase, „Defachang”, în Xi an. Dacă vrei, putem să mergem acolo mâine seară. Astfel, o să poţi vedea şi războinicii de teracota.

Miranda puse paharul de vin pe masă. Atmosfera de vis se destramă.

— Vreau să-mi explici toate astea.

După o clipă, el încuviinţă.

— O să-ţi explic...

Chelneriţa aduse apoi un ceainic albastru cu auriu, umplu două ceşcuţe fără toarte, lăsă

capacele în jos şi se uită la Li. El îi spuse câteva cuvinte şi ea ieşi.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Miranda.

— Că avem tot ce ne trebuie. Acum o să fim lăsaţi în pace, zise el şi se rezemă de spătar întinzându-şi picioarele şi privind-o. Ai fi mulţumită dacă ţi-aş spune că m-am simţit atras de tine încă din prima clipa când te-am văzut şi Că vreau să fiu cu tine?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu sunt nici frumoasă, nici ultrainteligenta, nici fermecătoare. Trebuie să fie un alt motiv pentru care...

— Să ce?

— Să te ţii după mine.

El zâmbi.

— Unul dintre motivele pentru care mă ţin după tine este ceea ce ai spus adineauri.

— Pentru că nu sunt frumoasă...?

— Pentru că insişti că nu eşti. Asta e o prostie. Ce-ţi spune asta despre mine? Că sunt un prost? Sau orb? Că n-am standarde sau aspiraţii înalte?

— N-are nicio legătură cu tine.

— Ştiu asta. Ştiu că nu mă crezi nici prost, nici orb; cam aşa te vezi pe tine însăţi. Bun. O să-ţi spun un alt motiv pentru care îţi caut compania. Când am fost trimis la Mianning să fac cărămizi, nu mai aveam o căsnicie adevărată de aproape un an; soţia mea şi cu mine aveam vieţi separate. Eu îi criticam activitatea din cadrul Partidului şi, în cele din urmă, a făcut să fiu trimis; mult mai târziu am aflat că asta s-a întâmplat din cauza ei. Mă simţeam singur chiar dinainte să plec din Beijing şi, bineînţeles, la Mianning, a fost mult mai rău, pentru că nu cunoşteam pe nimeni şi nu găseam pe nimeni care să-mi împărtăşească interesele. Erau oameni săraci, fără educaţie, care nu aveau nici timpul, nici energia necesare pentru a se întreba ce era dincolo de satul lor;

trăiau în cocioabe cu pământ pe jos; erau bolnavi şi înfometaţi, îngheţând de frig iarna şi leşinând de căldura vara; lipsiţi de orice speranţă.

Habar nu aveau de ce mă aflam acolo şi nu puteam să-i fac să înţeleagă; credeau că e o glumă proastă. La un moment dat, am cunoscut pe cineva.

Miranda făcu ochii mari.

— Şi eu îţi amintesc de ea.

— Ei bine, ai cam luat-o înainte, dar, da, în anumite privinţe, îmi aminteşti de ea. Vrei să-ţi povestesc despre ea?

— Da.

— Se numea Fu Wei. Era tânără, avea vreo şaptesprezece ani, aşa credea, nu era sigură. Pe vremea aceea, naşterile fetelor nu erau înregistrate; numai băieţii contau. Nu ieşise niciodată din Mianning. Era micuţă şi foarte slabă – niciodată nu era suficientă mâncare şi, cât am fost eu aco. Lo, recoltele erau foarte proaste şi,

din afară, nu venea niciun fel de ajutor – mi se părea extrem de fragilă, dintre acei oameni pe care sărăcia îi distruge rapid. Dar era optimistă şi rezistentă şi râdea mai mult decât aş fi crezut că putea face cineva într-un asemenea loc şi într-o asemenea perioadă.

Dădu capacul ceşcuţei la o parte şi, apoi, rămase cu privirea aţintită în gol.

— Wei nu ştia nici să scrie, nici să citească, nu ştia absolut nimic despre lume, dar avea idei noi despre oameni şi tânjea să înveţe şi după aventuri. Nu ştia asta; numai în timpul conversaţiilor noastre şi-a dat seama cât de mult îşi dorea să afle mai multe despre viaţă, deşi zicea că n-ar fi putut să plece niciodată de acasă, pentru că n-ar fi ştiut să se comporte în altă parte. Avea o minte ageră şi curioasă şi înţelegea mai mult din instinct, dar nu se credea nici inteligenta, nici deşteaptă şi, bineînţeles, nici frumoasă.

Brusc, Miranda se ridică şi traversa încăperea, după care se întoarse din nou. Se opri în dreptul unui tablou pe care se prefăcu că îl examinează.

— Mă acuzi că sunt la fel de ignorantă ca ţăranca aceea.

— N-am pomenit nimic despre ignoranţă şi n-am adus nicio acuzaţie. Am spus doar că-mi aminteşti de ea, nu că semeni cu ea.

— Dar crezi că semăn. Fragilă şi delicata; asta pare să te atragă.

— Fragilitatea nu mă atrage; nici n-o admir, nici nu-mi place. Când te-am văzut prima oară la aeroport, aveai o expresie în ochi care mi-a amintit de Wei: alertă, temătoare, precaută, dar încercai să faci faţă necunoscutului. Asta am admirat şi m-a atras spre tine.

Miranda întoarse spatele tabloului.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Am fost împreună un an. Eram cu toţii bolnavi şi la un pas de a muri de foame, oamenii

leşinau în fabrica de cărămidă şi pe câmpuri, dar Wei şi cu mine eram foarte apropiaţi. Am fost împreună atât cât a fost cu putinţă de mult şi, în ciuda acelor ploi şi noroaie, vânturilor cumplite, gerului îngrozitor şi căldurii zâpuşitoare, îmbrăcaţi doar în zdrenţe, într-un fel, eram fericiţi, spuse el privindu-şi mâinile, desfăcându-le şi închizându-le. O învăţam să citească. Ea era atât de bucuroasă din cauza asta. Pe urmă, a murit.

— Ah... Cum?

— A fost rănită într-un accident la fabrica de cărămidă şi a făcut infecţie. Nu existau medicamente. I-am trimis vorbă unui prieten din Chongking, rugându-l să ne ajute să plecăm, ca s-o pot duce la un spital. A încercat să obţină un ordin pentru a ne muta de acolo, dar totul a durat prea mult; au trecut săptămâni întregi cât hârtiile au fost trimise de la un birou la altul. Aşa că Wei a murit. Am ţinut-o în braţe o zi şi o noapte. Avea

febra foarte mare, dar ştia că sunt cu ea şi plângea – lacrimile i se uscau atât de repede pe obraji fierbinţi – spunând că, acum, nu avea să mai înveţe niciodată să citească, că eu nu aveam să-i mai pot arăta oceanul, că nu mai puteam să facem dragoste în locuri calde şi frumoase... apoi, a oftat adânc, cu mare tristeţe, şi a murit. Ordinul a venit peste patru luni şi eu am plecat de acolo. De atunci am fost tot singur.

Miranda se duse lângă el şi îi atinse părul cu şovăială, după care îşi lăsă mâna pe umărul lui. El i-o acoperi cu a sa şi, într-o clipă, se ridică şi îi luă ambele mâini într-ale sale.

— Eşti mai puternică decât îţi închipui. Ai talent, inteligenţă şi o voinţă pe care încă nu o cunoşti. Eşti sinceră şi accepţi noul. Ai propria ta frumuseţe, pe care nu o are nimeni altcineva. Ca şi Wei.

Se priviră, ţinându-şi mâinile împreunate. Pentru prima oară după mulţi ani, Miranda vru să

sărute şi să fie sărutată, să îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişată. Dar ştia că nu era momentul potrivit; încă mai avea multe de înţeles. Îi studie ochii migdalaţi, liniile aspre ale feţei, pometii proeminenţi şi nasul prelung şi subţire, bărbia puternică, sprâncenele stufoase şi părul şaten şi rebel. Avea impresia că nu se sătura de chipul lui. Deodată, o umbră îi întunecă brusc gândurile: o tânără abia vizibilă. Se încruntă.

— Dacă încerci cumva să reînvii o iubire pierdută...

— Nu, spuse el zâmbind. Ştiu care e diferenţa dintre fantezie şi realitate. Tu eşti cât se poate de reală, Miranda Graham, şi ai propria ta personalitate. Cu cât te cunosc mai mult, cu atât îmi dau seama cât de diferita eşti de Wei şi de oricine altcineva. Dar ai tot ce avea ea mai bun şi mult mai multe, aşteptând să fie descoperite. China e un loc bun pentru a face descoperiri şi cred că am putea să ne simţim minunat, dacă mi-

ai da voie să le împart cu tine.

Ea continuă să-l privească. Îi trecu prin cap că acela ar fi putut fi adevăratul început al călătoriei, mai mult decât zborul de la Denver la Beijing. Dar, de data aceasta, care îi era destinaţia?

Alungă acel gând. Dacă nu ştia încotro se îndreaptă, nu ar fi trebuit să pornească în călătorie. Dar acele categorii ordonate care îi organizaseră viaţa atât de bine până atunci, oferindu-i o mulţime de „ar trebui” şi „nu se poate”, păreau să se întrevadă deodată ca prin ceaţă. Mult mai limpede era faptul că ştia că Li are dreptate: ar fi putut să se simtă minunat, dacă ea ar fi permis acest lucru.

— Aşadar, vii cu mine la Xi an? o întreba el atât de degajat de parcă ar fi vorbit despre o plimbare până la colţ.

Ea tot mai ezita. În cele din urmă, îşi spuse „Ei bine, de ce nu? Xi an şi... orice altceva putem să

facem. Nu e decât pentru încă şase zile. Nu e suficient de mult pentru a face rău, dar e de-ajuns pentru a afla ceva nou despre lume şi mine însămi. Aşa că, de ce nu?

Dădu din cap aproape imperceptibil. Ca şi cum ar fi fost o a treia persoana care privea totul, se văzu lipindu-şi mâna de faţa lui.

— Mă bucur să fiu comparată cu Wei. Şi cred că cele mai bune descoperiri sunt cele împărtăşite.

Capitolul 4

Yuan Sheng stătea la o masă în colţ, de unde vedea foarte bine restul salonului şi orchestra de jazz care se afla pe o platforma lângă micul ring de dans.

— Sunt foarte buni, spuse Wu Yi, iar el încuviinţa, preocupat să scruteze mulţimea prin norişorii de fum de ţigara, pentru a fi sigur ca toate scaunele erau ocupate. Bineînţeles că ştia că erau – doar aruncase o privire scurta când sosise cu Wu Yi – dar întotdeauna se uita mai atent după ce se aşeza la masa, stând cu un pahar în mână şi începând să se relaxeze suficient de mult ca să se gândească la investiţia pe care o făcuse în acel club fără ca teama să-i strângă stomacul.

Investise prea mulţi bani în el; tatăl lui îi spusese, la început, că ar fi trebuit să caute un al patrulea partener. Dar, ori de câte ori, îi dădea Li

sfaturi, de obicei, bune, Sheng le ignora şi făcea tot ce îl tăia capul. Astfel că, împreună cu alţi doi parteneri, deschisese „Clubul Du Fu” cu numai şase luni în urmă, cel de al doilea într-un an, şi, deşi relaţiile partenerilor săi cu guvernul îi făceau să nu plătească impozite prea mari şi îi fereau de raidurile poliţiei, tot nu începuseră să aibă profit.

— Multă lume, spuse Wu Yi şi el încuviinţa din nou.

Ştia că ea încerca să-l facă să se simtă bine, dar nu îi plăcea acest lucru, deoarece însemna ca arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de alinare, adică părea vulnerabil... şi ea nu avea niciun drept să-l pună în acea postura. Nu era vulnerabil. Acţiona periculos, risca, minţea şi făcea manevre, dar aceea era concurenţa şi numai cei care erau dispuşi să joace după noile reguli puteau spera să triumfe în China modernă.

Tatăl lui, de exemplu, avea să eşueze.

— Aş mai vrea un martini, spuse Wu Yi cu o uşoară supărare în glas, iar el îşi îndreptă atenţia asupra ei.

Comanda două martini-uri şi cina, după care se rezemă de spătarul scaunului şi îi luă mâna într-a sa.

— Asta e rochia cea nouă? îmi place.

— Nu e nouă; doar că n-ai mai văzut-o până acum.

— Ţi-am dat bani pentru o rochie nouă.

— Da, dar eu am vrut asta, zise ea şi întinse braţul, arătându-i o brăţară de aur. Îţi mulţumesc, Sheng, e un cadou minunat.

Privirile li se întâlniră; a ei era provocatoare, puţin ironică, iar Sheng simţi că îi ia foc faţa. Îi venea să-i dea drumul mâinii, dar ar fi însemnat să-şi trădeze furia, şi ştia că cei care nu trădau nimic aveau întotdeauna avantaj în faţa celorlalţi.

— Bucură-te de ea, spuse el pe un ton agreabil. Îţi stă foarte bine.

Fu răsplătit cu un zâmbet şi, apoi, li se aduseră martiniurile împreună cu un platou cu homar în sos de fasole neagră şi momentul dificil trecu. Ea avea de unde să aleagă bărbaţii cu care ieşea şi acest lucru îl înfuria adesea, dar dorinţa pe care o simţea faţă de ea îl rodea zi şi noapte şi gândul că ar fi putut s-o piardă era de neconceput. În plus, ea nu voia să se mărite şi asta îi convenea lui de minune, din moment ce nu avea nicio intenţie de a divorţa. Aceea era prima lui condiţie: avea nevoie de femei care acceptau o relaţie fără să aibă pretenţii absurde. Avea nevoie de Wu Yi.

Luă o bucată de homar între beţe, roşu şi alb într-un sos sclipitor. Roşie era culoarea rochiei de mătase a lui Wu Yi, roşu era rujul ce contrasta cu pielea ei albă şi tot roşu era şi pieptănul filigranat care îi ţinea părul negru şi lucios strâns la spate într-un coc complicat. Era o actriţă de cinema care devenea din ce în ce mai cunoscuta în China şi Sheng ştia că prezenţa ei acolo arăta că îl

aştepta un viitor sclipitor. O privi cum mesteca o bucată de homar.

— Perfect „zise ea. Ţi-ai ales bine bucătarul-şef. Şi martini-ul e excelent. Foarte american.

— Sper că e mai bun de-atât, spuse el zâmbind, pentru ca ea să nu creadă că o corecta, chiar dacă el chiar asta făcuse. Americanii nu se pricep să prepare băuturile, aşa cum nu se pricep să facă nimic altceva ca lumea. Nu peste mult timp o să-i întrecem în orice domeniu, aşa cum am făcut-o de mult în privinţa frumuseţii femeilor noastre.

Ea râse şi Sheng fu satisfăcut. Avea să fie o seară reuşita.

Totul îi reuşea în ultima vreme. Sheng se mândrea cu faptul că era un chinez modern. Purta costume create de designeri, bea coniac Remy Martin Louis XIII care, după cum îi spusese cineva, costa echivalentul a o mie de dolari sticla, şi era abonat la „Trends Gentleman”, o revistă plină de ponturi legate de îmbrăcăminte,

mâncăruri şi băuturi, cumpărări de case, investiţii imobiliare, schi şi scufundări, cumpărări de maşini, găsirea cadoului potrivit pentru o femeie. Sheng îşi însuşise crezul revistei: e bine să consumi, atâta timp cât o faci cu înţelepciune. Din moment ce acest lucru era total opus doctrinei comuniste, Sheng era extrem de încântat că devenise un om de afaceri în perioada aceea din istoria ţării sale. Politica îl plictisea şi la fel şi cei care erau interesaţi de ea, dar era perfect conştient de ceea ce se petrecea şi de faptul că guvernul chinez, indiferent cum îşi spunea, se distanţase mult de comunism.

În schimb, aveau ceva ce se numea socialism de piaţă. Nimeni nu ştia ce înseamnă, dar toţi îl acceptau, deoarece făcuse din China o mină de aur, cel puţin pentru cei din generaţia lui Sheng. Ocazii de îmbogăţire se întâlneau la fiecare colţ şi nimeni nu le stătea în cale. Poliţiştii chinezi, puţini la număr şi prost plătiţi, erau gata

întotdeauna să primească un ban în plus, astfel că cei din generaţia lui Sheng alcătuiau parteneriate cu poliţiştii şi şefii acestora pentru a cumpăra şi a conduce hoteluri, restaurante, baruri karaoke, saune, baruri de noapte şi saloane de dans. De asemenea, mai erau şi proprietarii unor bordeluri în asociere cu brigăzile de moravuri din câteva oraşe. Erau întotdeauna o mulţime de fete pentru saloanele de dans şi bordeluri, alese dintre sutele de mii de adolescente care hoinăreau prin ţară în căutarea unei vieţi mai bune.

Dar nu era uşor să ajungi sus. Sheng ştia că nu putea face asta fără prieteniile sale cu fiii şi fiicele unor membri ai guvernului şi ofiţeri ai armatei: fete şi băieţi cu influenţa, protejaţi şi necruţător de ambiţioşi care reprezentau cheia viitorului. Doi dintre ei, Pan Chao şi Meng Enli, erau partenerii săi în afacerile cu barurile de noapte şi, datorită lor, Sheng avea să ajungă în curând o stea pe firmamentul noii elite a Chinei.

Odată, tatăl lui îl întrebase în legătură cu stilul său de viaţa din ce în ce mai luxos, iar Sheng îi răspunsese pomenind vag de profiturile obţinute din barurile de noapte. Tatăl lui nu îl mai întrebase a doua oară; de parcă n-ar fi vrut să fie minţit. Acum, conversaţiile lor erau mai mult despre „All-China Construction”, compania creată de tatăl lui, care, într-o bună zi, avea să fie a lui Sheng.

De mult ori, Sheng ar fi vrut să stea de vorbă cu Li: erau momente ciudate când se trezea gata să-i ceară sfatul tatălui său ori ajutorul în a înţelege ceva, dar se oprea la timp. Tatăl lui nu i-ar fi înţeles niciodată stilul de viaţă. Yuan Îi era îngropat în noţiuni demodate de loialitate, responsabilitate şi a munci pentru o viaţă mai bună pentru toată lumea, chiar şi pentru cei care nu aveau mintea sau voinţa necesare ca să se ridice de jos. Americanii aveau o vorbă pentru asta: săracii ar trebui să se tragă în sus de

şireturile ghetelor. Ei bine, de ce nu? Sheng o făcuse. Ocaziile existau: dacă alţii nu profitau de ele, ei singuri erau de vină. Sheng se gândea la ei numai când trecea peste ei în urcuşul său.

„Dahu” – granguri – aşa le spuneau oamenii lui celor din generaţia lui care se îmbogăţeau. Dar ce-i păsa lui? Dădea atenţie numai fiecărei zile şi felului în care putea să facă legătura cu ziua următoare şi cu celelalte cât mai lin şi mai profitabil. Atâta tot îl interesa.

Cu excepţia femeilor. Mai ales, cu excepţia lui Wu Yi. Şi, în seara aceea, în clubul lui, orele treceau în timp ce ei mâncau, vorbeau şi dansau; în timp ce Wu Yi îşi bea coniaul franţuzesc pe îndelete; în timp ce se apleca spre Sheng ca el să-i aprindă ţigara, părând să amâne intenţionat momentul când aveau să se ducă acasă la ea, în patul ei. Sheng, obosit de atâta dorinţă, mormăia din cauza efortului pe care îl făcea ca să stea liniştit.

— Toate la timpul lor, spuse Wu Yi, arătându-i astfel că nimeni nu o grăbea şi nu îi făcea programul.

În clipa aceea, managerul veni la masa lor cu un telefon portabil şi îi spuse lui Sheng că era căutat.

El nu putu să-l ignore; numai câţiva oameni ştiau unde să-l găsească şi aceştia îl căutau numai în cazuri urgente. Îi ceru scuze lui Wu Yi şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Da?

Vocea lui Meng Enli era grăbită.

— Avem nevoie de tine. Acum. La birou.

Lupta lui Sheng fu de scurta durata. Fiecare nerv din trupul lui tremura de dorinţa de a se afla în patul lui Wu Yi, dar un telefon la ora aceea însemna că era vorba despre o problemă ce nu suferea amânare. Afacerile, îşi spuse el, adevăratul nucleu al vieţii sale. Începu să caute cea mai bună modalitate de a încheia partea

aceea a serii. Asta îi plăcea cel mai mult, să facă planuri complexe şi viclene.

— Îmi pare nespus de râu, dar trebuie să rezolv o problemă urgenta care a apărut în afacerile mele, îi spuse el lui Wu Yi.

Chipul ei se înăspri, dar Sheng, care stătea pe marginea scaunului, nu observă acest lucru; deja, ea nu mai avea prea multă importanţă.

— Nimic altceva nu m-ar putea lua de lângă tine, doar ştii ce însemni pentru mine. Scumpa mea, atâtea lucruri se schimbă în jurul nostru, nu putem să închidem ochii nici măcar o clipă, altfel am putea să pierdem totul. Te rog să mă crezi, trebuie neapărat să mă duc. Mâine va fi mai bine; vom avea tot timpul din lume. Mâine seară?

Nu vrusese să o întrebe, ci să o spună cu fermitate. Dar, cu o voinţa proprie, vocea sa sunase ca o întrebare şi el văzu că Wu Yi îi sesizase slăbiciunea şi devenise şi mai rece.

— Mâine seară cu siguranţa nu, am nevoie de

ceva timp şi pentru mine însămi. O să te anunţ când mă mai poţi suna.

— Poimâine seară, spuse el cu îndrăzneala care îi lipsise prima oară. O să te sun atunci.

— S-ar putea să nu fiu acasă.

Asta m-ar întrista foarte mult.

Se grăbea atât de mult să plece, încât păru aproape nepăsător şi o văzu făcând ochii mari. De admiraţie? De supărare? Nu avea timp să afle. Se ridica.

— Te conduc acasă. – Ea porni înaintea lui, ignorându-l. Îl ignoră şi în maşină şi când intră în blocul unde locuia. Altă dată, Sheng ar fi fost disperat. Dar, acum, era extrem de tensionat şi încetase să se mai gândească la Wu Yi chiar înainte să cotească şi să se îndrepte spre nord-est. Îşi amintea de vocea repezită şi furioasă a lui Enli.

Biroul pe care îl împărţea cu Chao şi Enli se afla într-o clădire din apropierea aeroportului:

trei încăperi în partea din spate a primului etaj, fără niciun nume pe uşă şi fără secretară. Când parcă şi coborî din maşina, Sheng îl văzu pe Enli aşteptându-l în prag.

— Au intrat în panică, spuse el cu o voce rece şi măsurată. Echipajul tău, cel pe care l-ai angajat luna trecută, ai zis că ştiau ce trebuie să facă.

— Echipajul? Vrei să spui că s-a-ntâmplat ceva cu transportul de zahăr?

— Intră în birou.

Sheng îl urmă înăuntru pe Enli, iar inima îi bătea cu putere. „Au intrat în panică”. Cum? Când îi angajase, piraţii îi spuseseră că ştiau totul despre acea afacere, că nu avea să le fie greu să urce la bordul vasului vietnamez şi să-l ducă la Beihai, unde urma să fie descărcat şi zahărul transportat cu camionul la clienţii din două oraşe. Nici măcar nu era prea complicat.

— Ce s-a-ntâmplat? întreba el...

Enli închise uşa.

— I-au bătut pe membrii echipajului...

— Nu se poate! Au spus...

— Taci şi ascultă. I-au bătut, i-au legat şi i-au aruncat peste bord. Doisprezece oafheni au murit.

— Nu! Au spus că nu era complicat... au spus... stai puţin.

Sheng lăsă capul în jos şi respiră adânc de câteva ori pentru a-şi potoli bătăile inimii. El dăduse ordine clare: nimeni nu trebuia ucis. Afacerea lor era pirateria, nu crima; o afacere simplă de mutare a mărfii de pe un vas pe altul şi de vânzare a acesteia pentru un profit bun. Pirateria era o afacere profitabila şi relativ uşoară; nimeni nu păţea nimic, cu excepţia câtorva producători şi transportatori bogaţi din alte ţări şi de ce le-ar fi păsat întreprinzătorilor chinezi de ei? Pirateria era o afacere cu rezultate garantate, atâta timp cât regulile erau respectate.

Cineva ignorase acest lucru. Îl ignorase pe Sheng. După tot ce făcuse pentru a le câştiga încrederea lui Enli şi Chao, pentru a fi considerat partener plin în afacerea lor, dacă nu şi prieten deocamdată, cineva îl ignorase şi, acum, viaţa lui era mult mai complicată decât păruse cu numai o oră în urmă.

Auzi vocea lui Enli deasupra capului său plecat.

— Bineînţeles că nu se poate păstra secretul; toată lumea din Beihai ştie despre treaba asta.

Sheng se forţă să se îndrepte: era bărbat, nu un copil pe care îl certai. Avea să găsească o modalitate de a rezolva problema aceea şi, nu numai că avea să supravieţuiască, ci să şi triumfe. Măcar atâta lucru învăţase de la tatăl lui: e puteai să te ridici iar şi iar, chiar şi după nişte momente îngrozitoare.

— Dar nu uciderea oamenilor este problema, zise Enli. E păcat că s-a întâmplat...

— Au murit doisprezece oameni! exclamă

Sheng neputându-se abţine.

— Păcat, spuse Enli, ca şi cum Sheng nici n-ar fi vorbit, dar nu e ceva grav. Grav e faptul că poliţia a fost în port la nici zece minute după ce a ajuns vasul şi l-au arestat.

— Dar poliţia e plătită de noi.

— Nu şi de data asta. Executa ordinele Biroului Maritim International. T

— Biroul... Cum au...?

Dar Sheng înţelese. Cineva anunţase Biroul Maritim. Ceea ce însemna că, în afară de crime, care îi făceau greaţă, se mai confrunta şi cu faptul că nu mai ştia în cine să aibă încredere în Beihai. Cu o zi înainte, fusese sigur că primarul şi şeful poliţiei, plătiţi bine, urmau să ofere ajutor pentru descărcarea vaselor atacate şi să asigure un spaţiu pe plajă unde vasele puteau fi revopsite şi vândute pentru un profit. Acum nu mai putea fi sigur cine plătea cel mai mult pe cine?

— Şi oamenii noştri? întreba el.

— Te referi la piraţii amatori pe care i-ai angajat? Sunt încă la bord. Poliţiştii nu vor să le dea drumul.

— Şi zahărul?

— N-au avut timp să-l descarce.

Sheng oftă adânc, aproape ca un geamăt. Groaznic. Groaznic. Mai rău decât orice şi-ar fi închipuit. Crima era ceva destul de grav, dar, colac peste pupâză, ei pierduseră zahăr în valoare de două milioane de dolari. Le plătiseră deja piraţilor jumătate din banii promişi pentru atacarea vasului „Ana Lia” imediat cum acesta intrase în apele internaţionale, la distanţa de plantaţia din Vietnam; le dăduseră primarului şi şefului poliţiei din Beihai suma lunară; aveau clienţi care aşteptau marfa.

Pagerul lui Meng Enli începu să piuie.

— E Pan Chao, zise el. Mă duc în biroul meu. Până mă întorc, vreau să te gândeşti la un plan, ceea ce cred că înseamnă să te duci la Beihai să

aranjezi lucrurile pentru că aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată.

Rămas singur, Sheng închise uşa şi aprinse lampa de birou, după care porni CD-ul de pe raftul din spatele biroului. Îi plăceau foarte mult jazz-ul american şi muzica country; îl ajutau să se relaxeze mai mult decât orice altceva, inclusiv sexul, din moment ce sexul, ca şi afacerile, era un barometru al activităţii şi resistenţei, şi el nu îşi putea lua gândul niciodată de la niciunul dintre aceste lucruri.

Ascultând vocea seducătoare a Lorettei Lynn, stătu drept, cu mâinile împreunate pe marginea biroului şi cu ochii închişi. Un plan. Ce plan putea să pună la cale când era implicat Biroul Maritim International? Ce plan ar fi putut să-i recâştige încrederea partenerilor săi? Meng Enli era fiul unui director din Ministerul Comerţului Exterior şi, datorită tatălui său, deţinea un post în cadrul ministerului, mişcând nişte hârtii în

departamentul de import/export; Pan Chao era fiul unui ofiţer superior de armată care lucra la Biroul Securităţii de Stat. Şi el avea o slujbă, de fapt, un birou şi un titlu, datorită influenţei tatălui său. Erau influenţi pentru că taţii lor erau influenţi, iar Sheng avea nevoie de încrederea lor, chiar şi de admiraţia lor, dacă voia să triumfe, nu numai să supravieţuiască, la fel ca tatăl lui şi atâţia alţii.*

Aşadar, un plan. Să găsească pe cineva pe care să dea vina. Evident, oamenii care ar, îi trebuit să lucreze pentru ei: primarul din Beihai, şeful securităţii, membrul Partidului care ar fi trebuit să-l informeze pe Sheng. Şi Fang Youcai, şeful poliţiei. Un prost şi cel mai lacom dintre toţi, se gândi Sheng. Gândindu-se mai bine, fu convins că Youcai era vinovatul.

Acela era planul său. Să-l găsească pe cel care îi trădase, probabil Youcai, care găsise pe cineva care îi dădea mai mult decât Sheng. Prostul, îşi

spuse Sheng; Youcai chiar îşi închipuia că un poliţist dintr-un sat de pesc ari de pe coasta de sud a Chinei putea să scape nepedepsit după ce trăda trei oameni de afaceri sofisticaţi din Beijing?

— „Za zhong. Gou zai zi”, bombăni el. Ticăloşii. Nenorociţii. Aveau o înţelegere cu mine. Ştiam cum stăm. Nu au niciun pic de onoare.

Ei bine, avea să se ocupe de asta. Avea să-l găsească pe Youcai şi să-l pună să-i sune pe partenerii săi ca să mărturisească. Apoi avea să-i mituiască pe poliţişti ca să-i lase să mute zahărul de pe vas în camioane, pentru a fi expediat clienţilor. Dacă asta nu mergea, probabil că aveau să piardă zahărul, dar, pentru următoarele şase săptămâni, mai erau programate trei acţiuni piratereşti, iar dacă Youcai şi toţi ceilalţi ar fi cooperat, toţi ar fi câştigat bani şi partenerii ar fi fost din nou în afaceri.

Va trebui să angajez alţi piraţi, îşi spuse Sheng

şi simţi un gol în irâimă când se gândi ce catastrofă fusese prima lui experienţa de angajare. Ei bine, acest lucru nu avea să se mai întâmple. Avea să-i cerceteze mai atent, să pună pe cineva să le ţină rudele prizoniere, dacă era nevoie: avea să facă orice, dar nu avea să mai dea greş. Cu un grup nou de piraţi şi planul său în funcţiune, partenerii săi aveau să-l considere iarăşi ca pe un egal al lor.

Dar... să se ducă la Beihai! Ce pedeapsă, să fie nevoit să se ducă în acel loc uitat de lume. Un sat pescăresc, fără restaurante elegante, baruri karaoke, cafele cappuccino şi femei, care nu avea nici măcar un hotel decent. Sheng trebuia să locuiască în casa primarului, să-i suporte compania, să doarmă singur. Trebuia să se ducă. Partenerii săi se aşteptau la asta.

Dar nu putea să plece fără să-şi anunţe tatăl. Acesta lucra cu supraveghetorii, construind clădiri în Beijing şi Shanghai şi se pregăteau să

înceapă construirea unui hotel în Hangzhou. Trebuia să-i spună tatălui său că pleca şi cât timp avea să lipsească. Ceea ce însemna că trebuia să găsească un motiv.

Căută prin sertare şinotă câte ceva despre nişte parcele de pământ din Provincia Guangdong care ar fi meritat cumpărate pentru o dezvoltare ulterioară. Avea să facă în aşa fel încât călătoria aceea să pară de afaceri. Tatăl său avea să fie mândru de el.

Scria concentrat când Meng Enli se întoarse, deschizând uşa fără să bată. Sheng îşi ridică privirea încruntat, după care se gândi mai bine.

— În dimineaţa asta plec la Beihai, să rezolv problema, spuse el înainte să i se pună vreo întrebare. Sunt sigur... începu el din nou, dar se opri brusc. Ce e?

Enli stătea rezemat de tocul uşii.

— De ce e supravegheat tatăl tău?

Sheng îl privi uluit.

— Supravegheat?

— De două zile. Nu ştii nimic despre asta?

— De ce ar trebui să ştiu ceva?

— Ai stat de vorbă cu el ieri, în faţa uneia dintre clădirile voastre; era cu o americancă. În timp ce discutaţi, a devenit agitat, ca şi cum l-ai fi prevenit; de atunci, s-a uitat de câteva ori să vadă cine l-ar putea urmări.

— Am văzut că era urmărit, zise Sheng după câteva clipe. Nu ştiu de ce. Presupun că Pan Chao ţi-a spus, nu?

Departamentul lui... Biroul Securităţii de Stat... toată lumea ştie despre treaba asta?

— Cine e americanca?

— A venit cu afaceri. El îi arăta oraşul.

— Aşa ţi-a spus el.

— E designer şi lucrează cu o fabrica de confecţii.

— Aşa ţi-a spus el.

— Nu minte!

De ce îl apăr? se întrebă Sheng. Dar e adevărat: nu minte. Nu ştiu să fi spus vreodată altceva decât adevărul.

— Unde sta ea?

— La „Palace”.

Enli încuviinţă şi Sheng îşi dădu seama că ştiuse acest lucru, evident de la Pan Chao. Fusese o cursă, aşadar, ca Enli să vadă dacă spunea adevărul. Asta însemna că, orice făcuse tatăl lui, sau indiferent de ce era suspectat, se răsfrângea deja asupra lui Sheng.

— De ce e supravegheat tatăl meu? izbucni el.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Nu ştie! întreabă-l pe Pan Chao!

Enli îl privi îndelung.

— Or să-l cheme la interogatoriu. Acum poate o să-l întrebi de ce se află sub supraveghere.

— L-am întrebat. Nu ştie. Întreabă-l pe Pan Chao.

În jurul lor se făcu linişte, deodată. Enli

continuă să-l studieze pe Sheng.

— Poate că a venit timpul să te gândeşti la preluarea companiei, zise el în cele din urmă. Tatăl tău îmbătrâneşte; „AllChina Construction” ar trebui să fie a ta.

Sheng făcu ochii mari. Cuvintele acelea îi vuiau în urechi.

— Am discutat despre asta anul trecut. Tatăl tău s-a descurcat bine în punerea pe picioare a companiei, dar, acum, aceasta are nevoie de o conducere tânără şi dinamica, pe care ai putea s-o oferi, dacă n-ai mai fi dependent de el. Te ţine prea mult sub observaţie. Nu te tratează ca pe un bărbat. Şi acum se pare că are necazuri, ceea ce e încă o povară pentru companie şi, în final, cine o va suporta? Tu, noul preşedinte, dacă nu cumva el o să plece înainte.

În liniştea care urmă, cuvintele lui Enli răsunară şi zumzâiră în fiinţa lui Sheng, care tresari când auzi cele două piuituri ale ceasurilor.

— E ora două, spuse Enli. Am plecat. Când te întorci de la Beihai?

Sheng se gândi din nou la vas, zahâr, echipaj, crime.

— Nu ştiu. Peste două zile, probabil.

— O să aşteptam telefonul tău, zise Enli şi plecă.

Sheng rămase complet nemişcat. Mâinile îi erau împreunate pe birou şi el observă zvâcniturile de sub piele. Le încleşta. Chiar şi singur, nu voia să arate niciun semn de slăbiciune.

Şi era slăbiciune: să reacţioneze la nişte cuvinte atât de puternic încât inima îi bătea să-i spargă pieptul şi mâinile să-i tremure. „Tânăr, dinamic, independent, un bărbat”.

Enli ştia ce să spună; ştia care erau cuvintele vitale.

„Te ţine prea mult sub observaţie”.

Nu spusese nici prea mult, nici prea puţin; ştia

când. Să înceapă şi când să se oprească. Ştia când să plece.

„Tu, noul preşedinte”.

Dar piuitul ceasului îl trezise pe Sheng, într-un fel, şi înţelese cât de atent fuseseră alese acele cuvinte, cât de viclean fusese Enli în stabilirea momentului în care să le spună şi cât de inteligent îşi folosise vocea: intimă, aprobatoare, susţinătoare, conspirativă.

Mă cunoaşte, îşi spuse Sheng. Ştie cum să... cum spun americanii? Pe ce butoane să apese.

Ca şi cum aş fi o jucărie mecanică.

Nu, mă admiră. Mă respectă. El şi Chao îmi spun adesea cât de ager sunt, cât de deştept, cât de şiret. Cât de bine mă pricep să navighez în aceasta Chină nouă.

Se învârti cu scaunul şi puse un alt CD, cu volumul mic. Oare era prea târziu să o sune pe Wu Yi? Se uită la ceas. Două şi un sfert dimineaţa. Nu ar fi fost amuzată. Bun, atunci,

avea să se gândească la afaceri. Avea o mulţime de lucruri la care să se gândească, umplându-şi tir pul până când putea să-l sune pe Li şi, apoi, să plece spre Beihai.

El, Chao şi Enli erau împreună de un an, asociaţi sub denumirea companiei de „Dung Chan”, şi făceau planuri măreţe. La început, fusese pirateria, un mare succes, apoi cele două baruri de noapte care, în curând, aveau să se bucure şi ele de succes, erau siguri de asta. Şi mai erau şi alte planuri: o fabrică de trabucuri cubaneze pentru întreprinzătorii chinezi care doreau mereu ceva nou, o modalitate de a pătrunde în lanţul „McDonald’s „care se răspândea în toată China, o schemă de a oferi protecţie micilor firme care nu voiau să plătească impozite mari.

Dar apăruseră nişte probleme legate de pirateria. Aveau nevoie de un loc sigur pentru depozitarea mărfurilor furate şi un mod de a le

transporta, în secret, până la clienţii lor. Chao găsise o soluţie.

— E atât de simplu, spuse el. Ne vom folosi de „AllChina Construction”. Tatăl tău cumpăra materiale de construcţii de peste ocean şi din toată China; adesea, returnează sau schimbă o parte dintre ele; ba chiar vinde surplusul altor companii. Toate aceste lucruri sunt atât de legale, încât sunt plictisitoare, aşa că vom folosi depozitul vostru pentru a primi mărfurile de la piraţi şi a le aranja documentele, după care le vom transporta cu camioanele companiei „All-China”. Acestea se deplasează în permanenţă; nu e nicio problemă.

Dar, pentru Sheng, era o problemă. Spre surprinderea sa, ezită.

— Nu cred c-o să meargă.

— Să n meargă? repetă Chao. Ce înseamnă asta?

— Ar pune compania în pericol.

Enli făcu ochii mici.

— Îţi faci griji pentru tatăl tău. – Nu.

Dar ştia că aşa era. Nu putea să-i facă aşa ceva lui Îi. De ce nu? De când se gândea la sentimentele, la reputaţia sau chiar la siguranţa tatălui său?

Nu ştia. Ştia doar că nu avea să-şi pună tatăl în primejdie, nici chiar ca să le facă pe plac lui Chao şi Enli.

— Ei bine, mai gândeşte-te, spuse Chao, în cele din urmă.

Şi nu mai discutaseră despre asta. Dar Sheng ştia că partenerii săi nu mai erau siguri că el era cel pe care îl voiau, astfel că se apucaseră de alte afaceri.

Ştia că trebuia să găsească ceva pentru a le recâştiga încrederea şi le aduse un plan.

— Vom încheia contracte cu fabrici ca să imitam elemente de construcţii americane şi europene – ferestre, tocuri, uşi, podele, mochete,

instalaţii sanitare, componente electrice – şi să le vindem drept originale.

Totul fu prezentat sub forma de grafice şi scheme. – Arhitecţii specifică întotdeauna elemente de foarte buna calitate şi scumpe. Cel puţin, aşa fac arhitecţii străini şi cei de la companiile mixte, dar nu verifică niciodată ce li se aduce. Şi ceea ce li se va duce vor fi elementele făcute în propria noastră fabrică, pe care vor fi etichete americane şi europene. Şi noi vom băga în buzunar diferenţa de preţ.

Partenerii săi fuseseră de acord şi îl felicitaseră.

— Cel mai bine e că toate astea nu fac rău nimănui, continuă Sheng încântat. Nicio clădire nu se va prăbuşi din această cauză; nimeni nu va muri. Produsele noastre se vor uza mai repede decât cele americane sau europene; covoarele se vor toci mai curând, uşile probabil că n-or să se potrivească; ferestrele n-or să se închidă sau

deschidă la fel de perfect. Dar nimic din toate astea nu e periculos. În schimb, e foarte profitabil.

Fusese un moment de triumf şi aceasta îl făcu pe Sheng să zâmbească acum, când stătea în birou şi asculta vocea liniştitoare a lui Dolly Parton, în timp ce se gândea la viitor. Chao şi Enli îl felicitaseră pentru prezentarea sa şi toţi trei se apucaseră de treabă, aranjând cu alţi fii şi fiice ai unor oficialităţi militare şi guvernamentale care erau proprietari ai unor fabrici mici pentru a realiza componentele. Închiriaseră o imprimantă pentru instrucţiuni şi etichete şi găsiseră un fabricant de cutii de carton care să le imite pe cele folosite la împachetarea produselor americane şi europene.

Acela era genul de activitate care îi plăcea lui Sheng cel mai mult şi îl făcea să se simtă şi mai apropiat de Chao şi Enli. Ei erau atât de diferiţi de tatăl său! Oameni de acţiune: necruţători,

vicleni, hotărâţi, care erau dispuşi să profite de orice ocazie pentru a ajunge tot mai sus: în final, la conducerea Chinei. În China nu aveau să existe decât două feluri de oameni – de fapt, în toată lumea, concluziona Sheng – cei care deţineau puterea şi făceau lucrurile să se întâmple şi cei lipsiţi de putere care, chiar fără să fie conştienţi, aveau să ducă o viaţă conturată şi ordonată de lideri.

Nu exista o a treia categorie, de mijloc. Atunci, cum putea să aibă îndoieli în privinţa alegerii pe care trebuia să o facă?

Sheng se simţea mai bine acum; totul era limpede şi simplu; totul avea să fie în regulă. Avea să rezolve problema de la Beihai cu piraţii şi zahărul. Wu Yi avea să-l primească din nou cu căldură la întoarcere. Avea să fie preşedintele companiei „All-China Construction”.

„Nu, nu încă; nu ştiu cum să mă ocup de toate…”

Alungă imediat acel gând. Putea să înveţe. Era deştept şi prindea repede. Doar era fiul tatălui său.

Îşi dădu scaunul pe spate şi privi în tavan, lăsându-şi gândurile să rătăcească până se făcu ora să-l sune pe Li, pentru a-i spune ca pleca. Din oraş. Fix la şapte şi jumătate, se îndrepta în scaun şi forma numărul de la birou. Avea să-l prindă imediat cum sosea. Doar dacă nu cumva umbla iaraşi pe undeva cu femeia aceea. Riscând. Punându-i pe toţi în pericol.

„Din cauza ei e urmărit”.

Bineînţeles. Ce altceva ar fi putut fi? Practic, Enli spusese asta, îndoindu-se de tot ce era în legătură cu ea.

„O să-i facă necazuri”.

Oare Li nu ştia asta? Ce se petrecea cu el? Unde îi era simţul răspunderii?

„Bineînţeles că ştie. Aşa că bineînţeles că nu e cu ea. Prea multe riscuri şi, oricum, ştie că mie

nu-mi place de ea. Şi mai ştie şi că e supravegheat. Eu n-aş îndrăzni să mă mai întâlnesc cu ea. Nici el n-ar îndrăzni…”

Din ce în ce mai furios, ascultă cum suna telefonul în biroul tatălui său.

— Biroul lui Yuan Li, spuse secretara acestuia.

— Unde e?

— Cine sunteţi, vă rog?

— Trebuia să fie acolo.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, Yuan Sheng? Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar nu v-am recunoscut vocea.

O secretară angajată de mine ar fi mult mai rapidă, îşi spuse el, altfel aş da-o afară imediat.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Yuan Li. Imediat.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e aici. Îl aştept…

— „Unde e?”

— N-a sosit încă. Îl aştept să vină dintr-o clipă

în alta. Dar are o şedinţă în legătura cu oferta, pentru noul complex de birouri şi, după aceea…

— Nu pot să aştept atât; trebuie să plec din oraş. Spune-i…

Şi Sheng îi relată povestea pe care o născocise; de fapt, era mai bine că nu trebuia să-şi mintă tatăl personal.

— Mai spune-i c-o să sun mâine dimineaţă.

— Ah, regret, domnule, dar nu va fi aici.

— Iarăşi? explodă Sheng. Trebuie să stau de vorbă cu el!

— Diseară pleacă la Xi an, unde va sta toată ziua de mâine. Nu îl aştept la birou înainte de luni. Puteţi să-l sunaţi după zece, în seara asta, la „Garden Hotel” din Xi an; numărul este…

Sheng îl nota încruntat. Nu aveau niciun proiect în Xi an. Aveau planuri pentru un bloc de locuinţe nu departe de muzeul războinicilor de teracotă, dar, deocamdată, nu mai aveau suficiente fonduri ca să construiască ceva în alt

oraş. Poate că tatăl său lucrase la acel proiect. Sau explora altul înainte să-l prezinte consiliului director. Dar mi-ar fi spus, se gândi el. Îmi preţuieşte părerile.

Deodată, se gândi la femeia aceea şi la chipul tatălui său care o privea chiar înainte ca Sheng să se ducă la ei. Schimbat, oarecum. Mai cald? Mai absent? Cam aşa ceva. Ceva ce îl neliniştea pe Sheng.

„O duce la Xi an”.

Ce naiba avea de gând? Ce punea la cale?

Ar fi putut fi vorba de afaceri: poate că ea voia să investească în „All-China Construction”, să se asocieze cu Yuan Li s-au…

Pe naiba, afaceri. El nu o privise ca pe o partenera de afaceri.

Alesese partea sa americană şi se folosea de femeia aceea ca să plece în America, să fugă. Părăsind China. Părăsind compania.

„Părăsindu-mă pe mine”.

N-ar îndrăzni, îşi spuse el clocotind de furie. N-ar îndrăzni să plece.

„Dar nu asta insinua Enli? Că tata ar trebui să plece şi să-mi lase mie compania?”

— Dar ar trebui să mă pregătesc pentru asta, mormăi el cu glas tare. Şi aş fi suspectat, ca fiind fiul unui fugar. Pun pariu că nu s-a gândit la asta. Şi de ce nu mi-a vorbit despre planurile lui? „Gao şi”. La naiba. Ticălosul nu-mi spune nimic.

I se părea că era supărat pe tatăl său încă din timpul Revoluţiei Culturale, când Îi fusese trimis la Mianning ca un infractor de rând. Sheng ştia că nu era vina lui Li, dar se simţea abandonat şi se gândea că, dacă ar fi fost mai deştept, Li ar fi putut rămâne acasă şi ar fi fost un tată adevărat. De atunci, chiar şi după ce Li se întorsese, tras la faţă şi înspăimântător de tăcut, lucrurile fuseseră dificile între ei.

Şi, acum, se gândi Sheng, din ce în ce mai furios, acum, când devin bogat şi important, îmi

face probleme din nou. Ca un nebun. Ei bine, poate că asta şi e.

Fără să vrea, văzu din nou în faţa ochilor minţii chipul acelei femei, privindu-l cu acel zâmbet american prostesc pe buze care se pretindea a fi prietenos, după care îşi întorsese privirea, când el şi tatăl lui stătuseră de vorba, ignorând-o pe ea, din moment ce, bineînţeles, nu înţelegea o iotă din ce spuneau ei. Femeie proasta; de ce nu învăţase chinezeşte înainte să vină în China?

E o nulitate, îşi spuse el, nici frumoasă, nici interesantă. Pe Yuan Li nu îl interesează şi n-o să plece din China; aşa ceva nici măcar nu i-ar trece prin minte; e prea plicticos pentru ceva de genul ăsta şi, în plus, nu m-ar lăsa balta niciodată. Se duce la Xi an pentru altceva, e limpede.

„Vreau să scap de el sau nu?”

Clătină din cap furios. Nu trebuia să răspundă acum la întrebarea aceea. Întâi, trebuia să afle de ce se ducea tatăl său la Xi an şi, după aceea, de

ce se afla sub supraveghere. „Or să-l cheme la interogatoriu”. Sheng începu să tremure, temându-se deodată.

Avea să stea de vorbă cu Pan Chao. El trebuia să ştie cine avea să-l urmărească pe Li la Xi an; întotdeauna reuşise să afle ce ştia Biroul Securităţii de Stat despre oameni. El avea să-i spună lui Sheng de ce era supravegheat tatăl său şi ce căuta la Xi an. Apoi, Sheng avea să ştie suficient pentru a-şi plănui următoarea mişcare. Nu avea să ia nicio hotărâre până când nu afla ce ştia guvernul despre Li, ce se aştepta să obţină şi ce avea de gând.

„Şi, cel mai important, cum mă va afecta pe mine”.

Capitolul 5

Li îi văzu înainte să-l vadă ei. Intra în clădirea în care se afla biroul său, gândindu-se la şedinţa pentru noul complex de birouri, la călătoria cu Miranda la Xi an, la individul care îl urmărea – când zări doi inşi tolăniţi pe fotolii lângă biroul secretarei sale. Imediat ştiu cine erau.

Ar fi putut să se întoarcă şi să coboare din nou cu liftul, să iasă din clădire pe uşa din spate şi să ia un taxi, în locul maşinii sale. Ar fi putut să-i evite aproape toată ziua. Dar avea să vină seara, când avea să fie cu Miranda, şi nu voia să fie ridicat în faţa ei. Aşa că se îndreptă spre uşa biroului.

Ei ţâşniră imediat în picioare.

— „Anquan Ju”. Biroul Securităţii de Stat, spuse unul dintre ei fluturând o carte de vizită, astfel încât Li să o poată citi. Directorul doreşte să vă vadă.

După aceea, încadrându-l într-o parte şi în alta, porniră spre uşă.

— Un moment, spuse el, şi propria-i voce îl surprinse: cât de calmă era!

Se întoarse spre secretara sa.

— Nu voi putea să iau parte la şedinţa pentru oferta de construcţie şi nici la cea privind elementele de ferestre; te rog să suni furnizorul şi să reprogramezi şedinţa pentru luni, la 7.30. În cazul în care el confirmă, lasă-mi un bilet pe birou. Anulează-mi toate celelalte întâlniri de astăzi. Nu ştiu când mă întorc.

Ea încuviinţă, păstrându-şi chipul inexpresiv.

— V-a sunat Yuan Sheng, spuse ea întinzându-i o foaie de hârtie. Am notat mesajul lui.

Li îl citi repede. O poveste despre o călătorie de afaceri, foarte brusc, foarte vag. Ciudat, îşi spuse Li, dar nu avu timp să se gândească mai mult; cei doi inşi îl îndrumară spre lift, rămânând tăcuţi şi atenţi de câte o parte a lui până când ajunseră în

hol, după care ieşiră. O maşină aştepta în spatele maşinii lui. Îi întâlni privirea şoferului său, care se încruntă, ştiind că nu putea să facă nimic, în timp ce indivizii îl împingeau pe Li înainte, atât de imperceptibil încât trecătorii nu observară nimic, iar cei care văzură ceva ştiau suficient ca să privească în altă parte, pentru că mai văzuseră astfel de lucruri.

Li nu se mai gândi la nimic altceva decât la întrebarea: ce voiau? Ar fi putut fi vorba de Sheng; oare de aceea plecase Sheng din oraş? Dar acei oameni nu erau de la poliţie, ci de la Securitate, şi se ocupau de chestiuni mai grave decât pirateria. Nu, trebuia să fie ceva în legătura cu el însuşi şi asta îl nedumerea. Timp de douăzeci de ani, arătase că nu îl interesa politica şi că nu voia decât să construiască clădiri mai rezistente şi mai interesante decât aiurelile pe care le făceau majoritatea companiilor de construcţii din China, că putea să critice politica

guvernului fără să dea nume, însă, că era atât de neutru, încât putea fi ignorat, ca o omida camuflata perfect pe o frunză ruginie. Astfel ca toţi, de la poliţia locala la armată, îl lăsaseră în pace. Adesea îl dezgustase propria lipsă de curaj, dar se saturase de haos şi răsplata lui era faptul că făcea mulţi bani evitând problemele şi era destul de mulţumit.

Fusese destul de mulţumit. Până când o cunoscuse pe Miranda şi alte genuri de dorinţe prinseseră viaţă.

„De unde ştii că e cu adevărat designer?”

N-o s-o iau de la capăt. O cunosc. Asta n-are nicio legătură cu ea.

Parcurseră drumul în tăcere până la o clădire de pe Chang An ţie Est şi, tot în tăcere, străbătură coridoarele până la un birou, unde draperiile grele erau trase pentru a nu lăsa să pătrundă lumina puternică a zilei şi un bărbat într-un costum negru stătea la un birou masiv.

— Ia loc, îi spuse el lui Îi. O ţigară? Nu, nu fumezi. Nici nu bei, în afară de vin şi bere la masă. Un om sobru. Atent şi precaut. Unul care nu vrea să facă necazuri sau să aibă necazuri.

În încăpere era foarte linişte, iar vocea directorului era aproape înghiţită de covorul închis la culoare şi de draperiile şi mai întunecate.

Citi dintr-un dosar deschis adresa lui îi şi numerele de telefon de acasă şi de la birou, numărul telefonului mobil, numărul de înmatriculare al maşinii, numele şoferului său.

— Duci o viaţă exemplară, spuse el ridicându-şi privirea. „All-China Construction” este o forţă majoră în modernizarea Beijing-ului; construiţi clădiri bune; aveţi lucrători buni, zise el, după care se uită la dosar. Soţia dumitale a decedat. Fiul, Yuan Sheng, lucrează la compania dumitale; s-a asociat cu Meng Enli şi Pan Chao şi sunt proprietarii a doua baruri de noapte. Ambiţios şi,

fără îndoială, lacom. Dar aşa sunt toţi copiii noştri, nu? Fiica, Yuan Shuiying, locuieşte în Beijing, programatoare de computere, soţul Chen Zemin, birocrat neînsemnat, de asemenea, ambiţios. Ai o bucătăreasă şi o menajeră care locuiesc în casa dumitale, spuse el ridicându-şi privirea din nou. Am omis ceva?

— Nu, spuse Li. Sunteţi foarte meticuloşi.

— Ar fi bine şi pentru dumneata şi pentru noi, dacă ai fi la fel de meticulos în verificarea celor cu care ieşi seara şi pe care îi plimbi cu maşina prin Beijing şi prin pieţele noastre.

Li încleşta mâinile, acesta fiind singurul indiciu al şocului pe care îl simţi.

— Doamna Graham este designer de articole vestimentare din caşmir; a venit aici pentru a lucra cu producătorii noştri de astfel de articole.

„Cred asta. Nu m-a minţit”.

— S-a întâlnit de două ori cu cei de la Fabrica de Confecţii de Lux din Beijing din cartierul

Haidian... dar bineînţeles că ştiţi asta.

— Desigur. Şi ce a făcut după prima întâlnire cu acei oameni, alaltăieri?

— Presupun că s-a întors la hotel. Ne-am întâlnit mai târziu, la cină. Aşa cum ştiţi foarte bine.

— A dus o scrisoare, zise directorul spunându-i numele cartierului şi adresa. Un magazin alimentar. Îl cunoşti?

— Nu ştiu nimic despre asta. Doamna Graham a fost acolo?

— „A dus o scrisoare". M-ai auzit foarte bine.

— De la cine? Nu înţeleg. Când a sosit, mi-a spus că nu cunoaşte pe nimeni în Beijing. Se simţea copleşită, îi era teamă de mulţimi...

— Şi dumneata te-ai dus s-o primeşti.

— S-o primesc? Nu, îmi condusesem un prieten care pleca la Hong Kong. Am cunoscut-o întâmplător pe doamna Graham. Nu înţeleg ce insinuaţi.

Dar, bineînţeles că înţelegea. Directorul voia să spună că se dusese la aeroport ca s-o aştepte pe Miranda şi ca să plănuiască împreună cu ea... ce anume?

Nimic. Nu exista niciun fel de plan.

Dar ea dusese o scrisoare. Cui? Din partea cui?

Directorul citea din dosar.

— Doamna Graham este o prietenă intimă a lui Sima Ting, care a fost închisa pentru tentativă de răsturnare a guvernului chinez. Acum doi ani, a beneficiat de o eliberare umanitara din motive de sănătate şi, acum, trăieşte în Boulder, Colorado, în Statele Unite ale Americii.

Li rămase mut de uimire.

— Bineînţeles că îi ţinem sub observaţie pe dizidenţii noştri, oriunde s-ar afla, continuă directorul. Scrisoarea dusă de prietena dumitale era, în aparenţă, pentru părinţii lui Sima Ting, dar sigur că ar fi fost răspândită celorlalţi dizidenţi, dacă n-am fi interceptat-o noi.

O aşteptau la aeroport, se gândi Li, alertaţi de cel care o supraveghea pe Sima Ting în Boulder. Şi m-au văzut stând de vorba cu ea, conducând-o în capătul rândului de taxiuri, ducându-mă cu ea în oraş. Ca şi cum ar fi fost un aranjament pe care l-aş fi avut cu ea.

Şi, din clipa aceea, au început să ne urmărească pe amândoi.

Fiorul rece care îl amorţi era atât de familiar, încât îl făcu să se întoarcă în timp, la căsnicia lui, la alianţele politice ale soţiei lui, la săptămânile când fusese interogat iar şi iar, pentru a i se spune, la un moment dat, că avea o influenţa negativă în China Revoluţiei Culturale a lui Mao şi că era trimis la Mianning pentru reeducare. Acum, mai în vârstă, mai înţelept, un cetăţean corect, proprietarul uneia dintre cele mai serioase companii din Beijing, stătea în biroul directorului Securităţii, simţind teama unei mici rotiţe din maşinăria societăţii, dat la o parte cu

uşurinţa de un guvern al cărui ţel era acela de a-şi asigura supravieţuirea prin controlul absolut al acelei maşinării şi tuturor componentelor sale.

Aşa îşi ţin oamenii tăcuţi, supuşi şi sub control toate regimurile represive, toate tiraniile.

— Bun, hai să recapitulăm, spuse directorul lăsându-se pe spate, după care îşi aprinse altă ţigară şi privi gânditor fumul care se înalţă în rotocoale spre tavan. Cum ai primit informaţia în legătură cu sosirea ei, de ai putut s-o aştepţi la aeroport?

— Nu am aşteptat-o la aeroport. Nu ştiam nimic în legătură cu ea. M-am dus la aeroport ca să-mi iau la revedere de la un prieten care pleca la Hong Kong.

— Şi ce ştii despre ea?

— Este designer de articole vestimentare din caşmir şi lucrează pentru o companie din New York numita „Talia”, care are un sediu în Boulder Colorado. Compania a trimis-o aici ca să

negocieze cu trei dintre fabricile noastre de confecţii pentru a produce modelele create de „Talia”. Locuieşte în Boulder Colorado, este văduva şi are doi copii.

— Cât câştigă?

— Habar n-am.

— Neavând soţ, probabil că foarte puţin. Aşadar, n-ar refuza să câştige ceva bani în plus.

Lui îi îi trebui un moment.

— Vreţi să spuneţi că e spioană? N-ar face aşa ceva niciodată. În plus, ce informaţii ar putea să obţină?

— Acesta e unul dintre lucrurile pe care ne vei ajuta să le aflâm.

Li îl privi uimit.

— Vreţi să încerc să aflu dacă e spioană?

— Hai să revenim la discuţia noastră. De câte ori ai comunicat cu doamna Graham înainte să vină în China?

— N-am comunicat cu ea niciodată. Am

cunoscut-o abia când a venit la Beijing.

— Scrisori? Telefoane? Telegrame? Faxuri? E-mail?

— Nu.

— Nu la toate astea?

— Nu. La toate.

— Totuşi, ai ştiut la ce oră sosea avionul ei.

* – N-am aşteptat avionul ei. Mă aflam la aeroport din alte motive. Când plecam, am observat că părea să întâmpine dificultăţi, era speriată de mulţime, nu reuşea să ia un taxi, aşa că am ajutat-o.

— O cunoşteai deja.

— Nu.

— Ştiai cine e.

— Nu.

— Dar ţi-ai lăsat maşina la aeroport şi ai plecat cu ea spre oraş, cu taxiul.

— Părea să aibă nevoie de ajutor.

— A doua zi dimineaţă ai luat micul dejun cu ea

şi, în aceeaşi seară, aţi cinat la „Fangshan”.

— Da.

— De ce.

— Mi s-a părut interesantă.

Buzele directorului zvâcniră.

— Interesantă. Şi tot interesantă şi ziua următoare. O plimbare la piaţă; altă cină, de data asta, într-un salon particular al unui restaurant al cărui co-proprietar eşti. Uşa a fost închisa.

— O deranja zgomotul.

— Pe cine se aşteaptă să vadă cât se află în China?

— Pe directorii şi personalul a trei fabrici de confecţii.

— Pe cine altcineva?

— Pe nimeni.

— Eşti sigur?

— Mi-a spus că nu cunoaşte pe nimeni în China.

— Dar a dus o scrisoare, în aparenţa unor oameni pe care nu-i cunoştea. S-ar putea întâlni

şi cu alte persoane pe care nu le cunoaşte.

— Cred că asta nu face parte din planurile ei.

— Dar s-ar putea să nu-ţi fi spus toate planurile ei când te-ai dus la aeroport s-o aştepţi.

— Nu m-am dus la aeroport s-o aştept, ci să-mi conduc un prieten care a plecat la Hong Kong. Am zărit-o de departe şi mi s-a părut că are nevoie de ajutor.

— De ce îţi petreci timpul cu ea?

— O găsesc interesantă.

— Şi e americanca. Tatăl dumitale era american.

— Da.

— Şi ai încercat să corespondezi cu el când s-a întors în America.

— Nici nu mă născusem când s-a întors el în America. Când am mai crescut, student fiind, am încercat să-l localizez.

Directorul dădu paginile dosarului.

— Pe vremea când erai editor al ziarului

studenţesc.

Li ridica din umeri în interior. În China, trecutul nu devenea niciodată trecut, ci se agăţa de prezent, de fiecare moment al zilei de azi şi de mâine, al anului viitor, devenind prezent, fără să piardă nimic cu trecerea timpului, ca şi cum ar fi prins putere numai prin virtutea dăinuirii. Astfel, tatăl său american, zilele studenţiei sale, sinceritatea sa despre soţia lui...

— N-ai fost de acord cu activităţile soţiei dumitale, spuse directorul. Vorbind împotriva lor, foloseai expresii pe care le scriseseşi în ziarul studenţesc. Onoare personală, integritate personală, responsabilitate personală... mereu interesul personal pus înaintea celui colectiv, înaintea societăţii, înaintea comunismului. Ai o părere prea bună despre elementul individual.

Li tăcu. Era adevărat.

— Ai avut şi un prieten, un profesor. Ţi-a dedicat una din cărţile sale.

Şi mai mult trecut, îşi spuse Li. Când prezentul era atât de plin de schimbări, cum de mai aveau timp să se ocupe de trecut?

— Da, zise el scurt.

— Profesorul Ye. A murit în 1971.

„Nu a imurit. S-a sinucis. Hăituit până la moarte de Gărzile Roşii, soţia sa într-un lagăr de prizonieri, copiii lui fugiţi în Hong Kong, biblioteca sa arsă, locuinţa sa distrusă. Aşa că s-a sinucis, la fel ca mulţi alţii în perioada Revoluţiei Culturale”.

— Încă mai eşti prieten cu văduva lui.

— Da.

Urmă un moment de tăcere. Directorul îşi aprinse o ţigară.

— Când ai aşteptat-o pe doamna Graham la aeroport şi discutat cu ea despre scrisoarea pe care urma să o ducă...

— Nu am aşteptat-o la aeroport...

Asta era o greşeală, îşi spuse Li. Nici unui

lucrător al grernului nu-i plăcea să fie întrerupt. Dar di actorul continuă şi Li la fel, repetând răspunsul pe care îl dăduse de fiecare dată când fusese întrebat dacă o aşteptase pe Miranda la aeroport. Îl folosi iar şi iar în următoarele de. Ore, când întrebările erau reformulate, informaţiile ceruţi sub diverse forme, mici capcane întinse care îl ţineau în alertă, chiar şi în timp ce supărarea şi nerăbdarea sa creşteau. În cele din urmă, ajunse la concluzia că nu avea să se rezolve nimic, cel puţin nu în ziua aceea; nu avea să fie arestat şi nici acuzat de ceva; avea să i se dea un avertisment. Acest lucru se făcea adesea; suficient de des pentru a-i face pe oameni să fie precauţi şi să se teamă.

Astfel că, hotărând asta, îndrăzni să se uite la ceas şi se încrunta.

— Am pierdut patru şedinţe, spuse el uitându-se furios la director. Ar trebui să încheiem această discuţie ca să nu pierd toată ziua.

Încercam să obţinem un contract pentru o nouă clădire de birouri; s-ar putea să aibă un apartament chiar şi pentru dumneata şi oamenii dumitale.

Buzele directorului zvâcniră din nou.

— Nu vrem să îngreunăm condiţiile de lucru ale oficialilor noştri, spuse el închizând dosarul şi aprinzându-şi altă ţigara. Yuan Li, cred că înţelegi că vom continua să-ţi urmărim activitatea. Eşti un cetăţean productiv al Chinei; ai o casă spaţioasă, o maşină cu şofer, o companie de construcţii de succes, dar chiar şi cetăţenii cei mai de vază pot să facă o greşeală şi să-şi distrugă munca de o viaţă întreagă şi un trai confortabil. Asta e ceva ce nu trebuie să uiţi.

Li lăsă capul în jos, ca un elev care primise un avertisment. / ştepta ordinul final: „Să nu te mai întâlnşti cu această femeie”.

— Dacă se va raporta ceva suspect în legătură cu activitatea dumitale, te vom chema din nou să

dai explicaţii, poate chiar cu doamna Graham, căreia îi plac uşile închise pentru că zgomotul o deranjează, spuse directorul zâmbind la propriul său sarcasm.

Nu era niciun ordin şi nici nu avea să fie, îşi dădu seama Li. Voiau ca el să stea aproape de ea, să-i conducă la dizidenţii pe care erau siguri că ea avea să-i întâlnească.

Dar, pentru asta, nu au nevoie de mine, se gândi el. Ar putea foarte bine s-o urmărească pe Miranda şi să descopere că nu cunoaşte pe nimeni. Sau că, într-ydevâr, cunoaşte. De ce vor să fiu cu ea?

Ei cred că sunt ghidul, translatorul, confidentul ei. Îşi închipuie că va fi mai îndrăzneaţă în prezenţa mea decât fără mine. Iar dacă eu mă ruinez din cauza ei, puţin le pasă. Într-o ţară cu peste un miliard de locuitori, cu puterea absolută în joc, ce mai e un inginer constructor în plus sau în minus?

Nu mai era nimic de spus. Părăsi încăperea tăcuţ. Nici nu îşi strânseră mâinile.

Când ajunse în stradă, respira greu şi merse încet, gândindu-se. Aveau s-o urmărească pe Miranda indiferent dacă el era cu ea sau nu. Nu aveau să descopere nimic (era sigur că nu aveau să descopere nimic), dar asta nu îi împiedica să se ţină după ea până în clipa când pleca înapoi spre America. Aşa că n-ar fi ajutat-o cu nimic dacă el s-ar fi ţinut departe. Totuşi, orice bănuială, chiar dacă nu era întărită de niciun fapt concret, arunca o umbră care putea să întunece viaţa cuiva ani de zile, poate chiar pentru totdeauna, afectându-i pe copii şi nepoţi, pe prieteni şi pe colegii de serviciu. Astfel că, ar fi fost mai bine pentru el, şi pentru toţi cei pe care îi cunoştea, dacă ar fi sunat-o pe Miranda şi ar fi anulat călătoria la Xi an, dacă ar fi anulat toate planurile, plăcerea pe care o simţea când era cu ea, pofta de viaţă pe care ea o trezise în el,

dorinţa...

„Nu pot să fac asta. Nu vreau s-o fac”.

Nu aveau ce acuzaţie să-i aducă; viaţa lui era exemplară. Cel mai radical lucru pe care îl făcea era să se uite la CNN. Nu era nimic în viaţa lui care să-i intereseze sau care să le dea motiv să-l acuze.

Şi nici pe Miranda nu aveau de ce s-o acuze, în afară de faptul că dusese o scrisoare. („De ce a făcut-o? Şi de ce nu mi-a spus?”) Din moment ce nu era nimic altceva, nicio întâlnire secreta, niciun alt contact, nu ar fi pus în pericol relaţiile cu Statele Unite acuzând-o; avea să fie doar o simplă curiozitate în timpul unei călătorii de afaceri.

Nu avea niciun motiv să nu se mai vadă cu ea, pentru că nu era nimic suspect în activitatea ei, sau într-a lui, prin urmare, nu era niciun pericol.

Dar aveau să fie urmăriţi. Ei bine, asta se putea suporta. Mai rău ar fi fost s-o excludă din viaţa

lui. Nu putea să facă asta. Nu avea s-o facă.

„Doar dacă nu cumva sunt mai multe lucruri pe care nu mi le-a spus, planuri, aranjamente…”

Nu credea aşa ceva.

În taxi, pe drum spre birou, îşi sună secretara.

— Mă duc acasă. M-a sunat cineva?

Îşi notă câteva lucruri şi dictă răspunsurile.

— Până luni dimineaţă nu vin la birou; în seara asta plec la Xi an, aşa cum era stabilit.

Apoi o sună pe Miranda la fabrica de confecţii şi lăsă un mesaj discret la secretară cum că planurile lor pentru seara aceea erau confirmate. Nu era nevoie să facă acest lucru după ce discutaseră cu o seară în urmă, dar cele două telefoane îi confirmau hotărârea de a fi cu ea.

Şi, dacă devenea periculos…

Atunci, avea să se gândească din nou. Dar nu acum. Acum avea să continue.

Ajungând acasă, făcu un duş, încercând să spele orele petrecute la Biroul Securităţii de Stat,

după care, timp de o oră, pregăti şedinţa de luni dimineaţă, când avea să facă o ofertă pentru o nouă clădire. La început, nu putu să se concentreze, dar, în cele din urmă, procesul de a alcătui o propunere, ca un puzzle, îi capta atenţia şi timpul trecu rapid. Amintirea interogatoriului persista ca un gust neplăcut, dar el îl ignoră. În China, învăţai să faci asta. Avea să dispară. Întotdeauna dispărea...

Totuşi, trebuia să lămurească lucrurile cu Miranda, astfel că, în seara aceea, în avion spre Xi an, imediat după ce li se servi ceaiul, se aplecă spre ea şi, în zgomotul din jur, spuse:

— Aş vrea să te întreb ceva.

Ea făcu ochii mari şi el ştiu că îi sesizase încordarea din glas.

— Ce este?

— Astăzi am aflat că ai dus o scrisoare a unei chinezoaice din America la...

— De unde ai aflat asta?

Miranda simţi un fior străbătându-i pielea. Ce senzaţie ciudata îngrozitoare era aceea de a şti că nişte lucruri obişnuite pe care le făceai erau cunoscute şi comentate de alţii.

— Dizidenţii chinezi sunt ţinuţi sub observaţie, oriunde s-ar afla, în China sau în străinătate. Tânăra...

— „îi spionezi pe oamenii din America?”

— Eu nu. Guvernul o face.

— Nu se poate.

— Ei bine, spuse Li ridicând din umeri uşor. O fac. Şi americanii o fac, ştii foarte bine; CIA are spioni în majoritatea ţârilor. Face parte din lume acum; asta e situaţia. Guvernul meu nu-şi pierde iunteresul faţă de oameni numai pentru că au părăsit China. Aşa că, tânăra aceea, Sima Ting, a fost urmărita de când a ajuns în Boulder Colorado, ceea ce înseamnă că ai fost văzută cu ea – la urma urmei, eşti prietena ei intimă – şi, de asemenea...

— Intimă? Ce tot spui acolo? Am văzut-o doar de două ori, în casa unei prietene. N-am fost niciodată singură cu ea.

Li se încruntă.

— De două ori. În casa unei prietene. Şi, totuşi, te-a rugat să fii curiera ei?

— Nu ştiu ce înseamnă asta. M-a rugat să duc o scrisoare pentru părinţii ei „şi bineînţeles că am acceptat. De ce n-aş fi făcut-o?

— Dar n-ai dus-o părinţilor ei.

— A zis că locuinţa lor e greu de găsit şi că trebuia s-o las la un magazin. Cei de acolo au fost foarte drăguţi; nu vorbeau englezeşte aproape deloc, dar au insistat să iau câte ceva din magazin, ca un rel de dar. Poate pentru că îi făcusem un serviciu lui Ting.

— Ca să pară că te-ai dus acolo să faci cumpărături. O speranţă inutilă: turiştii nu ajung până acolo, de obicei. Dar au făcut tot posibilul să acopere motivul vizitei tale, în caz că te urmărea

cineva.

Miranda îl privi uluită, pentru că abia atunci înţelese.

— „Mă urmăreşte cineva?”

Fără să vrea, se uita în spate, la mulţimea din avion. Nimeni nu părea să-i dea cea mai mică atenţie.

— E o nebunie. Nu ştiu absolut nimic în legătură cu China; am venit aici fără să cunosc pe nimeni. De ce i-ar păsa guvernului vostru de mine?

— Eşti o prietenă a lui Sima Ting.

— Ţi-am spus că n-am văzut-o decât... Ah. Asta n-are nicio importanţă, nu? Nu contează dacă am văzut-o o dată sau de douăzeci de ori, ci doar faptul că am vorbit cu ea.

— Da.

— Şi alţii ştiu că am dus scrisoarea. Şi oamenii de la magazin ştiau, sau se gândeau, că aş fi putut fi urmărită. Toată lumea ştie totul în ţara

asta?

Îi zâmbi.

— De fapt, nu ştim aproape nimic. Voi aflaţi mai multe despre guvernul vostru în cinci minute decât noi într-un an, spuse el uitându-se la ceaşca. Nici nu ne-am atins de ceai şi s-a răcit. O să cerem alte ceşti. Acum, că am lămurit această problemă, o să uităm subiectul, o să ne bem ceaiul şi o să discutăm despre alte lucruri.

— Ba nu putem, spuse ea privindu-l puţin încruntată. De unde ai ştiut că am dus scrisoare?

El oftă.

— Mi-a spus cineva.

— Cine ţi-a spus? Cei care m-au urmărit? Poliţia?

— Biroul Securităţii de Stat. Ca FBI-ul vostru.

— Ei m-au urmărit? Şi, apoi, te-au sunat şi ţi-au spus că am dus o scrisoare? îl întreba ea privindu-l mai atent. Asta s-a întâmplat?

El oftă din nou şi clătina din cap.

— M-au chemat la interogatoriu. M-au întrebat de tine, când ne-am cunoscut, de ce am luat cina împreună. Ăăă... Aveţi un cuvânt pentru asta în engleză. Vânau. Atunci când n-au nicio informaţie, dar... vânează?

— Tatonează. Ce le-ai spus despre mine?

— Că eşti designer şi ai venit aici cu afaceri. Bineînţeles că nu ştiam de scrisoare, aşa că n-am putut să le răspund la întrebările referitoare la asta.

— De ce au spus că eu şi Ting suntem prietene intime?

— Ca să mă prindă în capcana. E un truc vechi; ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

— Şi, acum, că am dus scrisoarea, n-or să mă mai urmărească?

— Or să te urmărească până când o să părăseşti China, dar asta nu înseamnă nimic. Le dă de lucru unora şi ajută economia.

— Nu cred că e de glumit, spuse ea

încruntându-se din nou. Ce ar putea să-mi facă? Ar putea să mă facă să plec?

— Dacă pot să-ţi anuleze viza? Da, dar n-au niciun motiv pentru asta. Nu te întâlneşti cu niciun dizident şi, chiar mai important, preşedintele ve: tru vine la Beijing peste câteva săptămâni, aşa că n-or să provoace un incident cu un cetăţean american chiar înaintea sosirii lui. S-ar putea ca unii dintre dizidenţii noştri să fie arestaţi pentru a-i împiedica să stea de vorbă cu el sau să-i transmită mesaje, dar americanii sunt în siguranţă.

Miranda clătină din cap.

— Cum poţi să fii atât de calm?

— Suntem calmi în privinţa lucrurilor pe care nu le putem schimba până la momentul oportun.

— Dar trebuie să te supravegheze şi pe tine. Eşti cu mine şi, dacă mă suspectează pe mine, probabil că au îndoieli şi în privinţa ta.

El o privi gânditor.

— Ce repede înveţi. Aş vrea să nu fi fost nevoie să înveţi – asemenea lucruri.

— Ai spus că ele fac parte din lume acum. Înseamnă că trebuie să le învăţ.

— Nu din lumea ta.

— Din a ta. Şi vreau s-o înţeleg.

Li întinse mâna, ca pentru a o atinge, dar şi-o trase repede.

— Da, sunt urmărit. Dar, acum, ştiu că ei se înşală în privinţa ta şi că nu am de ce să-mi fac griji. E enervant, dar nu periculos, pentru că n-au ce să descopere. Ne vor urmări de la o anumită distanţă şi, după un timp, o să uităm de existenţa lor.

— Eu n-aş putea să uit.

— Atunci, vei suporta şi, în curând, va fi ca vremea. „Ah, aşadar, o să plouă astăzi. Ei bine, asta nu-mi afectează planurile”. Înţelegi?

— Faci să pară ceva atât de obişnuit.

— În China, chiar-aşa şi este. Nu e atât de râu

ca pe vremuri; acum, avem multe libertăţi pe care nu le-am avut niciodată. Asta e o rămăşiţă a trecutului şi, într-o bună zi, o să dispară. Pentru orice guvern e greu să uite toate vechile obiceiuri, dar, până la urmă, al nostru va trebui s-o facă; e forţat de comerţul mondial, de bani şi de Internet, pe care nici zidurile, nici armele nu le pot opri. Totuşi, e nevoie de timp. Acum o să ne concentrăm asupra ceaiului şi plimbării noastre la Xi an şi o să vorbim despre alte lucruri. O să încerci să faci asta?

— Cred că minimalizezi lucrurile de dragul meu, ca să nu-mi fac prea multe griji.

— Chiar vreau să nu-ţi faci griji. Dar nu minimalizez din cauza asta. Nu e niciun pericol.

— Pentru mine sau pentru tine?

— Pentru niciunul dintre noi. Acum, mă ajuţi să vorbim despre altceva?

Ea ezita, după care încuviinţa. Nu credea că nu exista niciun pericol pentru Li, dar avea să

pretindă că totul era normal, dacă asta voia el.

„Şi ce e normal în China? Habar n-am. Cum reuşesc oamenii să trăiască într-o asemenea incertitudine? Eu n-aş putea”.

Uluitor fu faptul că, într-adevăr, vorbiră despre alte lucruri şi, tot restul zborului, ea nu se gândi decât la faptul că o fiinţa fără nume şi fără chip – bărbat sau femeie? – era în avion cu ei, sau aştepta în Xi an, gata să-i urmărească oriunde se duceau.

Nu văzu nimic neobişnuit la aeroportul din Xi an şi pe nimeni în preajma hotelului. Era posibil ca Li să se înşele, se gândi ea. Dar nu credea. Şi nu îi sugeră acest lucru înainte să intre în camere separate şi nici a doua zi dimineaţă, când se întâlniră în hol, după ce ea înotase puţin. Deja era agitată din alte motive.

Imediat cum se aşezară la masă pentru a lua micul dejun alcătuit din ceai, orez şi chifle calde, Miranda deschise ghidul turistic şi începu să

vorbească despre muzee, morminte şi războinici. De două ori îi scăpa şervetul şi, de fiecare dată, un chelner apăru cu altul curat. La câteva minute, ea îşi ridica privirea pentru a se uita în jur, după care se uita din nou în farfurie sau în ghid, ca şi cum şi-ar fi poruncit să se poarte normal.

— Nu rezolvi nimic dacă te uiţi, spuse Li cu blândeţe.

— Ştiu, dar nu e vorba numai de asta. E... zise ea zâmbind cu tristeţe. E ca salonul privat din restaurantul tău, ba chiar mai mult. Fină şi micul dejun pare ceva ilicit.

— Ah. În ţara ta, bărbaţii şi femeile nu fac turism împreună?

Ea zâmbi din nou.

— S-ar putea spune şi aşa.

El râse uşor.

— Ei bine, îi vom spune turism, pentru că asta şi e. Şi o şansă de a fi împreună, departe de

serviciu. Mergem la muzeu?

— Da.

Muzeul era o clădire de beton cât trei terenuri de fotbal. Li şi Miranda intrară printr-un capăt şi ajunseră pe o platformă ou balustradă de unde se uitară în jos la şasmii de războinici de teracota mai mari decât mârimea naturală, care erau aşezaţi în formaţie de luptă. Cu o vechime de peste două mii de ani, stăteau ca pe vremea când împăratul Qin Shihaung-di a ordonat poziţionarea lor pentru a-i păzi mormântul, care se afla în apropiere: şiruri de bărbaţi îmbrăcaţi în costume de luptă, generalii purtând săbii din bronz încă foarte tăioase, iar soldaţii ţinând nişte arme de lemn care putreziseră de mult. Toţi cei şase mii priveau drept înainte, fiecare chip fiind unic, modelate după cele ale războinicilor din acele vremuri îndepărtate. Şirurile lor se pierdeau în umbrele clădirii de beton care fusese construită pentru a-i proteja, iar în capătul îndepărtat, nişte

restauratori lucrau la refacerea războinicilor care erau scoşi la lumina în fiecare zi din lutul solidificat în care alte câteva sute încă mai erau îngropaţi.

Indiferent de – câte ori o vedea, lui îi i se părea o privelişte minunata, dar, în ziua aceea, gândurile i se îndreptau tot timpul spre femeia de lângă el. Ar fi vrut s-o atingă. Ar fi vrut să-i mângâie părul, conturul feţei, s-o îmbrăţişeze. Mai ales în Xi an, unde, şi el, era un turist, ca şi ea, simţea o nouă apropiere şi era sigur că ea simţea la fel.

Ştia că, în această privinţă, se deosebea de majoritatea chinezilor, care erau distanţi faţa de străini şi nu priveau cu ochi buni deschiderea faţa de cei din afara familiei şi prietenii apropiaţi. Mama lui încercase să-l crească aşa cum ar fi făcut-o tatăl său şi povestirile dinainte de culcare fuseseră despre felul degajat al tatălui său, despre gesturile sale de afecţiune şi despre felul

cum râdea, uneori, chiar şi de sine însuşi. Li ştia că el nu reuşise niciodată acest lucru – numai americanii puteau s-o facă, se gândea el – dar ştia că era mai deschis decât majoritatea chinezilor, mai dispus să ofere ceva din sine însuşi, dacă atenţia îi era atrasă.

O privi pe Miranda cum se uita concentrată la războinicii de dedesubt. Era îmbrăcată ca atunci când o văzuse prima oară la aeroport, cu un costum albastru sobru, cu bluza albă încheiată până la gât, cu geanta pătrată din piele neagră agăţată pe umărul stâng, şi ieşea în evidenţă printre turiştii îmbrăcaţi lejer care se îngrămădeau în spatele lor. Oare de ce nu îşi adusese lucruri mai lejere din America? se întrebă el. Nu se aşteptase nici măcar la câteva ore de relaxare? Probabil că nu. Venise acolo ca să lucreze şi să facă faţă hazardurilor călătoriei şi unei ţâri unde atâtea lucruri erau străine.

Simţi an val de tandreţe pentru ea, pentru că

îndrăznea să încerce atâtea în atât de puţine zile. Şi ar fi vrut s-o atingă.

„Nu acum. Nu încă”. Îşi îndreptă atenţia din nou spre priveliştea de jos: războinicii care Stăteau în picioare, şi arcaşii îngenuncheaţi, caii cu ochii mari care scurmau pământul, arcaşii care stăteau în picioare, privind atenţi. Toată lumea e în gardă, îşi spuse el. Mai ales Miranda. Poate, când o să se simtă mai relaxată; când o să simtă, ca şi mine, plăcerea de a fi împreună...

— Chiar credea că or să-l apere? întreba Miranda.

Îi reveni cu gândul la războinici şi la cel care ceruse crearea lor.

— Era primul împărat al Chinei, cel care a unificat toate provinciile ce se războiau. Îmi închipui că a crezut că tot ce decreta el se şi înfâptuia.

— Trebuia să-i fi fost tare frică de moarte, dacă a cerut ca o armată întreagă să-l însoţească.

— Se aştepta ca lumea cealaltă să fie la fel ca asta şi era hotărât să fie pregătit pentru ea. E uluitor cum ne putem amăgi cu gândul că putem face faţă oricăror încercări care ne-ar aştepta.

Uitându-se la războinici, fu conştient de privirea scurta pe care i-o aruncă Miranda şi de faptul că era uşor încruntată, încercând să-l înţeleagă. Pără să se gândească, spuse:

— Îmi place când te încrunţi. Parcă ai încerca să îngenunchez! întreaga lume, s-o capturezi şi s-o stăpâneşti.

Ea făcu ochii mari. Li îi întâlni privirea şi fu copleşit de dorinţă. Îşi încleşta mâinile pe balustrada din faţa lui.

— În cazul unora, o încruntare ar fi echivalentul unei uşi închise, spuse el forţându-se să ţină dorinţa la distanţa, dar, la tine, e ca un salut.

Oftă şi se întoar se pentru a merge mai departe, urmând un grup de turişti.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, aprobă ea mergând lângă el.

Geanta îi alunecă de pe umăr şi ea scoase o exclamaţie de supărare. Li o ridică şi, ca să nu atragă atenţia asupra nervozităţii ei, Miranda spuse:

— Ai zis că oamenii se amăgesc singuri, crezând că pot face faţă viitorului, nu?

— Ah, sigur, în multe privinţe. Eu am crezut că o s-o pot salva pe Wei. Am crezut să o să pot să-mi cresc copiii singur, mai bine ca alţii, deoarece îmi închipuiam că dragostea poate să învingă toate obstacolele. Am crezut...

— Şi s-ar putea să nu reuşească.

El ridică din sprâncene.

— Credeam că americanii sunt de părere că poate.

— Da? De ce?

— Pentru că sunt nişte romantici.

— Încă una din afirmaţiile tale generale.

— Dar, sigur, americanii cred în finaluri fericite

şi că, la acestea, se poate ajunge numai prin dragoste.

— Unii americani. Dar mulţi ar spune că banii sunt calea spre un final fericit. Şi oamenii de pretutindeni – chiar şi tu, sunt sigură – ne acuza că iubim banii mai mult decât orice altceva.

El încuviinţă.

— Am spus asta despre americani, la fel ca şi alţii, probabil pentru că suntem invidioşi pe America, iar invidia naşte lipsa logicii. Uneori, cred că americanii considera că puterea iubirii e mai mare decât cea a banilor, într-adevăr, mai mare decât orice altceva.

— Şi nu eşti de acord cu asta.

— Nu. Tu eşti?

— Aş vrea să fiu, spuse ea, şi făcu o pauză. Ştiu că dragostea nu e de ajuns întotdeauna, dar mi-ar plăcea să cred că majoritatea oamenilor ar pune-o înaintea banilor, puterii şi bunurilor materiale. Oricine a iubit, chiar şi numai o dată, n-ar

considera banii şi puterea suficient de atrăgătoare pentru a risca s-o piardă.

— Asta am vrut să spun prin romantic, spuse el încet.

— Da, poate.

Dar el voia ca ea s-a înţeleagă şi, spre propria-i surprindere, pentru că nu recunoscuse niciodată acest lucru în faţa cuiva, spuse:

— Invidiez romantismul, acea încredere minunată în faptul că iubirea, magia şi bunătatea triumfa. Când eram tânăr, credeam în îngeri; forţe blajine din univers care aduc siguranţă acolo unde există primejdii, bucurie unde e disperare, dragoste unde e ură. Dar prea multe din visele mele au fost spulberate ca să mai cred în îngeri; lumea mea solidă s-a prăbuşit de prea multe ori. Mi-ar plăcea să cred în bunătate, dar chiar şi asta e greu în China de azi. De fapt...

Întâlni privirea Mirandei şi, în ochii ei, văzu o căldură care îl ului, amuţindu-l.

— De fapt? întreba ea.

El oftă.

— De fapt, mi se pare imposibil ca vreunul dintre noi, trăind într-o cultura născuta din dictatori militari, împaraţi, naţionalişti şi comunişti, am putea să credem cu adevărat în puterea unui alt lucru în afară de... putere.

— Ce lucru îngrozitor poţi să spui. Totul trebuie să ţi se pară atât de sumbru... ca şi cum te-ai fi rătăcit într-o peştera şi lampa ţi s-a stins, astfel că nu mai ştii pe unde ai venit şi nu vei şti niciodată. De ce nu te întinzi să mori?

— Pentru că nu facem asta niciodată. Întotdeauna mergem mai departe. Ne e greu să ne închipuim asta, când ne gândim la istoria lumii, dar ceva ne împinge să mergem mai departe, chiar şi în mijlocul unor orori inimaginabile. Poate căutăm altă lampă. Sau o ieşire, pentru că refuzăm să credem că nu mai există niciuna. Sau, poate, romantism. Deşi nu m-

aş lăsa păcălit de vise frumoase.

— De ce nu crezi în ele? Uneori se împlinesc.

— Nu prea des. Sau nu destul ne des.

Ea îi studie chipul.

— Ai renunţat la toate visele?

El ridica din umeri uşor.

— Nu se pune problema de a renunţa. Le-am respins pentru că nu mi se potriveau. Într-un fel, cred că şi tu ai făcut la fel: ai avut visul tău despre o iubire între doi oameni, dar ai renunţat la el în favoarea unei vieţi liniştite împreună cu copiii tăi şi profesia ta.

Ea se întoarse să-l privească. Li ar fi continuat, dar deja era prea multă tensiune între ei. Tensiune, dar şi altceva, se gândi el: sentimente care îi apropiau chiar şi atunci când păreau să se distanţeze unul de altul din cauza diferenţei de opinii.

O văzu uitându-se pentru ultima oară la arcaşii care stăteau umăr lângă umăr, scrutând orizontul

după pericole, după care se întoarse.

— Pe aici, spuse el conducând-o spre ieşire.

Când ieşiră, clipiră din cauza luminii puternice a soarelui. Îşi puseră ochelarii de soare şi Miranda îşi puse pălăria neagră de pai cu o panglică din rejansă. Se aflau pe o alee cimentată străjuită de crizanteme mari şi mireasma toamnei îi învăluia.

— Eşti pregătită pentru masa de prânz? o întrebă el.

Ea încuviinţă şi porniră spre maşina închiriata. Aflându-se la volan, el îşi dădu seama, după chipul ei, că se gândea că merge cu o viteză prea mare, ca toţi şoferii chinezi, fără să le dea atenţie bicicliştilor şi pietonilor. Ei bine, are dreptate, îşi spuse el, dar probabil că sunt prea bătrân ca să-mi schimb felul de a conduce. Şi cât de curajos şi politicos din partea ei că nu mă ceartă sau că nu-mi cere măcar să merg mai încet.

Intrară într-un mic restaurant situat pe o stradă

îngusta între două clădiri dărăpănate.

— În curând, acestea vor dispărea, spuse Li. Sunt prea vechi şi prea mici ca să fie renovate. Bănuiesc că primăria va încerca să păstreze una sau două, ca piese de muzeu. Restul vor fi transformate în zgârie-nori.

— Ar trebui să fii mulţumit. Compania ta va avea mult de lucru.

Se aşezară la o măsuţa pe care erau aşezate vase de porţelan, beţe şi un ceainic aburind. Li umplu ceştile.

— Mulţumeşte acea parte din mine căreia îi place să trăiască bine, dar mai e o parte care nu vrea să piardă chiar tot trecutul.

— Dar nu ţi-a plăcut acest trecut.

— În cea mai mare parte.

— Ce anume ai vrea să păstrezi?

— Credinţa în arta şi poezie: glorii care n-au nicio legătură cu banii sau puterea. Credinţa că nu suntem vinovaţi pentru ce-a fost ţara noastră

în trecut şi nu complet vinovaţi pentru ceea ce devine astăzi.

— Foarte trist.

— Ah, nu vreau să mă plâng. Doar că nu sunt... cum spuneţi voi în America? Corect din punct de vedere politic. Şi, uneori, asta face ca viaţa să fie dificila. Vrei să comand pentru amândoi?

— Da. Am putea să mâncăm „lazi jiding” şi „mogu dufu”?

El zâmbi larg.

— Poţi să mănânci orice mâncare a cărei denumire poţi s-o pronunţi.

Îi simţi privirea aţintită asupra lui când comandă şi o întrebă:

— Ce e?

— Astăzi nu te-ai mai uitat în spate. Pentru că nu crezi că e cineva aici?

— Credeam că n-o să mai vorbim despre asta.

— Dar nu pot să nu mă gândesc. Cum se poate ca un lucru atât de mărunt, ca ducerea unei

scrisori, să pună oamenii în pericol...

— Parcă ar fi un film cu James Bond, zise el degajat.

— În Beijing a fost suficient de real ca să te îngrijoreze.

— Ţi-am părut îngrijorat?

— Da. Chiar dacă încercai să nu arăţi.

— Ah, deja mă cunoşti prea bine, spuse el zâmbind. Ei bine, e real, dar nu periculos. E aşa cum ţi-am spus: enervant.

— Sheng crede că e grav, nu? Ai început să te uiţi în spate după ce ne-am întâlnit cu el. Înseamnă că el te-a avertizat.

— Într-adevăr, spuse Li uimit de faptul că ea făcuse acea legătură.

— S-a gândit că ai putea avea de suferit, la fel şi el şi, poate, chiar compania, nu? Totul din cauza mea, zise ea împingând farfuria la o parte. Trebuie să ne întoarcem la Beijing. Nu pot să te pun într-o situaţie riscanta, nu e drept. Eu o să

mă întorc în America, dar tu vei râmârie aici.

— Nimeni nu poate judeca asta mai bine ca mine. Ţi-am spus: din moment ce preşedintele vostru vine aici, n-or să facă altceva în afară de urmărire. Miranda, aici sunt la mine ace lă; îi cunosc atât locurile sigure, cât şi pe e: le periculoase. Trebuie să mă laşi pe mine să judec dacă sunt în primejdie sau nu.

Ea îl privi şi Li ştiu, după bătăile rapide ale inimii, cât de plină de pasiune îi fusese vocea, poate chiar de disperare. Nu avea s-o lase să plece. Şi, acum, ea ştia acest lucru.

„După câteva clipe, ea spuse:

— Nu vreau să mă întorc la Beijing atât de repede. Dar, în clipa în care o să crezi că exista un pericol...

— O să-ţi spun. Îţi promit asta. Şi, acum, n-o să mai vorbim despre asta. N-ar trebui să te împovărez cu problemele mele când ai propria ta muncă la care să te gândeşti. Povesteşte-mi; ce ai

făcut ieri?

— Nu prea pare o povară, ci, mai degrabă, încredere.

El fu surprins şi, ciudat, cuprins de tristeţe. Ce-i asta, de ce mă simt aşa? se întreba el. Pentru a acoperi momentul de linişte, dădu să pună în farfurii, dar ea i-o luă înainte. Pentru prima oară, ea fu cea care puse porţiile în farfurii şi, la tristeţea lui Li, se adaugă plăcerea profunda pe care o simţi văzând naturaleţea cu care o făcea.

— Pari foarte trist, spuse ea, şi Li îşi dădu seama că, după anii în care învăţase să-şi păstreze chipul total inexpresiv, deodată, redevenea deschis, chipul şi vocea lui îi trădau emoţiile, spulberându-i carapacea protectoare. „Dar e o libertate pe care n-am mai simţit-o de multă vreme. Atâta timp cât acest lucru se întâmplă numai în prezenţa Mirandei…”

— Am simţit tristeţe, într-adevăr, pentru că, deodată, mi-am dat seama cât de puţini oameni ar

putea să spună, aşa cum ai zis tu, că le acord încrederea mea.

— N-ai încredere în oameni?

— Nu-mi dau voie mie însumi să am încredere.

Miranda clătina din cap, ca şi cum nu putea să înţeleagă".

aşa ceva. Chelneriţa le umplu paharele cu bere şi mâncară în linişte, până când Miranda îl întrebă:

— Unde ai învăţat engleza?

— La şcoală. Autorităţile au repartizat limbile pe clase şi clasa mea avea engleză.

— N-ai ales-o tu?

— Pe vremea aceea, nu aveai voie să alegi nimic. Toate astea se schimba acum.

— Câţi ani aveai când ai început?

— Şapte. O vârstă bună pentru a începe să înveţi o limbă străină, când memoria e ca un burete. La zece ani, am descoperit minunile literaturii occidentale; de atunci, m-am

îndrăgostit de Shakespeare şi Euripide, de Trollope şi Dickens, Cervantes, Eliot, Rousseau, Swift...

— Ai putut să faci rost de toate cărţile astea?

— Erau ale tatii. A lăsat patru cutii de cărţi când s-a întors în America. Toate aveau numele lui scris în interior, pe unele cu scrisul lui, pe altele cu scrisul altora. „Crăciun fericit, dragă John, mama şi tata". Chestii de genul ăsta. Preferata mea e cea a mătuşii Mildred: „Asta e pentru momentele când îţi vine să scuipi lumea, John; nimic nu se compară cu câteva crime şi trădări shakespeariene ca să fii mai mulţumit de viaţa ta". Mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe mătuşa Mildred.

— Şi mie, spuse Miranda zâmbind. Copiii tăi ştiu engleză?

— Da, foarte bine. Engleza este cu adevărat singura limba de circulaţie mondială şi tinerii, dacă sunt ambiţioşi, ştiu că trebuie s-o înveţe.

Acum, povesteşte-mi despre munca ta. Te-am mai rugat, ai uitat?

— Da, dar e atât de mult de povestit...

Tocmai acela era farmecul, îşi spuse Li în timp ce Miranda îi povestea despre colaborarea ei cu Yun Chen din ziua precedentă şi despre întâlnirea de după-amiază de la Ţesătoria Baoxiang. Aveau atâtea lucruri despre care să vorbească, atâtea de învăţat, de împărtăşit şi pe care să clădească ceva.

„Pentru ce?”

N-are importanţa, îşi spuse el. Sau, cel puţin, e prea curând ca să aibă importanţa.

—... capre, spunea Miranda. Cele mai bune din lume sunt lângă Deşertul Gobi.

— Ai studiat caprele? întreba Li amuzat. Bineînţeles că ştiu că de la ele se obţin fibrele de caşmir, dar de ce le studiezi?

— Ca să aflu totul despre fibre, aşa încât să ştiu ce pot şi ce nu pot să fac la un model.

— Ciudat, spuse el gânditor. Îmi plac puloverele de caşmir; ai crede că am pus câteva întrebări în legătură cu felul în care se fac. Povesteşte-mi despre capre.

Mâncară încet şi Li o asculta pe Miranda, plăcându-i sunetul vocii ei şi pasiunea de pe chipul ei când îl văzu interesat. Ea descrise cum erau pieptănate caprele primăvara, cum lâna era spălată, vopsita şi toarsă, tricotata, mai mult la maşini, cum se amestecau firele aspre cu cele de pe burtă, mai fine, pentru a obţine fibre mai ieftine, de calitate inferioară.

— Articolele cele mai scumpe sunt numai din firele de pe burtă şi manual, la războaie, iar monitoarele verifică tot timpul rezistenţa fibrelor, forma, mărimea, egalitatea cusăturilor, dimensiunea butonierelor, toate în acelaşi timp. Şi monitoarele de la Baoxiang sunt cele mai bune din câte am văzut vreodată. Ei ştiu că, fără ele, întregul proces s-ar da peste cap şi găsesc că e

grozav că sunt atât de importanţi.

— Ţi-au spus ei asta? întreba el surprins.

— Bineînţeles că nu. Când mi-ar spune ceva personal un chinez sau o chinezoaica? Am văzut pe chipurile lor, în felul în care lucrau şi în care vorbeau despre munca lor. Sunt mândri de ei înşişi.

— Şi ţi-a plăcut asta.

— l-a făcut să pară umani.

— Ai mulţi prieteni? o întrebă el brusc.

Ea făcu ochii mari.

— Bineînţeles.

— Mulţi?

— Atâţia câţi îmi trebuie. Cred că suntem norocoşi dacă avem chiar şi câţiva prieteni; suntem atât de ocupaţi şi preocupaţi de propriile noastre vieţi. Sunt mulţi oameni pe care îi văd din când în când... nu sunt prieteni foarte buni, dar destul de buni. Şi mă văd cu părinţii mei de două, trei ori pe săptămână; e bine pentru copii să fie

apropiaţi de ei.

El sesiză nota defensivă din glasul ei şi ar fi vrut s-o întrebe mai multe – „destul de buni pentru ce?” – dar renunţă.

— Eu am doi prieteni apropiaţi, spuse el gânditor, un bărbat pe care-l cunosc de când eram la facultate şi o femeie de vârsta mamei mele, care e foarte înţeleaptă şi la care ţin foarte mult. Cunosc o mulţime de oameni, bineînţeles, pe câţiva dintre ei mai bine decât pe ceilalţi.

— De ce ai numai doi prieteni cu adevărat apropiaţi?

— Pentru că e mai uşor să fii singur decât să încerci să te faci înţeles.

— Ah, ce snob sună.

— Vrei să spui elitist. Ei bine, dacă sunt, 6 chiar atât de râu?

— Da, dacă eşti singur.

Atunci o înţelese el. „Destul de buni pentru a ţine la distanţa singurătatea, a ţine companie la

masă, a verifica o idee, a umple orele tăcute ale serii”. Privirile li se întâlniră şi el făcu o mişcare ca pentru a-i atinge braţul, dar se opri înainte să devină ceva mai mult decât o zvâcnire de muşchi. Chiar dacă ar fi fost pregătiţi pentru aşa ceva, nu s-ar fi cuvenit. Nu în public. Nu în China.

Chelneriţa aduse supa, dar niciunul dintre ei nu făcu vreo mişcare; rămaseră tăcuţi, uitându-se pe fereastră la agitaţia continuă de pe stradă. Peste câteva clipe, chelneriţa apăru din nou cu un alt ceainic şi luă supa. Restaurantul se goli. Li se trezi la realitate.

— Am stat aici atât de mult... Sperasem să te duc să vezi şi alte locuri, dar poate că vrei să te odihneşti puţin, în schimb.

— Da, îţi mulţumesc că ai spus asta. A fost o zi atât de plină şi aş vrea să fiu... aş vrea să mă gândesc puţin.

„Aş vrea să fiu singură”. Asta fusese cât pe ce să spună. Şi avea dreptate, se gândi el; trebuiau

să stea puţin separaţi, să facă o pauză după nervozitatea care îi stăpânise toată ziua. A lui mocnise dincolo de suprafaţă, făcându-l să fie conştient de fiecare mişcare a ei şi ale amândurora, aplecându-se unul spre celălalt, apoi, depărtându-se, ca nişte dansatori care aproape că se atingeau, dar nu o făceau. Miranda scăpase şervete şi geanta, se mişcase. Pe scaun, răsucise beţele între degete, îşi trecuse mâna prin păr... arătase într-o mulţime de feluri cât de conştienta era că se afla în călătorie cu el şi cum trecuseră imperceptibil de la prietenie la dorinţă.

— O să ne întoarcem la hotel, spuse el când se aflau în maşină. Poate bem ceva înainte de cină? E un bar foarte plăcut în hol.

— Da. Îţi mulţumesc, Li; a fost o zi minunată.

Când îi rosti numele, vocea i se frânse şi tuşi, iar Li îşi dădu seama cât de rar îl folosise ea. De fapt, aproape niciodată. Ca şi cum, dacă îi rostea numele, îşi amintea că el era străin, se gândi el

cu tristeţe.

În holul hotelului, ea se întoarse.

— Or să înceteze să te mai urmărească după ce o să plec? Când o să mă întorc acasă?

— Nu ştiu. Trebuie să le dea de lucru tuturor acelor indivizi care se ocupă de supraveghere.

— Ce o să faci? După ce-o să plec eu?

— Nu mă gândesc la asta. Nu mă gândesc decât că o să beau ceva cu tine şi, după aceea, o să luăm cina.

Ea zâmbi slab şi se întoarse să plece. Li aşteptă până când uşile liftului se închiseră în urma ei şi se aşeză pe un fotoliu, aşteptând. „De ce? Ce importanţă are dacă văd sau nu cine ne urmăreşte?” Nu exista niciun răspuns. Doar voia să ştie.

Rămase tăcut. După aproape o oră, era sigur că zărise doi bărbaţi în costume care ar fi putut fi cei care îi urmăreau. Trebuie să fie doi, se gândi el, în caz că fiecare dintre noi merge în altă parte. Îi

privi cum răsfoiau reviste prin fumul care se înălţa din ţigările ce le atârnau de buze, cum lăsară revistele jos, îşi aprinseră alte ţigări de la chiştoacele celoilalte, luară nişte ziare, întoarseră pagini. Din când în când, îşi ridicau privirile, uitându-se în jur şi trecând peste Li fără nicio expresie pe chipuri. Dar el ştia că ei erau.

Totuşi, nu îi servea la nimic faptul că îi identificase. Nu putea să-i împiedice; nu putea să-i evite. Făceau parte din peisaj şi el nu putea să facă absolut nimic.

„La naiba”. Se ridică. Trebuia să viziteze o prietenă, după care avea să se ducă în cameră. „Pe Miranda şi pe mine ne aşteaptă o seară întreagă şi, în afară de asta, nimic nu mai contează. N-o să ne mai gândim la nimic altceva: noi doi, împreună, în seara asta”.

Capitolul 6

Miranda încuie uşa camerei de hotel, îşi arunca pantofii din picioare şi oftă adânc, bucuroasă că era singură. Dând drumul şi celorlalte haine pe jos, îşi puse halatul de baie pe care îl găsi în dulap şi se aşeză la o masă sculptată, la le reastră. Ar fi vrut să sune acasă; simţea nevoia să le audă glasurile şi să fie t-asă în vieţile lor: departe de aceea, într-ale lor. Dar se opri imediat cum începu să formeze numărul centralei hotelului. Unde îi era mintea? Ora cinci după-amiază în Xi an – la fel ca la Beijing, din moment ce, în mod ciudat, toată China îşi fixează ceasurile după ora Beijing. Ului – însemna ora două dimineaţa în Boulder. Părinţii ei, copiii, câinele şi pisica dormeau, cu siguranţă, şi s-ar fi speriat teribil dacă i-ar fi trezit telefonul. Părinţii ei ar fi sărit din pat. „Miranda... drogată de bandiţii chinezi... răpită... închisă de comunişti...

călcata de biciclete... pierdută pentru totdeauna". Copiii ei s-ar fi gândit... ce-ar fi gândit copiii ei? Nimic. Ar fi dormit tun.

Zâmbi, închipuindu-şi cum dormeau în aşternuturile răvăşite, fără să simtă sărutul ei seara târziu pe frunte şi obraz. Dar, chiar când zâmbi, avu un senzaţie de pierdere şi de lipsa de legătură, ca şi cum, departe de orbita vieţilor lor, nu mai ştia cine e.

„Totul e atât de diferit, atât de incredibil... aş vrea să vă povestesc despre..."

Nu, nu asta vrusese să le spună când se repezise la telefon. Adevărul era că voia să vorbească despre Li.

Nu avea importanţă că putea să anticipeze privirile încruntate ale părinţilor ei şi să le audă avertismentele; tot voia să vorbească despre el. Voia să se audă rostindu-i numele; voia să-şi verifice sentimentele descriindu-l. Voia să pară că făcea parte din viaţa ei mai mult vorbind despre

el cu cei de acasă.

Dar nu putea s-o facă. Nu în seara aceea, oricum. Şi, poate, deloc. Dacă stătea să se gândească mai bine, nu era sigură că voia să le suporte ostilitatea numai ca să poată vorbi despre Li.

— Li, spuse ea cu glas tare şi fu ca şi cum i-ar fi putut simţi numele pe limbă.

Dar acest lucru o făcu să devină agitata şi începu să se plimbe prin apartament. Acesta era împărţit în două de un birou lung din lemn de mahon cu un televizor într-un capăt, care se rotea pentru a fi cu faţa spre dormitor sau spre sufragerie. Miranda îl porni şi se uită la un buletin de ştiri CNN despre apropiatele alegeri din Congresul Statelor Unite, după care continuă să se plimbe de colo-colo, înconjurând cele două canapele îmbrăcate în mătase, măsuţa de cocteil sculptata, singura lampă cu un bec prea slab pentru citit. Se opri în dreptul ferestrei care

ocupa un perete. Hotelul avea patru părţi şi era construit în jurul unui lac, dar camera ei avea vedere spre faţă, astfel că avea priveliştea unui pârâiaş pe marginile căruia erau bolovani şi nişte tufe joase sculptate sub forma unor animale. Un pod mic traversa pârâul şi peşti sclipitori se vedeau înotând chiar dincolo de suprafaţă ca nişte panglici portocalii. Era atât de perfect, de calm şi de armonios încât ar fi vrut ca Li să fi fost acolo cu ea, să împartă acele momente amândoi.

Dar tocmai se bucurase că era singură.

Îşi turnă ceai dintr-un termos greu din oţel într-o ceaşcă de porţelan pe care erau pictaţi crini cu margini aurii. Apoi se întoarse în dormitor şi se uită la bluza împăturită şi pusă la suprafaţa valizei deschise. Cum putea fi atât de şifonată, când ea o împachetase cu atâta grijă? O luă, o scutura şi o privi cu un ochi critic. Nimic nu-i plăcea la ea. Chiar dacă ar fi călcat-o, tot s-ar fi văzut că era o bluză purtata mult. Era o bluză

pentru birou: respectabilă, decentă şi lipsită de farmec. Vorbea mult despre datorie şi reprimare şi nu spunea niciun cuvânt măcar despre o seară plăcută petrecută în oraş.

Li s-ar fi simţit jignit dacă s-ar fi îmbrăcat cu ea. Ar fi crezut că ea nu ţinea îndeajuns la el, că nu-i păsa suficient de eforturile lui de a face călătoria cât mai plăcută, ca să dea mai multă atenţie felului în care arăta.

„Ei bine, asta e. Cum spune mama, Nu trebuie decât să ai o faţă curata”.

Oricum, altceva nu avea. Toate celelalte lucruri se aflau în camera de hotel din Beijing.

Găsi o masă de călcat în debara şi o desfăcu. Apoi, întinse bluza pe ea şi se pregăti să înceapă s-o calce. Rămase, însă, cu fierul poziţionat deasupra uneia dintre mâneci. Stătea nemişcată. „Nu pot s-o îmbrac. Pur şi simplu, nu pot. Nu vreau ca el să fie jignit. Şi eu vreau să simt că sunt deosebită”.

Arunca bluza la loc în valiză. Trebuia neapărat să găsească altceva.

Dimineaţă, când se dusese la micul dejun, se oprise în faţa vitrinei unui boutique din hol. Acolo văzuse o bluză cu nişte flori viu colorate şi o rochie – un fel de albastru – care parcă avea irizaţii; nu îi dăduse prea multă atenţie. Dar bluza şi rochia erau încă în vitrina când coborî ea, magazinul era încă deschis, iar femeia din spatele tejghelei, care purta o rochie neagră cu o croială perfectă, spuse într-o engleză la fel de perfectă:

— Bine aţi venit. Ce doriţi să vă arăt?

Părea incredibil de bătrână. Chipul, brăzdat de o mulţime de riduri fine, era încrdrat de un pâr complet alb strâns într-un coc şi fixat cu un pieptene de fildeş; mâinile îi erau aproape transparente, cu vinişoare ieşite în relief care se intersectau asemeni scrierii chinezeşti. Îi ajungea Mirandei numai până la umăr, dar se ţinea la fel de dreapta ca o tânără, chipul îi era alert şi ochii,

negri şi plini de viaţă. Miranda o plăcu.

— Aş vrea să probez bluza aceea şi rochia, spuse ea.

Femeia o privi.

— Cred că bluza nu vi se potriveşte. Florile sunt prea mari pentru faţa dumneavoastră delicată. O să vă arat ceva ce vi s-ar potrivi mai bine. Rochia ar fi perfectă, deşi mai am şi alte modele pe care s-ar putea să doriţi să le vedeţi. Vă rog... spuse ea dând la o parte o draperie grea aurie, astfel încât Miranda să poată intra în camera de proba. O clipă, adaugă apoi şi plecă, lăsând draperia să cadă la loc.

Camera de probă era spaţioasa, mochetată, cu două scaune îmbrăcate în damasc şi o vază de podea plină de crizanteme arămii şi aurii. Pereţii şi tavanul erau îmbrăcaţi; pe unul din pereţi, nişte becuri aurii încadrau o oglindă cu rama din bambus pe care erau sculptaţi păuni. Miranda se privi în ea, întrebându-se ce căuta acolo. Nu avea

nevoie de haine noi. Şi, chiar dacă avea, după felul cum arăta camera de probă, nu îşi permitea nimic de acolo.

Văzu în oglindă cum femeia dădu draperia la o parte şi apăru cu un braţ plin de mătăsuri de toate culorile.

— Începem cu rochiile? întrebă ea agăţându-le pe o vergea de alama care se întindea de-a lungul unui perete. Vreţi s-o alegeţi pe cea pe care vreţi s-o probaţi prima?

Culorile erau vii şi Miranda miji ochii pentru a le mai diminua strălucirea.

— Nu aveţi nimic mai potolit?

— Am şi alb şi galben deschis, dar... chiar vreţi aşa ceva?

Miranda îi aruncă o privire scurtă.

— Nu, spuse ea după o clipă. Mă gândeam la...

Întinse mâna şi o trecu uşor peste rochii. Degetele i se opriră asupra uneia de un roşu ca cireaşa, dar în niciun caz nu se vedea îmbrăcată

în aşa ceva, aşa că trecu la una verde ca jadul şi, apoi, la cea albastră pe care o văzuse în vitrină, albastru-păun, cu o fustă lungă şi despicată, cu un cordon lat argintiu şi fără mâneci.

— Dacă aveţi acest model mărimea mea...

— Aceasta e mărimea patru americană. A dumneavoastră, cred.

Miranda încuviinţa. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Se afla pe mâinile unei experte. Se privi în oglinda când femeia îi vârî rochia pe cap şi îi trase fermoarul la spate.

Mica încăpere păru să se lumineze deodată, ca şi cum cineva ar fi aprins lumina brusc: totul era mai strălucitor, mai pozitiv, mai incitant. Rochia îi venea perfect, mulându-se pe trupul ei subţire, decolteul pârând mai adânc (ce se întâmplase cu decolteul care, pe umeraş, păruse potrivit pentru o şcolăriţa?) şi fusta, lunga până la glezne, era despicată până la pulpă. Braţele dezgolite îi păreau mai catifelate şi mai lungi ca de obicei,

iarâtul îi ieşea din decolteu cu o graţie pe care nu îşi închipuise că o poseda.

— Vai, spuse femeia oftând.

Miranda îi întâlni privirea în oglindă şi simţi un val de afecţiune. Parcă s-ar fi întors în timp şi era din nou cu mama ei, căutând haine pentru şcoală în zilele lungi şi fierbinţi care anunţau sfârşitul verii.

— Îmi stă bine? întrebă ea.

Femeia zâmbi.

— Arăţi minunat. Şi fericită.

Miranda se încrunta. Făcu un pas în spate şi se mişcă stânjenită în mătasea fină. Se simţea expusă şi vulnerabilă. Materialul era atât de uşor, încât parcă ar fi fost înveşmântată în aer, fără greutatea liniştitoare a lânii sau bariera bumbacului scrobit care să o apere. Iar silueta ei – cu siguranţă mai înalta şi mai dreaptă ca de obicei? – era atât de albastra: un albastru vibrant şi inconfundabil.

Nicio femeie n-ar fi putut să se ascundă îmbrăcată cu rochia aceea, sau să treacă neobservată.

— Nu sunt eu, murmură ea.

— Sau asta eşti dumneata cu adevărat, zise femeia cu blândeţe.

Miranda îşi desfăcu mâinile sub bărbie, atingându-şi vârfurile degetelor între ele, şi îşi privi chipul.

— Vezi? spuse femeia. E la fel. Nu e mai frumos ca înainte, nici măcar mai drăguţ. Dar, acum, oamenii se vor uita la dumneata. Ba mai mult decât atât: te vor vedea.

Miranda făcu ochii mari surprinsă. De unde ştia femeia aceea că aşa simţise mereu: că oamenii priveau prin ea, nu la ea? De fapt, asta vrusese întotdeauna: să treacă neobservata, să găsească un locşor unde nu existau surprize sau crize; un loc care să fie al ei şi unde să ştie exact ce se aştepta din partea ei. Un loc unde putea să fie

liniştita şi să nu o preseze nimeni. Unde să fie invizibila.

„Nu face valuri”. Părinţii ei o învăţaseră asta. „Viaţa e dura; nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma, nu te amesteca în treburile altora. Or să te vlâguiască cu nevoile lor şi n-o să mai ai niciun pic de energie pentru tine însăţi”.

Şi Jeff fusese de aceeaşi părere. Tot ce putea să facă era să se ocupe de ceea ce îi era aproape şi familiar.

Miranda se privi în oglindă încruntata. „Toată viaţa am fost înconjurată de oameni temători”.

Dar, acum, izbitor de albastra, cu părul strălucitor deasupra mătâsii viu colorate, se gândi că nu trebuia să excludă la infinit toate posibilităţile la care renunţase cu ani în urmă. Poate că meritau o reconsiderare. Oare chiar ar fi fost atât de râu dacă ar fi ieşit din mulţime… şi ar fi devenit vizibilă?

Sau – cum se spunea în lumea modei – dacă ar

fi făcut o afirmaţie?

Ce fel de afirmaţie?

Ah, habar n-am, îşi spuse ea supărată.

— Poate vrei să mai probezi şi celelalte rochii, spuse femeia.

Miranda se uită la ea. Şi îi văzu privirea plină de căldură.

— Cum te numeşti? o întrebă ea.

— Ye Meiyun, spuse femeia înclinându-se uşor, aproape ca o plecăciune. Şi tu eşti Miranda Graham.

Miranda o privi uluită.

— Te-am văzut azi-dimineaţă, când ai ieşit din lift ca să te duci la masă şi l-am întrebat pe recepţioner cine eşti. Iartă-mă, dar eram curioasă.

— Din cauza prietenului care era cu mine.

— Da, erai cu Yuan Li.

— Îl cunoşti?

— De foarte multă vreme. Înainte să vin la Xi

an, soţul meu era profesor în Beijing; era foarte bun prieten cu Yuan Li. După ce soţul meu a murit, Li şi cu mine am devenit apropiaţi, aşa cum fac adesea supravieţuitorii. M-a ajutat să-mi deschid magazinul şi mi-a sugerat să vin la Xi an; cunoştea câţiva proprietari de magazine aici care ar fi putut să mă ajute şi să-mi fie prieteni şi s-a gândit că mi-ar fi mai uşor într-un oraş mic.

— Dar are trei milioane de locuitori!

— Asta înseamnă oraş mic, în China. Iar proprietarii de magazine alcătuiesc mica lor comunitate într-un oraş. Chiar şi la New York fac asta, la fel ca pretutindeni în lume. Oameni cu interese, pasiuni şi origini comune., – Ai fost la New York? Când?

— Cel mai recent, anul trecut. Şi la Chicago.

— Şi tot te-ai mai întors în China?

— Bineînţeles. Aici e casa mea.

— Dar...

— Te gândeşti că ar fi normal să vreau să

rămân în America, pentru că e mai bine acolo. Şi, într-adevăr, multe lucruri merg mai bine. Dar ce ţi-am spus în legătura cu proprietarii de magazine e valabil pentru toată lumea. Interese, pasiuni şi origini comune... nu crezi că astea sunt cele mai importante lucruri în viaţă?

— Nu mai mult decât libertatea.

— Ah, am impresia că asta ar spune unul dintre candidaţii voştri la preşedinţie. Libertatea e de mai multe feluri, draga mea, şi numai munca poate face ca libertatea să ia amploare şi o poate proteja.

— Vorbeşti despre America?

— Şi despre America şi despre China.

— Nu înţeleg asta, spuse ea încruntându-se. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg.

— E bine că spui asta. Numai un prost ar spune contrariul.

Miranda râse.

— Mulţumesc.

— Hai să bem un ceai, spuse Meiyun şi, după ce bătu din palme, apăru o tânără care puse o tavă pe masa dintre scaunele de damasc. O să torn eu, în timp ce tu o să probezi alta rochie. Ar trebui să probezi cel puţin trei. Întotdeauna iei o decizie mai bună dacă ai termeni de comparaţie, încearc-o pe cea aurie.

Miranda îmbrăcă rochia aurie, strânsă pe corp, cu mâneci scurte şi guler înalt. Se întoarse pentru ca Meiyun să-i încheie fermoarul, după care se ifită în oglindă.

— E cam fadă, spuse ea, în cele din urmă.

Privirile li se întâlniră în oglinda şi amândouă izbucniră în râs.

— Nu e nevoie decât de o uşoară schimbare a vântului pentru ca lumea întreagă să pară altfel, spuse Meiyun. Ia loc şi bea puţin ceai, draga mea. După aceea, poate vei proba altă rochie. Poate pe cea roşie.

Miranda clătină din cap.

— Vântul nu s-a schimbat chiar atât de mult, zise ea sorbind din ceaiul fierbinte, după care luă rochia cea albastra şi o tot răsuci în mâini. Dar ce părere ai despre asta? spuse ea brusc. N-ai spus nicio vorbă despre faptul că mă aflu aici, în Xi an, cu...

Nu avea curaj să-i pronunţe numele.

— Cu Yuan Li. Dar nu sunt în măsură să comentez, draga mea, nu?

— E ţara ta, iar eu am venit din altă parte şi am luat...

— Pe unul din bărbaţii noştri? spuse femeia părând amuzată. Nu prea cred că ai luat ceva. În orice caz, avem o mulţime de bărbaţi în China, deşi, la fel ca peste tot în lume, prea puţini sunt minunaţi.

— Chiar crezi asta? întreba Miranda surprinsa.

— Nu toate femeile gândesc aşa?

— Da, dar...

— Ah, te miră faptul că femeile sunt la fel peste

tot.

— Nu suntem la fel. Avem idei diferite, în funcţie de ţările, guvernele, şcolile noastre, de stilul de viaţă.

— Totuşi, toate mâncăm când ni se face foame, dormim când suntem obosite, avem perioade de ovulaţie şi menstruaţie şi ne creştem copiii, multe dintre noi se îmbolnăvesc de cancer sau altceva, ne găsim cariere, ne îndrăgostim, ne căsătorim şi ne facem griji pentru copii că s-ar putea să nu fie atenţi când traversează strada sau să-şi facă prieteni nepotriviţi...

— Nu la asta m-am referit. Avem opinii diferite despre lume, libertate şi drepturile omului, despre libertatea presei... lucruri de genul ăsta.

— Guvernul fiecărei ţâri rezolvă aceste lucruri în mod diferit, spuse Meiyun cu blândeţe. Şi nimic nu rămâne veşnic la fel, nici în ţara ta, nici într-a mea. E ceea ce spuneam mai devreme.

Miranda tăcu, încercând să priceapă acele

noţiuni care contraziceau tot ce fusese învăţată. O s-o fac mai târziu, se gândi ea, nu pot să mă descurc cu toate odată.

— Nu mi-ai spus ce crezi, zise ea.

— Despre tine şi Yuan Li?

— Da.

— Nu cred. Doar remarc.

— Nu-i adevăratăi opinii despre orice.

— Păi... spuse ea şi desfăcu mâinile. De fapt, aşa e.

— Şi aş vrea să-mi spui care e părerea ta despre faptul că sunt cu... Li.

Meiyun oftă.

— Cred că e o greşeală.

Miranda făcu ochii mari.

— Pentru el sau pentru mine?

— Pentru amândoi.

— Faptul că suntem prieteni?

— Nu, nu. Prietenia trebuie preţuita întotdeauna. Dar ceea ce aud în vocea ta îmi

spune că tinzi mai departe de prietenie; că lucrurile se petrec rapid, dar că voi sunteţi şi mai rapizi.

— Dacă ar fi adevărat, spuse Miranda după o clipă, de ce ar fi atât de rău?

Meiyun umplu ceştile din nou. Stând dreaptă pe scaun, aşteptă până când frunzele se aşezară pe fundul ceştii, după care luă o înghiţitură şi puse ceaşca jos.

— N-am spus că ar fi rău. S-ar putea să fie chiar minunat. Am zis că ar fi o greşeală.

— De ce?

— Cred că ştii răspunsul. Obstacolele pe care le reprezintă două culturi diferite…

— Adineauri ai spus că semănăm mult.

— Oamenii, în general. Dar, adesea, într-o lume complicată, asta nu e de ajuns. Draga mea, dacă numai întrezăreşti o posibilă suferinţa, ar fi înţelept să schimbi direcţia.

Miranda o privi pe deasupra ceştii.

— Vorbeşti la fel ca părinţii mei.

Meiyun ridică din sprâncene.

— Şi nu e bine?

— Nu cred. Adică, nu sunt sigură.

Simţind că intră din nou pe un teren necunoscut, se uită la ceas.

— Vai, ce târziu s-a făcut. Nici n-am apucat să fac un duş. Trebuie să plec.

— Cu rochia albastră?

Ea ezită.

— Da.

— Şi cununa din bluzele astea? Pentru mâine. Nu cea cu flori mari, dar, lasă-mă să mă uit... ah, astă, zise ea luând o bluză roşie cu nasturi-perlă şi mâneci care se încheiau cu nişte nasturi aurii sub forma unor maimuţe. Vrei s-o probezi?

— Nu mai am timp. Aş putea s-o iau s-o probez în cameră?

— Bineînţeles. O idee foarte bună. Şi, poate şi o jachetă? Serile de septembrie sunt reci la Beijing,

ca şi acasă, probabil, nu?

— Da, foarte reci.

Jacheta era lungă, din mătase grea neagră, cu o broderie neagră la guler, buzunare şi manşetele întoarse. Era asiatică şi nu prea, occidentala şi nu prea.

— Inter-culturală, spuse Meiyun şi, când privirile li se întâlniră, cele două femei zâmbiră. Ia-le pe toate trei şi vino mâine să-mi spui ce păstrezi dintre ele.

— O să fii aici mâine?

— Întotdeauna sunt aici.

Miranda răsuci jacheta în mâini, plăcându-i căldura mătăsii, care era aproape vie sub degetele ei. Aruncă o privire etichetei, după care se uită mai atent.

— E numele tău. Tu ai creat modelul?

Meiyun lăsă capul în jos.

— Toate lucrurile din magazin sunt create de mine.

— Toate, murmură Miranda, uitându-se la articolele de pe umeraşe. Fiecare e altfel.

Îşi ridica privirea.

— De aceea ai fost la New York? Ca să-ţi vinzi modelele?

— Ca să închei contracte cu magazinele care. Îmi vând articolele, da.

— Care magazine?

— „Bergdorf Goodman” şi „Saks” de pe Fifth Avenue şi „Ultimo” din Chicago.

— Dar astea sunt cele mai scumpe... înseamnă că ai mare succes.

— Mă bucur că îmi merge bine. Aşa pot s-o ajut pe fiica mea, care nu prea se descurcă în afaceri şi nu face faţă greutăţilor. Şi pot fi generoasa cu nepoţii şi strănepoţii mei şi cu fiul meu, căruia îi place să călătorească, dar nu se pricepe să câştige banii de care are nevoie pentru asta. Dar cum de ştii atâtea despre designul vestimentar?

— Sunt designer de articole din caşmir; am

venit în China să lucrez cu companiile care vor realiza modelele companiei mele, spuse ea uitându-se în jur din nou. Nu ai nimic din caşmir?

— Spre regretul meu, nu. E un alt ¿en de design şi, mai întâi, trebuie să-l studiez.

Miranda deveni gânditoare, plimbându-se prin încăpere şi pipăind hainele.

— Pulovere, jachete, murmură ea. Modelul ăsta l-am făcut luna trecută, acasă... Ah, ce idee! exclamă ea şi se întoarse spre Meiyun. Am nişte modele care s-ar potrivi foarte bine cu ale tale. Vrei să le vezi? Sunt unele lucruri pe care compania mea nu vrea să le facă, dar pe care aş putea să le fac pentru tine; cred că nu s-ar supăra. Nu m-am gândit la asta, am fost prea ocupată, dar lucrurile tale sunt atât de frumoase şi unele dintre modelele mele ar merge atât de bine cu ele. Te-ar interesa?

— E o posibilitate, spuse Meiyun punându-i mâna pe braţ.

Era o atingere uşoară, dar fermă: ca mâna unei mame care îndemna la cumpătare.

— O să ne mai gândim la asta şi o să mai vorbim. E atât de frumos să te gândeşti la noi direcţii. Dar, acum, draga mea, trebuie să pleci. Doar nu vrei să întârzii.

— Chiar dacă e o greşeală să fiu cu el şi ar trebui să schimb direcţia?

— Nu sunt în măsură să-ţi spun asta. Ţi-am zis care e părerea mea, lucru pe care copiii mei spun că-l fac prea des. Nu trebuie să merg mai departe de atât, adăugă ea şi o privi zâmbind stins. Eşti o femeie matură, draga mea; nimeni nu-ţi poate spune ce să faci.

Miranda zâmbi cu tristeţe.

— Nu sunt sigură că m-am maturizat cu adevărat. Parca ai fi mama, ca şi cum aş avea nevoie de una chiar şi aici. Poate mai ales aici.

— Ah, nu de o mamă ai nevoie, ci de o prietenă. Şi asta voi fi pentru tine. Cred că te maturizezi

foarte repede. Locurile noi au asemenea efect adesea.

— E atât de ciudat. Cred că-mi place, dar nu vreau să pierd ce am fost şi de unde am venit. Ca „Alice în Ţara Minunilor”, ştii? Când Alice a crescut atât de mult încât nu îşi mai vedea picioarele.

— N-am citit „Alice în Ţara Minunilor”.

— Ah, când o să ajung acasă, îţi trimit un volum, zise ea, după care făcu o pauză. Or să-mi dea voie?

— Cine?

— Guvernul vostru.

— Sunt sigură că n-o să fie nicio problemă. Acum, da-mi voie să-ţi împachetez lucrurile astea, zise ea luând o pungă. Rochia, bluza şi jacheta.

— Stai puţin. Nu pot să le iau; nu-mi permit.

— Ştii preţurile?

— Cele de la „Bergdorf.

— În China costă mult mai puţin. Şi, în orice

caz, o să-ţi fac un preţ special pentru toate trei.

— De ce?

— Pentru că am avut o discuţie agreabilă şi semănăm mai mult decât ţi-ai închipuit când ai venit aici. Pentru că te plac. Şi pentru că şi tu mă placi, ceea ce e o bucurie pentru o femeie în vârstă.

Miranda o luă după umeri şi o sărută pe obraz.

— Vezi? spuse Meiyun zâmbind. O întâlnire benefică pentru amândouă. Treci pe-aici mâine. Rezervă-ţi ceva timp pentru un ceai şi puţină conversaţie.

— Ah. Nu pot. Tocmai mi-am amintit. Avem avion la şapte.

— Atunci, sună-mă când ajungi la Beijing. O să-ţi spun cât îmi datorezi şi o să-mi poţi trimite banii. Cred că o să avem multe de vorbit.

Miranda o sărută din nou.

— Foarte multe.

Abia atinse podeaua de marmură când traversă

holul; se simţea împinsă înainte de posibilităţi. Deodată, nu mai era o outsideră. Liftul îi era familiar, coridorul de la etajul ei îi era familiar şi, când închise uşa camerei, se uită în jur la lucrurile ei împrăştiate peste tot şi la peştii care înotau în pârâul de dedesubt, care abia se mai vedea în întunericul care se lăsa, şi avu impresia ca venise acasă. Până şi China însăşi, imensă dincolo de fereastra ei, părea mai puţin înfricoşătoare, un tărâm al miturilor străvechi, fabricilor moderne şi oamenilor ca Meiyun.

Şi ca Li.

Făcu repede un duş şi, în timp ce îşi usca părul, dădu drumul la televizor pe CNN, pentru a asculta buletinul de ştiri. O grevă a minerilor în Anglia. Schimburi de focuri răzleţe în Bosnia. O erupţie vulcanică în Islanda. Păduri cuprinse de flăcări în California. Demonstraţii în Israel. O bombă explodată în Afganistan. O nouă premieră muzicală britanică pe Broadway.

Cât de îndepărtate păreau toate. Şi cât de indiferentă părea China, cât de închisă în sine şi de preocupată, văzându-şi de propriile probleme, creându-se pe straturi de istorie. A: putea fi anihilat aici, se gândi Miranda, şi rostul lumii să ţi se pară uluitor de ireală.

Şi ar fi rău să trăiesc aici suficient de mult ca s-o înţeleg cu adevărat? se întrebă ea. Dacă m-aş hotărî să mai rămân o vreme? Aş putea gă-i aduc pe Adam şi pe Lisa aici şi, în câteva luni, ar învăţa despre China şi Asia mai mult decât în cinci ani, acasă. Eu aş putea să lucrez cu Meiyun, să încep ceva împreună cu ea ce ar putea continua oriunde m-aş afla în viitor. Să-mi fac noi prieteni. Să petrec ceva timp cu Li.

„Ah, ce vise. Ce ridicol”.

În timp ce vocea crainicului se auzea pe fundal, îşi puse rochia albastră. Mătasea era răcoroasă şi se lipea de corp ca un al doilea rând de piele. Îşi puse cordonul sub decolteul adânc în forma de V,

se încălţă cu pantofii negri – „ar fi trebuit să fie de un albastru închis, dar n-o să mă duc acum să-mi cumpăr alţi pantofi” – şi se opri în faţa oglinzii.

„Vai”. Era vocea lui Meiyun, oftând de încântare. Şi avea dreptate, se gândi Miranda. Arăt bine. „Şi fericită”. Da, şi asta.

Geanta ei era pe masa sculptata de lângă fereastra şi vru s-o ia, dar ezită. Nu putea să ia o geantă care semăna cu o servietă când purta asemenea rochie. Dar nu avea nicio poşetă de seara. Ei bine, jacheta de mătase neagra avea buzunare; putea să pună un pieptene, un ruj şi cheia camerei într-unul dintre ele. Nu îi trebuia altceva. Dacă ar fi pus mai multe, jacheta s-ar fi umflat şi ar fi fost trasă în jos.

„Să nu pleci nicăieri fără bani. Ai depinde de alţii”. Era vocea mamei ei. Aşa deci. Câteva bancnote în celălalt buzunar şi avea să a: bă o asigurare care nici nu umfla, nici nu trăgea în jos.

Tocmai scotea portofelul, când aruncă o privire

pe fereastră şi văzu un bărbat stând lângă una din tufele sculptate de jos, uitându-se spre fereastra ei. Ar fi putut să jure că privirile li se întâlniră, dar ştia că ar fi fost imposibil: cu lumina în spatele ei, el nu putea să-i vadă nici măcar faţa. Şi, de unde ştia ea că se uita spre fereastra ei? Ar fi putut să se uite la oricare dintre ferestrele din stânga sau din dreapta ei, de deasupra sau de dedesubt. Sau, pur şi simplu, studia faţada hotelului, aşa cum fac oamenii de obicei când aşteaptă.

Şi el ar fi putut să aştepte. Ar fi putut fi cel care o urmărea, aşteptând-o să iasă.

Fu şocată. Poate ar trebui să plecăm de-aici, îşi spuse. Să ieşim prin spate, să ne ducem la aeroport şi să ne întoarcem la Beijing.

„Parcă ar fi un film cu James Bond”.

Şi bine, chiar aşa începea să pară şi ei nu-i plăcea prea mult.

Mai erau zece minute până la ora la care Li îi

spusese să se întâlnească la Jbar, dar ea nu voia să stea singură, închipuindu-şi tot felul de scenarii vagi; ar fi fost mai bine dacă era înconjurată de oameni. Luând jacheta pe braţ, încuie uşa şi coborî cu liftul în hol.

Magazinul lui Meiyun era închis, dar holul era plin de lume: grupuri care aşteptau la rând lângă restaurantul spaţios şi luminat de candelabre; bărbaţi în costume de serviciu stând în grupuri care păreau identice cu cele pe care Miranda le văzuse în dimineaţa aceea; turişti la rând la recepţie; bărbaţi şi femei intrând şi ieşind pe uşa barului. N-o să găsim niciun loc, se gândi ea, dar porni într-acolo, pentru a aştepta la uşă.

— Miranda, spuse Li, care se afla deja acolo.

Când o văzu, ridică din sprâncene şi zâmbi.

— Arăţi minunat. Trebuie să-mi spui.). Vino, avem o masă, spuse el luând-o de mână şi conducând-o înăuntru.

Parcă ar fi intrat într-o cavernă întunecoasă şi

s-ar fi izbit de un zid de glasuri zgomotoase şi nori de fum. Miranda se strâmbă puţin, dar Li înainta, aşa că ea îl urma spre o măsuţă de lângă peretele îndepărtat, în mijlocul căreia era un carton pe care scria de mână „Rezervat”.

— Fac astfel de lucruri pentru persoanele deosebite, zise el, adică pentru oricine care oferă un bacşiş însemnat. Mă tem că nu pot să-ţi ofer vin; n-au niciunul care să merite să fie băut. Vrei bere?

— Da, mulţumesc, spuse ea tuşind. Scuză-mă, fumul...

— Ştiu. E neplăcut, dar nu putem să scăpăm de el. La muzee, bineînţeles, dar nu putem să stăm toată viaţa acolo. Guvernul abia a început să le ceară oamenilor să nu mai fumeze, dar, după cum ştii, guvernele se mişcă încet.

— Ar putea să dea un decret.

El râse şi Miranda roşi puternic.

— Ce e atât de amuzant? E dictatură; pot să

decreteze orice vor. Până şi numărul de copii pe care îi pot avea oamenii. Unul de familie. Asta e politica lor; toată lumea ştie. V

— Da, dar e încălcată tot timpul, spuse el cu o voce rigida. De ce încerci mereu să simplifici China, s-o zugrăveşti în alb şi negru? Te-a: supăra, şi pe bună dreptate, dacă aş face la fel referitor la America. Avem o lege potrivit căreia cei care au mai mulţi copii decât unul plătesc o amendă, pentru că ne înmulţeam prea repede pentru a putea fi hrănită toată lumea, cu atât mai puţin să se poată trăi mai bine. Dar oamenii câştigă mai bine acum, aşa că, dacă vor să mai facă un copil, plătesc amenda.

— Dar ideea că un guvern dă ordin... spuse ea gesticulând frustrată. E atât de greşit. Şi controlează şi preţurile. Dacă sunt de părere, într-adevăr, că oamenii n-ar trebui să fumeze, ar putea să crească preţul ţigărilor atât de mult încât să nu le mai poată cumpăra nimeni.

— Piaţă controlează preţurile, la fel ca în America, numai în cazul în care statul nu îi subvenţionează pe cultivatorii de tutun... lucru pe care înţeleg că îl face guvernul vostru. Stai puţin; mă duc să iau berea.

Dispăru printre mulţimea de inşi în costume negre din jurul mesei lor: bărbaţi – în majoritate bărbaţi – bând, gesticulând, vorbind repede şi cu glasuri piţigăiate care nu păreau să se oprească nicio clipă.

— Ştiu că pare copleşitor, spuse Li apărând lângă masă cu pahare şi două sticle de bere neagră. Alta experienţă nouă.

Vocea îi era calmă, de parcă nu ar fi avut nicio neînţelegere şi nici Miranda nu mai continuă discuţia.

— Barurile americane sunt la fel de zgomotoase ca ăsta. Şi pun pariu că cei de aici vorbesc despre aceleaşi lucruri ca şi americanii: familii, slujbe, sport. Ah, şi despre maşini noi.

— Bani, spuse Li. În ziua de azi, chinezii vorbesc numai despre bani, zise el turnând berea în pahare. Rochia e superbă; îţi vine perfect.

— Mulţumesc. Am cumpărat-o aici. De la magazinul din hol.

— Magazinul lui Meiyun. Da, seamănă cu creaţiile ei.

— Ah. Bineînţeles că ştiai asta, nu? Ai vorbit cu ea?

— Am trecut pe-acolo după ce-ai plecat tu. Suntem prieteni vechi.

— Mi-a spus.

— M-am bucurat să aud că ai găsit-o. Face nişte lucruri excelente şi are nevoie de clienţi.

— Bine, dar credeam… nu se bucură de succes?

— De foarte mult succes. Mai mult decât majoritatea. Dar are doi copii care nu sunt buni de nimic şi stau tot timpul cu mâinile întinse.

— Mi-a povestit despre ei. A zis că fiica ei nu prea se descurca în afaceri şi nu face faţa

greutăţilor, iar despre fiul ei... ceva în legătură cu călătoriile... că fiului ei îi place să călătorească, dar că nu se pricepe se câştige banii necesari pentru asta.

— rţi-a spus asta?

— Am vorbit despre multe lucruri.

— Meiyun a ales rochia?

— Ea mi-a sugerat-o. Şi jacheta asta a fost tot ideea ei, la fel şi o bluză. Se pare că mi-am adus o contribuţie importantă la a o ajuta să rezolve problemele fiicei ei şi să se ocupe de joaca fiului ei.

— Joacă?

— Când pierde timpul în loc să muncească. N-ar trebui să profite de ea. Munceşte mult.

— Mamele lasă adesea să se întârr. De asta. Proastă.

— Cred că vrei să spui că e bună la suflet. Probabil că şi taţii fac lucruri din astea.

— Da, de prea multe ori.

Miranda îl privi cum umplu paharele din nou.

— Am văzut un individ de la mine din cameră. Se uita spre fereastra mea.

El îşi ridică privirea brusc.

— De unde ştii?

— Bine, nu ştiu sigur. Părea să se uite spre fereastra mea şi arăta... sinistru.

— Pentru că am vorbit despre asta.

— Ah, ştiu. Ştiu că nu mi s-ar fi părut nimic ciudat dacă aş fi văzut pe cineva stând în faţa hotelului, dacă n-am fi vorbit despre asta. Dar cineva mă urmăreşte, ne urmăreşte. Şi ar fi putut fi acel individ. Sau altul. Ştim că se întâmplă.

— Dar nu ne-am gândit la asta toată ziua.

— Ba eu m-am gândit. Din când în când.

— Mâine o să te gândeşti mai puţin. Te rog să mă crezi că aşa se întâmplă de obicei.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Poate că aşa o să se întâmple mâine, zise Miranda în cele din urmă, dar nu e cazul pentru

seara asta. Şi nu vreau să mai ies.

— Nimeni n-o să ne facă niciun râu. Nici măcar n-o să se apropie de noi cineva.

— Dar e atât de neplăcut. Şi nu sunt obişnuită.

— Înţeleg. Vorbeşti serios, chiar preferi să mâncăm aici decât să ieşim?

— Da. Doar dacă nu cumva e foarte important pentru tine; în cazul ăsta, merg cu tine.

— Niciun restaurant nu e suficient de important ca să te fac să nu te simţi bine. O să mâncăm aici, la restaurantul hotelului. Mâncarea e bună. Peste vrecţiumitate de oră?

— Da. Îţi mulţumesc, Li.

— Bun, atunci, o să mai bem o bere şi aş vrea să-mi povesteşti ce părere ţi-ai făcut despre Meiyun.

— Mi-a plăcut foarte mult. A spus că voi doi sunteţi prieteni buni şi că ai fost apropiat de soţul ei înainte ca el să moară.

— Înainte să se sinucidă. Ei erau oamenii la

care ţineam cel mai mult pe lume. Meiyun nu ţi-a amintit de mama ta? în multe privinţe, seamănă cu a mea.

— Nu cred că seamănă cu mama. În ce fel seamănă cu a ta?

— Păstrează vie amintirea soţului ei, iubeşte profund fără să vorbească despre asta, îşi stabileşte standarde înalte pentru sine înainte să le aştepte de la alţii, este extrem de critica şi la fel de extrem de protectoare.

— Mama ta te critica?

— Adesea.

— Şi te proteja.

— Întotdeauna.

— De ce anume?

— De cei care considerau că nu puteam fi un bun chinez, pentru că aveam un tată american.

— Te referi la şcoală. Râdeau de tine pentru că aveai un tată american. Dar ai spus că aveai prieteni.

— Câţiva, dar nici nu avem nevoie de mulţi. Dacă ai doi, trei prieteni e un miracol. La fel şi dacă iubeşti măcar o dată, spuse el aplecând paharul şi studiind stratul subţire de spumă. Nici tu n-ai avut prea mulţi prieteni.

Mirând a ridica din sprâncene.

— Nu ţi-am spus asta niciodată.

— Când am mai vorbit despre asta, mi-aduc aminte că ai spus că ai atâţia câţi îţi trebuie. Înţeleg că sunt foarte puţini

— De ce?

— Pentru că nu eşti o persoană aventuroasă. Miranda îl privi uluită, după care se uită în altă parte, la paharul ei, la suprafaţa lucioasă a mesei pe care se vedeau cercuri suprapuse lăsate de sticlele de bere şi, apoi, în jur. Pentru prima oară, îşi dădu seama că lumea începuse să plece la masă. Văzu cum ocoleau masa la care stăteau ea şi

Li; le zări privirile care treceau peste chipurile

lor asemeni apei care curgea peste pietre, şi deveni conştientă de izolarea lor, ca şi cum masa lor ar fi fost o insuliţa în mijlocul unui râu ce curgea spre mare.

„Aşa trebuie să se fi simţit el în copilărie, când ceilalţi îl ironizau pentru faptul că avea un tată american. Aşa m-am simţit eu în copilărie, când părinţii mei m-au făcut să mă tem pentru prima oară”.

— Când eram foarte mică, aveam astm, spuse ea privindu-l din nou. N-a fost niciodată ceva care să-mi pună viaţa în pericol, dar părinţilor mele. Era groază c-o să mor. Credeau că viaţa e plină de primejdii, oricum, iar boala mea confirma acest lucru. Considerau că eram în siguranţă numai dacă stăteam în apropiere de casă şi aproape de sol. Colegii mei se căţărau în copaci şi traversau râuri cu buştenii; mergeau cu bicicletele pe munte, escaladau stânci, explorau peşteri, învăţau să schieze... dar, dacă eu

încercam să fac aşa ceva, ai mei mă încuiau în casă. Aşa că stăteam acasă, unde citeam şi scriam povestiri, desenam articole de îmbrăcăminte, eram cea mai bună elevă din şcoală, dar nimic din toate astea nu mi-a insuflat acel gen de încredere în sine pe care îl au copiii atunci când trupurile le sunt la fel de alerte ca mintea. Când aveam treisprezece ani, astmul mi-a dispărut – nimeni n-a ştiut de ce şi n-a mai apărut niciodată – dar, deja eram la fel de timidă şi de speriată ca familia mea, iar când m-am măritat, am luat un bărbat timid şi speriat.

— Dar Adam şi Lisa? Şi ei sunt speriaţi?

— Nu. Dar a trebuit să mă lupt cu Jeff şi cu mine însămi ca să-i las să încerce de toate.

— Cum ai putut să faci asta, dacă erai atât de temătoare?

— Nu ştiu. Doar ştiam că trebuie s-o fac. Când Lisa şi Adam erau mici, le vedeam expresia de pe chipuri când Jeff le interzicea să facă unele

lucruri şi, pe măsură ce creşteau, îi auzeam pe prietenii lor râzând de ei pentru că stăteau de o parte, aşa că m-am forţat să le spun să alerge, Să se caţere, să facă orice voiau şi închideam ochii, pentru că mi-era rău de teama. Într-o zi, Jeff şi cu mine ne-am certat pentru asta şi am spus că ar fi mai bine dacă ei şi-ar rupe o mână decât să aibă un spirit frânt. Cred că…

Urmă un moment îndelungat de tăcere.

— Cred că, dacă Jeff n-ar fi murit, aş fi găsit curajul de a-l părăsi. Sau poate că nu. Ai dreptate. N-am fost niciodată curajoasă.

— Eu am spus aventuroasă, zise Li încet. Cred că ai fost extraordinar de curajoasă toată viaţa.

Rămăseseră singuri acum; auzeau clinchetul paharelor pe care le spăla barmanul.

— Speriată şi singură, cu ecoul avertismentelor părinţilor tai răsunându-ţi în urechi; totuşi, nu te-ai lăsat; ţi-ai făurit o viaţă plină, cu muncă şi dragoste…

— Majoritatea oamenilor o fac, într-un fel sau altul. Asta nu e curaj.

— Poate fi, în funcţie de lucrul împotriva căruia lupţi. Acum eşti în China, fiind şi aventuroasa şi curajoasă. Arătând atât de diferit faţă de prima oară când te-am văzut, te ţii mai dreaptă, cu capul mai sus, purtând rochia asta superba. Cum ai făcut? Meiyun te-a convins sau ai fost hotărâtă?

— Am făcut-o pentru tine.

El o privi uluit. Miranda îi susţinu privirea şi, deodată, se simţi uşoară şi încrezătoare, ca şi cum povara copilăriei şi tot ce purtase cu ea de atunci s-ar fi ridicat cu fiecare moment în care vorbea despre acest lucru până când ar fi dispărut cu totul. Îi era atât de aproape de ea, încât pielea, trăsăturile şi părul lui erau singurele lucruri pe care le vedea Miranda şi el era China, aventura şi întreaga lume care se afla în visele ei de atâta vreme, o lume după care ştia acum că

tânjise întotdeauna.

Şi mai ştia că nu se întâmpla adesea în viaţă să ţi se ofere o lume nouă: un univers de imagini, sunete şi sentimente care aştepta să fie îmbrăţişat. Aceea era şansa ei. Şi nu avea s-o rateze.

Respiră adânc.

— Prefer să nu mâncăm în restaurantul hotelului; e atât de imens, de strălucitor şi de zgomotos. Cred că... cred că ar trebui să cerem să ni se aducă cina la mine în cameră. Doar dacă nu cumva ţii neapărat să...

— Nu, spuse el cu chipul serios, dar ochii îi zâmbiră. Cred că e o idee excelentă.

Capitolul 7

Li se duse la fereastra în timp ce Miranda închise uşa. Fără să arunce vreo privire spre grădina de jos, el desfăcu cordonul care ţinea draperia strânsă într-o parte şi, cu un foşnet uşor, mătasea grea căzu dreaptă, acoperind geamul. Instantaneu, încăperea deveni ca o peşteră, cu zgomotele înăbuşite şi lurr n-a mai caldă şi mai aurie. O văzu pe Miranda privind fix draperiile.

— Da, cineva e acolo, spuse el. Nu putem face nimic în privinţa asta. Camera asta e a noastră şi ce facem aici e numai între noi. Ceea ce se află dincolo de fereastra nu are importanţă.

— Pentru moment.

— Acest moment e tot ce contează.

— E ca o fantomă care dă târcoale. Invizibil, dar mereu acolo, spuse ea râzând uşor, stâhjenită.

Dar Li încuviinţă.

— Exact asta e impresia.

O avusese şi el: era ceva familiar. Dar, de această dată, distribuţia era alta. De data aceasta, îi apropia şi mai mult pe el şi pe Miranda. „Singuri împreună, în timp ce duşmanii erau afară”. Acum eu sunt dramatic, îşi spuse el.

— Dar n-o să lăsam asta să ne strice seara. Asta e seara noastră; o să facem să fie a noastră.

Aşteptă un moment îndelungat, atât de conştient de apropierea lor în acel spaţiu mic, încât nu ştia cum de rezista ea. Apoi, în sfârşit, ea îşi luă privirea de la fereastră şi se uită la el.

— Da, spuse ea.

El stătea între ea şi draperiile trase, aşteptând încă un moment şi lăsând lumea să dispară.

— Am tot vrut să te ating, dar niciodată nu era momentul potrivit. Ai ştiut asta.

— În China, nimeni… începu ea, încercând să fie degajată, dar glasul i se frânse.

— Nu în public, zise el luându-i faţa în mâini.

Pielea ei era ca fildeşul, puţin îmbujorată şi, în semiîntuneric, ochii îi erau verzi şi nemişcaţi. Dar, când întâlniră privirea lui, el aproape că îi văzu gândurile apărând şi dispărând în clipa în care ea făcu ochii mari de teamă, după care se schimbară din nou, repede, întunecându-se, iar umerii i se îndreptară: ferm hotărâţi.

El se dădu înapoi.

— Scumpa mea, ăsta nu e un test. O să fac orice vrei, oricând. De fapt, spuse el aşezându-se pe braţul unui scaun, dacă vrei să comandăm cina, restaurantul are câteva specialităţi care ar putea să-ţi placa.

Miranda izbucni în râs. Apoi îl trase în picioare şi îl înconjură cu braţele.

— Nu vreau să mănânc, şi nici tu nu vrei. Amândoi am aşteptat momentul ăsta.

Li simţi aceeaşi uimire plăcută şi tulburătoare ca atunci când ea îi spusese că purta rochia cea nouă pentru el. De obicei, chinezoaicele erau mai

puţin inocente; era obişnuit cu lucrurile nerostite. Dar, în seara aceea, atât el cât şi Miranda se deplasau în direcţii noi. O îmbrăţişa şi, când se sărutară, nu fu limpede care dintre ei se mişcase primul. Buzele li se contopiră, gurile se deschiseră. Apoi, exact când îi văzu ochii mârindu-se de teamă, Li simţi o retragere în trupul ei care se arcui în spate, o spaimă instinctivă în felul în care îşi desprinse limba de a sa, dar, iarăşi, totul fu atât de scurt, încât el abia dacă îşi dădu seama de asta înainte ca ea să se lipească din nou de el, aproape afundându-se în el. Li o strânse mai tare, aplecându-şi capul spre ea, cu gurile contopite şi limbile explorând, până când, în cele din urmă, se desprinseră unul de celălalt, gâfâind şi râzând puţin, ca şi cum ar fi simţit nevoia să găsească o modalitate de a-şi potoli înflăcărarea.

Chipul Mirandei era foarte îmbujorat.

— A trecut atâta timp… N-am…»

El îi atinse buzele şi observă, aproape absent, că degetele îi tremurau.

— Când ceva merge bine, n-ar trebui să încercăm să-i găsim explicaţii, ci să ne bucurăm.

— Ah, spuse ea zâmbind. Am poftă să mă bucur.

— Şi o să te bucuri. Amândoi o să ne bucurăm.

Mână în mână, se îndreptară spre patul dublu acoperit cu o cuvertura albastră cu flori brodate. Îi era atât de conştient de corpul ei care se mişca în acelaşi ritm cu al său, încât orice altceva dispăru în beznă, ca şi cum ei s-ar fi aflat în raza îngusta a unui reflector şi nimic altceva nu mai avea loc. Camera de hotel, China, lumea din trecut şi din prezent, erau adunate în femeia de lângă el şi în spaţiul mic şi strălucitor pe care îl împărţeau.

Îi desfăcu cordonul argintiu şi se apleca să-i sărute decolteul în aparenţa decent, dar, în realitate, obraznic, care îi distrăsese atenţia toată seara. Pielea ei era calda, îmbujorata şi

tremurătoare, şi el îi descheie rochia, lăsând-o să cadă la picioare…

Se dezbrăcară repede reciproc şi, apoi, se îmbrăţişară, pielea lipindu-se de piele, iar Li simţi un şoc care îl făcu să se simtă ca puştiul de optsprezece ani care fusese când descoperise prima oară viaţa pulsândă din trupul unei femei lipit de al său. Dorinţa aproape că îl transfigura: o voia în totalitate, dintr-odată, şi îşi plimba mâinile înnebunit peste trupul ei, strângând, pipăind, cunoscând ascuţimea omoplaţilor ei, coastele distincte, adânciturile mijlocului ei, fesele mici şi rotunde. Era atât de subţire şi de mlădioasă lângă trupul său zvelt, încât, în nunte, îi apăru imaginea a doua fire de iarba de pe un câmp ameninţat de furtuni şi atacatori… i

„De ce mă gândesc la asta, când simt o asemenea bucurie?”

…dar imaginea aceea dispăru când buzele Mirandei se mişcară sub ale sale şi o auzi

murmurând:

— Dacă nu mă întind, o să mă prăbuşesc.

Şi râseră, întinzându-se amândoi în pat.

Stând lângă ea, Li îi privi trupul pe cuvertura de un albastru închis, pielea albă şi catifelata, cu urmele unui bronz de vară pe braţe şi picioare. Se afla întinsă într-o grădina brodată: patul era plin de flori roz, galbene şi albe pe ale căror petale deschise pe jumătate sau complet sclipeau picături de rouă şi ale căror frunze lungi şi înguste se înlânţuiau într-o îmbrăţişare verde. Printre ele, Miranda, cu şolduri înguste, coapse lungi şi sâni mici; părul ei blond îi încadra oasele delicate ale feţei. În toate privinţele, părea mai mica şi mai vulnerabila decât atunci când mergea lângă el pe străzile oraşului sau când cinau la restaurante şi Li se simţi puţin ruşinat, de parcă, într-un fel, ar fi profitat de ea. Se încorda, ca şi cum ar fi fost gata să dea înapoi. Fu o mişcare aproape imperceptibilă, dar ea trebuia să o fi

simţit şi chiar să o fi înţeles, deoarece întinse braţele şi îl trase în jos.

Sânii ei fura striviţi de pieptul lui, iar picioarele lui erau întinse pe ale ei. Braţele ei îl ţineau cu o forţă pe care el nici nu o bănuise; trupul ei se mişca plin de verva sub al său. Acum nu mai părea mică; dacă ar fi fost în stare să exprime totul în cuvinte în clipa aceea, ar fi spus că amândoi erau la fel, stăpâniţi de aceeaşi pasiune şi, dacă unul era vulnerabil, la fel era şi celălalt.

Dar nu putu să mai gândească. Totul se risipi, împrăştiat de furtuna dorinţei lui. Se freca de ea, trăgând-o la piept, respirând-o. Mirosea a proaspăt: plante şi pajişti întinse, dealuri cu ape şi păduri şi, apoi, când ea îşi depărtă picioarele şi el se cuibări între ele, totul deveni fierbinte: prânz, aer zăpuşitor şi soare puternic. Trupurile lor se contopiră, se despărţiră, apoi se contopiră din nou; respirau sacadat şi oftau adânc. Deodată, el pătrunse în ea şi o bucurie imensa îl

cuprinse, atât de mare încât crezu că avea să explodeze, iar Miranda îi întâlni privirea, cu ochii mari de uimire, şi gurile li se contopiră. Trupurile lor găsiră un ritm furios şi vesel şi fragmentul de gând „Ca şi cum ne-am cunoaşte dintotdeauna…” străpunse suprafaţa stării de conştienţă a lui îi înainte ca el să fie atras în vârtejul dorinţei, nevoii şi recunoştinţei şi el se mişcă în ea din ce în ce mai adânc, până când simţi că devenise Miranda şi ea el. În toiul acelei pasiuni puternice, nici mintea, nici sentimentele nu îi puteau deosebi.

Când râmaseră nemişcaţi, ţinându-se unul pe altul, el cu obrazul lipit de şuviţele umede ale părului ei, pielea ei râcindu-se sub pieptul lui, Miranda oftă adânc.

— Ca şi cum ne-am cunoaşte dintotdeauna.

El înălţă capul.

— Ai gândit asta?

— Am simţit-o, zise ea privindu-l. La fel şi tu.

El încuviinţă.

— Drăguţ, spuse ea cu o voce la fel de languroasă ca a lui şi cu pleoapele grele, dar privindu-l, începu să zâmbească. Nu-ţi place ca cineva să ştie ce gândeşti.

— Tu nu eşti „cineva”.

— Atunci...? x

— E surprinzător de plăcut. Cred că aş putea să mă obişnuiesc cu asta. Aş putea să ajung chiar să contez pe asta.

Ea râse.

— Diferit, auzi, murmură ea imitându-i cuvintele de la bar.

El îi atinse faţa.

— Cât de minunată eşti. Frumoasă, deschisă şi liberă.

— Nu, nu...

— Ba da, eşti. Ştii, când ne-am întins prima oară în pat, am avut impresia că miroşi a pajişti, munţi şi răcoare, a tot ce e proaspăt, cum ar fi

pământul, care se deschide pentru primăvară, şi a tot ce e nou.

— Îmi place. Mi-ar plăcea să fiu aşa.

— Aşa şi eşti, cu mine.

— Dar nu putem fi siguri de nimic, nu? Totul e diferit, din cauza... spuse ea şi privirea îi luneca spre draperii. Indiferent ce e acolo ne aşteaptă şi nu uitam asta niciodată cu adevărat, poate de aceea suntem atât de apropiaţi. Acolo, afară, e pericolul, iar noi suntem la adăpost aici...

El o săruta, negând ceea ce gândise el însuşi mai devreme.

— N-am nevoie de pericol ca să fiu bucuros lângă tine.

— Dar e acolo. Face parte din tot ce facem.

— Face parte din lumea în care trăim şi ne vom confrunta cu acest lucru când o să ne întoarcem acolo. Dar toţi trăim în mai multe lumi, nu numai una, iar tu şi cu mine creăm o lume a noastră. Nimeni altcineva nu mai face parte din ea.

Nimeni nu o poate schimba.

Ea clătină din cap.

— Ştii mai bine decât mine cum ceilalţi por. Distruge ceea ce unii încearcă să creeze.

— Da, dar nu pot schimba ceea ce simţim sau ceea ce ne dăruim reciproc şi ce obţinem unul de la celălalt. Asta vine din interiorul nostru. Ceea ce e afară e fundal, nimic mai mult.

— Chiar crezi asta, spuse ea mirată.

— Şi tu vei crede. Pentru că doi oameni care s-au găsit sunt mai puternici decât guvernele, armatele şi toate primejdiile pe care soarta le poate pune în calea lor.

Pentru a pune capăt unei conversaţii pe care nu era sigur că o purta din convingere, o sărută pe Miranda din nou, un sărut tărăgănat, şi, într-o clipă, ea îl cuprinse cu braţele. Făcură dragoste încet de data aceasta, descoperind cele mai mărunte unduiri, adâncituri şi unghiuri ale trupurilor lor, gustul fiecăruia, ce anume provoca

cea mai mare plăcere. Li îşi trecu buzele şi limba peste trupul Mirandei, ţinând-o în braţe, răsucind-o, gustând-o, întinzându-se pe spate pentru ca ea să poată să se mişte deasupra lui, cuprinzându-l cu gura şi trăgându-l adânc în gâtlej, lingând, bând, oferindu-se pe sine, unindu-se cu el, şi el cu ea, întâi într-un fel, apoi în altul, până deveniră o singură forma prelungă şi suplă, găsind o cadenţă în acea încăpere tăcută, fără ceasuri sau anotimpuri, la fel de primitivă ca pământul, veche de când lumea.

Când se liniştiră din nou, gândurile lui îi prinseră viaţă încet. „Miranda. Un nume al promisiunilor şi magiei”. Şi, apoi, „Călătoriile iau sfârşit când îndrăgostiţii se întâlnesc”.

Înalţă capul uimit.

— Ce e? întrebă Miranda.

— M-am gândit la ceva. Cred că era un vers dintr-o poezir, M-a surprins. Şi m-am mai gândit şi la nuraele tău. Ceva legat de magie.

Îi luă mâna, plimbându-şi degetele peste ale ei; glasurile lor pluteau leneşe în liniştea încăperii.

— Miranda înseamnă magie? De unde vine?

— De la Shakespeare. „Furtuna”.

— Uitasem. Miranda e eroina din „Furtuna”?

— Da.

— Şi de ce l-au ales părinţii tăi?

— Mama l-a ales. În piesă, Miranda trăieşte pe o insulă fermecată şi mama spera că şi eu o să-mi găsesc, într-o bună zi, propriul meu loc fermecat unde o să trăiesc veşnic. Ai avut dreptate în legătură cu magia; tatăl Mirandei, Prospero, este magician şi aproape toată povestea e despre magie. Tata ia în râs magia; el crede numai în lucrurile pe care le poate cântări şi măsura, aşa că ar fi vrut să-mi dea un nume adevărat ca Susan sau Joan. Dar mama se simţea romantică şi plină de speranţa când m-am născut, aşa că a insistat.

Li îşi împleti degetele cu ale ei.

— Nu mai e romantică şi plină de speranţă?

— Ah, cred că romantismul a dispărut de mult. Încă mai speră, dar, în cea mai mare parte, că n-o să se întâmple nicio nenorocire cu niciunul dintre noi. Moartea lui Jeff a fost ceva cumplit pentru ea. Era mai mult decât faptul că ţinea la el; era liniştită la gândul că aveam pe cineva care să aibă grijă de mine. Acum îşi închipuie tot felul de lucruri îngrozitoare care i se pot întâmpla unei femei singure şi se întreabă cine o să mai aibă grija de mine când or să moară ea şi tata. Eu îi spun că o să-mi port singură de grijă, dar asta n-o face să se simtă mai bine.

— Atât de puţină încredere are în tine?

— Aşa se pare.

— Dar asta reflectă modul în care te-a crescut, nu?

Miranda râse.

— Da, dar nu-mi închipui că aş putea să-i spun aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că ar durea-o.

— Dar ăsta e adevărul.

— Şi ce-aş rezolva? Sunt o femeie în toată firea, Li, ea nu mai are ce să facă în privinţa mea. De ce să-i spun acum despre greşelile pe care le-a făcut pe parcursul ultimilor patruzeci de ani?

— Poate ar face-o să nu-ţi mai spună cât de îngrijorată e.

— Crezi că ar putea să se schimbe acum? Ar fi ca şi cum m-aş aştepta să-şi taie un braţ. Oricum… zise ea încruntându-se, acele cute mici pe care Li le iubea şi pe care ar fi vrut să le îndepărteze cu un sărut, dar nu înainte să afle la ce anume se gândise. Poate că nu vreau să se oprească. Po? fie că e plăcut să ştii că cineva ţine la tine suficient de mult ca să fie îngrijorat.

El rămase tăcut.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă. Uneori, fac un zeu din adevăr. Iar zeii nu sunt

întotdeauna cei mai buni îndrumători.

Ea zâmbi uşor.

— Mama ta nu semăna mult cu a mea?

— Mă întrebi dacă romantismul a dispărut pentru ea? Ah, da, când a admis, în sfârşit, că tata a plecat definitiv. Şi dacă a sperat? în legătură cu el, într-un fel asemănător cu visele, dar, în legătură cu alte lucruri, mai concret. În perioada Revoluţiei Culturale, a sperat mai mult decât majoritatea chinezilor. En încăpăţânata, dar era şi o visătoare, iaPartidul Comunist... ăăă, cum spun americanii? A convinso de ceva chiar şi atunci când nu exista un motiv şi asta a afectat-o...

— A îndoctrinat-o.

— Da, da, nu e minunat? Ce mod nebunesc de a o spune! Imediat îţi atrage atenţia. Ador engleza când are asemenea nebunii.

— Dar mama ta ce-a făcut?

— Ah, chiar a crezut că o să scăpăm de

perioada aia distructivă şi o să găsim un paradis comunist. Era uşor de convins, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, tot mai credea că acea distrugere putea fi depăşită, că nefericirea nu e ceva permanent, că întotdeauna ne revenim şi trăim mai bine ca înainte.

— Îmi place mama ta. Îmi pare rău că n-am apucat s-o cunosc.

— Aţi fi fost prietene, din moment ce amândouă credeţi în dragoste chiar şi atunci când aceasta lipseşte. Ţi-ar fi pus un milion de întrebări despre America, tocmai ca să-şi imagineze locurile unde ar fi putut trăi tatăl meu, zise el sărutându-i vârfurile degetelor. Miranda lui Shakespeare şi-a găsit iubirea pe insula ei fermecată?

— Da, alături de Ferdinand, fiul unui rege care fusese duşmanul tatălui ei. Trece câtva timp, dar, până la urmă, toată lumea face pace, iar tatăl ei şi regele le dau binecuvântarea.

— Şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Shakespeare nu spune. Dar mi-ar plăcea să cred că da.

— E un lucru frumos de crezut, spuse el sărutând-o şi îşi lăsă palma să lunece încet de pe umărul ei pe şold şi, apoi, pe pulpă. Îi plăcea pielea ei, mătâsoasă şi fragilă... nu, nu fragilă; acum ştia eltă forţa exista în făptura ei subţire. Miranda Graham, de vreun metru şaizeci înălţime şi cântărind vreo cincizeci şi cinci de kilograme, cu oase puternice şi muşchi bine definiţi care se mişcau cu graţie sub pielea imaculată. Era un corp care beneficiase de timp şi de atenţie, un corp antrenat, bine hrănit, bine întreţinut, bine odihnit. Un corp american.

Şi, pentru el, ea era America, cu lumina sa ademenitoare, promisiunea, bunăstarea sa.

„Nu. Niciodată”.

O trase spre el brusc, alungind gândurile, în timp ce trupurile lor se împreunară până când ajunseră două jumătăţi îmbinate perfect, fără

niciun gol între ele care să le definească separat, şi niciun sunet în afară de cel al respiraţiei lor şi şoapta pielii ce aluneca pe piele. Se cufundară amândoi într-un mic punct de sentiment pur şi, de la acea adâncime, gândurile lui îi ţâşnira libere.

„Nu o ţară, nu un sistem, nu un premiu. O femeie minunată.

Pe care o iubesc”.

Dar, când se întinseră pe spate, ţinându-se de mână, Miranda stând cu capul pe umărul lui, el nu spuse acest lucru cu glas tare. Nu era momentul. Nu se cuvenea. Şi, dacă cineva ar fi găsit ciudat să vorbească despre cuviinţă şi despre dragoste aproape în acelaşi timp, el nu putu să se abţină: ştia ce era bun pentru el. Astfel că râmaseră unul lângă altul, învăluiţi în nemişcarea încăperii.

— Îmi place să te simt în mine, spuse Miranda cu ochii închişi şi el trebui să facă un efort pentru a nu încălca promisiunea pe care tocmai o făcuse,

aproape înecându-se cu cuvintele pe care nu îşi dădea voie să le rostească. Şi îmi place să stau de vorbă cu tine, să mă plimb prin oraşe cu tine, să mănânc sarmale, să stau în baruri aglomerate, chiar şi pline de fum...

El se mişcă uşor, hotărârea sa slăbind în faţa sincerităţii ei. Apoi Miranda se ridică în capul oaselor, rezemându-se cu capul de căpătâiul sculptat al patului, cu cuvertura de mătase înfăşurata în jurul ei aşa încât părea o rochie fără bretele.

— Care era versul ce ţi-a venit în minte mai devreme?

— Nu era dintr-o poezie, minţi el nonşalant, ridicându-s de asemeni, în capul oaselor. M-am înşelat. Era dintr-o piesă chinezească despre un bărbat care face dragoste cu o fată şi zice că are senzaţia că lumea cea veche profita de cea nouă, că cel corupt profita de cel inocent. Aşa m-am simţit eu cu tine.

Ea clătină din cap zâmbind.

— Ai născocit asta.

— Piesa asta se joacă în Beijing chiar acum; pot să te duc să...

— Ah, te cred în legătură cu piesa; sună foarte chinezeşte, cu ideea asta depăşită cum că americanii ar fi creduli şi nesofisticaţi numai pentru că ţara noastră e mult mai tânără decât a voastră. Dar nu cred că asta ţi-a venit în minte în timp ce făceam dragoste.

Li râse trist.

— Se pare că nu prea mă pricep să mint. Ei bine, nu-... Amintesc unde le-am citit, dar cuvintele care mi-au venit în minte au fost „Călătoriile iau sfârşit când îndrăgostiţii se întâlnesc”.

— Ah, tot Shakespare. E din „A Douăsprezecea Noapte”.

— Ai văzut-o?

— De multe ori; e una din preferatele mele.

— Cum e restul versului?

— E un cântec; nu ştiu melodia, dar cred că-mi amintesc textul.

Închise ochii şi se gândi puţin.

„O, stăpână a mea, pe unde rătăceşti?

O, rămâi şi ascultă; iubirea ta adevărată vine.

Tu, care poţi cânta şi înalt şi mai scăzut.

Nu mai umbla, frumoasa mea;

Călătoriile se încheie când îndrăgostiţii se întâlnesc.

Orice om înţelept arst lucru îl Itie: „

Îi era gânditor.

— „Orice om înţelept”, repetă el. Dacă nu e chinez. Avem şi noi astfel de poeme, dar majoritatea se sfârşesc trist.

— În poezia chineză, nu exista călătorii fericite?

— Câteva, dar majoritatea se sfârşesc într-o notă melancolică, oamenii privindu-şi imaginea în oglinda unui lac sau salutând un bujor. Probabil că sunt câteva despre îndrăgostiţi care cântă şi

înalt şi scăzut, dar eu nu le-am găsit. Aş vrea să fi văzut „A Douăsprezecea Noapte”. Am toate piesele şi sonetele lui Shakespeare; erau în colecţia tatălui meu. Dar n-am văzut niciuna dintre ele. Sunt jucate adesea în America?

— Da. Şi în Europa.

Astfel că se îndepărtară de subiectul îndrăgostiţilor. Letargia dispăru din glasuri1? lor; vorbiră despre teatru şi piese muzicale americane, iar Li descrise opera chineză, imitând chiar cântecele tradiţionale şi piţigăiate care, străinilor, le păreau asemeni ţipetelor unor hiene, până când râsul Mirandei îl făcu să se oprească.

— Bineînţeles că nu sunt un profesionist, dar asta ajută să-ţi faci o idee, zise el.

— Am văzut operă chineză la televizor, spuse Miranda. Dar sună cu totul altfel când e cântată de un bărbat gol care e în pat cu mine.

— Şi arată cu totul altfel, din moment ce costumele sunt superbe.

Râseră şi Li se gândi la miracolul râsului. Cea mai bună parte din toată bucuria şi magia lucrurilor pe care le descoperim e râsul. Conversaţiile şi râsul. Îi sărută palma

Mirandei, încheietura mâinii, braţul, buzele. „Nu exista diferenţe pe care conversaţia şi râsul să nu le poată şterge”.

— Până la urmă, n-am mai mâncat, spuse Miranda într-un târziu. Crezi că mai putem să sunăm la room-service?

— E deschis toată noaptea. Ce idee bună. Au halate pe-aici? întreba el deschizând dulapul. Două. Excelent. Şi meniu?

Se duse la masa de lângă fereastra.

— Bineînţeles. Tot ce ne trebuie. Ce comandăm?

Aşezându-se pe marginea patului, începură una dintre discuţiile lor serioase despre mâncare. Deodată, în timp ce se întrebau dacă să aleagă curry cu pui sau raţă cu tâiţei, Miranda spuse:

— Dar, când o să aducă mâncarea, nu trebuie să te vadă.

El ridică din sprâncene.

— Ţi-e ruşine să fiu văzut aici?

— Nu, ştii că nu la asta rr. – am referit. Suntem deja supravegheaţi; ar fi şi mai rău dacă s-ar şti că ai fost în camera mea... în halat de baie...

— Ce crezi că bănuiesc deja?

— Dar nu ştiu sigur.

— Am fost văzuţi în restaurante. Şi urcând aici împreună.

— Nu-i acelaşi lucru. Am putea să discutăm afaceri.

— Vrei să spui că pe guvernul meu îl interesează ce fac eu în particular?

— Bineînţeles. Nu-i aşa?

— Uneori. Dacă noi doi am organiza o demonstraţie, am tipări propriul nostru ziar sau am plănui să înfiinţăm un nou partid politic, i-ar interesa. Sau dacă aş deţine secrete de stat pe

care aş putea să le dezvălui într-un moment de pasiune. Dar, dat fiind că nu organizăm nimic şi eu nu deţin secrete de stat, ei nu dau atenţie unui lucru atât de neinteresant ca sexul.

— Neinteresant.

— În acest context. Pentru birocraţii guvernamentali.

— Dar sunt interesaţi de „noi”.

— Numai pentru că cineva crede că o să te întâlneşti cu dizidenţi şi că o vei face mult mai relaxata dacă sunt cu tine, ca ghid şi translator, poate şi ca amant. Când or să vadă că nu se întâmplă nimic de genul ăsta, or să-şi piardă interesul şi or să-şi îndrepte atenţia asupra unor ţinte mai promiţătoare.

— Dar s-ar putea să-şi închipuie că-i păcălim.

— Nu şi-ar închipui aşa ceva niciodată. Mai degrabă, ar crede că, într-adevăr, facem afaceri. Compania ta ar putea să caute un spaţiu pentru a deschide o filială în China. Poate că Talia vrea să

construiască o clădire aici sau să investească într-o companie de constricţii chineză. Poate că vrea să se asocieze cu una dintre companiile noastre care vor să se extindă. Oricare din aceste lucruri e posibil şi, din moment ce Biroul Securităţii de Stat nu-şi permite să creadă că face greşeli, cineva va găsi un motiv pentru toate şi, aşa, se va sfârşi totul.

Gândurile i se îndreptară spre Beijing şi ziua următoare, când avea să se scufunde din nou într-un cazan în care mii de vârtejuri mici de lăcomie şi concurenţă, de mâncătorii, suspiciuni şi bârfe, care ar fi putut ameninţa stabilitatea şi succesul pentru care muncise atâţia ani. Când se dusese la Miranda prima oară, nu se gândise că îşi asuma un risc; cine şi-ar fi închipuit că o americancă timida aflată în călătorie de afaceri ar fi putut reprezenta o problemă politică? Dar, în relaţiile bizare dintre oameni într-o lume în curs de micşorare, nu te mai puteai baza pe ceea ce

părea a fi evident. Miranda o întâlnise pe Sima Ting în Boulder Colorado – şi-ar fi închipuit cineva că o chinezoaica putea să ajungă în „Boulder Colorado”? – şi, astfel, în partea cealaltă a lumii, Yuan Îi era din nou supravegheat.

Absurd. Dar era o lume absurda. Şi, în mijlocul ei, el o găsise pe Miranda Graham, ceea ce niciodată nu avea să regrete.

— Te gândeşti la întoarcerea la Beijing? întreba ea.

Fără să-l mai surprindă cât de bine îl înţelegea, el încuviinţă.

— Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le rezolv.

— Ţi-e teamă că cei de la Securitate or să te cheme din nou?

— Nu. Cred că or să aştepte, să vadă ce facem.

— Atunci, te gândeşti la Sheng?

— În mare parte. Trebuie să învăţ cum vorbesc cu el. După atâţia ani, încă mai caut o modalitate

de a stabili o legătură cu el. Atârnă deasupra mea... ştii, ceva deasupra mea care stă să mă strivească... care e cuvântul?

— Planează.

— Da, aşa e. Planeaaază. Atât de expresiv, ca şi cum cuvântul însuşi ar cădea. Planează deasupra mea, ca o structura slabă ce trebuie consolidată. El şi cei din generaţia lui, toţi, mi se par atât de străini, de parcă ar fi trăit într-o altă parte a galaxiei. Ah, cât mi-ar plăcea să nu mai ştiu de nimic, să las totul baltă şi încep o altă viaţa într-un loc unde totul e complet nou. Dar asta ar însemna să fug, zise el repede. Şi n-am făcut niciodată asta, adăugă apoi şi lua meniul. Vorbeam despre mâncare. Ştiu... o să comandăm „prăjituri-lună". Da?

— Nu ştiu nimic despre ele.

— Celebrează festivalul de la mijlocul toamnei, ceva asemănător cu sărbătoarea voastră de Ziua Recunoştinţei, care e un moment de rodire şi

speranţa pentru viitor, şi ele simbolizează luna plină, care este simbolul unităţii şi nemuririi. Aşa că vom sărbători armonia, speranţa şi viaţa lungă mâncând „prăjituri-lună” umplute cu...

Se uita pe meniu murmurând:

— Coajă de portocala, cremă de curmale, seminţe de pepene, flori de cassia... Cremă de curmale, zise el deodată, hotărât, pentru că ţi-a plăcut umplutura de curmale din chiflele calde pe care le-ai mâncat în prima ta zi la Beijing, şi, de asemenea, flori de cassia, pentru că ar trebui să guşti şi ceva nou.

Îşi ridică privirea şi o văzu uitându-se la el cu un zâmbet atât de deschis şi de tandru, încât fu terminat. Mâna îi tremură uşor şi scăpă meniul.

— Te iubesc, zise el şi nu mai conta că jurase să nu o spună în seara aceea şi, poate, în nicio altă seară.

Apoi îi luă mâinile într-ale sale.

— Te iubesc.

Şi simţi o eliberare teribilă care îl umplu de exaltare. Se simţi tânăr, liber şi puternic, deschis descoperirilor, certitudinii, speranţei.

— Da, zise Miranda trăgându-i faţa spre a ei. O celebrare. Viaţa lungă, speranţă, armonie şi dragoste.

Capitolul 8

Wu Yi aruncă rochia pe jos.

— Nu e ceea ce vreau. Nu e potrivita pentru mine. Niciuna din astea nu e potrivita pentru mine. Ia-le de-aici!

Vânzătoarea îşi muşca buzele când îngenunche şi strânse rochiile de pe covor. Apartamentul era decorat cu brocart, catifea şi mobilier din lemn de m-hon acoperit cu perne brodate cu flori şi păsări de un roşu aprins, culoarea preferata a lui Wu Yi. Femeia, ţinând privirea în jos, se lăsă în genunchi ca să ia de sub un scaun un pantof care fusese aruncat acolo.

— Nu mai face mutra asta supărata, strigă Wu Yi. Ştiai că n-or să-mi placă, dar tot le-ai adus.

— Erau cele mai apropiate de ceea ce aţi spus că vreţi.

— Ceva diferit, am spus! Dramatic! Special!

Femeia puse rochiile în pungile lor.

— Nu mai cunosc pe nimeni în Beijing. Mai e un magazin în Shanghai şi unul în Xi an, dar bineînţeles că vreţi ceva mai aproape.

— Care e cel mai bun?

— Ah, cel din Xi an, de departe, are o colecţie nemaipomenită, dar Xi an e...

— Sună-i! Vreau să vorbesc cu cineva de acolo!

— E aproape cinci; probabil că magazinul e închis.

— Sună-i!

Wu Yi aşteptă ca femeia să-i spună că putea să dea şi ea telefon în propriul ei apartament, dar, după o scurtă ezitare, aceasta se duse la telefon şi formă numărul. E bine să fii o actriţă celebră, îşi spuse Wu Yi bucurându-se în tăcere. Oamenii fac tot ce le spui.

Cu excepţia lui Sheng. Se încruntă şi două linii adânci îi apărură pe fruntea perfectă. Le netezi, însă, repede, înainte să se întâmple ceva. Totuşi, era supărată în continuare. El nu sunase; era cea

mai lungă perioadă de tăcere de când începuseră să se vadă. Îi spusese ceva în legătură cu un drum pe care îl avea de făcut la Beihai, din acela nu era un motiv să nu o sune. Ar fi fost mai bine dacă nu mi s-ar fi părut atrăgător, îşi spuse Wu Yi, dar adevărul e că e un bărbat frumos care învaţă repede ce îmi place în pat şi, uneori, e ca un băieţel drăguţ. În plus, are o soţie, ceea ce înseamnă că nu caută să se însoare.

Şi, de asemenea, are relaţii bune şi, în curând, o să fie bogat.

Se uită furioasa la vânzătoarea care vorbea la telefon. Mai repede, spuse ea în gând. Vreau ca linia să fie liberă în caz că sună Sheng.

Femeia îi întinse receptorul.

— Doamna se numeşte Ye Meiyun. I-am spus că aveţi idei foarte clare în legătură cu ceea ce doriţi.

— Da, da, spuse ea făcându-i semn spre uşă. N-o să mai am nevoie de tine astăzi, adăuga apoi şi

îi întoarse spatele. Vreau nişte toalete neobişnuite, spuse ea în receptor. N-am chef să văd alte femei îmbrăcate cu lucruri ca ale mele când merg pe strada sau la restaurante şi, mai ales, când o să apar la televizor luna viitoare cu ocazia decernării premiului Magnolia.

Aşteptă ca femeia să exclame când auzi de premiu, dar aceasta nu spuse nimic.

— Spune-mi ce ai, zise Wu Yi după câteva clipe cu o uşoară supărare în glas.

— Ar fi mai bine dacă ai veni dumneata aici sau, dacă nu, îţi pot trimite fotografii.

Vocea femeii era rece. Impertinentă, îşi spuse Wu Yi. Vânzătoarele nu-mi vorbesc aşa niciodată.

— Descrie-mi ce ai. Dacă nu poţi, voi vorbi cu proprietara magazinului.

— Eu sunt proprietara şi designerul. Doamna care a sunat mi-a spus că eşti Wu Yi, actriţa. Aşa e?

— Bineînţeles!

Ar fi trebuit să-mi recunoască vocea, se gândi Wu Yi.

— Ei bine, din moment ce pare să fie vorba de o urgenţă, îţi voi descrie câteva dintre rochiile mele, dar cel mai bine ar fi să vii la Xi an.

— Spune-mi ce ai!

Iarăşi, femeia nu spuse nimic şi Wu Yi îşi aduse aminte că ea era proprietara, aşa că îşi mai înmuieglasul.

— Spune-mi, te rog, ce modele ai…

Femeia îi descrise câteva rochii de seară, costume de zi şi bluze şi, în timp ce ea vorbea, Wu Yi se îndreptă din ce în ce, iar ochii începură să-i strălucească. Aproape tot timpul se gândea numai la haine, aşa că era la fel de pricepută ca un designer şi putu să-şi imagineze foarte bine materialele pe care i le descria femeia, croiala fustelor, bluzelor şi jachetelor, felul cum arătau nasturii şi ornamentele. Da! îşi spuse ea. Da, da, da!

Dar vocea îi fu indiferentă când spuse:

Sună promiţător. Adu-mi la Beijing tot ce mi-ai descris ca să le probez şi să aleg ceva. S-ar putea să le vreau pe toate.

Urmă un moment de tăcere.

— În mod obişnuit, n-aş face asta, spuse femeia.

Dar o s-o faci, se gândi Wu Yi, pentru că sunt o clientă preţioasă.

— Dar e cineva la Beijing cu care aş vrea să vorbesc. Aşa că, de data aceasta, voi veni la dumneata, zise femeia, după care notă toaletele pe care urma să le aducă.

— Şi o capa, spuse Wu Yi. Ca s-o port cu o rochie de seară, poate cu cea aurie. Acum, serile sunt reci.

— Nu am cape, dar... spuse femeia şi, iarăşi, tăcu câteva clipe. Aş putea să cer să se facă una. Pentru rochia aurie. Din caşmir negru cu flori aurii de mătase, poate magnolii, din moment ce acesta e premiul pe care îl vei primi.

— Da! exclamă Wu Yi înainte să-şi aducă aminte să fie distanta. Pune să se facă şi adu-o…

Tăcu brusc.

— Cât ar costa?

— Nu ştiu. Cred că între două şi trei mii de yuani.

Wu Yi îşi imagina cum avea să arate pe scenă, când îşi ţinea discursul de acceptare după ce avea să primească premiul Magnolia pentru cea mai bună actriţa într-un film de televiziune, fiind văzută de toată China într-o rochie aurie şi cu o capă neagră din caşmir presărata cu magnolii aurii de mătase. Nu putu să reziste.

— Dacă nu depăşeşte trei mii de yuani, o vreau. Cât de repede poate fi făcuta?

— Cred că… s-ar putea rezolva în trei zile.

— Atunci, adu-o împreună cu celelalte.

Nu primi niciun răspuns. Wu Yi auzi ecoul propriei voci şi îşi aminti din nou că femeia aceea – îi uitase numele – era proprietara magazinului

şi, de asemenea, designerul.

— Te rog, se forţa ea s-a rostească acele cuvinte nefamiliare. Te rog s-o aduci când vii încoace. Cred că o să cumpăr multe lucruri de la dumneata şi va fi bine să ne cunoaştem.

— Da, spuse Meiyun tot rece şi distantă. Ne vedem peste patru zile. Dă-mi adresa, te rog.

Îşi luară la revedere în mod formal şi, după ce închise, Wu Yi se simţi ca şi cum ea ar fi fost o cerşetoare şi femeia aceea – Ye Meiyun, aşa se numea – i-ar fi făcut o mare favoare. Nu-i plăcea. Dar putea să ignore acest lucru când era vorba de haine noi.

Se uită la telefon. Unde era el, oare? Trebuia să primească nişte prieteni la cină, dar asta s-ar fi putut schimba dacă suna el. „Sună”, îi spuse ea telefonului. „Sună”. Jumătate de oră mai târziu, chiar sună.

Se repezi să răspundă. I,. – M-am gândit numai la tine, spuse Sheng cu vocea lui groasă.

Wu Yi zâmbi, dar iarăşi vorbi cu o voce normala, aproape indiferentă. Nu degeaba era actriţă.

— Dar ai avut multe lucruri la care să te gândeşti, multă treaba care ţi-a umplut zilele.

— Probleme care mi-au luat gândul de la tine, zise el.

— Da? Şi aceste probleme au dispărut?

— Le-am lăsat la Beihai.

— Şi nu trebuie să te mai întorci acolo?

— Nu. Cel puţin, pentru o vreme. Am rezolvat nişte probleme, spuse el, şi Wu Yi îi sesiză satisfacţia din glas, am scăpat de cineva care încerca să ne şantajeze, cerându-ne nişte sume imense, şi am angajat pe altcineva care să vegheze asupra intereselor noastre.

— Se pare că ai avut succes. Trebuie să-mi povesteşti totul.

Când el tăcu, ea zâmbi din nou, imaginându-şi scurta lui deruta. Rareori se întâmpla să-i ofere o

asemenea deschidere, practic o invitaţie”.

— Da, spuse el. Da, mi-ar face plăcere. Tocmai voiam să-ţi propunem să luăm cina împreună.

— În seara asta? întreba ea ridicând vocea ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Sigur că eşti ocupată, ştiu cât de ocupată eşti, dar mi-am scurtat călătoria, pentru că abia aşteptam să...

— Cred că pot lua cina cu tine în seara asta, zise Wu Yi. Aş putea să-mi schimb programul.

Făcu o pauză, lăsându-l să digere acea veste bună. Parcă era un copil! Era unul dintre farmecele lui: băiatul care căuta asigurări în interiorul omului de afaceri şiret. Ambele părţi o atrăgeau.

— La şapte? Mi-ar plăcea să merg la restaurantul acela nou, „Lao San ţie”.

— Ah, spuse el.

Ea îşi dădu seama că era dezamăgit. Îi plăcea să meargă numai la unul dintre cluburile lui,

unde putea să numere câte mese erau ocupate şi să se simtă important. Dar nu şi în seara aceea, îşi spuse Wu Yi; trebuie pedepsit pentru că a plecat de lângă mine.

— Bine, spuse el. O să vin să te iau la şapte.

Pereţii restaurantului „Lao San ţie” erau acoperiţi cu fotografii din zonele rurale ale Chinei, din reviste şi scrisori din anii Revoluţiei Culturale. Într-un spirit de nostalgie pentru o perioadă care nimeni nu ar fi vrut să o mai trăiască vreodată, mâncărurile erau ţărăneşti, începând cu ceaiul turnat de o chelneriţă de la un metru distanţa, lichidul fierbinte curgând în ceşcuţe pline cu frunze şi fructe uscate.

— Îmi Place aici, spuse Wu Yi. E ceva diferit.

Sheng se uita la fotografiile de pe pereţi, mişcându-se incomod pe scaun.

— Tatăl meu a fost într-un asemenea loc, zise el arătând cu bărbia spre o fotografie în care se vedeau câteva colibe la poalele unor munţi

stâncoşi. Zicea că a fost ca în iad. Un loc al morţii. – Wu Yi se uită la fotografie.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Nu l-am crezut, spuse el, continuând să privească acel sat mohorât şi bărbaţii îngrozitor de slabi care stăteau pe vine în dreptul unei uşi, uitându-se – spre aparatul de fotografiat.

Unul dintre ei ţinea un cuţit şi o figurină din lemn.

— I-am spus că nu i-a păsat de mine, că nici măcar n-a încercat să mă ia cu el. Era atât de tăcut – arăta ca aceşti bărbaţi din fotografie – şi el a sculptat figurine în lemn cât a stat acolo; încă mai are una, o femeie care se uită spre cer. Am fost îngrozit de muţenia lui şi de felul cum arată, ca un schelet, atât de deprimat, şi asta m-a înfuriat şi mai tare şi n-am mai vrut să-i vorbesc, spuse el privindu-şi mâinile. Atunci am încetat să mai fim prieteni.

Wu Yi simţi ceva ciudat, aproape milă. O uimi şi

o supără. Sheng ar fi trebuit să fie puternic. Asta pretindea ea: să simtă admiraţie pentru un bărbat, nu milă.

— E în Xi an, adăugă Sheng, o afirmaţie care nu avea niciun sens pentru Wu Yi.

De ce tot vorbeşte despre asta? se întreba ea. Eu vin dintr-un asemenea loc, sărac, mizerabil şi nenorocit, iar părinţii mei au murit de foame, dar totul s-a petrecut de mult. Întoarcem spatele vremurilor grele şi căutam să realizăm cât mai mult acum. Aşa reuşim să scăpâm de trecut şi să ne ridicăm cu mult deasupra oamenilor mărunţi care cad prada amintirilor legate de propriile slăbiciuni. Nu vreau să am de-a face cu ei.

Chelneriţa le aduse un platou cu carne de porc şi tâiţei din cartofi dulci şi un castron mare cu carne de vită şi cubuleţe de cartofi într-un sos de soia. Sheng reveni la realitate şi gusta.

— E bun. Foarte bun.

— Am mai comandat ceva, spuse Wu Yi, în clipa

în care chelneriţa aduse un platou cu kebab de miel. Auzisem de aşa ceva, spuse ea gustând o bucâţică de miel.

Carnea era fragedă şi dulce şi, când patronul veni la masa lor, întrebându-i dacă erau mulţumiţi, ea zâmbi încântată.

— E foarte bun, excelent.

— Mă bucur foarte mult că ne onoraţi cu prezenţa, spuse el privind-o admirativ.

Wu Yi respiră adânc. Ce minunat era să fii frumoasă! Şi celebră! Oamenii îţi căutau aprobarea, făceau ce le cereai şi îţi netezeau drumul. Ce perioada bună pentru a fi tânăr în China!

Mâncară şi vorbiră despre lucruri banale. Sheng, relaxat acum, îi povesti lucruri amuzante din călătoria sa, ca şi cum ar fi fost ceva minor. O făcu să râdă când îi descrise obiceiurile provinciale ale celor din Beihai; îi aduse strălucirea în ochi când făcu unele referiri la

nişte afaceri importante. La sfârşitul mesei, îi luă mâna şi îi spuse că îi fusese foarte dor de ea cu atâta dulceaţă în glas încât Wu Yi uită complet că fusese îngrijorată de faptul că simţise mila faţă de el.

— Am un cadou pentru tine, spuse el. Dar e nevoie de intimitate.

Wu Yi zâmbi larg. Deja îl dorea la fel de mult cum o dorea el. Dar, ca întotdeauna, ea trebuia să hotărască momentul.

— Poate trecem întâi pe la club să bem ceva? întotdeauna îmi place asta.

Ce amuzant era să-l pună în dilema. El voia să vadă cum mergeau lucrurile la club, dar şi să fie în patul ei. De fapt, nu avea încotro. Spunând ce prefera, Wu Yi hotărâse ce aveau să facă. Sheng le putea avea pe amândouă, atâta timp cât era răbdător.

De data aceasta, merseră la cel de al doilea club al lui, o încăpere lungă şi îngustă, plină de

fum, cu mese aşezate pe nişte platforme de-a lungul pereţilor, ceea ce le permitea clienţilor să vadă foarte bine formaţia de muzica rock şi ringul de dans. Automat, Sheng se uita după mese libere. Văzând doar două, comandă de băut şi îşi îndreptă atenţia asupra lui Wu Yi. Când îi simţi căldura trupului lipit de al ei, ea ştiu că îl interesa mai mult decât clubul, că faptul că se concentra asupra ei îl făcea să clocotească din nou, iar dorinţa ei crescu într-o măsură care îi făcea plăcere. Ce minunat era să te bucuri de sex! Era excelent că trăiau într-o vreme atât de flexibilă din punct de vedere moral!

— Imediat, murmură ea atingându-i mâna şi zâmbindu-i.

Apoi, îşi ridică privirea şi îi văzu pe Pan Chao şi Meng

Enli apropiindu-se de masa lor.

— „Lao tian ye”, şopti ea printre dinţi. Oh, Doamne.

Fusese sigură că erau la celălalt club. Acum trebuia să scape de ei, dacă nu cumva Sheng o dorea atât de mult încât să o facă el însuşi.

— Ce surpriză plăcută, spuse Pan Chao, aşezându-se împreună cu Enli la masa lor, neinvitaţi. Nu ştiam sigur dacă te-ai întors de la Beihai.

— După-amiază târziu, zise Sheng. Am reuşit să termin şi să plec mai devreme.

— Felicitări. Ai...? Nu, n-ar trebui să discutăm afaceri şi să o plictisim pe Wu Yi. O să vorbim mâine. La trei?

— La cinci. Am multă treabă, din moment ce am fost plecat două zile.

— La cinci, atunci.

Meng Enli se aplecă şi îi spuse lui Wu Yi:

— Sheng e un om de afaceri extraordinar, atât la „AllChina Construction”, cât şi în parteneriatul nostru. Ne bazăm pe el foarte mult.

— Aduce pricepere şi înţelepciune în afacerile

noastre, adăuga Pan Chao, de asemenea aplecându-se.

Wu Yi încuviinţă. Nu trebuia să i se spună cât de bine se descurca Sheng; putea să-şi dea seama şi singură.

Dar văzu că Sheng radia în lumina sclipitoare a laudelor partenerilor săi.

— În curând, va fi preşedintele lui „All-China Construction”, îi spuse Enli pe un ton confidenţial lui Wu Yi. E prea modest” ca să-ţi spună, dar e adevărat. Nimeni nu e mai potrivit ca să facă din companie o mare forţă în anii care vin.

— Nu e sigur, protestă Sheng. Tata e foarte activ în cadrul companiei şi e încă tânăr; e prea devreme ca să vorbim despre...

— Nu, nu, modestia ta vorbeşte acum, zise Enli. Tatăl tău ” s-a descurcat bine când a înfiinţat compania, dar, acum, aceasta are nevoie de o conducere nouă, tânără şi dinamică, pe care ai putea s-o oferi tu dacă n-ai mai fi dependent de

el.

Cuvintele veneau atât de uşor, încât Wu Yi se întrebă dacă nu cumva mai fuseseră rostite înainte. De fapt, tot ce spuneau Pan Chao şi Meng Enli dădea impresia ciudată că fusese repetat. Nu degeaba sunt actriţa, se gândi ea. Pot să deosebesc un scenariu de o conversaţie. Şi, în timp ce ei continuară să vorbească, ei îi deveni din ce în ce mai limpede că voiau ceva de la Sheng şi se părea că nu puteau obţine acel lucru decât dacă el era preşedintele companiei tatălui său.

Aşadar, se folosesc de el, îşi spuse ea. Şi ştiau cum s-o facă.

Îşi aminti că simţise milă faţă de Sheng. Acum simţi primele umbre de dispreţ. N-ar fi trebuit să fie atât de slab încât să se lase folosit de alţii. N-ar fi trebuit să fie atât de slab încât să inspire milă.

Îşi luă poşeta cu mărgele.

— Vă rog să mă scuzaţi…

Bărbaţii se ridicară şi ea simţi cum o urmăriră cu privirea când traversă încăperea spre toaletă.

Aşezându-se în faţa oglinzii măsuţei de toaletă, îşi propti capul în mână, cu grijă să nu-şi strice coafura, şi se gândi ce să facă. Ar fi putut să scrie un bilet că nu se simţea bine şi să iasă pe la bucătărie. Ar fi putut să-i spună lui Sheng să o ducă acasă pentru că nu se simţea bine şi el ar fi trebuit să o lase în faţa uşii. Sau ar fi putut să dispară, pur şi simplu. Dar l-ar fi făcut de râs în faţa partenerilor lui şi nu voia’s: – i facă aşa ceva.

Acela era ne. Cazul: îl plăcea. Şi îi plăcea să fie în pat cu el.

Nu era chiar sigură ce se întâmpla cu cei doi. Ar fi putut să se înşele. Nu cred că e aşa, dar există o mică posibilitate, se gândi ea.

Şi toată seara se gândise numai la cum avea să facă dragoste cu ea.

Ei bine, venise timpul pentru asta. A doua zi

avea să se gândească la alte lucruri. Dacă, într-adevăr, era slab, nu avea să se mai vadă cu el niciodată. Dacă, însă, era puternic, aşa cum îşi închipuise ea... ei bine, avea să fie excelent.

Se dădu cu ruj, se pudră, îşi mai dădu cu rimel şi cu tuş de pleoape şi îşi trecu palmele uşor peste pâr. După aceea, se întoarse la masă, trecând pe lângă ringul de dans, unde tinerii dansau în ritmul muzicii rock.

— Trebuie să te rog să mă conduci acasă, îi spuse ea lui Sheng fără niciun fel de ceremonie. E târziu pentru mine.

Sheng se ridică imediat.

— Iartă-mă... ar fi trebuit să mă gândesc... da, o să plecăm imediat.

Partenerii lui erau deja în picioare, îşi strânseră mâinile, îşi zâmbiră şi, apoi, Pan Chao şi Meng Enli plecară.

— Te-am luat de lângă ei, spuse Wu Yi.

— Nu, nu, nu-i nimic. Ştii că voiam să te duc

acasă… spuse el privind-o în ochi. Ştiai asta.

— Şi acolo o să mergem.

A doua zi, când Sheng se gândi la seara aceea ciudată, primul lucru pe care şi-l aminti fu faptul că Wu Yi fusese mai pasională ca oricând şi că, după aceea, cârd el se îmbrăca să plece, ea păruse să se depărteze chiar înainte ca el să-şi pună pantofii. Acest lucru îl frământă toată dimineaţa, la birou, aşa încât îi fu greu să se concentreze. Tatăl lui se întorsese de la Xi an şi Sheng ştia că trebuia să stea de vorbă cu el imediat cum acesta ieşea din şedinţa, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai şovăitor. Nu voia decât să se întoarcă în apartamentul lui Wu Yi şi să se asigure că totul era în ordine. Tot ce voia era să audă din gura ei că era un amant perfect şi că ceea ce văzuse la ea în timp ce se îmbrăca era oboseala datorată pasiunii cu care făcuseră dragoste şi nimic altceva.

Dar nu putea să se întoarcă. Probabil că ea dormea. Chiar dacă ar fi fost trează, nu îi plăcea să primească vizite în timpul zilei; nu-i plăcea să fie surprinsa. Dacă se ducea la ea, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Se uită la ceas. După-amiază avea să o sune. Intri avea să stea de vorbă cu tatăl lui, după care...

Sună telefonul.

— Ce s-a-ntâmplat la Beihai? întrebă Meng Enli.

— Youcai nu mai e; era lacom şi nu se putea avea încredere în el. Primarul l-a trimis la Shanghai, într-un fel de misiune, şi a angajat alt şef al poliţiei, un tip mai în vârstă, mai potolit; nu vrea decât siguranţă şi s-o ducă mai bine.

— Cum îl cheamă?

— Feng Zhiwen. Născut în Beihai, căsătorit, cu doi fii adulţi, unul la Macao, celălalt la Hong Kong, ambii lucrând în comerţ. Locuieşte în acelaşi apartament de treizeci şi cinci de ani.

— Soţia?

— A pregătit cina.

Râseră amândoi şi Sheng se relaxă. Erau doi bărbaţi care se înţelegeau reciproc într-o lume unde, chiar şi după decenii întregi în care comunismul vorbise despre egalitate, femeile tot nu contau.

— Şi zahărul, continua el. L-am descărcat de pe vas. Va fi transportat azi după-masă, când vor sosi camioanele şi Feng Zhiwen le va completa documentele. Apoi, bineînţeles, voi angaja alt echipaj pentru acţiunile programate luna asta. Feng a zis că ar putea găsi vreo cincisprezece, douăzeci de oameni buni, dar n-o să mă bazez pe el; o să mă duc să-i verific personal.

— A fost o treabă costisitoare, spuse Enli.

— Nu atât de râu cum ar fi fost dacă am fi pierdut zahărul, zise Sheng spunându-i sumele cu care îi mituise pe poliţiştii care păzeau vasul şi pe care i-o promisese lui Feng pentru primul an.

— Scump, dar mai bine decât să pierdem zahărul, spuse Enli şi Sheng nu menţiona faptul că el însuşi spusese acest lucru mai înainte. Ai lucrat bine, Sheng. Ştiam că o să te descurci.

Sheng încuviinţă. Bineînţeles că se descurcase bine; poate că se împiedicase de data aceasta, dar ştia ce face; era viclean şi agresiv. De aceea avea să prospere.

Dacă nu cumva tatăl său avea să strice totul.

Vrusese să-l întrebe pe Enli de ce era urmărit tatăl lui, ce făcuse în Xi an şi cu cine fusese. Dar nu fusese în stare să o facă. Îi era greu să ceară informaţii în legătura cu tatăl lui, care era suspectat.

Se uita la ceas. Unsprezece. Întâlnirea cu furnizorul trebuia să se fi terminat; de ce nu venise tatăl lui să-l salute, să-i povestească despre călătoria la Xi an şi să-i spună de ce era urmărit? Deoarece, cu siguranţă că, după ce îi spusese Sheng, el trebuia să se fi gândit bine şi

să fi găsit un motiv pentru care guvernul să arate interes faţă de el.

Mai aşteptă zece minute, după care se ridică şi ieşi din birou. N-are niciun drept să mă facă să aştept, îşi spuse el furios şi deschise brusc uşa care dădea spre birourile tatălui său.

— Unde e? o întrebă el pe secretara lui Îi.

— Tocmai s-a întors de la şedinţă; dacă...

Sheng trecu pe lângă ea şi deschise uşa biroului. Tatăl lui vorbea la telefon. Îşi ridică privirea surprins şi îi făcu semn lui Sheng să intre. Acesta rămase în picioare lângă un fotoliu din faţa biroului, iar tatăl lui termina convorbirea repede, după care, şocându-l pe Sheng, veni spre el şi îl salută, îmbrăţişându-l.

— Mă bucur să te văd. Ai fost plecat; mesajul tău a fost neclar, dar sper că a fost un drum reuşit. Vrei să-mi povesteşti?

Încă şocat, Sheng îşi privi tatăl câteva secunde care părură minute înainte să spună:

— A fost ceva în legătură cu parteneriatul; am rezolvat problema. Îmi pare rău că a trebuit să plec, dar nu cred că au fost probleme aici din cauza asta.

— Nu, n-au fost, spuse Li, după care se aşează din nou şi Sheng îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze şi el, nu să stea ca o păpuşă de cârpă, cu braţele atârnând pe lângă trupul inert din cauza cu mirii.

Dar tatăl lui nu îl îmbrăţişase niciodată; de unde era să ştie cum să reacţioneze?

— Aş vrea să-ţi vorbesc, tată.

— Da, avem câteva lucruri de discutat, spuse Li ducându-se la măsuţa de ceai din colţ şi turnând ceai verde în două ceşti, după care aşează una pe masa de lângă scaunul lui Sheng. Secretara mea mi-a spus că păreai supărat de plecarea mea la Xi an.

— Ne lipseşti aici.

Li ridica din sprâncene şi Sheng adăugă

repede:

— Nu că nu ne-am descurca, dar îţi preţuim sfaturile. Şi, bineînţeles, sunt unele decizii pe care nu le putem lua fără tine.

— Pentru acele decizii, pot fi găsit întotdeauna. Şi, din moment ce ai fost plecat în aceeaşi perioadă cu mine, e greu de văzut cum mi-ai simţit lipsa.

— Am vrut să spun… zise Sheng şi făcu o pauză câteva clipe. Nu e vorba numai de Xi an. Pari absent, cu gândul la alte lucruri, nu te gândeşti în primul rând la noi. Şi ai fi putut să-mi spui că pleci la Xi an. Nu mi-ai spus niciun cuvânt măcar, a trebuit să aflu de la secretara ta!

Părea un băieţel ignorat de lumea celor mari. Se certă singur. De ce făcea asta cu tatăl lui? Cu nimeni altcineva nu vorbea astfel.

— Ţi-am lăsat un bilet pe birou şi un mesaj pe robotul de acasă, spuse Li.

— Numai că plecai din oraş peste noapte. Nu

unde te duceai. Nici de ce plecai. Nici cine a fost cu tine!

Îi ridică din sprâncene din nou.

— Cine a fost cu mine? întrebă Li cu interes.

Sheng încleştă pumnul. Niciodată nu îl scăpa gura în prezenţa altora.

— Un prieten din Xi an m-a sunat şi mi-a spus că te-a văzut intrând în „Grand Hotel”, zise el şi ezită, dar nu era timp pentru a sta pe gânduri, aşa că mizã pe faptul că bănuielile lui erau corecte. Prietenul meu mi-a mai spus că erai cu o americancă şi, după descriere, părea să fie femeia pe care am cunoscut-o când vă duceaţi la piaţă.

Îşi dădu seama după chipul tatălui său că acesta ştia că minte, dar Li nu îi aduse nicio acuzaţie.

— Nu te priveşte ce fac în afara companiei, spuse el. Şi, cum eu nu te întreb despre prietenii tăi sau cunoştinţele tale, nici tu n-ar trebui să mă

întrebi pe mine.

— O fac, dacă ne afectează compania şi siguranţa. Siguranţa mea. Poţi să faci afaceri cu americanii, dar să călătoreşti cu o americancă...

Tăcu brusc, mustrându-se din nou. Li nu recunoscuse nimic. Şi, oricum, nu despre asta trebuia să vorbească.

— Te-ai gândit la motivul pentru care eşti urmărit? La ce ţi-am spus?

Li făcea nişte desene mici şi el se aplecă să vadă ce erau. Cercuri, triunghiuri, pătrate răspândite pe hârtie, fără ca vreunul să se atingă de altul. Fără legătură, se gândi Sheng.

Aşa simte în privinţa noastră sau referitor la el şi restul lumii?

— Ştiu de ce sunt supravegheat şi n-are nicio legătură cu tine sau cu „All-China Construction”, spuse Li. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru siguranţa ta.

— Dar de ce o fac? izbucni Sheng.

— Nu voi discuta despre asta. Nu te priveşte.

— Ba mă priveşte! Preşedintele american vine la preşedintele nostru. Vor aresta pe oricine pare suspect. Dacă te urmăresc deja...

— N-or să mă aresteze. De fapt, e mai bine că preşedintele american va veni în curând; agenţii securităţii îi vor închide pe mulţi dintre dizidenţi pentru a-i interoga, dar nu vor risca să aresteze cetăţeni de vază; n-ar fi o reclamă

bună.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Sunt sigur. Mă urmăresc din propriile lor motive, dar n-or să facă nimic şi, aşa cum ţi-am spus, nu te priveşte pe tine.

— Mă priveşte orice pune în pericol compania!

— Tocmai ţi-am spus că nu pune în pericol compania.

— Am dreptul să ştiu!

— Ai dreptul să fii îngrijorat pentru mine, aşa cum am eu să fiu pentru tine. Dar trebuie să mă

crezi pe cuvânt când îţi spun că nu sunt în niciun fel de pericol. Poţi să-mi spui acelaşi lucru despre tine?

— Pericol? Bineînţeles că nu sunt în pericol! De ce aş fi?

— N-am nicio idee. Sau, mai exact, am o mulţime, dar, din moment ce nu ştiu exact în ce eşti implicat sau cât de mult, nu pot fi mai precis.

— Sunt implicat în afaceri!

Urmară câteva clipe de linişte. Sheng începu să bată darabana cu piciorul în piciorul scaunului.

— De ce vorbeşti de pericol?

— Tocmai ţi-am spus. Cred că tu şi partenerii tăi, care nu-mi fac impresia că ar fi nişte prieteni excelenţi, sunteţi implicaţi în nişte afaceri ilegale...

— Nimic nu e tocmai...

— Poţi să spui că nimic nu e tocmai ilegal în China, în ziua de azi, dar ştii că nu-i adevărat. Avem legi şi faptul că multe sunt încălcate astăzi

fără să fie nimeni pedepsit nu înseamnă că mâine va fi la fel. Şi, când nu poţi fi sigur ce-ţi aduce ziua de mâine, eşti în pericol, spuse el, şi făcu o pauză. Mulţi se vor îmbogăţi în această societate nesigură, dar mulţi vor şi cădea şi nu vor rămâne cu nimic. Pentru că, fără o structură care să fie respectată de toţi, cu legi şi un sistem juridic consistent şi stabil, nimeni nu e în siguranţă în casa lui, în familie sau la serviciu.

— Structură, spuse Sheng sarcastic. Am avut destulă înainte ca guvernul s-o lase mai moale.

Li clătină din cap.

— Nu vorbesc despre un guvern comunist care slăbeşte frâul când are chef, ci despre unul democratic care le oferă oamenilor un cadru în care să prospere.

Sheng se lăsă pe spate, Cel care vorbea nu putea fi tatăl lui. Nu, nu, Yuan Li n-ar fi spus niciodată o asemenea prostie subversivă. Doar

dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

A înnebunit, îşi spuse el ca şi mai înainte. Tata a înnebunit.

Sau…

Imaginea femeii îi apăru din nou în faţa ochilor, pe stradă, în faţa clădirii lor. Ştearsă, neinteresantă. O umbră palidă în comparaţie cu frumuseţea lui Wu Yi. Dar era americancă şi tatăl lui o privea ca şi cum ea i-ar fi captat întreaga atenţie şi, acum, el vorbea despre un guvern democratic.

Şi o dusese la Xi an; Sheng era absolut sigur de asta. Tatăl său îi ocolise întrebarea şi asta îl dăduse de gol.

— Pleci în America? izbucni Sheng.

Li îi întâlni privirea un moment îndelungat. Sheng avu impresia că nu era surprins de întrebare; parcă o aşteptase. Dar Li nu spuse decât:

— Nu am de gând să plec nicăieri. De ce crezi

că aş putea să fac asta?

Nu mă minţi! se gândi Sheng furios. Trebuie să-mi spui adevărul! Nu avea importanţă că el îşi minţea tatăl tot timpul; se aştepta ca tatăl său să fie altfel.

— Ai fost cu ea la Xi an?

Li oftă.

— Dacă te referi la Miranda Graham, am fost cu ea la Xi an. Crezi că asta înseamnă că plec în America?

— Te-ai schimbat, spuse Sheng acuzator. Pleci de la birou fără să anunţi; călătoreşti împreună cu o americancă; vorbeşti despre un guvern democratic – ce legătură are asta cu China, cu noi, cu stilul nostru de viaţă? – şi nu pare să-ţi pese că eşti supravegheat. Parca ai plecat deja. Parcă ai părăsit China, compania. Pe mine.

Auzi acele ultime cuvinte şocat; ce slăbiciune trădau!

— Nu vrei să plec din China? întrebă Li.

Credeam că abia aştepţi să scapi de mine.

Nimic în conversaţia aceea nu decurgea aşa cum voia Sheng. De ce se simţea întotdeauna atât de derutat în prezenţa tatălui său?

— Vei pleca din China? întreba el. De aceea eşti urmărit – pentru că autorităţile ştiu? Te-ai gândit ce înseamnă asta pentru mine? Pentru viitorul meu? Ai spus că-ţi faci griji pentru mine, dar, dacă ar fi aşa, nu m-ai pune într-o situaţie dificilă; m-ai proteja.

— Aş vrea să te protejez, spuse Li încet. Dar pericolul te paşte din direcţia pe care ai apucat, nu din cea a lucrurilor pe care le fac eu. Nu pot să te protejez, Sheng; nu fac parte nici din armată, nici din guvern, ca taţii partenerilor tăi.

— N-am nevoie…

— Ba eu cred că da.

— Atunci, cum poţi să pleci din China?

— Nu plec din China.

— Dar s-ar putea. Ai putea să te răzgândeşti.

Îi zâmbi slab.

— Dacă o să mă răzgândesc, vei fi primul care va afla. Aşa că poţi să te pregăteşti să te muţi în biroul ăsta...

Sheng îl privi furios.

— Cine ţi-a spus asta?

Li ofta din nou.

— Sheng, trebuie să înveţi să gândeşti înainte să vorbeşti. Acum te-ai dat de gol că ai discutat cu alţii despre asta. Îţi doreşti chiar atât de mult să fii preşedintele companiei noastre?

Sheng rămase tăcut.

— Sau partenerii tăi au hotărât ca asta ar trebui să se întâmple? spuse Li cu o voce mai aspră. Probabil că te admiră foarte mult. Sau... spuse el făcând o pauză foarte scurta, au foarte mare nevoie de tine.

Lui Sheng nu-i plăcea cum suna acest lucru.

— Mă rdmiră, dar n-am discutat despre „All-Clvna Construction”; de ce am face-o?

Nu, nu, nu, îşi spuse el, nu deschide subiectul ăsta; tata e prea deştept.

— Nu mi-ai spus de ce crezi că eşti urmărit, zise el repede.

Li îl privi îndelung.

— E o greşeală. Cineva crede ca Miranda e în legătură cu dizidenţii din Beijng. Nu e aşa, dar, când le intră o idee în cap, nu le mai iese. Aşa că o urmăresc pe *6 a* şi, astfel, sunt şi eu urmărit, pentru că sunt cu ea din când în când.

— Mai mult decât din când în când, spuse Sheng cu amărăciune.

Li încuviinţa.

— Mai mult decât din când în când. Am de gând s-o văd cât de des vreau, cât de des vrea, cât timp se afla în Beijing Daca asta te deranjează, îmi pare rău, dar nu schimba nimic. Apropo, mi s-a spus că eşti văzut mai mult decât din când în când cu Wu Yi. Soţiei tale trebuie să-i fie greu să înţeleagă asta.

Liniştea se instală între ei. Naiba să-l ia, se gândi Sheng. Taţii n-ar fi trebuit să intre în ofensivă cu fiii lor. Timpul lor este trecutul; trebuiau să se bizuie pe fiii lor, nu să-i atace cu probleme personale pe care nu le înţeleg şi pe care nu le vor înţelege niciodată, pentru că nu sunt moderni.

— Între noi există o înţelegere, spuse el, în cele din urmă. Fiecare are viaţa lui.

— Şi fiul tău? Rongji?

— E un băiat minunat. Ştii că luna viitoare va împlini şapte ani. Ar trebui să-ţi petreci mai mult timp cu el.

— Când? Am vrut să-l văd de atâtea ori, dar, de fiecare dată, ziceai că era ocupat. Sau că nu era un moment bun pentru tine. Sau că era în vizita la nişte prieteni.

— Asta se poate schimba, zise Sheng fcu un glas stins.

Era adevărat: niciodată nu vrusese ca tatăl său

să fie în preajmă prea mult, aşa că, atunci când Li se oferea să-l ia pe Rongji într-o excursie de o zi, sau să-l ia acasă la el unde să rămână peste noapte, Sheng găsea motive să spună nu.

— Dacă te interesează cu adevărat...

— Întotdeauna mă interesează să-mi petrec timpul cu nepotul meu. Poate, peste o săptămână, două, o să-l duc la Xi an. E un loc frumos unde să-ţi duci prietenii şi rudele, să vadă războinicii de teracotă.

Sheng era uimit, aşa că spuse simplu:

— Sună când vrei. O să aranjăm într-Im fel să stai cu el. E isteţ. Învaţă repede.

— Mă bucur că eşti mândru de el. Şi Wu Yi?

— O prietenă.

— Cu siguranţă, e mai mult decât atât.

Sheng ar fi vrut să spună acelaşi lucru despre americancă, dar vorbele îi rămaseră în gâtlej. Ar fi vrut să fie obraznic şi dispreţuitor cu tatăl său, aşa cum spuneau mulţi dintre prietenii lui că

trebuia să fie chinezul modern, dar el nu putea s-o facă. O fi fost Li demodat, prosteşte de sincer şi plicticos, dar, într-un fel, în mod inexplicabil, Sheng încă mai tânjea după o camaraderie cu tatăl său, să râdă împreună, să-şi împărtăşească problemele şi chiar, deşi părea puţin probabil, să i se ofere o şansă de a învăţa de la el.

— E mai mult decât o prietenă, repetă Li.

Şi, atunci, Sheng îşi deschise sufletul.

— Sunt nebun după ea. E răsfăţata, aroganta, încăpăţânată, pretenţioasă şi ştiu că nu e o persoană importantă, nu la fel de importanta ca afacerile sau...

— Familia, zise Li.

—... sau familia, dar mi-a pătruns în suflet şi nu pot s-o mai scot. Nu vreau s-o mai scot. E prea incitantă.

— Ca artificiile.

— Da, da, e numai scântei şi foc. Nu vorbim prea mult; de asta am parte destul acasă. Nu asta

vreau de la ea.

— Şi crezi că o să dureze?

Lui Sheng i se strânse stomacul la gândul dependenţei sale.

— Atâta timp cât o să mă vrea.

— Şi cât o să fie asta?

— Până o să se plictisească. Nu prea mult. Nu suficient de mult. Nu e o persoană cu sentimente profunde, cu capacitate de înţelegere sau capabilă de fidelitate.

— S-ar putea să te saturi înaintea ei. Poate că o să stingă, la fel ca artificiile.

Zâmbiră amândoi şi, deodată, inima lui Sheng se umplu de dragoste pentru tatăl lui.

Li se ridică.

— Avem treaba. Aş vrea să iei parte la o şedinţă peste o oră; marile companii de construcţii au probleme cu muncitorii şi s-ar putea ca tu să ai ceva idei.

— Sunt probleme?

— Se zvoneşte că s-ar pregăti o grevă pentru condiţii mai bune de locuit. Sunt de acord cu ei – condiţiile în care locuiesc sunt groaznice – dar nu voi negocia singur cu ei. Dacă avem cooperarea companiilor din marile oraşe, o să putem găsi o soluţie pentru a rezolva problema. Cred că va fi dificil şi vreau să fii alături de mine, de data asta, Sheng.

— Da, spuse acesta încântat, dar absent.

Dacă avea să fie grevă, care dintre oameni aveau să dispară? El şi partenerii săi se bazau pe muncitorii de la depozitele celor mai mari companii pentru stocarea şi inventarierea mărfurilor obţinute prin piraterie. Dacă oamenii-cheie intrau în grevă, ei puteau rămâne cu camioane întregi de marfă pe care nu aveau unde să o depoziteze. O să vorbesc cu Chao şi cu Enli despre asta când o să ne întâlnim după-amiază, îşi spuse el. Dacă n-o să găsim o modalitate de a-i împiedica pe aceşti revoluţionari să intre în

greva...

— Pari tulburat, zise Li.

— Da, o grevă ne-ar putea afecta. Îmi fac griji pentru companie.

Simţi braţul lui îi pe după umeri când se îndreptară spre uşă. Când mai făcuse tatăl lui aşa ceva?

— Mă bucur că eşti preocupat, spuse Li. O să vedem la şedinţă ce putem face. La două jumate în sala de conferinţe. Şi o să te sun în legătură cu Rongji, să ştii. Poate, dacă o să-l iau la Xi an, vii şi tu cu noi. Şi soţia ta. Va fi o ieşire în familie, toţi împreună. Te sun imediat cum îmi fac ordine în program.

Imediat cum o să te gândeşti în care zile poţi să nu te vezi cu femeia aia, se gândi Sheng, plăcerea ultimelor minute ştergându-se. Era uluitor cât de repede se putea înfuria pe tatăl lui. Totuşi, ideea ca familia să meargă la Xi an era surprinzător de agreabilă. O să mă mai gândesc la asta, hotărî în

sinea lui. Nu pot să mă descurc cu toate sentimentele astea în acelaşi timp. Încuviinţă scurt şi ieşi din biroul lui Li, îndreptându-se grăbit spre al său, care se afla în celălalt capăt al coridorului.

Dintr-un impuls, o sună pe Wu Yi.

— Mi-era dor de tine. Luăm cina în seara asta?

— Nu, e imposibil.

Mângâiată de vocea groasă a lui Sheng, Wu Yi se uita în oglindă. În seara aceea, avea o întâlnire cu un avocat aflat în divorţ; avea bani şi prestigiu, dar nimic din dulceaţa copilărească a lui Sheng şi, cu siguranţa, nu avea vocea aceea groasă şi mângâietoare. Dar Wu Yi era îngrijorată în privinţa lui Sheng: toate îndoielile pe care le avusese în seara precedentă luaseră amploare imediat cum terminaseră de făcut dragoste. Fusese satisfăcută – ah, pe deplin satisfăcută – şi extrem de epuizată, dar îndoielile tot reveniseră. Nu avea să-l mai vadă pe Sheng până când nu le

lămurea.

— Sunt ocupată în următoare câteva zile şi, apoi, o croitoreasă din Xi an îmi aduce câteva modele de-ale ei...

— Xi an?

— Da, de ce?

— Nu ştiu. Xi an pare să fie pomenit peste tot zilele astea.

Da, ea îşi aminti că el adusese vorba despre asta la restaurant, pur şi simplu, din senin.

— Femeia asta are un magazin acolo şi doreşte foarte mult să-i devin clienta, aşa că m-a implorat s-o las să vină. La Beijing ca să probez câteva din modelele ei.

— Cum o cheamă? întrebă Sheng şi ei i se păru o întrebare ciudată şi îşi dădu seama că mintea lui era concentrată asupra lui Xi an.

— Ye Meiyun, spuse ea, amintindu-şi numele mai uşor de această dată.

— Numele mi-e cunoscut. Când eram mic, tata

îl cunoştea pe soţul ei. S-a sinucis.

— Ce coincidenţa interesantă, spuse Wu Yi, care găsea că acea conversaţie era cam plictisitoare. Şi, după aceea, o să plec la Shanghai pentru decernarea premiului Magnolia. Mai ţii minte că voi primi aşa ceva.

— Da, spuse Sheng, dar ei i se păru puţin distant.

— Sheng? Premiul pentru cea mai bună actriţă de televiziune! Nu se poate să fi uitat!

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Ce-ar fi să vin cu tine la Shanghai? Ar fi ca o vacanţă pentru noi.

Ea ezită. Ar fi fost bine să aibă ochii plini de adoraţie ai lui Sheng în public când îşi ţinea discursul de mulţumire. Pe de altă parte, ar fi putut s-o încurce. Cariera ei nu avea să fie ajutata de faptul că era legată de un eşec.

— Poate, zise ea. O să mă mai gândesc.

Şi el trebuia să fie mulţumit cu asta. Ea închise, continuând să se privească în oglindă. Ce

frumoasă era, chiar şi dimineaţa, chiar şi nefardată. Luă pieptănul cu nestemate pe care i-l dăruise Sheng cu o seară în urmă şi îşi trase părul dintr-o parte a feţei, fixându-l aşa. Foarte drăguţ. El avea gusturi bune când era vorba de astfel de lucruri.

O să-l mai vând, se gândi ea. Sau poate nu. Nu trebuie să hotărăsc imediat. Băieţaşul ăsta dulce o să aştepte o veşnicie să mă hotărăsc.

Capitolul 9

Miranda rămase în urmă, când şedinţa se întrerupse pentru pauza de ceai, şi scoase caietul pentru a desena o pelerină neagră din caşmir cu magnolii aurii de mătase. La întoarcerea de la Xi an, găsise un mesaj la „Palace Hotel”, în care Meiyun spunea că are nevoie de o capă pentru a merge cu o rochie de seară, descriind-o în unii generale. „Te rog să mă suni imediat cum poţi să faci modelul”, spusese Meiyun şi Miranda abia aşteptase pauza aceea din timpul şedinţei. Prima mea comandă în China, se gândi ea şi mişcările creionului erau îndrăzneţe şi ample.

Dar, chiar şi când lucra la propria-i comandă, tot nu putea sta liniştită. Soarele strălucise când intrase în Centrul Internaţional de Confecţii din Baoxiang şi, de atunci, nu-l mai văzuse. O pasăre îşi luase zborul spre înălţimi când ea se oprise în dreptul uşii, o fetiţă pe bicicletă îi zâmbise, o

adiere uşoara de vânt îi atinşese părul şi ea se gândise la degetele lui Li, subţiri, elegante, care îi ridicau părul şi îl lăsau să cadă la loc când stăteau în pat, în camera de la

„Grand Hotel” din Xi an, buzele lui atingându-i fruntea, obrazul, gura.

Trebuie să ies de aici. Trebuie să mă mişc.

Se întorseseră de la Xi an la şapte în dimineaţa aceea şi, ori de câte ori gândurile îi rătăceau, ignorând lumea din jur, ea auzea din nou vuietul motoarelor de avion, coloana sonora a filmului, zgomotul paşilor stewardeselor care străbăteau culoarele în sus şi în jos pentru a servi pe toată lumea înainte ca acel zbor scurt să se încheie şi glasurile ridicate ale pasagerilor care încercau să se facă auziţi. În faţă, pe scaune etichetate ca fiind de clasa întâi pentru că erau cu cinci centimetri mai late decât sutele care se întindeau în spatele lor, ea şi Li stăteau într-o mică oază de intimitate. Se priveau, apoi se uitau în altă parte,

unul la altul, din nou, vrând să atingă şi să fie atinşi. Pielea Mirandei era electrizată de apropierea lui: mâna lui, braţul, umărul, pulpa la niciun centimetru de ale ei, contopindu-se cu ale ei la fel cum făcuseră toată noaptea precedentă în liniştea camerei de hotel, astfel încât nimic, nici cea mai firavă rază de lumină, nu putea să se strecoare între ei. Din când în când, Li se apleca să îşi mişte geanta de voiaj sau să îşi lege un şiret şi umărul lui atingea piciorul Mirandei, mâna lui îi atingea glezna: cel mai mic contact îi lăsa cu respiraţia tăiată, dorind cu disperare mai mult. Când aterizară la Beijing, erau epuizaţi.

Acum, amândoi erau la lucru şi, în timp ce membrii conducerii Centrului International de Confecţii din Baoxiang îşi beau ceaiul, Miranda puţu să închidă ochii şi să-şi imagineze o hartă a oraşului Beijing, cu Li aflându-se într-un capăt, stând la birou şi vorbind cu fiul său, şi ea, în celălalt capăt, desenând pe carnet. O mulţime de

strâzi îi despărţeau, zgârie-nori şi „huttong”-uri, magazine şi apartamente, mulţimi de oameni. Aş prefera să fim în pat, se gândi ea, – şi simţi din nou pielea lui catifelată sub buzele şi limba ei, felul cum el se întărea sub atingerea ei.

Trebuie să plec de-aici, se gândi. Trebuie să mă mişc.

— Doamnă Graham, spuse o secretară apărând în uşă. Sunteţi căutată la telefon.

Li, îşi spuse ea. Nimeni altcineva nu ştie că sunt aici.

— Trebuia să-ţi aud vocea, spuse el în clipa în care ea ridică receptorul într-un birou alăturat.

— Ah, spuse ea, şi picioarele i se înmuiară atât de mult încât trebui să se aşeze. Da. Şi eu stăteam acolo înconjurata de toţi acei oameni şi nu voiam decât să fiu în pat cu tine.

— De ce nu? Poţi să pleci?

— Nu. Ş: nici tu nu poţi. Cum a fost discuţia cu Shen?

— Neliniştitoare. În unele privinţe, mai bine decât m-am aşteptat, dar şi tristă. O să-ţi povestesc diseară. Întâlnirea ta cum e?

— Nesfârşită.

— Ştiu. Tot timpul cât am vorbit cu Sheng, m-am gândit la tine. Desenam tot felul de forme care nu se atingeau una de alta, toate fără legătură, dar, apoi, ţi-am rostit numele în gând şi m-am simţit aproape de tine. Miranda. Şi m-am întrebat de unde vine, ce înseamnă.

— E din latină. Înseamnă „cea de care lumea trebuie să se minuneze”.

— Ah, perfect. De care lumea să se minuneze. Pe care s-o admire. O femeie admirabila. Îmi place mama ta pentru că a ales acest nume. Am o idee pentru seara asta; aş vrea să pregătesc cina pentru tine. Vrei?

— Da, dacă pot să te ajut la... Nu, stai puţin, nu pot. Sau pot? Adică, e şi mai rău decât faptul că am mers la Xi an amândoi, nu? Aceea ar fi putut fi

o călătorie de afaceri, dar nimeni n-ar crede că mă aflu la tine acasă pentru afaceri. M-ar vedea intrând în casa ta – o americancă ce a avut legătură cu dizidenţii – şi ar fi periculos pentru tine. Nu-i aşa?

— Atâtea întrebări, spuse el cu blândeţe. Nu trebuie să te temi, Miranda.

— Nu mă tem pentru mine.

— Ah, scumpa mea. Îţi mylţumesc. Dar, să ştii că nu sunt imprudent. Oi face eu câte o nebunie din când în când, dar imprudent nu sunt. Totul va fi în ordine.

— Spui asta mereu. Au renunţat să ne mai urmărească?

— Nu, dar n-are nicio importanţă. Deja trebuie să-şi fi dat seama că te afli aici numai pentru afaceri, dar nimeni n-a apucat să scrie ordinul de încetare a supravegherii. E atâta inerţie în birocraţie, încât e nevoie de mult timp pentru a se petrece o schimbare, chiar şi atunci când toată

lumea ştie că ceva e greşit. În plus, toţi se pregătesc să-l întâmpine pe preşedintele vostru; până atunci, guvernul îşi va arăta faţa cea mai bună. Noi doi vom face ce dorim, Miranda. Nimeni nu va păţi nimic. Îţi promit.

„Cât de mult pot să însemne promisiunile într-o ţară unde regulile se schimbă după bunul plac al guvernului?

Dar nu vreau să nu-l mai vând. Aşa că mă voi convinge pe mine însămi că are dreptate. Şi chiar s-ar putea să aibă. Doar e ţara lui”.

— Te vreau în casa mea, spuse Li când ea rămase tăcută. În bucătăria mea, la masa mea, în patul meu. Spune-mi că mă laşi să gătesc cina pentru tine în seara asta.

Ea oftă uşor.

— Da.

— Bun. O să ne simţim minunat. Vin să te iau la...

— Dar numai dacă îmi dai voie să te ajut la

bucătărie.

Ea aproape că îl auzi zâmbind când întrebă:

— Poţi să mânuieşti un satâr?

— Nu. Dar nu poate să fie mult prea diferit de beţe.

Râdeau când ea auzi un foşnet la uşă şi ştiu că era aşteptată înapoi la şedinţa.

— Trebuie să închid.

— Vin să te iau de la hotel la şase.

Miranda o urmă pe secretară înapoi la şedinţă.

— Acest pulover în două culori e mai scump din acest motiv, spuse adjunctul directorului de producţie imediat după ce se aşeză ea, bătând cu degetul într-unul dintre desenele Mirandei.

— Bineînţeles, zise ea uitându-se la desenul original. Dar intră mai puţine fibre, din moment ce e fără mâneci.

— Dar e pe gât. L-am calculat la o mie două sute de yuani.

Miranda făcu transformarea în gând. O sută

douăzeci şi cinci de dolari. Aveau să vândă puloverele magazinelor cu două sute cincizeci, iar acestea aveau să le fixeze un preţ de cinci sute. Puţin mai mult decât sperase ea, dar cam atât se aşteptau clienţii lor să plătească pentru un pulover de caşmir din două fire, cu un model complicat, în combinaţii gen ecosez de albastru-gri, argintiu-negru, verde-albastru sau auriu-negru, cu un guler pe gât care se încheia cu nişte franjuri traşi chiar din fibre. Era unul dintre cele mai frumoase modele ale ei, elegant şi lejer, în acelaşi timp. Ştia că se va vinde.

— Cele două culori trebuie să fie perfecte, spuse ea ignorând preţul pentru moment, pentru că niciodată nu era bine să fii de acord cu cifra imediat. De exemplu, în combinaţia albastru-gri, nu trebuie să existe niciun fel de variaţie, cum ar fi două, trei nuanţe de albastru, sau albas7 tru şi gălbui său, şi mai rău, albastru şi alb.

— Bineînţeles, bineînţeles, o să ne apropiem cât

mai mult...

— Nu. Am spus exact la fel. Trebuie să fim siguri că toate vor avea acest aspect de ecosez. Nu tweed sau altceva. Cele două culori trebuie să se combine perfect.

— Atunci, mă tem că se va mari costul, atât pentru controlul fibrei, cât şi pentru timpul de producţie. Singurul mod în care putem garanta preţul şi respectarea termenului stabilit este să realizăm puloverele în limite rezonabile.

— Acest lucru e inacceptabil, spuse ea uitându-se la chipurile celor aflaţi în jurul mesei, îmbrăcaţi în costume călcate perfect, cu cămăşi scrobite şi cravate sobre, care stăteau cu mâinile împreunate şi răbdători. „Fac parte dintr-o cultură veche de mii de ani; au foarte multă răbdare. Eu n-am. Nu astăzi”. Şi nerăbdarea ei creştea din ce în ce; acum era ca un val care se pregătea să se spargă şi se revărsă asupra mesei de conferinţe. Nu pot să cred că o companie cu

atâta experienţă şi pricepere ca a dumneavoastră nu poate controla calitatea vopselei. Aţi da faliment într-o săptămână dacă n-aţi putea garanta culorile. Am venit la

Baoxiang datorită reputaţiei pe care o aveţi pentru o calitate excelenta, dar, dacă m-am înşelat şi nu putem coopera, exista companii în Thailanda, Filipine şi Malaezia care şi-au exprimat interesul de a lucra cu noi. Mi-ar plăcea să lucrez în China, pentru că oamenii dumneavoastră sunt mândri de ce fac şi vă admir produsele, dar trebuie să fiu mulţumită, altfel mă voi duce în altă parte.

Inima îi bătea cu putere. Nu avea nicio autoritate să lucreze cu alte fabrici decât cele de pe lista ei, cu atât mai puţin să se ducă în alte ţări. Dar glasul îi fusese categoric şi cuvintele veniseră cu uşurinţa, ca şi cum le-ar fi păstrat tot acel timp. „Acest lucru nu e acceptabil”. Exact ce ar fi trebuit să spună la prima şedinţa, cu numai

cinci zile în urmă. Dar, atunci se simţise neajutorată, iar, acum, deodată, era încrezătoare, îndrăzneaţă, aproape nesăbuită. De parcă, prin Li, îşi găsise un loc în China: nu mai era o outsideră neputincioasă, ci o persoană care putea să participe la jocurile lor.

În plus, observase privirea scurtă pe care şi-o aruncaseră directorul de producţie şi vicepreşedintele când ea pomenise de celelalte ţâri asiatice şi ştiu ca atinsese o coardă sensibila.

— Ar fi neplăcut pentru toată lumea dacă tranzacţiile noastre nu ar fi încununate de succes, îi spuse Mirandei directorul de producţie. Sigur că vopselele vor fi perfecte; selectarea lor este un lucru care a fost perfecţionat sub conducerea noastră ştiinţifică. Vă putem oferi orice aveţi nevoie şi de o calitate mult mai bună decât în alte părţi.

— Şi preţul? întreba Miranda scurt.

— Îl vom menţine la o mie două sute de yuani.

Inima îi bătea cu putere din nou, de data aceasta de încântare. Gata, îşi spuse ea. Bine lucrat.

O cuprinse emoţia. Părea să fi fost stăpânita de emoţie încă de când sosise în China, dar aceasta înflorise cu adevărat numai cu o zi în urmă, în Xi an – atâtea lucruri înfloriseră în Xi an – şi acum era emoţionată pentru orice. Mâncăruri noi. Idei noi. China. O comandă de la Meiyun. Cina acasă la Li. Dragoste.

Emoţia îi încorda muşchii şi îi ascuţi simţurile. Era conştienta de tot ce o înconjura în alte feluri, plină de anticipaţie, pregătită pentru astăzi şi mâine, nu se mai temea că ar fi putut fi luată prin surprindere sau copleşita. Încerca să-şi aducă aminte când se mai simţise aşa: încrezătoare că putea face faţă oricăror lucruri care o aşteptau şi că le putea include în viaţa ei.

„Niciodată. Niciodată nu m-am mai simţit aşa.

Ca şi copiii mei, pornind într-o nouă aventura”.

Acum o să meargă mai uşor, se gândi ea şi, apoi, se întreba dacă se referise la şedinţa aceea de la Baoxiang, la profesia ei sau poate la întreaga ei viaţă.

Trei ore mai târziu, când directorul de producţie spuse „Acesta e ultimul”, fu limpede că, cel puţin şedinţa decursese mai uşor, într-un ritm mai rapid, negocierile încheinduse agreabil, după ce făcuseră cu toţii compromisuri. Păcat că nu pot folosi ameninţarea aceea tot timpul, se gândi ea strângându-şi hârtiile şi carnetul de schiţe.

— Doriţi un taxi? o întreba directorul de producţie când încăperea se goli.

Miranda dădu să spună da, dar, deodată, ştiu că n-ar fi, putut să mai stea jos; era extrem de agitată şi bucuroasa şi trebuia să facă mişcare, să simtă cum trupul îi revenea la viaţă după ce stătuse şase ore la masa de conferinţe. – O să merg pe jos, spuse ea.

— Până la hotel? La „Palace”? întrebă el şocat.

E mult prea departe.

— Da?

Habar nu avea cât de departe era, dar, cu cât mai departe, cu atât mai bine: avea nevoie de spaţiu, de mişca Ye, de aer.

— Cel puţin şase kilometri.

Kilometri. Câte mile însemnau, oare? Ar fi trebuit să învăţ la şcoală, îşi spuse ea, dar niciodată nu i se păruse important. Încuviinţă, de parcă şase kilometri ar fi însemnat o simplă plimbare, îşi luă la revedere de la ceilalţi, după care îşi vârî hârtiile în servietă şi ieşi din clădire în lumina soarelui de după-amiază târzie răsuflând uşurată. „Parcă am ieşit de la şcoală”. Râse, simţindu-se deodată atât de fericită încât nu se putea abţine.

Desfăşurând harta, încercă să o memoreze, după care porni în direcţia în care se afla Wangfujing, ţinând pasul cu mulţimea, privind vitrinele, traficul, chipurile. După ce parcurse

câteva străzi, îi trecu prin cap că nicio clipă nu se considerase o americancă înconjurată de sute, mii, de chinezi. Era, pur şi simplu, o persoană în mijlocul tuturor acelor oameni care făceau cumpărături şi mergeau acasă de la serviciu, ca ea. „Sunt oameni ca toţi oamenii. Nici nu mai arată altfel. Ce uimitor”.

La o intersecţie, se opri să studieze harta şi, în jurul ei, se strânseră câteva persoane.

— Ce anume căutaţi? o întrebă o fată vorbind englezeşte cu grijă. Poate vă putem ajuta.

Miranda vrusese să se descurce singură, dar, când se uită la chipurile din jurul ei, alt cerc de chipuri, dar de data aceasta, curioase şi prietenoase, nu putu să le ignore.

— Wangfujing, spuse ea. „Palace Hotel”, adăugă apoi şi arătă spre dreapta. Cred că ar trebui s-o iau în direcţia aceea.

Câţiva încuviinţară, dar, după aceea, se iscă o discuţie, oamenii arătând în diferite direcţii şi

exprimându-şi dezacordul cu însufleţire. Miranda aşteptă, neînţelegând nimic, în cele din urmă, fata spuse:

— Aveţi două soluţii. Poate vreţi să vă însoţim.

— Nu! Nu, mulţumesc, adăugă ea, nevrând să pară nepoliticoasă.

Era derutată de acel comportament prietenos şi de generozitatea acelor oameni, din moment ce hotărâse că, în China, nu exista aşa ceva, astfel ca nu ştia cât de prietenoasă trebuia să fie.

— Îmi place să merg încet, să vând totul. Să învăţ totul despre oraş.

Ei se arătară încântaţi.

— Vă place Beijing-ul.

— Da. Foarte mult, zise ea şi, când plecă mai departe, după ce le mulţumi şi le spuse la revedere – „Xi-xi, Zaijian” – ceea ce le făcu o mare plăcere tuturor, inclusiv ei înseşi, găsi că oraşul era chiar impresionant.

Mai mult decât impresionant: frumos. Beijing-ul

era scăldat într-o lumină aurie care transforma aerul poluat, poleia gunoiul de lângă borduri, făcea să strălucească ferestrele apartamentelor şi preschimba crăpăturile din trotuar în nişte umbre. Miranda fu uimita de lumina aceea, dar se potrivea atât de bine cu propria ei bucurie, încât o acceptă, mergând degajată, ca şi cum s-ar fi aflat acasă. Nu mai avea senzaţia că se îneca din cauza aerului dens; abia dacă observa tencuiala cojită sau firmele de neon care se îngrămădeau într-o multitudine de culori ţipătoare; fu învăluită de scrâşnete, huruituri, glasuri, zdrângânituri, claxoane, zgomotele străzii, dar nimic din toate acestea nu îi distrase atenţia de la gândurile ei şi nu îi umbri bucuria.

Străbătu o stradă, apoi alta, zâmbindu-i unui băieţel care stătea în partea din spate a bicicletei tatălui său, ţinând câteva legături de praz pe genunchi. Privi un vârstnic care făcea exerciţii de gimnastică, întinzându-se, făcând genuflexiuni,

atingându-şi degetele de la picioare, în timp ce un firicel de fum ieşea din ţigara pe care o ţinea în gură. De pe strada următoare cumpără un cartof dulce copt de la un vânzător ambulant, pe care îl curăţă şi îl mâncă în timp ce mergea. Sub ce-ya înnegrită, miezul era de un portocaliu închis, moale şi fierbinte, astfel că ea ciuguli de pe margini, fiind prea nerăbdătoare ca să aştepte până se răcea. Aroma acea dulceaga se simţea peste tot în jurul ei, pentru că şi alţii mâncau, şi aceasta se combina cu fumul de eşapament, funinginea, mirosul de gunoi şi fumul de la ţigările chinezeşti. Miranda le inhală, fără să se încrunte.

Ba chiar zâmbi, şi alţii îi răspunseră la fel. Pe măsură ce mergea, studiind harta din când în când, traversând intersecţii unde poliţişti în uniforme, care se aflau pe nişte platforme circulare, încercau zadarnic să creeze ordine, ea mărea pasul din ce în ce. Îi plăcea să facă parte

din mulţimea de oameni, cu vieţile lor agitate, care se îndreptau hotărâţi spre case.

Toţi mergem acasă, se gândi ea. Dorind companie şi iubire. Şi cina. Şi ştiu că asta era ceva ce Li făcuse pentru ea: când, înainte, văzuse numai deosebirile dintre oameni, acum, vedea cât de mult se asemănau. Şi, datorită acestui lucru, lumea ei se mărise şi continua să se mărească, devenind imensă, variată, captivantă, reală. Mulţumesc, spuse ea în gând lui Li, Chinei, chiar şi sieşi, pentru că pot să învăţ. Zâmbi. „Îmi mulţumesc mie însămi. Ce ciudat”. Şi, în clipa aceea, începu să recunoască vitrine, clădiri şi un pâlc de copaci care îi spuseră unde se afla: Wangfujing era la numai o stradă distanţă şi ea era aproape acasă.

„Nu acasă. La hotel”.

Dar avea senzaţia că mergea acasă: zona pe care o recunoştea, Goldfish Lane, dominat de faţada familiară a lui „Palace Hotel”, salutul

portarului: „Ah, doamnă Graham, bunvenit înapoi”, formalismul recepţionerului” care îi dădu un fax de la Talia, până şi zâmbetele cailor albi de porţelan, aproape în mărime naturală, care flancau scara largă şi albă ce ducea la mezanin. Locuia acolo numai de câteva zile, dar când traversă holul, îndreptându-se spre lift, o făcu cu siguranţa cuiva care ştia exact unde îi este locul.

Camera ei aştepta, aranjată frumos, aşa cum o lăsase cu două seri în urmă, când plecase la Xi an. Numai cu două seri în urmă! Cum puteau să se întâmple atâtea lucruri într-un timp atât de scurt?

„Şi cât timp a mai rămas?”

Pe biroul de lângă fereastră se afla un calendar. Încă trei zile.

„Trei? Doar trei?

Imposibil. Mai am prea multe de făcut. Nu pot să termin în trei zile. Ce ridicol, să fac o călătorig atât de scurta. O „s-o sun pe Talia să-i spun…”

Talia. Primise un fax de la ea. Îl găsi pe măsuţa de lângă uşă, unde îl lăsase odată cu servieta şi geanta când intrase.

„Miranda, am aranjat să te întâlneşti cu Tang Po, directorul Ţesâtoriei Nantong. Se află în provincia Jiangsu, dar va veni el la Beijing ca să stea de vorbă cu tine. Nantong face pături (din bumbac, mătase, caşmir) şi vor să se extindă şi în alte domenii; toate amănuntele legate de companie sunt mai jos pe această pagină. O să te sune la hotel; petrece vreo două zile cu el să vezi la ce înţelegere ajungi, îmi pare rău că trebuie să stai în China mai mult decât plănuiseşi...

„Încă două zile. Încă două zile în China”.

— Dar ar trebui să merite; pare o companie bună. Ştii că noi contăm pe tine, aşa că mai rezistă puţin. Cu drag, Talia... P.S. Ai învăţat să mănânci cu beţele?”

„Da, şi în seara asta o să folosesc un satâr”.

Râse şi începu să se învârtească prin cameră.

„Încă două zile. Îţi mulţumesc, Talia. Îţi mulţumesc, domnule Tang. Încă două zile cu Li. Şi de lucru cu Meiyun”.

O sună pe Meiyun.

— Îţi mulţumesc pentru comanda; e foarte interesantă. Am trei modele care îmi plac.

— Ştiam că o să te intereseze.

Vocea lui Meiyun îi aduse aminte de cariiera de probă şi de zâmbetul ei când întâlnise privirea Mirandei în oglindă şi aceasta îşi spuse, o iubesc.

— Cine vrea capa? întreba ea.

— O actriţă. Nu e foarte celebră, dar e populară; i se va decerna premiul Magnolia pentru cea mai bună actriţă dintr-un film de televiziune la Festivalul de Televiziune din Shanghai şi vrea să arate superb şi diferit.

— Într-o rochie de-a ta?

— Aproape sigur. Încearcă să fie indiferenţa, dar e obsedata de moda şi nu poate să ascundă acest lucru. Capa va trebui purtată cu o rochie

aurie, lungă, cu bretele subţiri şi negre, mulată pe corp, perfecta pentru silueta ei. Ştie să-şi poarte hainele şi va fi o plăcere s-o îmbrac, dacă voi reuşi să-i suport aroganţa. Provine dintr-un mediu sărac şi munceşte mult ca să ajungă us, astfel că îşi închipuie că nu are timp să se poarte agreabil. Păcat, dar asta e. Aşa că, peste trei zile, voi veni la Beijing cu nişte rochii pe care să le probeze şi, tot atunci, va proba şi capa. Vei veni şi tu?

— Da, ah, ce minunat. Dar obişnuieşti să faci asta? Să livrezi personal?

— Niciodată. Dar voiam să te văd. Şi pe Yuan Li, desigur. Actriţa – numele ei e Wu Yi, apropo – crede că vin pentru că vreau neapârat să-mi fie clientă. Şi e foarte bine; o face să fie fericită şi clienţii fericiţi sunt cei mai buni. Acum, povesteşte-mi despre modele.

Miranda i le descrise în câteva cuvinte.

— Mai am unul, preferatul meu, dar e foarte

diferit şi, poate, prea greu de făcut. L-am desenat, dar...

— Spune-mi, zise Meiyun şi, după ce Miranda o făcu, ea adăugă: Da, acesta. E perfect pentru rochie.

— Dar în trei zile...

— Două. Am aranjat totul, lăsând o zi pentru îndreptarea oricăror greşeli. Trimite-mi prin fax toate modelele, chiar dacă ştiu pe care îl vreau; e bine să le văd pe toate alături de rochie. Indiferent pe care îl voi alege, o să-l vezi peste patru zile. De fapt, o să-l vezi pe Wu Yi. Mi-ar plăcea să vii cu mine la probă. Vrei?

— Ah, mi-ar face mare plăcere. Când vei fi aici?

Discutară despre date şi ore, după care, cu o îndrăzneală de care avea să se mire mai târziu, Miranda o întrebă:

— Vei lua cina cu noi în seara aceea?

— Noi, repeta Meiyun şi Miranda roşi, dar nu spuse nimic, iar după o clipă, Meiyun zise: Mi-ar

face plăcere.

După ce închise, Miranda sună portarul şi îi dădu mesagerului său desenele pentru a fi trimise prin fax la Xi an. Apoi, dădu. Drumul la apă în cadă şi rămase nemişcată câteva clipe, uitându-se pe fereastra la oamenii care mergeau pe stradă în razele soarelui de după-amiază târzie şi la cerul de un cenuşiu-gălbui. S-ar putea să fie plin de poluare, îşi spuse ea, dar era plin şi de posibilităţi. O lume întreaga de posibilităţi. Începând din seara asta, cu Li. Fiind acasă, cu Li.

Acasă. Ar trebui să sun acasă, îşi spuse ea. Se duse repede spre telefon, dar, ca şi înainte, se gândi la diferenţa de fus orar şi îşi dădu seama că nu putea să o facă. Ei bine, o să le scriu, îşi spuse ea. Le trimisese cărţi poştale în fiecare zi, dar, acum, luă câteva, pe care le cumpărase cu o zi în urmă, umplând repede spaţiile goale cu descrieri şi anecdote. Apoi, lui Adam şi Lisei le scrise: „Poate o să vă aduc aici şi o să stăm o vreme; aţi

putea să mergeţi la şcoală aici, unde să vă faceţi prieteni pe care nu i-aţi cunoaşte niciodată acasă şi să învăţaţi despre o alta ţară – de la faţa locului, nu din cărţi sau din filme. Am putea să închiriem o casă alcătuită din mai multe clădiri legate între ele prin curţi... ar fi atât de frumos”.

Lipi timbrele şi vârî cărţile poştale în geantă. Ar fi putut să i le dea portarului, dar nu o făcu. O să le expediez eu însămi, îşi spuse ea; imediat cum o să am ocazia.

După aceea, în sfârşit, se dezbracă de costum şi intră în apa fierbinte din cadă cu clâbuc ce mirosea a flori de lotus. Aburul se înălţa spre tavan, o ceaţă cu irizaţii care învăluia robinetele aurii, podeaua şi pereţii din marmură verde şi o sculptură din porţelan ce reprezenta o femeie şi era aşezată în picioare într-o nişă aproape de cadă. Miranda se lăsă pe spate, cufundându-se sub clâbuc, uitându-se la femeia înveşmântată într-un halat lung şi respirând parfumul florilor

de lotus şi pe cel al trandafirilor galbeni care se aflau într-o vaza de culoarea scorţişoarei, lângă ea.

Apa o mângâia cu valurile ei ritmice la fel cum făcuse Li când îi adusese pe amândoi pe culmi de dorinţă şi îşi arcui spatele, închizând ochii, simţindu-l cum se cufunda în ea, mişcările apei care îi mângâia sânii, gâtul şi coapsele amintindu-i de fiecare atingere a lui. Stătu întinsă, respirând adânc şi cu ochii închişi. Singurul supet era cel al bulelor care se spărgeau uşor şi un zumzet ciudat care abia după câteva clipe îşi dădu seama că venea din interiorul ei: un zumzet de dorinţă, bucurie şi mulţumire.

„Ştii că noi contăm pe tine, aşa că mai rezista puţin”.

— Oh, da, Talia, murmură ea învăluită de abur. Pot să fac asta.

Pentru cină, îmbrăcă bluza pe care i-o alesese Meiyun. O adusese cu ea de la Xi an împreună cu

rochia albastră şi jacheta.

— În contul tău, spusese Meiyun.

Şi, când Miranda obiectase, spunând că nu avea niciun cont, Meiyun răspunsese:

— Ai, în mintea şi în inima mea. Îţi voi trimite o notă de plata la hotel şi îmi vei da banii când vei putea.

Acum, ea venea la Beijing, cu o capă creata de Miranda Graham pentru a fi purtata cu o rochie de Ye Meiyun. Era aproape ameţitor, atât de repede se petrecea totul. Înainte, schimbarea era ceva ce li se întâmpla altora; acum, făcea parte din viaţa ei. Şi nu era înspăimântător, aşa cum ar fi creut; era chiar minunat.

Bluza era din mătase de un roşu Burgundia cu nasturi din perle şi mâneci largi care se încheiau cu nişte maimuţe micuţe aurii. Sper că are un şorţ, se gândi ea şi se răsuci în faţa oglinzii punându-şi fusta de la costumul cel negru. Ar trebui să fie din caşmir negru, se gândi ea, sau

mătase neagră: dreaptă şi lungă până la glezne. Cu o maimuţică brodată mai jos de talie, în dreptul şoldului stâng. Poate agăţându-se de o cracă plină de frunze şi fructe... cu câteva perle mici în locul fructelor. Pantofi negri din piele întoarsă. O poşetă neagră de catifea cu lănţişor auriu şi o închizătoare sub forma unei maimuţe. Aurie cu perle mici.

Făcu repede o schiţa şi notă câteva lucruri. „Mi-ar fi plăcut s-o port în seara asta”.

Dar, neştiind ce nu purta ea, Li admiră ceea ce purta. În holul hotelului, îi luă mâinile într-ale sale câteva clipe.

— Frumos. Eşti atât de frumoasă. Şi radiezi. Acest roşu superb...

Îi strânse mâinile şi, apoi, amândoi se depărtară unul de celălalt, iar el îi luă de pe braţ jacheta cea neagră a lui Meiyun.

— Dă-mi voie să te ajut.

Îi puse mâinile pe umeri când ea îmbrăcă

jacheta şi, pentru o fracţiune de secundă, ea se rezema de el. „Dacă radiez, nu e din cauza bluzei roşii”. Se îndreptară spre maşina lui, care se afla în faţa intrării. „O să vadă când o s-o scot”. O străbătu un fior şi, deşi nu se atingeau, Li îl simţi.

— Ţi-e frig? Pare să fie o seară atât de plăcută.

— Aşa şi este. Nu mi-e frig.

Intră ev maşina pe Goldfish Lane, amestecându-s în trafic. Se întoarse scurt şi îi mângâie obrazul. Claxoanele şuierară când maşina devie uşor.

— La naiba. Aş vrea să te ţin în braţe, dar trebuie să fiu atent la drum.

Miranda râse.

— Vrei s-o fac eu? Să te ţin, în timp ce tu…

— Nu! zise el zâmbind. Imaginează-ţi titlurile: „Creatoare de modă americancă şi inginer chinez decedaţi din cauza pipăielilor în trafic”.

Râseră amândoi.

— Unde suntem? întrebă Miranda.

— Pe strada Beichizi.

— În paralel cu noi curge un pârâu.

— E un şanţ cu apa. Înconjoară Oraşul Interzis. Opt sute de clădiri, nouă mii de camere, curţi, grădini, terase... un oraş în interiorul oraşului nostru. O să mergem acolo curând; o să fii impresionată.

— Câţiva oameni m-au întrebat astăzi pe stradă dacă îmi place Beijing-ul.

— Şi?

— Am spus că-mi place şi ăsta e adevărul. E un oraş minunat. Dar cred că mi se pare mult mai frumos pentru că sunt atât de fericită.

Li oftă.

— Mereu mă surprinzi. Eşti atât de sinceră.

— Nu în totalitate.

El îi aruncă o privire.

— Vrei să spui că-mi ascunzi ceva? Aş putea să ştiu ce anume?

— Nu ştiu sigur. O să crezi că nu sunt o doamnă.

— Ce înseamnă să fii ca o doamnă?

— Reţinută.

— Ei bine, deja cred că nu eşti reţinută. Cel puţin, n-ai fost în ultima vreme. Aşadar, care e lucrul ăsta care te face să nu fii o doamnă?

— Mă gândeam cum o să-mi scot bluza mai târziu şi, atunci, o să ştii că nu datorită ei radiez.

Li lua curba prea strâns, ceea ce o făcu pe Miranda să se izbească de el.

— Iartă-mă. Mi te-am închipuit scoţându-ţi bluza. Şi cum te ajut, cum simt mătasea sub degete, şi mătasea pielii tale...

Urmară câteva momente de tăcere.

— Chiar o să gătim cina? întreba Miranda.

El îi mângâie ceafa.

— La un moment dat, în timpul întregii nopţi care ne aşteaptă, o să gâtim şi cina.

Ea îşi încleşta mâinile în poală ca să stăpânească valurile de dorinţa ce îi străbăteau trupul ca un argint viu, grele şi fierbinţi. E ceva

nou, îşi spuse ea, cum făcuse la Xi an. N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Îmi place.

Se uită pe geam când trecură pe lângă Parcul Beihai, cu lacul său uriaş în serpentine, unde luaseră cina în prima seară pe care o petrecuseră împreună.

— Câte mile înseamnă şase kilometri? întrebă ea.

— Trei virgula şase. În şcolile voastre nu vă învaţă sistemul metric?

— Ba sigur că ne învaţă! Ne învaţă de toate! Doar că niciodată...

Tăcu brusc, deoarece dorinţa care o copleşise mai înainte fu tulburată se supărare.

— Niciodată nu mi s-a părut important, zise ea încet. Cum calculezi?

— O milă e echivalentă cu 1,6 kilometri. N-am vrut să critic şcolile voastre; ştiu că sunt foarte bune.

— Unele dintre ele, spuse ea sinceră, când

supărarea dispăru, iar dorinţa şi bucuria îi luară locul din nou.

Se lăsă pe spate, privind oraşul, concentrându-se asupra nici unui lucru în mod deosebit şi asupra tuturor. Se uită la trotuare care se vedeau din când în când printre mulţimea de biciclişti şi privirea îi alunecă peste scene care începuseră să-i devină familiare: grupuri de bărbaţi stând pe vine în cercuri pentru a juca şah sau dame, în timp ce alţii stăteau în picioare lângă ei, fumând, criticând, sporovăind; bărbieri aplecaţi asupra clienţilor care stăteau pe scaune pliante în aer liber, cu ochii închişi şi prosoape uriaşe care le acopereau piepturile şi gâturile; femei şi bărbaţi în costume închise la culoare care vorbeau la telefoane mobile, ocolind bicicliştii când traversau strada. Cerul era aproape întunecat deja şi oamenii deveniseră aproape nişte siluete care treceau prin dreptul luminilor. Miranda avu senzaţia că maşina lui îi se transformase într-o

capsula mica şi întunecoasă ce străbătea străzile fantomatice îndreptându-se spre o destinaţie necunoscută.

— Acesta e cartierul meu, spuse Li şi, după ce dădură colţul, Miranda văzu plăcuţa cu denumirea străzii pe care scria Xisi Bei. Şi asta e casa mea.

Casa lui Îi. „O destinaţie necunoscuta? Poate... poate că, până la urmă, locul meu nu-i aici. Nu ştiu. Nu mai ştiu”.

Cuprinsă de panică deodată, rămase rigidă în timp ce el parcă maşina pe trotuar, lângă un zid înalt, după care veni şi îi deschise uşa.

Ea îi simţi privirea şi se întreba cum arăta – speriată?” şovăitoare? reţinută? – dar el crezu că era vorba despre altceva.

— Dacă îţi faci griji că ne urmăreşte cineva, pot să ţi – i arat, sunt la o distanţa de vreo stradă. Or să stea acolo toată noaptea, înfiguraţi şi dezamăgiţi, în timp ce noi ne vom. Bucura de

intimitate şi nu ne vom gândi la ei.

Îi întinse mâna şi ea coborî, venind lângă el.

— E unul dintre cartierele mele preferate, spuse el în timp ce se îndreptau spre o poartă din zidul înalt. Unul din puţinele cartiere din Beijing unde vechile case cu curţi au rămas neatinse. Adică, au fost lăsate în seama câtorva persoane care să le renoveze. Mi se pare mult mai chinezesc decât alte cartiere care sunt o corcitură de modern şi...

— Poftim? întrebă ea oprindu-se brusc şi izbucnind în râs. Hibrid. Nu asta ai vrut să spui? O combinaţie, un amestec, o salată...

— „Salata”?

— Un alt mod de a spune acelaşi lucru.

— Îmi place; e mult mai colorat decât „hibrid”. Ce e o corcitură?

— Un câine rezultat din părinţi, de obicei, necunoscuţi.

— Ah. Aproape la fel de bun ca „salată”.

Acum se aflau în curte, relaxaţi şi râzând, dar, imediat cum Li încuie poarta, Miranda fu cuprinsă iarăşi de o dorinţă nestâpânita ce o făcu „Să nu mai ştie de nimic altceva, astfel încât, aproape orbeşte, se întoarse în braţele lui. Buzele li se întâlniră, gurile se deschiseră şi ei se îmbrăţişară până când fierbinţeala din ei topi spaţiul care îi mai despărţea. Li se întoarse şi, ţinând-o după umeri, porni spre uşa din stânga lor. Miranda-avu impresia vaga a unei case din cărămidă, unei încăperi mici şi slab luminate şi a unei canapele din lemn de bambus plină de perne de mătase. Într-o clipă, ea şi Li erau întinşi pe canapea şi toate dorinţele reprimate în ziua aceea nesfârşită puseră stăpânire pe ei în căldura şi liniştea din jur, pernele de mătase, asemeni unor valuri, înălţându-i, îmboldindu-i, alunecoase sub pielea lor, atingerea lor pe sânii şi coapsele Mirandei fiind ca un ecou al mâinilor senzuale ale lui îi şi al gurii sale insistente care îi aduse un

strigăt pe buze şi pe el înăuntrul ei, cufundat în ea, strâns cu putere de ea, atât de tare încât spaţiul dintre ei dispăru din nou şi ei se contopiră devenind o singură persoană.

La sfârşit, râmaseră nemişcaţi multă vreme, înlănţuiţi, în timp ce respiraţia le reveni la normal şi pielea li se răci. Când deschiseră ochii, se priviră zâmbind.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat ca o zi să treacă atât de încet, murmură el. M-am gândit la tine, te-am văzut cu ochii minţii, ţi-am auzit vocea şi ţi-am simţit atingerea, dar eu nu puteam să te ating, nu puteam nici măcar să vin la tine. Voiam, voiam şi totul se strângea în mine de credeam c-o să explodez.

— Da, spuse ea atingându-i faţa, sprâncenele, nasul.

Apoi îi atinse conturul buzelor iar şi iar, ca şi cum i le-ar fi memorat cu degetele. Avea impresia că nu putea să-l atingă îndeajuns.

— A trebuit să stau la o şedinţă şi să vorbesc despre bani, ecosez şi tweed.

— Ecosez şi tweed?

— Materiale. Şi tot ce-mi doream era să fiu cu tine; tot timpul nu mă gândeam decât la tine. Şi, totuşi...

— Ah, nu chiar tot timpul. Ce s-a mai întâmplat altceva?

— Am fost altfel. Nu mi-a mai fost teamă.

— Ai fost dură?

Ea râse degajată.

— Atât cât pot fi eu de dură.

— Şi ai obţinut ce ai vrut.

— Da. Cred că am fost la fel de surprinsă ca ei. Dacă au fost; pentru că nu mi-am dat seama, zise ea şi făcu o pauză. Tu ai obţinut ce ai vrut când ai stat de vorbă cu Sheng?

El zâmbi.

— Nu cred că părinţii obţin vreodată ceea ce vor atunci când vorbesc cu copiii lor. Dar am

făcut un prim pas şi am aflat că nu vrea deloc să scape de mine, ba chiar se teme să nu plec, să nu-l părăsesc. E o teamă ciudată pentru un bărbat de treizeci şi cinci de ani, dar aşa cum ţi-am mai spus, Sheng mai trebuie să se maturizeze.

Tăcu şi îi zâmbi trist.

— De ce vorbim despre copiii noştri când suntem în pat împreună? spuse el strângând-o la piept. Te iubesc. Nu pot să-mi închipui vreo clipă când nu te-am iubit. Îţi iubesc chipul, vocea, zâmbetul minunat, atât de plin de bucurie, încruntarea serioasa, mâinile care mă ating şi am senzaţia că fac asta dintotdeauna şi că or s-o facă mereu...

Miranda îl sărută, luându-i faţa în mâini, simţindu-i pulsul rapid din tâmplă; îl sărută şi limbile li se întâlniră cu propriile lor cuvinte mute, iar trupurile li se mişcară, deplasând pernele de mătase, ciucurii moi mângâindu-le pielea asemeni unor pene.

Ea crezuse că pasiunea li se mai potolise, dar se întâlniră cu aceeaşi sete ca înainte, aceeaşi dorinţa exploziva cu care se lyptaseră toată ziua, Miranda unduindu-se deasupra lui, iar el îi cuprinse mijlocul, sărutându-i sânii. Îşi plimbă gura pe trupul ei, sărutând, gustând contururile, adânciturile şi oasele tari de sub piele, în jos şi mai jos, până când, ridicându-i şoldurile, începu să bea ca dintr-un bol de aur; ea îl cuprinse cu gura, limba ei moale şerpuind pe mădularul lui tare, sânii strivindu-i-se de coapsele lui, în timp ce el îşi trecea mâinile prin părul ei, peste sâni, până când, deschisă. Şi dornică, ea lunecă în sus pe trupul lui şi se întoarseră amândoi între perne, asemeni unor înotători ce spintecau valurile;

el se lăsă deasupra ei şi întunericul fierbinte al trupului ei îl trase din ce în ce mai adânc, până când explodă de lumină.

Se lăsase întunericul când ei se mişcară din nou, iar Li se întinse să aprindă o lampă. În

lumina acesteia, Miranda văzu pentru prima oară încăperea mică şi pătrată. Singurele piese de mobilier erau canapeaua pe care stăteau, lampa şi masa de lângă ei şi un dulap pătrat şi negru cu o mulţime de sertăraşe pe care erau gravate cu auriu caractere chinezeşti.

— Ce frumos e, spuse ea. Ce e?

— Dulapul unui farmacist, fiecare sertar fiind rezervat pentru câte o plantă.

— Şi tu ţii plante în el, ca să ai când te îmbolnăveşti?

— Ah, sunt prea modern pentru asta. Îmi ţin plantele în frigider.

— Pentru boli?

— Unele dintre ele. Vrei să-ţi arăt?

— Da. Şi toate celelalte. Toată casă, spuse ea întinzându-se, ridicând braţele deasupra capului şi arcuindu-şi spatele.

Aveau toată noaptea la dispoziţie. Erau singuri, în casa lui Li, restul lumii fiind departe şi

invizibila şi, deocamdată, nici măcar nu părea reală. Se întinse din nou, plăcându-i lungimea încordata a muşchilor ei; se simţea tânără şi curata, puternica, întreagă, apărată şi invincibilă.

— Ce cameră e asta?

— Camera de primire. Cred că ai putea s-o numeşti holul de la intrare, dar asta e tot ce conţine prima casă.

— Prima casă? Câte sunt?

— Şapte, spuse el luându-i bluza de mătase din grămada de haine aruncate pe jos şi scuturând-o uşor. Nu aşa trebuie tratată o astfel de bluză, dar se pare că a supravieţuit.

— Câteva cute ar fi un preţ mic de plătit, murmură ea şi Li râse uşor în timp ce se îmbrăcară repede şi ieşiră.

Curtea era cufundată în beznă şi se vedea numai un dreptunghi de lumină, de la uşa camerei de primire.

— Pe vremuri ar fi fost lămpi cu petrol, dar eu

sunt prea modern şi pentru aşa ceva, spuse Li apăsând pe un întrerupător şi, imediat, câteva aplice de perete răspândiră o lumina gălbuie în curticica din cărămidă, aruncând umbre lungi ale ramurilor unui tei. Acesta se afla în partea îndepărtată a curţii, lângă uşa unei clădiri lungi cu acoperişul plat. Li deschise uşa.

— Bucătăria. O să ne întoarcem aici după ce ne încheiem turul.

Miranda zări nişte dulapuri de lemn, „wok”-uri legănându-se în suporturi agăţate deasupra unor aragaze, satâr îi înşirate în coşuri plate, rafturi cu farfuri” complet albe, după care ieşiră din bucătărie, ajungând în faţa unei porţi înalte dincolo de care se afla o curte micuţa cu clădiri mici de o parte şi de alta – „camerele servitorilor”, spuse Li – apoi, urmă un alt zid cu nişte uşi duble pe care Li le deschise.

— Niciodată nu construim uşile în linie dreaptă, spuse el. Ar permite spiritelor rele care ar

pătrunde să ajungă până în inima casei. În prima curte, e un ecran special pentru aşa ceva: să ţină spiritele rele departe atunci când se deschide poarta de la intrare.

Miranda îl privi zâmbind, gândindu-se că era o superstiţie amuzantă, dar el era serios. O luă de mână şi o ajută să treacă peste pragul de lemn înalt în cea de A treia curte şi cea mai mare, unde el aprinse din nou aplicele de perete. Miranda ofta adânc.

— Ce superb.

Curtea era încadrată de trei case, una drept în faţă şi altele două, mai mici, în dreapta şi în stânga. Într-o parte, se afla un bazin din argilă cu un lotus plutind în mijloc; pe o treaptă joasă, care ţinea cât toată lungimea casei principale, erau ghivece cu oleandri şi rodii; în faţa celorlalte două case erau smochini în nişte vase mari.

— Aş fi vrut să mai am smochine, zise Li. Sunt delicioase. Dar nu mai e vremea lor. Acum avem

crizanteme.

Acestea se vedeau peste tot, în ghivece mari şi sculptate, în altele mici şi simple, nişte flori imense arămii, aurii şi albe-gălbui, ca pergamentul. Printre ele erau aşezate bănci din piatră şi două piedestale tot de piatră, pe unul aflându-se o statuie reprezentând un dragon, pe celălalt, o br ască ţestoasă din bronz, cu capul ridicat.

— Ţestoasa, simbolul longevităţii, murmură Li. Iar crizantema e floarea nemuririi. Asta e casa principală.

Era dreptunghiulară, din cărămidă, cu un şir lung de ferestre de ambele părţi ale uşii, un acoperiş ca de pagodă cu colţurile răsucite în sus şi figuri mici pe marginea fiecăruia dintre acestea. Camera cea mare, flancată de un birou şi un dormitor, era împărţită în living-room şi sufragerie de covoare orientale deschise la culoare şi grupuri de piese de mobilier sculptate

şi lăcuite, cu perne din bumbac, brocart vechi şi mătase brodată. Dar atenţia Mirandei fu atrasa de o singură sculptură care se afla lângă un perete puternic luminat. Aşezată pe o masă de lemn simpla, semăna cu un trunchi de copac diform, înalt de vreun metru, cu noduri şi cioturi şi cu orificii luminate.

— Ca într-un vis, murmură ea. Un copac dintr-un vis ciudat.

Li îi urmări privirea.

— Stânca învăţatului.

Ea se uită la împletiturile şi spiralele sculpturii din piatră. Acum nu mai părea diformă sau noduroasa, ci graţioasa, forma sa prelungă şi uşor curbată semănând cu doi dansatori înlănţuiţi, iar suprafaţa sa sclipitoare făcea să pară că are viaţă. Avea ceva magic; parcă farmecul ceasurilor în care ea şi Li erau împreună căpătaseră o formă vizibilă.

— Stânca învăţatului, repetă ea. Ce nume

ciudat. Nu seamănă cu o stâncă; e prea vie, prea fluidă. De parcă a izvorât din pământ şi s-a trezit la viaţă sub razele soarelui.

— E aproape exact, spuse Li. Chiar provine din pământ, de pe fundul lacului Tai, şi reprezintă forţele naturii în univers şi, din punct de vedere mistic, înfăţişează gândurile noastre întortocheate. Învăţaţii le folosesc ca obiecte de contemplaţie, în speranţa că vor înţelege universul, spuse el apoi şi zâmbi. Nefiresc, dar ei cred asta. Aceasta e din perioada Dinastiei Ming.

— Când a fost asta?

— Din anii 1300 până pe la mijlocul anilor 1600. O perioadă întunecată în multe privinţe, cu războaie şi desfrâu, dar şi o vreme când au fost create multe frumuseţi.

— Şi tu îţi contempli stânca pentru a înţelege universul?

— Pentru a mă înţelege pe mine însumi. Şi ca să mă înseninez când mă simt nefericit, spuse el

sărutând-o uşor. În momentul ăsta, nu mai ştiu ce înseamnă nefericirea. Poate e doar un mit. Nefericire? Nu există aşa ceva.

— Nu, cum ar putea să existe? zise ea sărutându-l la rândul ei şi îmbrăţişându-l. Te iubesc, spuse apoi. Te iubesc.

Sunetul vocii ei când rosti acele cuvinte o făcu uluitor de fericită.

Li o strânse în braţe şi îi mângâie ceafa, capul, obrazul. După aceea, puse câţiva centimetri între ei şi o săruta uşor.

— Ce zici, pregătim cina?

Miranda înţelese că ceea ce îi spunea, de fapt, era că avea să fie destul timp pentru conversaţie şi dragoste toată noaptea aceea, care era numai a lor, şi că puteau să savureze fiecare moment, în loc să îngrămădească totul într-o oră, două. Aşa că se întoarseră şi porniră înapoi prin curte, pe lângă ţestoasă şi crizantemele nemuririi, pe lângă floarea de lotus plutitoare şi z nochini, intrând în

bucătărie.

Acolo gâtiră împreună, stând unul lângă altul la tejgheaua lungă din lemn cu mii de zgârieturi de cuţit şi crestături de satâr. În timp ce Îi dădea indicaţii, tăiară în bucăţele, în cubuleţe, în felii, şi amestecară carne de porc şi de pui. Turnară vin, zahâr, sos de soia şi ulei de susan în ceşcuţe de măsură şi amestecară cu beţele. Apoi pisară condimente şi fierseră tâiţei, lucrând în armonie, concentrându-se sau vorbind cu glasuri scăzute, până când, în cele ” din urmă, se aşezară la o măsuţa rotunda dintr-un capăt al bucătăriei, pe care era o faţă de masă şi farfurii albe.

— Dacă menajera mea ar fi fost aici, ne-ar fi servit în casa principală, dar ca să nu cărăm totul...

— Îmi place aici; spuse Miranda.

Şi, într-adevăr, încăperea aceea caldă, cu lemnul său închis la culoare, cu gresia albastru cu alb, cu „wok”-urile agăţate de cârlige mari şi

multitudinea colorata de mâncăruri care erau menţinute calde pe focuri mici, îi dădea aceleaşi sentimente pe care le avusese pe canapeaua cu perne de mătase pe care făcuseră dragoste: tânără, curată, puternică, întreaga, apărată, invincibilă.

Mâncară încet, fără să se grăbească, felii de carne de porc cu sos „tigru”, raţă „chiang-bo”, pui cu chili şi ciuperci, spanac, carne de vită în sânge şi foarte condimentată, supă fierbinte şi acră, toate însoţite de bere „Tsing-tao”. Era aproape miezul nopţii când îi spuse cu regret:

— Nu avem desert.

— Şi nici loc pentru aşa ceva, spuse Miranda. Nu pot să cred. Chiar ai mai fi putut să mănânci şi desert?

— Doar o porţie mic? spuse el zâmbind. Ca să mâncăm ceva la ceai. Stai, avem ceva, totuşi.

Se duse la frigider şi scoase o farfurie şi un castron pe care le aşeză în faţa ei.

— Griş de ovăz fiert în lapte cu anacard şi prăjitură-biscuit. Îmi pare rău că avem numai puţin din fiecare, dar au rămas de la o masă cu prietenii de acum câteva seri.

Împărţi grişul în două castronele şi puse bucăţile de prăjitura pe două farfurioare.

— Şi ceai, adăugă el turnând ceaiul de un verde deschis, a cărui aromă se răspândi în încăpere.

Grişul era presărat cu fructe de anacard şi stafide şi Miranda îl mâncă pe tot. Prăjitura nu avea niciun gust şi o învârti în farfurie.

— Nu prea îţi place, observa Li. Dar, uneori, un gust potolit e bun după o masă copioasa.

Miranda râse.

— Probabil. Dar mi-au plăcut toate şi nu vreau să le pierd gustul. Unde ai învăţat să găteşti?

— Mama şi bunica s-au gândit ca un bărbat ar trebui să se poată descurca singur în vremuri grele. Războiul cu Japonia şi, apoi, războiul civil, le-au convins că trebuiau să mă pregătească

pentru greutăţi şi haos. Poetul acela irlandez, Yeats, are un poem care-mi place; un volum al său se afla în colecţia tatii. „Lucrurile se destramă; centrul nu rezistă; anarhia se dezlănţuie asupra lumii…” Prima u. Când l-am citit, am crezut că e vorba despre China. Un poem înfricoşător şi îţi face bine să găteşti când eşti înfricoşat; îţi îndreaptă gândurile spre viaţă, nu spre moarte.

Îşi băură ceaiul în tăcere. Ticăitul ceasului de pe perete era singurul sunet. „Singuri. Tânără, puternică, întreagă, apărată, invincibilă”. Niciodată nu se simţise aşa, niciodată nu cunoscuse o asemenea fericire. Aici e locul meu, se gândi ea.

— Aici e locul tău, zise Li cu o voce atât de scăzută, a parcă gândise cu glas tare. Îţi stă atât de bine în bucătăria mea, în casa mea. E atât de plăcut să-ţi aud paşii în liniştea camerelor mele, spuse el zâmbind. Şi gâtim bine împreună, ăsta e

întotdeauna un test.

Miranda îl privea cu gura puţin întredeschisă. Cum făcea asta? Nu prea des, dar de câteva ori de când se cunoscuseră, el îi exprimase în cuvinte gândurile, de parcă, deşi trăiau vieţi separate şi în lumi diferite, pentru scurt timp, mergeau cu acelaşi pas, într-un ritm perfect, privind în aceeaşi direcţie, având aceleaşi sentimente. Ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul ei, de unde privea în afară. Şi asta era ceva nou şi, de asemenea, deconcertant, pentru că îi plăcea şi ştia că ar fi putut ajunge să conteze pe acest lucru.

Li întinse mâna.

— Vreau să mergem în casa principală, în dormitorul meu şi să mergem la culcare ca şi cum am locui aici şi asta ar fi o seară obişnuită.

Miranda zâmbi uşor.

— Cred că, lângă tine, nicio seară n-ar fi obişnuită.

ŢŢinându-se de mână, traversară curtea

întunecoasă, prin parfumul emanat de crizanteme, spre casa principală. Stânca învăţatului sclipea singuratică lângă peretele îmbrăcat în mătase deschisă la culoare; restul încăperii era aproape cufundat în întuneric, scăldată slab de o lumină aurie, asemeni unui peisaj în razele lunii care răsărea. În lumina aceea slabă, Li se mişca sigur de sine printre canapele şi scaune, intrând în dormitor, unde o lampă aprinsă se afla chiar lângă uşa joasă. În peretele opus era un alcov adânc înconjurat de draperii de un albastru închis prinse cu semicercuri de bronz. O lampă din ametist atârna deasupra patului acoperit cu brocart. Pereţii alcovului erau argintii şi pe ei dansau umbrele violete ale lămpii aprinse.

Miranda şi Li se întoarseră unul spre celălalt şi se îmbrăţişară. El îi săruta sprâncenele, ochii închişi, vârful nasului, buzele.

— Te iubesc, zise el şi ea dădu capul pe spate

pentru a-l privi mai bine.

— Te iubesc, spuse şi ea.

— Şi te vreau, adăugă el cu un zâmbet stins.

— Şi te vreau, repetă ea ca un ecou. Oh, da, te vreau, mereu, mereu.

Dorinţa reînvie, înălţându-i cu o forţă pe care ei nu voiau să o stăpânească, o poftă care nu părea satisfăcută niciodată, trezită acum de dulcea armonie a orelor petrecute în bucătărie şi de dulceaţa orelor care îi mai aşteptau încă, ţinând departe ziua. Se sărutară iar şi iar şi se aşezară pe marginea patului, degetele lor găsind nasturi, curele, fermoare, respiraţia lor ritmată fiind singurul zgomot care se auzea în liniştea camerei.

— Nu e deloc ceva obişnuit, murmură Li şi se întinseră amândoi pe brocartul mătăsos.

Capitolul 10

Li se răsuci cu scaunul pentru a se uita pe fereastră la blocul înalt care se construia peste drum. Era treaba altcuiva, aşa că putea să privească totul cu dezinteres. Au montat un grătar al ventilatorului invers, îşi spuse el absent. Presupun că, la un moment dat, or să-şi dea seama. Încercă să se concentreze asupra grătarului du-te-vino-ului muncitorilor pe schele şi pe podelele finisate, dar nu putu. Chiar şi cu ochii deschişi şi stând drept pe scaun, o simţea pe Miranda sub el, îi simţea părul mătăsos printre degete, şi gura ei, gura ei frumoasă, ca un fluture, şoptind, şuşotind, mângâindu-i pielea, degetele ei plimbându-i-se pe trup, lăsând mici dâre fierbinţi, şi coapsele ei desfăcându-se din ce în ce mai mult, pentru a-l primi adânc în ea, când întreaga lui lume era caldă, moale, mângâietoare şi întunecoasă.

Trebuie să ies de-aici, îşi spuse el. Trebuie să mă mişc.

În schimb, o sună pe Miranda în camera de hotel, unde o ducese în drumul său spre birou.

— Mă bucur că eşti încă acolo, spuse el. Mi-e dor de tine.

— Tocmai mă pregăteam să plec spre Xiujiang.

— Cea de a treia companie. În curând, o să fii experta.

— Ultima, în afară de domnul Tang, spuse ea, şi el sesiză cum vocea i se încordă când rosti cuvântul „ultima”.

— Aş vrea să te văd şi mai sunt atâtea ore până diseară, zise el.

— Da. Ah, cât aş vrea să nu am... Doar că, dacă n-aş fi avut treaba asta de făcut, nu m-aş fi aflat aici. Trebuie să plec, Li, altfel o să întârzii.

— E bine la şase diseară? o întrebă el, după care îi spuse ce avusese în gând, dar nu fusese sigur că avea să-i spună până în clipa aceea. Mi-

ar plăcea să te duc acasă la fiica mea pentru cină.

Se făcu linişte.

— I-ai vorbit despre mine?

— I-am spus că am o prietenă pe care mi-ar plăcea s-o cunoască. Nu te superi, nu?

— Nu ştiu. Bănuiesc că e în regulă. Totuşi, mi se pare ciudat.

— Mie nu, zise el şi, când ea rămase tăcută, adăugă: E important pentru mine şi cred că o să te simţi bine. Faci asta?

— Da, spuse ea atât de repede încât el ştiu că îşi învinsese ezitarea numai pentru că o rugase. Ne vedem diseară. Te iubesc.

Aceea era una dintre marile diferenţe între americani şi chinezi, se gândi Li. Într-un birou, la telefon, ea putea să o spună şi el nu.

— Tata, spuse Sheng din prag.

Gândurile lui se liniştiră.

— Intră.

Sheng se aşează pe scaunul din faţa lui îi şi îi

întinse un dosar.

— Raportul şedinţei de ieri cu muncitorii.

— Bun. L-ai făcut repede. Ai sunat şi celelalte companii?

— E o listă acolo cu numele preşedinţilor şi cu ce au spus. Patru dintre ei vor veni la şedinţa din după-amiaza asta.

— Bine, foarte bine, spuse el răsfoind paginile. Pare excelent. Un raport complet. Îţi mulţumesc, zise el şi, când îşi ridică privirea, văzu că fiul său stătea mai drept pe scaun.

Câtă nevoie are de laude, se gândi el. Dar aşa suntem toţi. Nimeni nu face excepţie.

— Încă ceva, totuşi, zise Sheng. Toţi au auzit despre şedinţa de ieri. Au zis că păreai să simpatizezi cu muncitorii, nu cu ceilalţi preşedinţi de companii.

— Nu-i adevărat.

— Au auzit asta de la preşedinţii care au fost aici şi au spus că nu vin mâine, dacă nu adopţi o

poziţie fermă şi nu le dai nimic muncitorilor.

— E prea târziu pentru o poziţie fermă. Trebuie să ajungem la o înţelegere cu muncitorii, pentru că nu putem face absolut nimic fără ei şi, cu cât sunt mai mulţumiţi, cu atât muncesc mai bine.

— Tu eşti singurul care gândeşte aşa.

— Înseamnă că sunt singurul care înţelege că asta e una din schimbările cărora trebuie să le facem faţă astăzi şi, dacă nu o facem acum, vom avea greve, poate chiar violenţă. Nu crezi?

— Nu ştiu.

— Atunci, fă ce spun eu. Mă aştept să mă susţii.

— Ei cred că eşti subversiv! izbucni Sheng.

Li ofta.

— Vor afla destul de curând că nu sunt. Bine, mai voiai să vorbeşti ceva cu mine?

— Da, trebuie să plec mai devreme după-amiază. Imediat după şedinţa.

Li îl privi îngândurat.

— Cât crezi că o să mai poţi duce două vieţi

diferite, când fiecare dintre ele îţi solicită toată energia şi atenţia?

Sheng se încruntă.

— Nu ţi-am acordat tot timpul şi atenţia mea?

— Ei bine, e clar că ziua de azi nu va fi plină. În cea mai mare parte, atenţia ta a fost mulţumitoare, dar eu mă gândesc la viitor. Din moment ce pari interesat ca, într-o bună zi, să devii preşedintele lui „All-Chin – Construction”, mă întreb cum vei ajunge să stăpâneşti îndemânarea şi cunoştinţele necesare, când îţi petreci atâta timp stăpânind alte îndemânări şi cunoştinţe.

Sheng se întunecă la faţă.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, aş putea începe chiar de acum. Ştiu suficient...

— Nu, nu ştii, spuse Li cu blândeţe. Ştii multe; ai putea să supraveghez! construcţia unei clădiri şi mă bucur să observ asta, dar conducerea unei companii presupune mult mai mult, necesita

cunoaşterea oamenilor, lucru pe care tu nu îl stăpâneşti încă; răbdare, capitol la care tot nu stai bine; abilitatea de a face compromisuri, pe care nu am văzut-o deloc la tine; şi priceperea de a-ţi croi drum prin birocraţie fără să-ţi pierzi independenţa, să-ţi îndepărtezi furnizorii sau să-ţi faci duşmani şi cred că şi de asta eşti departe.

— Se pare că nici tu nu te-ai descurcat prea bine, din moment ce eşti supravegheat.

— Asta-i altă problemă. Credeam că am lămurit-o.

Sheng clătină din cap ca un băieţel încăpăţânat.

— Ne pui în pericol pe toţi. Pe mine, compania, pe tine însuţi. Totul.

— Ţi-a spus cineva asta?

— Nu! De ce aş vorbi cu cineva despre asta? E ruşinos şi primejdios. Păstrez pentru mine astfel de lucruri.

Ce bine minte fiul meu, îşi spuse Li. Fără să i se citească nimic pe chip, cu vorbe dulci. Părinţii se

mândresc cu realizărilor copiilor; oare ar trebui să mă mândresc şi eu cu faptul că Sheng se pricepe să mintă?

Un val de plictiseală se abătu asupra lui. De ce îmi pierd vremea cu asemenea aiureli? Şi, totuşi, acum câteva minute, mi-a dat un raport bun şi l-am admirat. Acum, însă, nu vreau decât să fiu singur, să mă gândesc la Miranda. Să mă pregătesc pentru şedinţa de după-amiază. Să mă gândesc la Miranda. Să-mi fac treaba repede şi bine pentru ca diseară să pot fi cu Miranda.

Se ridică.

— Ne vedem după-amiază la şedinţă. Te rog să-i suni pe cei patru preşedinţi şi să le aminteşti ora; sunt sigur că muncitorilor nu trebuie să li se amintească. Şi am o listă cu nişte companii din Shanghai şi Guangzhou; te rog să-i suni şi pe preşedinţii acestora şi să-i întrebi dacă pot veni la o şedinţă mâine dimineaţă. La opt, dacă le convine.

Sheng încuviinţă.

— Iar eu voi pleca astăzi imediat după şedinţa.

— Da, am stabilit asta.

Sheng ezită. Se simţea dat afară de tatăl său şi aşa ceva nu era corect: ar fi trebuit să fie egali. Se uită pe lista cu nume. O secretară ar fi putut face acel lucru. Îşi ridică privirea.

— N-ar putea...?

— Nu, categoric nu, o secretara n-ar putea să facă asta, spuse Li pierzându-şi răbdarea. Încercăm să stabilim un front comun pentru a rezolva cererile muncitorilor, lucru care va schimba întreaga industrie a construcţiilor şi, cu siguranţă, ne va mări cheltuielile. Crezi că acei directori vor discuta despre aceste chestiuni cu o secretară? Te rog pe tine să-i chemi, pentru că eşti unul dintre directorii acestei companii, o persoană căreia vor simţi că pot să-i împărtăşească ideile.

Ei, da, asta schimba totul. Numai că ar fi

trebuit să înţeleg imediat, recunoscu Sheng.

— O să fac tot ce pot, zise el şi ieşi din birou încercând să se concentreze asupra încrederii pe care o avea tatăl lui în el şi să uite ruşinea de a-i fi scăpat un lucru atât de evident.

„Cunoaşterea oamenilor, lucru pe care tu nu îl stăpâneşti încă”.

Dădu telefoanele la Shanghai şi Guangzhou şi, pentru ca acele cuvinte nu îi dădeau pace, fu atent la fiecare frază, la fiecare inflexiune a vocii (caldă, dar potrivita afacerilor, cooperantă, dar fermă) şi avu grijă să nu facă nicio promisiune pe care el sau tatăl lui nu puteau să o respecte. Toţi preşedinţii pe care îi sună spuseră că aveau să vină la şedinţă şi aveau să coopereze cu Li şi Sheng pentru a rezolva problema aceea, care devenea deja naţională.

Fu mândru de sine: făcuse o treabă bună. Tatăl său avea să fie încântat. Când sună telefonul, întinse mâna spre receptor încă mulţumit de

realizarea sa.

— Doi dintre oamenii noştri, spuse Pan Chao, cel puţin doi de care ştiu eu, îşi vor urma liderii şi vor lăsa lucrul, dacă se va ajunge la asta. I-am înlocuit. Dar ne trebuie numele tuturor liderilor.

— V-am dat nume după şedinţa de ieri, spuse Sheng a cărui bucurie se stinse.

— Ne-ai dat trei nume. Trebuie să fie mai mulţi. E o chestiune naţională; am auzit de probleme similare la Shanghai şi Wuhan astăzi.

— Şi Guangzhou, spuse Sheng. Nu putem împiedica nimic; are o amploare prea mare.

— Bineînţeles că le putem împiedica; nu e prima oară când muncitorii chinezi ameninţă cu grevele. Guvernul va rezolva problema; întrebare e: cât de repede? Dat fiind că preşedintele american va sosi peste două săptămâni, în niciun caz nu va permite greve sau alte mişcări de acest gen. Se va sfârşi foarte repede, sunt sigur.

„Simpatizez cu ei; condiţiile lor de locuit sunt

groaznice”.

Sheng auzi ecoul vorbelor pe care tatăl său le rostise cu o zi în urmă. De partea cui era tatăl său?

— Dar, până una-alta, trebuie să înlocuim pe dricine e agitator sau simpatizant. Deocamdată avem un echipaj întreg care să se ocupe de următorul nostru transport, dar pentru transporturile la alte companii, trebuie să ştim cine va face treaba, nu să umble pe străzi strigând sloganuri sau să fie arestaţi pentru activităţi subversive. Când poţi să ne dai mai multe nume?

— Va fi o şedinţă după-amiază. O să caut să obţin cât mai multe.

— Să ni le aduci când ne vedem mai târziu. Contam pe tine, Sheng. Dacă acţionezi prompt, treaba asta n-o să ne afecteze; vom găsi oameni dispuşi să lucreze pentru noi şi guvernul îi va face praf pe ceilalţi.

„Simpatizez cu ei; condiţiile lor de locuit sunt groaznice”.

Sheng clătina din cap. Nu se putea ca tatăl lui să fie atât de nebun încât să-i apere. Erau nişte muncitori ignoranţi care veneau de la ţară, câte un sat întreg odată, pentru a lucra pe şantiere; dormeau în colibe de carton sau în şoproane de lemn şi mâncau de apucau, pentru că oricât ar fi câştigat acolo era mai mult decât ar fi câştigat vreodată acasă. Dacă tatăl lui simpatiza cu ei, însemna că el şi Sheng se aflau în părţi opuse ale baricadei. Sheng avea o afacere de protejat. La fel şi tatăl lui, numai dacă privea lucrurile în acel fel.

— Încă ceva, spuse Chao. Trebuie să dau nişte telefoane dintr-un loc care să nu poată conduce la mine. Aş vrea să folosesc biroul tău diseară, după ce va pleca toată lumea. Ai o cheie a clădirii şi de la birouri, nu?

— Da, bineînţeles. Oricând doreşti.

Era cam ciudat, îşi spuse Sheng. Bineînţeles că toată lumea ştia că telefoanele erau ascultate în mod obişnuit în China, corespondenţa şi coletele erau desfăcute, pachetele trimise prin curieri erau interceptate, aşa că era necesar ca, din când în când, mai ales dacă aveai o afacere atât de complexa şi de riscantă ca a lor, să cauţi intimitate. Dar erau multe locuri unde Chao s-ar fi putut duce să dea un telefon personal. Nu îl mai rugase aşa ceva niciodată. Oare vrea să mă spioneze? se întreba el. Nu, nu-i nimic; e doar o simplă rugăminte. Totuşi, o să mă mai gândesc. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg.

— Adu-mi cheia ta, atunci, spuse Chao, sau alta de rezervă, dacă ai. La ce oră poţi să pleci de lângă tatăl tău?

— Pot să plec „de la birou” imediat cum se termina şedinţa. La patru jumate trebuie să fiu la „Dung Chan”.

Se uită în sertar după un alt set de chei şi le

găsi în spate. Le vârî în buzunar, după care se gândi la alte lucruri mai importante: întâlnirea din după-amiaza aceea cu tatăl său, preşedinţii companiilor de „construcţii şi reprezentanţii muncitorilor şi alta, mai târziu, la „Dung Chan”, compr iia pe care o înfiinţaseră el şi partenerii săi ca acoperire pentru diversele lor afaceri. Şi, în seara aceea, Wu Yi. Când o sunase a treia oară, ea îi spusese că avea să contramandeze o întâlnire pentru el. Aşadar, în seara aceea, Wu Yi.

„Se va stinge, precum artificiile”.

Ştiu, îşi spuse Sheng. Dar, până atunci...

— Eşti gata? îl întreba tatăl lui din prag. M-am gândit că am putea să coborâm împreună.

— Ah, da, spuse el strângându-şi însemnările. Toţi cei cinci preşedinţi vor veni mâine dimineaţa. A trebuit să fixez şedinţa la opt şi jumătate, ca să vină toţi.

— Bun. Excelent, – spuse Li luându-l după umeri din nou când porniră să străbată coridorul.

Bineînţeles că vei lua şi tu parte; aş vrea să-mi spui care e părerea ta şi, mai târziu, ar fi bine să discutăm.

Încerca să se compenseze pentru plictiseala pe care o simţise mai devreme în compania fiului său, despre care acesta nu ştia nimic, bineînţeles. Cât de iraţionali suntem cu copiii noştri, se gândi Li. Probabil că e singura constantă în relaţiile noastre cu ei. În afară de dragoste. Asta nu putem uita.

La şedinţă, tăcu mai tot timpul, ascultând. Ceilalţi se aflau acolo la invitaţia lui; prin urmare, trebuia să-i asculte până la capăt, nu să-i contrazică sau să-i întrerupă. Dar era preocupat. Reprezentanţii muncitorilor erau încăpăţânaţi, preşedinţii de companii, rigizi, şi cu atâta tensiune în atmosferă, ideea unui compromis părea o imposibilitate. Trebuiau să stea de vorbă în grupuri mai mici, pentru a nu mai fi atâta încordare. Şi să aştepte ca guvernul să acţioneze.

Li ştia că acesta ar fi trebuit să acţioneze de mult. China se mişca prea repede şi oamenii puneau mâna pe putere cu forţa, dacă aceasta nu li se oferea.

Oamenii puneau mâna pe putere cu forţa? Alţii l-ar fi considerat nebun pentru că sugera aşa ceva. Dar ştia că s-ar fi putut întâmpla şi, chiar dacă ar fi durat ani de zile, între timp, ţara ar fi fiert, gata să dea în clocot, subminând structura pe care trebuia s-o creeze ca să prospere şi să facă poporul fericit.

Singura întrebare era, atunci când avea să vină schimbarea, compania lui avea să fie în faţă sau avea să fie măturată de ea?

Ori una, ori alta, îşi spuse el. Sper să pot face în aşa fel încât să fie în faţă. Le datorez asta tuturor celor care depind de mine.

Imediat cum se încheie şedinţa, cu promisiuni că se va ţine alta săptămâna următoare şi că nu avea să se facă nicio grevă până atunci, Sheng

plecă, dar nu fără să-şi ia la revedere de la toată lumea, aşa cum se cuvenea, ceea ce îi făcu plăcere lui Îi. Iar când se întoarse în birou, îşi dădu seama şocat că, pe tot parcursul şedinţei, nu se gândise deloc la Miranda.

Acum, însă, îşi dădu voie să se gândească la ea şi la faptul că avea să o întâlnească în holul lui „Palace Hotel” la ora şase, când avea să-i spună ce nu putuse să-i spună la telefon.

— Te iubesc, spuse el imediat cum închise geamul dintre ei şi şofer.

Dar ea îi observase privirea scurtă pe care o aruncase în spate şi se distanţa.

Se uită pe geamul din spate.

— Eu nu văd niciodată pe nimeni. Te cred când spui că e cineva, dar eu nu-l vând niciodată. Sau nu o văd. Se întâmplă să fie şi femei?

— Uneori.

Mereu va trebui să suportăm asta, se gândi el furios, furios pe guvernul care nu îi dădea voie să

iubească simplu şi liniştit.

— El, ea sau ei, spuse Miranda privind din nou în faţă. Nu renunţa niciodată? Trebuie să bănuiască ceva foarte real, trebuie să fie gata să facă ceva, altfel n-ar continua să ne urmărească.

Li îi luă mâna.

— Ascultă-mă. Uneori, oamenii sunt urmăriţi ani de zile fără să se facă nimic. Este una din modalităţile prin care guvernul îi controlează pe oameni.

— Prin frica.

— Da, e ceva folosit în toată lumea din cele mai vechi timpuri. Iar noi ne obişnuim...

— Amorţiţi. Uiţi cât de groaznic e ca cineva să-ţi violeze intimitatea în permanenţă şi, când eşti convins că nu-i nimic, că e ceva la fel de obişnuit ca o furtună, lovesc.

El zâmbi slab.

— Nu întotdeauna. Şi sunt sigur că nu în cazul nostru. Tot nu mă crezi când îţi spun asta?

— Aş vrea.

— Ar trebui să fie suficient. Miranda, nu-ţi cer să uiţi că cineva e acolo; nu-ţi cer să consideri că e ceva normal, înţeleg că, pentru tine, nu poate fi niciodată ceva normal. Dar, cel mai important e că nimeni nu ştie ce vorbim între noi şi ce facem în particular. Aşa că, dacă nu poţi să uiţi, te rog să nu dai atenţie. N-o să ne facă rău nici unuia dintre noi; e adevărat că e enervant, chiar neplăcut, poate, dar nu suficient de important ca să ne distragă atenţia şi să ne facă să ne îndepărtăm unul de celălalt.

Îi strânse mâna şi mai tare.

— Te iubesc. Aş vrea să te sărut, să te ţin în braţe şi să fac dragoste cu tine şi tot ce pot să fac e să-ţi ţin mâna aici, pe canapea, între noi, foarte discret, aşa încât şoferul meu şi lumea din jur să vadă doar nişte oameni respectabili care călătoresc spre marele necunoscut.

O văzu digerând totul şi ştiu că, iarăşi, avea, să

fie de acord cu el.

— Credeam că mergem la fiica ta, spuse ea zâmbind.

— Un loc necunoscut pentru tine. Dar îţi promit că-ţi va plăcea, zise el privind maşinile care înaintau încet. O să dureze cam mult. Aşa că... zise el scoţând un pacheţel din buzunarul hainei pe care i-l dădu Mirandei. Pentru ziua ta.

— Ziua mea e în februarie.

— E un cadou timpuriu. Sau târziu, faţă de ultima aniversare. Nu-l deschizi?

Ea luă cutia.

— Şi eu ţi-am cumpărat un cadou. Ce ciudat. Aveam de gând să ţi-l dau în seara asta.

— Atunci, abia aştept. Şi nu e chiar atât de ciudat. Fiecare dintre noi vrea să-i facă daruri celuilalt, pentru că suntem recunoscători.

— Recunoscători, murmură ea. Oh, da.

Desfăcu funda aurie şi deschise cutia. Între două straturi de vată, se afla o brăţară de jad, un

cerc perfect de un verde deschis, cel mai deschis verde, aproape argintiu în transparenţa sa.

— Ce superbă e. În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva, zise ea punând-o pe mână. E ca lumina lunii, rece, sclipitoare şi atât de limpede...

Întinse mâna şi o răsuci.

— Îţi mulţumesc, Li. E cea mai frumoasă brăţară din lume, mai frumoasă decât oricare din lucrurile pe care le am.

— Atunci, e potrivită pentru tine, datorită frumuseţii pe care ai adus-o în viaţa mea.

Îşi zâmbiră scurt, temându-se de ceea ce ar fi putut să se citească pe chipurile lor dacă se priveau prea mult şi cu prea multă dorinţă.

— A fost o greşeală, spuse Li. Ar fi trebuit să mergem întâi la mine. Numai la mine. Vrei să contramandez cina?

— Nu, spuse ea zâmbind răutăcioasă. Ţi-ai aşternut patul; acum trebuie să dormi în el.

El râse uşor.

— Nu patul care trebuie.

Mâinile li se întâlniră din nou şi se strânseră în timp ce şoferul conducea prin traficul aglomerat până când, în cele din urmă, ajunse într-o zonă mai liniştită a oraşului şi opri în faţa unei case moderne din cărămidă, care era la fel ca toate celelalte de pe stradă.

Li o simţi pe Miranda încordându-se lângă el.

— Totul o să fie în regulă; e cât se poate de civilizata. – Ah, toţi sunt aşa. Dar eu vreau…

— Căldură. Ştiu. Şi ea e capabilă de asta, dar e nevoie de timp.

— Dar mi-ai spus odată că nu-ţi place ce fel de viaţă duc copiii tăi.

I” – N-am fost prea drept cu Shuiying. Sheng ar zice că ea şi soţul ei sunt mărunţi; eu aş zice că sunt corupţi, dar nu la fel de mult ca Sheng. Suficient ca să se poată descurca în ziua de azi, presupun. Cred că o să-ţi placă de Shuiying. Iar fetiţa ei e perfectă.

— Ai vorbit exact ca un bunic.

— Ah, dar, în cazul ăsta, e chiar adevărat.

Ea râse. Încordarea mai dispăruse puţin şi ea privi casa din faţa lor cu un interes calm. La fel ca toate celelalte de pe stradă, era înaltă şi îngustă, semănând cu desenul unui copil: ferestre şi sus şi jos de ambele părţi ale unei uşi de un roşu aprins, două tufe de o parte şi de alta a treptei din faţă, un acoperiş ţuguiat, un singur coş. Dar casa mai avea ceva ce nu avea niciuna dintre vecinele sale: într-o parte a uşii, erau nişte caractere chinezeşti aurii.

— Ce scrie? întrebă Miranda.

— „Inimă înflorită”. E o dorinţă de fericire. Se spune că, atunci când inima se deschide, asemeni florilor în razele soarelui, frumuseţea şi bucuria vin în toată lumea.

— Ce dorinţă minunată. Cum sună în chinezeşte?

Li citi cu glas tare şi ea repetă, încercând să-l

imite cât mai bine.

— Nu pot să spun exact ca tine; ar trebui să exersez mai mult. Dar e minunat în orice limbă.

— Fiica mea e poetă, cel puţin o parte din timp, zise el ridicând ciocănelul şi lăsându-l în jos. De profesie e programatoare de computere. Fetiţa ei are cinci ani... Ah, Shuiying, exclamă el îmbrăţişând-o pe femeia care deschise uşa. Aşa cum ţi-am promis, am adus o prietenă. Miranda Graham, Yuan Shuiying.

Le privi cum se măsurară reciproc când îşi strânseră mâinile, iar când se aşezară pe fotolii în camera de primire, se întreba ce gândeau una despre cealaltă: fiica lui, micuţă de statură, slăbuţă, brunetă şi foarte frumoasă şi Miranda, la fel de micuţa şi slăbuţa, dar blonda şi nici pe departe atât de frumoasa ca Shuiying, dar atât de dragă lui, încât el vedea în ea o frumuseţe numai a ei.

— Ceaiul, tata, spuse Shuiying cu o voce

formală şi el recunoscu ceea ce ar fi trebuit să vadă chiar din prima clipă: fiica lui era rigidă şi distantă, la fel de corecta şi rece ca mobila occidentală pe care o avea în casă, aranjată cu precizie, fără ca vreo perna măcar să fie nelalocul ei.

Se vedea foarte clar că Miranda era stânjenită, stând foarte dreaptă, aruncând priviri scurte în jur ca să nu pară nepoliticoasă şi urmărind mişcările meticuloase ale lui Shuiying când turnă ceaiul verde „longjing” în ceşcuţe. Li o luă pe a sa şi se aşeză în faţa lor.

— Miranda, zise Shuiying cu răceală, spune-mi, te rog, îţi place Beijing-ul?

— Chiar foarte mult. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce îl cunosc mai bine. Oraşul pare să se deschidă, ca în poezia de lângă uşa ta.

Shuiying lăsă capul în jos uşor şi Li se întrebă dacă Miranda înţelegea că acest lucru însemna că e încântată.

— Şi mâncarea noastră îţi place?

— Ah, e atât de bună. Şi atât de nouă pentru mine. Mâncarea chinezească de la noi nici nu se compară cu cea de aici.

— Chinezii care pleacă din ţară nu mai sunt chinezi adevăraţi. Unde ai mâncat?

Miranda îi spuse restaurantele.

— Şi am luat micul dejun cu prietenii lui îi pe stradă, într-o dimineaţă…

— Pe strada? întrebă Shuiying uitându-se la tatăl ei încruntată. Acela nu e un loc pentru turişti. Ce părere o să-şi facă Miranda despre noi? Avem nişte restaurante atât de bune.

— Mâncarea a fost excelentă şi altceva nu contează, spuse Miranda.

Shuiying o studie.

— Ai învăţat despre mâncarea chinezească?

— Nu, dar fiecare masă e o lecţie.

Un zâmbet juca pe buzele lui Shuiying.

— Tata a zis că ai venit aici să lucrezi.

— Da, un alt gen de lecţie, spuse Miranda zâmbind uşor. La început, a fost greu, dar, acum, oamenii mi se par mai prietenoşi, chiar dornici să colaboreze cu noi. Găsesc că e foarte înviorător.

Shuiying întâlni privirea tatălui ei şi râse uşor.

— Înviorător. Da, îmi închipui că aşa trebuie să fie. Aşadar, munca ta se bucură de succes?

— Da. Foarte mult. Cred că o să lucrăm mult în China.

— Unde locuieşti? o întrebă Shuiying şi, când Miranda oftă, Li se gândi că, probabil, interogatoriul dura prea mult, dar ea răspunse degajată. La „Palace Hotel”. E foarte frumos şi confortabil. Şi, în caz că te întrebi, pe Yuan Li l-am cunoscut la aeroport, unde m-a ajutat să răzbesc prin mulţime şi să iau un taxi. A fost foarte amabil.

Snuiying rămase tăcută câteva clipe şi se uită îndelung la brăţara de pe mâna Mirandei.

— Ai mai vizitat şi alte oraşe?

— Xi an. A fost foarte plăcut.

— Şi, acolo, unde ai stat?

— La „Xi an Garden Hotel”.

— Cam la periferia oraşului. De ce l-ai ales?

— Nu ea l-a ales, spuse Li când Miranda ezită. Eu am dus-o pe Miranda la Xi an şi eu am ales hotelul. Amândoi am stat acolo.

— Am admirat războinicii, spuse Miranda repede. Ai senzaţia că trecutul s-a materializat şi a devenit o parte din prezent, în loc să se şteargă.

— Frumos spus.

Li sesiză nota aprobatoare din glasul lui Shuiying. Miranda stătea rezemată acum, bându-şi ceaiul şi vorbind mai degajată, deşi încă mai era ţintuită de privirea pătrunzătoare a fiicei lui.

— Ai văzut „tai chi” dimineaţa? Se practică peste tot în Xi an.

— Mi-ar fi plăcut să văd în realitate. Am văzut fotografii şi un film. Părea ceva atât de graţios şi m-am gândit că mi-ar plăcea să învăţ şi eu. Poate

că, într-o bună zi, o să găsesc pe cineva care să mă înveţe.

— Aş putea să-ţi arăt eu acum.

Îi ridică din sprâncene surprins. Aşa ceva nu-i stătea în fire lui Shuiying. Oare o făcea ca s-o ajute pe Miranda sau ca să se laude? O privi pe Miranda cum se duse cu Shuiying în mijlocul încăperii.

— Mişcările curg unele din altele, dar foarte încet; – use Shuiying şi, într-o mişcare lentă, ridică şi îndoi un picior, răsucindu-se pe celălalt atât de treptat, încât părea să nu se mişte deloc, după care ridica o mână, cu palma în afară, şi, centimetru cu centimetru, o împinse spre exterior, ca şi cum ar fi îndepărtat ceva de ea.

După aceea, încet, extrem de încet, se întoarse iarăşi şi coborî braţul într-un arc larg şi, cu aceeaşi mişcare lentă, puse piciorul înapoi pe podea. Se întoarse spre Miranda.

— Acum fă la fel ca mine.

În timp ce repetă mişcările, Miranda o imită, privind cu atenţie şi încruntându-se când se concentra ca să stăpânească tremurul muşchilor care trebuiau încordaţi foarte mult pentru fiecare mişcare.

Privindu-le pe amândouă, atât de frumoase când făceau acele mişcări pline de graţie, care păreau dintr-un vis, Li simţi ceva din interiorul lui frângându-se şi plângând. Şi le închipui prietene apropiate, combinând cele două lumi diferite din care făceau parte, învăţând una de la cealaltă în atâtea feluri, râzând împreună, împărtăşindu-şi secrete şi acea imagine a unei familii, a familiei lor, era un miraj care îl chema.

Vă iubesc, le spuse el în gând şi, totuşi, ştia că niciodată nu avea să fie atât de apropiat de fiica lui cum ar fi vrut să fie, iar un viitor alături de Miranda era învăluit în umbră şi incertitudine. Dar, când le privi dansând, avu impresia că înainta spre ele ca un om însetat spre un miraj

sclipitor: se întindea spre o frumuseţe atât de limpede, încât era ca şi cum tot ceea ce visase ajunsese să se împlinească.

— Vrei să mai faci o dată? întrebă Shuiying şi Li ştiu că acela era, într-adevăr, un test.

Puţini oameni puteau să facă mai multe exerciţii „tai chi” de prima oară.

— Da, mi-ar plăcea.

Îi văzu linia rigidă a gâtului Mirandei şi felul în care strângea şi desfăcea pumnul şi se simţi cuprins de un val de dragoste. Dar, ah, ce dureri avea să aibă a doua zi, îşi spuse el. Habar n-are cât de mult îi lucrează muşchii. Sau ştie, dar e hotărâtă să-i arate lui Shuiying... ce anume? Că e la fel de bună ca ea? Sau că e suficient de bună pentru tatăl ei?

Cele două femei repetară mişcările şi, când terminară, Miranda aproape că se prăbuşi în fotoliul ei.

— E cel mai greu exerciţiu pe care l-am făcut

vreodată, îi spuse ea lui Shuiying. Te admir; o faci atât de frumos. Ce puternica eşti, de faci să pară totul mistic, deloc ca un exerciţiu.

Shuiying zâmbi mai cald ca oricând de la sosirea Mirandei.

— E nevoie de mulţi ani. Ai lucrat foarte bine pentru o începătoare; ar trebui să exersezi în continuare. Sigur că astea sunt numai câteva dintre sutele de mişcări al căror grad de dificultate creşte. Dar ai putea să faci multe dintre ele, zise ea umplând iarăşi ceştile. Cina va fi gata în curând. Zemin nu va fi aici; are treabă în Guangzhou. Soţul meu, adăugă ea pentru Miranda. E organizator de turnee şi nu câştigă prea mulţi bani, dar are alte activităţi care sunt foarte rentabile. Tu câţi bani câştigi ca designer?

Miranda roşi stânjenită şi Li îi sări în ajutor.

— Americanii nu vorbesc despre bani, Shuiying.

— De ce? Stau la baza tuturor lucrurilor, spuse ea întorcându-se spre Miranda. Dacă te-aş

întreba ce înălţime ai, cât de mare e casa ta sau câţi ani au copiii tăi, mi-ai spune?

Miranda se încruntă.

— Nu e acelaşi lucru.

— Care e deosebirea? Ţi-e ruşine de câţi bani câştigi?

Chipul Mirandei se înăspri.

— Mi-ar plăcea să câştig mai mult, dar asta nu înseamnă că mi-e ruşine. Nu în asta se vede dacă sunt un om bun sau nu.

Păru surprinsă şi Li îşi dădu seama că, în America, ceea ce spusese ea ar fi fost uluitor, din moment ce americanii păreau să echivaleze caracterul cu venitul. Cei bogaţi nu îşi dezvăluie niciodată venitul, pentru că s-ar vedea că au mai puţini bani decât oamenii mai bogaţi. Cei mai bogaţi nu îl dezvăluie, pentru că ar da impresia că se laudă că sunt mult mai buni decât toţi ceilalţi, iar oamenii cu venituri mici refuză să le dezvăluie pentru că nu pot să admită faptul că

sunt mai puţin merituoşi decât cei bogaţi, mai bogaţi şi cei mai bogaţi. Ceea ce e cât se poate de absurd, se gândi el. Oare de ce nu pricep asta?

Miranda izbucni într-un râs scăzut.

— Ce absurd, spuse ea golindu-şi ceaşca şi punând-o pe farfurioara cu fermitate. Câştig patruzeci de mii de dolari pe an, ceea ce e suficient pentru mine şi cei doi copii ai mei.

— Patruzeci de mii... Trei sute douăzeci de mii de yuani! Eşti o femeie foarte bogată!

Miranda păru iarăşi stânjenită.

— Poate că pare foarte mult în China, dar în America e...

— Modest, spuse Li încet.

— Tu cât câştigi? întrebă Miranda apoi cu o îndrăzneală care îl surprinse.

— Două mii de yuani pe lună. Voi câştiga mai mult la anul.

Miranda făcu ochii mari.

— Două sute cincizeci de dolari pe lună? Dar

cum poţi să trăieşti doar cu atât?

— Soţul meu câştiga de trei ori pe-atât. Dar bineînţeles că nu-i de-ajuns; niciodată nu e de-ajuns. Pe viitor, vom câştiga mult mai bine. Ai spus că ai copii. Soţul tău unde e?

— A murit cu mulţi ani în urmă. Probabil că şi eu aş câştiga mai mult dacă m-aş duce la New York, dar copiii mei se simt bine în orăşelul unde locuim, aşa că sunt mulţumită acolo.

— Nimeni nu e mulţumit când câştigă mai puţini bani, spuse Shuiying categorica. Banii sunt buni. E şi mai bine când ai mai mulţi. Să fii bogat e cel mai bine.

— Dar şi alte lucruri sunt importante: prietenii, rudele, şcolile bune, să trăieşti într-un loc care îţi place.

— Mai bine e să fii bogat. Banii sunt singurii care contează.

— Cum poţi să fii poetă şi să te gândeşti atât de mult la bani?

— Crezi că poeţii nu se gândesc la bani? Şi ei trebuie să mănânce, la fel ca toată lumea. Totul se rezumă la bani şi, ca să-i obţii, faci orice e nevoie, pentru că, fără ei, nu se întâmplă nimic bun.

— Cu ce se mai ocupă soţul tău în afară de organizarea de turnee? întrebă Miranda vrând să schimbe subiectul.

— E implicat în diverse ci ganizaţii guvernamentale şi comerciale şi directorul a două particulare.

— Ce fel de organizaţii? întrebă Miranda şi inocenţa ei era atât de ne-chinezească încât Li ar fi vrut tare mult să o strângă în braţe, să zâmbească în ochii ei limpezi şi să cunoască, măcar pentru puţin timp, acea ignoranţa cu privire la corupţie, care era ca o stare de graţie refuzata pentru totdeauna locuitorilor Chinei moderne, acum ca ei o aruncaseră cu ambele mâini.

— De multe feluri; Zemin e foarte priceput. E oficial al unei agenţii guvernamentale...

Uşa de la intrare se deschise brusc şi o fetiţă dădu buzna înăuntru, oprindu-se brusc când o văzu pe Miranda. Apoi îl văzu pe Li şi dădu să alerge spre el, dar schimba direcţia, ducându-se întâi la mama ei ca să o salute şi să o sărute pe obraz şi abia după aceea se duse fuga la Li.

— „Laoyeh!” Unde ai fost? N-ai mai venit să mă vezi de atâta timp!

Li îi spuse în chineză:

— Poţi să spui asta în engleză? Această doamnă e din America. Numele ei e Miranda.

Apoi, ţinând fetiţa între genunchi, el zise în engleză:

— Miranda, ea e nepoţica mea, Chen Ming.

— „Ni hao”, spuse Miranda.

Ming scoase imediat un şuvoi de cuvinte în chineză.

— Se miră de ce am rugat-o să vorbească

englezeşte, când e limpede că tu ştii chineza, spuse Li.

Miranda râse.

— Nu ştiu decât „bună ziua”, „la revedere” şi „mulţumesc”. Chiar vorbeşte englezeşte? La cinci ani?

— Ţi-am spus că e extraordinară, zise el, după care îi şopti ceva nepoatei lui, care se întoarse spre Miranda.

— Bună ziua, spuse ea cu atenţie. Eşti bine? Sper că îţi place China. E mai mare decât America, mai bogată şi mai frumoasă.

— Iartă-i impoliteţea, spuse Shuiying. La vârsta ei, învaţă propoziţii simple şi nu înţelege cu adevărat ce spune.

Miranda se lăsă pe vine în faţa lui Ming şi îi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă de păr negru. Îşi zâmbiră reciproc, iar când o văzu pe Miranda închizând ochii, Li ştiu că se gândea la propriii ei copii, de care îi era dor.

— Sper că, într-adevăr, crezi că ţara ta e cea mai bună din lume, îi spuse ea lui Ming. Ar trebui să fii mândră de China; doar aici e casa ta.

— Ah, zise Shuiying. De obicei, americanii nu vorbesc aşa.

— Sper doar că înţelege că americanii simt acelaşi lucru pentru ţara lor. Şi mai sper că nimeni nu o învaţă că America e un loc malefic sau că noi suntem duşmanii ei.

— Nimeni n-ar învăţa-o aşa ceva.

Miranda ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. O sărută pe Ming pe obraz şi se aşează din nou pe fotoliu.

— E o fetiţă foarte frumoasă.

Li îi vorbi lui Ming în chineză şi Shuiying spuse:

— Nu-i spune asta; o răsfeţi.

— Dar trebuie să ştie că Miranda consideră că e frumoasă. Acum o s-o duc pe Ming la bucătărie să mănânce ceva.

— O râsfeţi tot timpul.

— Sper doar că o fac fericită. Ne întoarcem peste câteva minute.

Din bucătărie, Li vedea un colţ al fotoliului Mirandei şi braţul ei cu brăţara de jad. Îi puse suc lui Ming şi, în timp ce vorbea cu ea despre ce făcuse la grădiniţă, le asculta pe cele două femei.

—... agenţie guvernamentală, spuse Shuiying. Dar o să poată renunţa la asta când celelalte companii ale lui or să înceapă să aducă mai minţi bani.

— Ce fel de companii?

— Una este de produse farmaceutice care face medicamente...

Gândurile lui îi se îndreptară spre miile de chinezi care mureau anual din cauza medicamentelor expirate sau false şi se întrebă dacă Zemin era de vina pentru ceva din toate acestea. Poporul chinez avea o zicală: „Măcelarul pune în vitrină un cap de oaie, dar vinde carne de câine”. Toată lumea ştia acest lucru, dar nimeni

nu făcea nimic în această privinţă. „Cât de murdare or fi mâinile ginerelui meu din cauza acestor lucruri?”

—... şi mai fac pastă de dinţi „Crest”, „Chanel Number Five” şi şampon „Flex”; se vând foarte bine în China.

— Adică e directorul unor companii americane?

— Nu, sunt companii chineze. Americanii n-au nicio legătură.

— Dar astea sunt produse americane.

— În China, sunt produse „chinezeşti. De ce nu? Americanii obţin profituri uriaşe de pe urma lor; nu-i afectează cu nimic dacă fac şi ai noştri bani cu ele. Chiar dacă americanii se plâng, companiile sunt în siguranţă, pentru că sunt ale fiilor unor înalte oficialităţi guvernamentale şi ofiţeri de armata. Iar produsele sunt foarte căutate, aşa că toată lumea e mulţumită.

Li şi-o închipui pe Miranda încercând să digere toate aceste lucruri.

— Cealaltă companie a lui Zemin produce antene de satelit. Fabrica e a unor tipi pe care i-a cunoscut când a fost în armata şi ei l-au numit director, pentru că e şiret în afaceri. Încasează comisioane frumoase pentru fiecare bucată pe care o vinde şi se vând nemaipomenit de bine.

— Puteţi să aveţi antene de satelit? Şi să vă uitaţi la ce vreţi la televizor?

— De ce nu? Ah, crezi că e ilegal. Ei bine, oficial, este, dar, din moment ce fabricile sunt ale unor oameni din armată, toată lumea închide ochii.

— Pare foarte ciudat. Guvernul vostru îşi încalcă propriile convingeri...

— E vorba de bani, spuse Shuiying, ca şi cum asta ar fi explicat totul şi Li se gândi că, probabil, chiar aşa era.

Li şi Ming se întoarseră în camera de primire şi, după ce Shuiying îi spuse ceva lui Ming în chinezeşte, fetiţa ieşi în fugă din încăpere.

— O să se spele pentru cină, iar eu trebuie să termin ceva. La bucătărie. Îmi pare rău, dar n-avem bucătăreasă. În curând o să am, când Zemin o să devină partener la compania de antene.

— Aş vrea să te ajut, zise Miranda.

— Ah, nu, o musafiră nu face aşa ceva. O să vă chem când va fi totul gata.

— Te rog. În America, ne ajutam între noi. Şi mi-ar plăcea să văd cum pregăteşti cina; aş putea să învăţ atâtea.

— Ah, spuse Shuiying plecând capul iarăşi încântată. Bine, atunci...

Li le privi cum trecură prin sufragerie şi intrară în bucătărie, zăbovind cu privirea asupra părului blond al Mirandei. În clipa aceea, dragostea pe care o simţea pentru ea era atât de puternică, încât avu impresia că nu o putea înţelege complet. Fiecare părticică a vieţii mele îi aparţine, îşi spuse el; se potriveşte în ea atât de

bine, de parcă locul ei ar fi aici. Locul ei chiar este aici. Cu mine, oriunde m-aş afla eu. Şi ce voi face în privinţa asta?

„Pleci în America?”

Aproape că îi auzi vocea lui Sheng când îi pusese între: barea aceea la el în birou.

„PLECI ÎN AMERICA?”

La urma urmei, nu era ceva imposibil. Pretutindeni în lume, oamenii se mutau dintr-o ţară în alta, dintr-un motiv sau altul. Dragostea era un motiv la fel de bun ca oricare altul. Chiar mai bun ca altele.

— „Laoyeh!” strigă Ming vârând capul pe uşă.

Li se lăsă pe vine şi ea veni în fugă, sându-i în Braţe.

— N-ar trebui să te speli pe mâini?

— Sunt foarte curate. Nu pot să le curăţ mai mult de-atât. Îmi citeşti după cină?

— Da.

— Ah, eşti atât de bun. Şi o să jucăm şi un joc?

— Vom hotărî asta când vom vedea dacă nu va fi prea târziu.

— Trebuie să faci de două ori mai multe lucruri cu mine, pentru că nu vii prea des.

— Dacă n-o să fie prea târziu, o să fac de trei ori mai multe.

— Cât înseamnă prea târziu?

El râse şi o sărută.

— Să vedem când terminăm de mâncat şi atunci o să ne facem o idee.

Ming dădu din cap.

— I-am spus mamei că o să-mi citeşti şi o Să jucăm multe multe jocuri, dar ea a zis că o să fii prea ocupat cu prietena ta. Miranda. E foarte drăguţă, nu? Are un zâmbet aşa de frumos. Acum trebuie să mă duc iarăşi sus, ca atunci când cobor, mama să creadă că m-am dus direct la ea, zise apoi şi îşi apăsă buzele de obrazul lui. Eşti un „laoyeh” aşa de bun, adăugă ea şi fugi înapoi pe scări.z

De unde o avea atâta înţelepciune? se întreba el. Să ştie că, lui Shuiying, îi place ca toată lumea să se ducă întâi la ea. Sau poate că nu e atât înţelepciune, cât autoconservare. Ce devreme trebuie să cunoaştem cu toţii autoconservarea.

— Li, Shuiying ar vrea să ştie...

Miranda venea dinspre sufragerie, iar el îi ieşi brusc în faţă şi, îmbrăţişând-o, o sărută, – Te iubesc.

— Shuiying e dincolo! E casa ei! Dacă ne vede?

— O să fie surprinsă.

— Cred că s-ar supăra. Nu m-ar mai invita niciodată aici. Ba sigur că te-ar invita. Te place. A făcut „tai chi” cu tine şi eu n-am mai văzut-o făcând asta cu altcineva. O să te invite de multe ori.

Privirile li se întâlniră şi el ştiu că Miranda ar fi putut să mai vină în vizită la fiica lui numai dacă rămânea în China. Dacă trăia în China. Cu el. „Pleci în America?”

N-ar fi imposibil. Dar n-ar fi imposibil nici ca Miranda să rămână aici.

„Să rămână cu mine. Să trăiască alături de mine. Să fie…”

— Nu, Li, spuse Miranda făcând un pas înapoi. Văzuse totul în ochii lui.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mai târziu, spuse el cu glasul tremurător din cauza noilor gânduri, noilor posibilităţi. Trebuie să vorbim despre asta; ştim deja de câtva timp.

Se depărta şi luă o figurină sculptată în fildeş, pe care o tot răsuci pentru a-şi linişti degetele.

— Ce vrea să ştie Shuiying?

— Ah, spuse ea trecându-şi degetele prin păr cu nervozitate. Dacă vrei apetitive şi reci şi calde sau numai calde. Zice că nu-ţi plac reci. Nu ştiam. Cred că încearcă să-mi arate că, de fapt, locul meu nu-i aici, pentru că nu te cunosc la fel de bine ca ea.

— Locul tău e lângă mine. Ea ştie asta,

indiferent ce ar pretinde. Cu mult timp în urmă, nu-mi plăceau apetitivele reci; m-am schimbat. Aş vrea din ambele şi o să-i spun asta chiar eu.

— Nu, eu îi spun. Zice că nu-i place ca bărbaţii să intre în bucătărie.

Li rămase pe loc, plimbându-şi degetele peste conturul statuetei şi fixând cu privirea uşa pe unde dispăruse Miranda. „Locul tău e lângă mine. Despre asta trebuie să vorbim. Asta trebuie să ne amintim”.

Dar amână acea discuţie, chiar şi mai târziu, după ce îşi luară la revedere de la Shuiying. Aceasta nu o mai invitase pe Miranda la cină şi altă dată; nu spusese nici măcar că spera să o mai vadă.

— Nu mă aşteptam s-o facă, spuse Miranda când se îndreptau spre casa lui Îi. Dar presupun că o parte din mine credea că o s-o facă, adăugă ea şi făcu o pauză. Aş fi vrut s-o facă. Credeam că mă place.

— Te-a plăcut. Pur şi simplu, nu ştie care e treaba cu tine. O s-o facă. Mai lasă-i timp.

„Dar nu avem timp”.

Amândoi gândiră acest lucru. Niciunul nu o spuse, însă.

După ce intrară în casă, el încuie uşa şi o strânse la piept, lipindu-şi buzele de părul ei.

— Îmi place să vin acasă cu tine. Îmi place să mă gândesc că mă întorc acasă cu tine. Îmi faci casa să fie plină de căldură şi de viaţa, spuse el luând-o de mână. Am o surpriză în dormitor. Sper să-ţi placă.

Miranda se opri în prag când văzu noua cuvertură de mătase de pe pat.

— Îmi place, într-adevăr. Ah, e superbă.

Cuvertura era de un albastru foarte închis, aproape neagra, brodată cu dragoni şi păsări fantastice aurii care păreau să se mişte în lumina lustrei.

— O să arate şi mai bine cu noi deasupra, spuse

Li. Am cumpărat-o pentru noi. Amândoi.

Hainele le alunecară pe jos; se întinseră în pat şi Li îi sărută gâtul în locul unde îi zvâcnea pulsul.

— Împreună, oriunde ne-am afla. Unde pot să te caut şi să ştiu că te voi găsi, unde pot să-ţi rostesc numele şi să ştiu că vei răspunde.

Buzele îi alunecară spre sânii ei, apoi spre abdomen şi cârlionţii blonzi dintre pulpe.

— Te vreau mereu, trupul şi zâmbetul tău, vocea ta, privirea…

Îi depărtă pulpele cu gura şi ea îşi strecură mâinile în părul lui, în timp ce el îi gusta mierea, aurie şi dulce, auzind cum i se înteţea respiraţia şi îi rostea numele, iar trupul ei se arcui sub gura lui şi, apoi, coborî din nou, cutremurându-se.

Rămaseră astfel un moment, plutind în deriva, fără niciun gând, până când, ca şi cum s-ar fi trezit brusc, Li se întinse deasupra trupului ei şi pătrunse în ea cu siguranţa, uşurinţa şi infinita

recunoştinţă a cuiva care se întorcea acasă.

— Mi-a fost dor de tine toată ziua, spuse Miranda când stăteau întinşi amândoi, ea cu capul pe umărul lui, în timp ce el îi mângâia faţa uşor. Era ca şi cum aş fi putut să te văd şi să te ating aproape şi nimic altceva nu mai conta.

— „Meishi”, murmură Li.

— Poftim?

— Asta înseamnă „nu contează”. Am spus-o şi astăzi şi mă supăram foarte tare dacă ceva mă întrerupea când mă gândeam la tine. Şi, acum, am ceva pentru noi, zise el ducându-se la un dulap de unde veni înapoi cu o sticlă şi două pahare subţiri. Niciodată n-am băut şampanie împreună şi m-am gândit că ar fi timpul.

Ciocniră paharele.

— „Taittinger”, spuse Miranda citind eticheta. Uimitor.

— Adecvat, după părerea mea, zise el şi rezemându-se de peretele îmbrăcat în mătase,

băură într v tăcere plăcută, începând să plutească din nou, în timp ce diverse imagini le apăreau în minte fără nicio legătură sau graba.

Până când Miranda spuse:

— Am uitat de cadoul tău. L-am lăsat în maşină. Vrei sâ1 aduci tu? E pe bancheta din spate.

— Vin imediat, spuse el punându-şi un halat de mătase şi se întoarse după câteva minute cu o pungă.

Însă, absenţa lui îi dăduse ocazia Mirandei să se gândească la ce era afară, astfel că, atunci când îl văzu, îl întrebă:

— Sunt tot acolo? Ne mai urmăresc?

El ezita şi ea ştiu cât de uşor i-ar fi fost să mintă. Dar nu ar fi făcut-o; era sigură de asta.

— Sunt tot acolo, zise el. Probabil că dorm în maşină. Nu suntem nişte subiecţi interesanţi.

— Asta e tot ce fac? Aşteaptă ca cineva să intre sau să iasă?

Iarăşi urmară câteva clipe de tăcere.

— Nu, nu fac numai asta.

— Ce altceva?

— Îmi deschid scrisorile, îmi ascultă telefonul…

— Telefonul?

— Ah, da, telefonul meu e ascultat, spuse el cu atâta nonşalanţă încât Mirandei i se tăie respiraţia. Se întâmplă în mod frecvent; noi nu ne gândim la asta. Trebuie doar să fim puţin mai atenţi ce vorbim. Aş vrea să deschid cadoul.

Ea era uimită de calmul său. Ce groaznic era să iei acele lucruri drept sigure, se gândi ea compătimindu-l şi se simţi inundată de dragostea pe care o simţea pentru el, atât de puternică încât crezu că avea să şteargă orice altceva.

— Da. Deschide-l, te rog.

El o săruta uşor şi se aşeză pe marginea patului, scoţând din pungă o cutie mare şi plată învelită în mătase albastră.

— Foarte neobişnuit şi frumos, murmură el desfăcând panglica de mătase. Să înveleşti un

cadou în mătase.

— Pentru un bărbat neobişnuit şi frumos, zise Miranda.

Mâinile lui se opriră când fu cuprins de recunoştinţă şi bucurie. Se întrebă dacă avea să ia vreodată complimentele ei drept ceva sigur. Nu, imposibil, îşi spuse apoi. Mereu voi fi recunoscător; mereu voi simţi această bucurie că ea mă face să mă simt atât de deosebit.

Mereu, se gândi el. Cât de mult înseamnă mereu?

— Ai de gând să-l deschizi?

— Apreciam cuvintele pe care le-ai spus despre mine, zise el scoţând capacul.

Sub straturile de foiţă era un sacou din caşmir de culoarea cămilei cu nasturi de piele. Îl ridică, simţind materialul moale.

— Pentru mine, spuse el aproape întrebător. Atât de superb. Nimic din ce am un e atât de minunat.

— Adecvat, după părerea mea, spuse Miranda şi el râse uşor.

— Îmi place să aud cuvintele mele pe buzele tale, zise el răsucind sacoul în mâini. N-am mai văzut aşa ceva în China.

— Producătorii voştri le trimit în străinătate. În Europa şi America o să aibă o etichetă Armâni.

El se aplecă să o sărute.

— Ce dar uluitor şi minunat. Ţi-ai amintit că am spus odată că-mi place caşmirul.

— Chiar dacă nu ştiai nimic despre capre; bineînţeles că mi-am amintit. Şi am vrut să-ţi dăruiesc ceva ce nu puteai să-ţi cumperi singur.

— Acum o să mă documentez în legătură cu caprele. Mi-ar plăcea s-o găsesc pe cea care a stat să fie tunsă pentru ca eu să am acest sacou superb.

Ea zâmbi.

— A fost nevoie de peste o sută. Le poţi mulţumi cu sufletul. Vrei să-l încerci?

— Da, bună idee, zise el ridicându-se şi punându-şi sacoul, iar Miranda râse când îl văzu pozând în faţa oglinzii, după care se întoarse iarăşi, gol puşcă pe sub sacou. Observaţi croiala perfectă, spuse el imitând-o pe Elsa Klensch de la CNN. De asemenea, observaţi strălucirea caldă a fibrelor pe care numai caprele de cea mai înaltă clasă le pot oferi, zise el apoi desfăcând larg braţele, astfel încât sacoul se deschise, lăsând să i se vadă corpul zvelt. Felul în care scoate în evidenţă silueta masculina, dând impresia de tinereţe şi vigoare, calităţi după care orice bărbat tânjeşte în visele sale cele mai obscene.

— Opreşte-te, spuse Miranda râzând în hohote. Nu pot să mai inspir.

Râse şi el cu ea, ameţit de libertatea de a spune aiureli şi de puterea unei sincerităţi absolute, cum nu mai cunoscuse niciodată.

— Şampania ajută la respiraţie, spuse el, şi umplu paharele din nou, după care se lăsă iarăşi

pe spate, rămânând în continuare îmbrăcat cu sacoul, şi o luă după umeri. Pune mâna să vezi ce moale e, murmură el. Cufundă-te în căldura şi cuibânmea lui. Există asemenea cuvânt?

— Dacă nu, ar trebui să existe, spuse ea sărutându-l. Te iubesc. Te iubesc atât de mult când poţi să râzi.

— Datorită ţie, zise el.

Încetul cu încetul, se liniştiră din nou, vorbind puţin, dar, cel mai mult, plutind din nou. Doar să „fim”, se gândi el. „Să fim împreună”.

Când el dădu la o parte sticla şi paharele goale, Miranda se întinse în pat şi Li se aplecă să o sărute. Dar se opri, privind-o. De sub ea, dragonii brodaţi cu auriu ţâşneau în dreapta şi în stânga: capete, cozi, aripi desfăcute, guri căscate care aruncau flăcări. Păsări se înălţau printre ei, pregătite să se năpustească asupra vreunei prâzi, cu ciocurile mari şi penele zbârlite, cu ochi care devorau cerul şi cu gheare arcuite pentru a

înşfăca bogăţiile pământului. Pe mătasea albastra cu auriu, Miranda era asemeni unei flăcări prelungi şi albe, strălucitoare şi magica.

— Ce superbă eşti, cu dragonii şi păsările care zboară în jurul tău. De parcă te-ai afla în mijlocul tuturor basmelor şi legendelor care au fost spuse vreodată. Ca şi cum s-ar fi scris despre tine piese, opere şi lungi poeme de dragoste, minunate poeme de dragoste... iar eu sunt îmbătat de iubire.

Miranda zâmbi".

— Eşti îmbătat de şampanie.

— Ah, nu, deşi s-ar putea să fi jucat un rol în dezlegarea unei limbi şovăitoare, căreia i s-a refuzat prea mult ocazia de a alerga liberă, de a dansa, de a zbura şi de a săruta.

O sărută încet şi, apoi, mai profund.

— Eşti iubirea mea, unica mea iubire, toată viaţa te-am aşteptat şi tot restul vieţii mele...

Îi simţi muşchii încordându-se şi ştiu că nu era.

Pregătită să vorbească despre viitor. Dar el era pregătit? Ce avea să spună? Ce avea să ofere sau să ceară?

—... tot restul vieţii mele voi bea şampanie când voi simţi nevoia să spun „te iubesc”. Deocamdată, trebuie să vorbim despre ziua de mâine. Poţi să pleci de la lucru mai devreme? Am planuri.

Miranda zâmbi somnoroasă; era foarte târziu, iar şampania o încălzise şi o făcea să se simtă letargică.

— Ai planuri pentru orice.

— Nu şi pentru noi, spuse el încet. Nu încă.

Apoi adăugă repede:

— Uite la ce m-am gândit. Mâine aş vrea să te duc la Piaţa Dazhalan, după care o să luăm o cină specială pentru a sărbători prima săptămână a ta în China. Trebuie să ajungem acolo puţin mai devreme, ca să vedem întâi Palatul de Vară.

„Prima săptămână a ta în China”. Miranda se uită la el, dar abia îl vedea. „O săptămână. Cum

se putea să se întâmple atât de multe într-o singură săptămână? Cum am putut să mă schimb atât de mult?

Şi mai am patru zile”.

— Iar dacă vei putea să-ţi termini treaba mai devreme şi în următoarele zile, am putea să mergem joi la Liulichang, pentru antichităţi şi vineri la Piaţa de Mătăsuri Xiushui. Iar sâmbătă în Oraşul Interzis.

„Umple zilele care ne-au mai rămas. Nopţile se umplu singure. Iar duminică dimineaţă…”

— Doar dacă nu cumva ai impresia că-ţi umplu zilele prea mult.

— Nu. Ah, nu. Dar…

— Şi o să avem timp şi ca să stăm de vorbă. Pentru că, bineînţeles, nu avem de gând să dormim prea mult.

O să am timp să dorm în avion, îşi spuse ea şi acel gând o ţinu trează, deşi îi era somn; stătu tăcută lângă el, trupul lui încălzind-o în timp ce

dormea în felul său obişnuit, pe spate, – cu mâinile pe piept, respirând încet şi egal. Când adormi, în sfârşit, avu un somn agitat, trezindu-se, aţipind, trezindu-se din nou pentru a se gândi la avioane ce zburau pe deasupra unor oceane vaste şi indiferente, x Dar, din moment ce a doua zi se treziră târziu, nu avură timp să se gândească la nimic altceva decât la cum să ajungă la timp la serviciu. Miranda făcu duş prima şi Li îi privi linia prelunga a spatelui când stătea în faţa lavoarului de marmura şi se pieptăna.

— Cu ce să mă îmbrac când vom merge la Palatul de Vară? întrebă ea în timp ce se îmbrăcau şi îi spuse:

— Cu ceva lejer. O pereche de-pantaloni cu jacheta cea neagră de la Meiyun.

— Am invitat-o pe Meiyun să ia cina cu noi. Cum se potriveşte asta cu planurile tale turistice?

— Le va schimba. O să vină poimâine?

— Da.

— Ar putea să meargă la Liulichang cu noi după cină.

— O s-o întreb când vorbesc cu ea astăzi.

Ce uşor e, se gândi Li încheindu-se la cămaşă. Suntem la fel de degajaţi şi relaxaţi ca doi soţi care încep o nouă zi. „Relaxaţi. În largul nostru. Familiari. Îndrăgostiţi”. Îl durea că nu putea să spună acele cuvinte.

— Vai, ce târziu e, spuse Miranda punându-şi taiorul. Nu pot să mai iau micul dejun.

— Unul frugal; avem destul...

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă.

— De ce ar face asta? murmură Li. Lucrează pentru mine de destul timp ca să ştie că nu trebuie să mă deranjeze...

— Tată? spuse Sheng de dincolo de uşă. Trebuie să-ţi vorbesc.

Îi ridică din sprâncene şocat şi Miranda se făcu mică.

— Ce facem? întrebă ea.

— N-a mai făcut niciodată asta, murmură el. Trebuie să se fi întâmplat ceva foarte grav. Sau să fie îngrozitor de speriat.

Se uită la Miranda ca şi cum abia atunci ar fi auzit-o.

— O să-l invităm să ia micul dejun cu noi. N-am făcut nimic rău şi nu ne ascundem. Nu-i aşa?

Deschise uşa şi fiul său intră repede, cu părul răvăşit şi cu cravata lărgită.

— Trebuie să-ţi vorbesc; s-a-ntâmplat ceva.”... zise el, dar tăcu brusc şi se uită la Miranda.

— O cunoşti pe Miranda, spuse Li degajat.

Teama punea stăpânire pe el, dar nu voia să arate.

— Tocmai ne pregăteam să luăm micul dejun; mănânci şi tu cu noi?

— Nu, tata, trebuie să stau de vorbă cu tine!

— Li, eu plec la lucru, spuse Miranda.

El ezită, dar ştia că aşa era cel mai bine.

— O să te ducă şoferul meu. Să-l trimiţi înapoi, te rog. Te sun mai târziu.

— La revedere, îi spuse e. Lui Sheng, îl privi scurt pe Li şi ieşi, traversând curţile aproape fără să vadă nimic, şocată şi temându-se de o mulţime de lucruri pe care nu le putea numi, dar, din cauza aceasta, se temea şi mai tare.

Li o urmări cu privirea prin uşa deschisă până când nu o mai văzu.

— Bun, zise el.

— Ştii ce sunt astea? îl întrebă Sheng scoţând din buzunarul interior un plic plin cu hârtii. Scrisorile tale adresate dizidenţilor studenţi. Liste cu telefoane pe care le-ai dat. Planuri de întrerupere a ceremoniei de primire a preşedintelui american din Piaţa Ticnanmen, zise el, după care începu să strige. Cum ai putut să faci aşa ceva? Întâi femeia aia şi, acum, asta! Ne trădezi pe toţi! O să ne distrugi pe toţi!

— Stai puţin, zise Li, a cărui inimă bătea cu

putere, şi luând plicul, scoase o grămadă de hârtii dactilografiate.

Toate erau semnate cu scrisul lui. Le citi stupefiat.

— Nu le-am văzut în viaţa mea. Nu sunt ale mele. Habar n-am de unde au apărut.

— Din biroul tău! De unde altundeva?

— Din altă parte, spuse Li uitându-se în ochii fiului său. Au venit din altă parte înainte să ajungă în biroul meu. N-au fost acolo de la început.

În încăpere fu linişte cât citi şi reciti acele pagini care purtau semnătura sa. Nu era stilul lui de scris, dar nu mai scrisese niciodată materiale de agitaţie politică, aşa încât cineva să poată spune că ar fi fost ale lui. Apoi observă că ceva nu era în ordine cu semnătura. Era aproape ca a lui, dar nu identică; liniile erau mai apropiate, mai îngrămădite. Nu era complet diferită de a lui, dar suficient de diferită ca să-şi dea seama.

Îşi ridică privirea.

— Cum le-ai găsit?

— Poftim?

— Ai umblat în biroul meu. Când?

— Azi-dimineaţă...

— Faci adesea treaba asta?

— Bineînţeles că nu!

— Dar, de data asta, ai făcut-o.

— Căutam ceva.

— Evident. Ce căutai?

Sheng se uita la hârtiile din mâna lui Îi.

— De ce aş crede că nu sunt ale tale? Erau în biroul tău, sunt semnate cu numele tău şi ţi-am recunoscut scrisul imediat.

— Semnăturile pot fi falsificate, ştii foarte bine. Ce căutai în biroul meu?

— Nu ştii nimic despre ce conţin? Toate acele liste, nume de studenţi, numere de telefon, planuri de boicotare a ceremoniilor de primire?

— Nimic. Ţi-am spus că n-am nicio legătură cu

toate astea. De ce eşti atât de grăbit să crezi?

— Erau în biroul tău! Semnate de tine! Ce aş putea să cred?

— Că ceva e în neregulă cu toată chestiunea asta. Ştii foarte bine că n-am nicio legătură cu dizidenţii şi ar trebui să mă cunoşti destul de bine ca să ştii că n-aş face niciodată o scenă cu preşedintele american.

— Femeia aia are cunoştinţe printre dizidenţi. Mi-ai spus că e urmărita din cauza asta. Şi îşi petrece noaptea aici! Eşti amestecat în ceva; guvernul ştie asta, altfel nu te-ar urmări şi pe tine. Mi-ai spus că a dus o scrisoare; ai zis...

— Ştiu foarte bine ce-am spus. N-are nicio importanţă. Ea nu ştia care erau implicaţiile. N-are nicio legătură cu toate astea. „Ce căutai în biroul meu?”

Sheng se încruntă.

— N-am ştiut, spuse el, în cele din urmă. Pur şi simplu, m-am gândit că s-ar putea să fie ceva

acolo. Am căutat şi într-al meu.

— În biroul tău? întrebă Li ridicându-se furios. Ai bănuit că cineva din companie ne înscenează ceva amândurora, aşa e? Şi, acum, se pare că cineva îmi înscenează ceva numai mie. Aşa că te-ai dus la serviciu azi-dimineaţă devreme ca să te uiţi în birourile noastre, nu? Aşa e?

— Nu tocmai, spuse Sheng aproape în şoaptă.

— Ei bine, care-i treaba? Termina cu jocul ăsta copilăresc şi spune-mi ce se-ntâmplă. Pe cine bănuieşti din compania noastră? Şi de ce?

Sheng se prăbuşi pe scaun.

— Nu din companie. Din afara ei. „Biao zi yang de”, înjură el. Când a vrut să folosească telefonul meu şi mi-a cerut cheile de la birou, m-am gândit că era ceva firesc, doar a zis că avea nevoie de un loc de unde să poată vorbi fără ca cineva să facă legătura cu el, dar cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi s-a părut mai suspect.

— Ai dat cuiva cheile de la birou, spuse Li încet,

abia stăpânindu-şi furia. Cui?

— Lui Pan Chao. Voia să dea nişte telefoane.

— În Beijing există o mulţime de telefoane.

— Ştiu. De aceea am început să am bănuieli. M-am gândit că, poate, voia să mă verifice.

— Sau să-mi pună mie ceva în birou. Sau ţie. Şi, pe urmă? Să raporteze la Biroul Securităţii de Stat că ar trebui să se facă o percheziţie. Dar nimeni n-a făcut-o. Când i-ai dat cheile?

— Ieri după-amiază; ne-am întâlnit după şedinţa cu preşedinţii companiilor.

— Când şi Le-a înapoiat?

— Nu mi le-a dat înapoi încă. N-am avut nevoie de ele; i-am dat un set pe care l-am găsit în sertar.

— Pentru birou, mormăi Li. Dacă e serios, biroul n-ar fi de-ajuns, zise el şi se uita în jur. Nimic nu e mişcat din loc. Dar trebuie să fi fost foarte atent...

— Crezi că a venit aici? întrebă Sheng. Că a

pătruns în casa ta? Dar ai fost acasă aseară. Întotdeauna eşti acasă.

— Am fost la cină la Shuiying aseară.

— „Tsao, exclamă Sheng şi amândoi dădură fuga în biroul lui Îi.

Trebuiră să caute mult, dar găsiră plicul ascuns într-un dosar sub nişte proiecte şi planuri.

— „Tsao”, spuse Sheng din nou şi se rezemă de birou.

Li stătea mai departe, cuprins de o spaimă rece.

— De ce ar face cineva asta? Dacă Securitatea ar fi găsit astea, aş fi fost terminat.

„Pe lângă ziarul la care am scris în studenţie, prietenia mea cu profesorul Ye, relaţia mea cu Miranda, pe care ei o suspectează deja, chiar şi şedinţele cu reprezentanţii muncitorilor care sunt ţinute la cererea mea, în biroul meu, cu preşedinţi ai unor companii de construcţii care mă considera subversiv...”

— De ce? întrebă el din nou. De ce vrea Chao să fiu arestat?

Forţându-se să vorbească, Sheng spuse:

— S-ar putea ca ei să vrea să fii înlăturat.

— „Ei”? Ambii parteneri ai tăi, vrei să spui? Ce le pasă lor unde sunt eu?

— Sunt de părere că eu ar trebui să fiu preşedintele companiei. Tot timpul vorbesc despre asta. Ei cred că eu aş conduce mai bine.

— De ce?

Sheng se strâmbă.

— Avem nevoie de oameni mai tineri, spuse el şovăind. Mai capabili să înţeleagă China de astăzi, mai flexibili, mai implicaţi în realitate.

— Şi crezi că aşa eşti tu?

— Nu... chiar. M-am gândit la asta noaptea trecută. Nu cred că pot. Adică, nu ştiu suficient de mult.

— Da, am mai discutat despre asta, spuse Li, dar cu mai multă blândeţe de această dată.

Simţi o mare tristeţe pentru fiul său, că trebuia să recunoască atâtea în faţa unui tată pe care vrusese întotdeauna să-l înfrângă. Dar nu putea să se mai gândească mult la asta.

— Ce vor să faci cu compania dacă ajungi preşedinte?

Sheng clătină din cap cu fermitate.

— Nu pot să-ţi spun.

— Ba o să-mi spui imediat! zise el aşteptând. M-ai auzit? Uită-te la mine! Vorbesc cu tine! Pe cine protejezi, pe ei sau pe mine?

— Trebuie să mă gândesc! strigă Sheng. Nu-i atât de uşor...

— Puţin îmi pasă dacă e uşor sau nu. Prietenul tău mi-a pus viaţa în pericol... Aş putea să pierd totul...

— Nu e prietenul meu, spuse Sheng. Credeam că este, dar...

— Atunci de ce îl protejezi?

Rămânând rezemat de birou, Sheng se aplecă,

ţinându-se de stomac.

— „Tsao”, spuse el resemnat. Puţin le pasă dacă eşti arestat, sau pleci în America, sau orice altceva; nu vor decât să dispari, pentru ca eu să preiau conducerea companiei.

— Şi ce să faci cu ea? Ceva cu care eu n-aş fi de acord, nu?

— Spuneau tot timpul că aş fi un preşedinte bun, modern şi credeam că vorbesc serios – voiam să cred că vorbeau serios – dar cred că, de fapt, plănuiau să se folosească de mine. Aseară... spuse el gemând. Aseară, Wu Yi mi-a pus o grămadă de întrebări despre Chao şi Enli, dacă mă admiră şi dacă eu cred că-mi spun adevărul. A fost foarte ciudat: ea nu-mi pune niciodată întrebări despre munca mea, aşa că eu am spus că era ca un test şi, când am întrebat-o dacă l-am trecut, a început să râdă. Dar a continuat să-mi pună întrebări şi, în cele din urmă, mi-a spus că, atunci când ei vorbeau despre faptul că eu

trebuie să ajung preşedintele companiei, i s-a părut... „repetat”. Fiind actriţă, se pricepe la astfel de lucruri, aşa că i-am dat atenţie. Înţelegi?

— Da, spuse Li, simţindu-se din nou cuprins de tristeţe pentru fiul său.

Wu Yi, care alerga după bărbaţii influenţi şi de succes, îi punea întrebări fiului său ca să vadă dacă trecea testul. Da, bineînţeles că era un test. Sheng ghicise corect, fără să ştie.

— A zis că nu i s-au părut sinceri şi că i-au dat impresia că se folosesc de mine ca să obţină ceva. Nu i-a plăcut să vadă cum cineva apropiat ei era folosit. Că e atât de slab, încât să se lase folosit. M-am tot gândit la asta şi la ce ai spus tu, că nu sunt pregătit să preiau conducerea companiei, şi tu mă vezi la serviciu, în timp ce ei nu mă văd; atunci, de ce ar fi atât de siguri că m-aş descurca?

— Şi, apoi?

Sheng desfăcu mâinile, stând cu capul plecat.

— Eram în pat şi ea adormise, dar eu mă tot gândeam şi... am început să plâng. Ca un copil afurisit, spuse el clătinând din cap. A fost îngrozitor, oribil... Nu puteam să mă opresc; mă tot gândeam la tine şi la cât de greu trebuie să-ţi fie să recunoşti că n-am învăţat ceea ce ştiu majoritatea bărbaţilor de vârsta mea, cum să conducă o companie, una legală, cu o reputaţie bună, şi mi-am dat seama că nu-ţi place să mă critici, dar o faci pentru că ştii că nu sunt pregătit, indiferent de ce spun ei. Şi ai dreptate, ştiu asta. N-am învăţat suficient; am fost prea ocupat cu complotârile mele cu Chao şi Enli, pretinzând că eram influent datorită faptului că ei mă plăceau. Pe urmă, mi-am adus aminte că nu i-am lăsat să folosească depozitele „All-China”...

— Pentru ce?

Urmară câteva clipe de tăcere şi Li aproape că văzu cum se hotăra să facă saltul în partea cealaltă. Arzând punţile. Da, toţi trebuie să facem

asta într-un moment sau altul, îşi spuse el.

— Avem contracte cu nişte fabrici să producem elemente de construcţii americane, europene, japoneze, israeliene şi avem clienţi care le cumpără de la noi, în locul celor pe care le specifică arhitecţii lor.

— La un preţ mult mai mic, spuse Li dându-şi seama imediat de întreaga schemă. Nu sunt elemente de structură?

Sheng clătina din cap.

— Aşadar, nicio clădire n-o să se prăbuşească pentru că se folosesc astfel de elemente, dar tot ce e în interior se va uza mai repede.

Sheng se uită cu admiraţie la tatăl său.

— Da.

— Şi aveţi nevoie de un depozit în care să ţineţi imitaţiile, iar partenerii tai îl vor pe al nostru.

— Şi camioanele noastre, ca să le transporte în ţară. Nimeni n-ar pune nicio întrebare, din moment ce compania noastră e atât de

respectabila… zise el desfăcând mâinile. M-am gândit ca de aceea voiau să fiu eu preşedinte şi, când am admis asta, mi s-a părut că am pierdut totul: nu aveam parteneri, nu aveam companie, nu aveam nicio posibilitate să ajung undeva. Atunci am început să plâng, la naiba, Wu şi s-a trezit şi mi-a spus să încetez, dar eu nu puteam, tremuram şi plângeam; atunci ea a ţipat lac mine să plec, că nu eram bărbatul care îşi închipuise ea că sunt, că nu ştia ce a văzut la mine…

Se uită la Li cu nişte ochi obosiţi.

— M-a dat afară şi eu plângeam în continuare – „tsao”, ca un bebeluş – şi mă simţeam singur şi pierdut…

Li îl luă după umeri, îmbrăţişându-l strâns, ca şi cum ar fi fost un bebeluş, intrradevăr. Sau un copil. Nu asta îi spusese el Mirandei? „Fiul meu mai trebuie să se maturizeze”. Poate că, acum, făcuse primul pas. Te iubesc, fiule, gândi el, şi dacă vrei ajutorul meu, ţi-l voi da, atât cât pot.

Sheng se desprinse din îmbrăţişarea lui Li, dar nu cu bruscheţe; era încă prada amintirilor.

— Pe urmă, mi-am spus, ce or să-mi facă dacă n-o să le fac jocul? întotdeauna am ştiut că puteau să-mi dea cu piciorul imediat cum încetam să le mai fiu de folos, dar aş fi rămas până când aş fi fost nevoit să mă retrag, pentru ca nu ştiam ce altceva să fac. Dar am găsit hârtiile astea şi „nu puteam să-ţi fac una ca asta!”

Cuvintele acelea parcă îi fuseseră smulse de pe buze şi Îi văzu cât de greu îi fusese să aleagă între a-şi recunoaşte slăbiciunea manifestată prin iubirea faţă de tatăl său şi un viitor alături de partenerii săi care încă îl mai atrăgea.

Când sună telefonul, Îi ridică imediat receptorul.

— Domnule Yuan, spuse secretara lui, agenţii Securităţii au plecat adineauri; au scotocit prin biroul şi hârtiile dumneavoastră; nu m-au lăsat să vă sun. Veniţi astăzi la serviciu?

— Da. Au luat ceva cu ei?

— Nu, nimic.

— Dacă eşti sigură de asta, poţi să aşezi totul la loc.

Când el închise, Sheng spuse:

— Au fost la birou.

— Da. Or să ajungă şi aici în curând. Trebuie să pleci. – Trebuie să ascundem hârtiile astea.

Li se uita la plicul pe care îl ţinea în mână.

— Lasă-le deasupra, pe birou, spuse el cu tristeţe. Orice lucru lăsat la vedere nu prezintă interes pentru ei.

— Cum poţi să glumeşti pe tema asta?

— Uneori, e singurul mod de a supravieţui, spuse Li întâlnind privirea speriata a fiului său. Bine, n-o să mai glumesc. Voi ascunde aceste documente şi tu nu vei vedea unde. E numai secretul meu.

— Da, spuse Sheng încuviinţând şi acceptând protecţia tatălui său fără discuţii. Mulţumesc.

Li îl lăsă în birou şi se duse în living-room, unde strânse vreun metru de covor de lângă stânca învăţatului, ridică o bucată de parchet şi vârî plicul înăuntru. După ce aşeză la loc parchetul şi aranjă covorul, stătu în pragul uşii biroului.

— Acum pleacă, îi spuse el lui Sheng. Nu trebuie să fii găsit aici. Eşti prea apropiat de mine; te-ar suspecta.

Sheng încuviinţă. Dar paşii îi încetiniră când ajunse la uşă şi rămase acolo, cu spatele la Li. În cele din urmă, oftă adânc şi Li îl văzu cum îşi îndrepta umerii. După aceea, se întoarse în încăpere.

— Ei nu cred că sunt apropiat de tine. De ce ar face-o? Ce am făcut pentru ca toată lumea să creadă că sunt apropiat de tine?

Ochii lui îi se umplură iarăşi de tristeţe.

— Foarte puţin. Până acum.

— Exact, spuse Sheng venind spre el. E numai vina mea, pentru că i-am lăsat pe Chao şi Enli să-

ţi creeze necazuri, i-am făcut să creadă că aş fi de acord cu ei. Ar fi trebuit să ştiu unde or să ajungă lucrurile când au început prima oară să vorbească despre folosirea companiei noastre. Dar nu mi-am dat seama. E aşa cum ai spus tu: nu sunt pregătit pentru nimic.

Li clătină din cap.

— Nu trebuie să te învinuieşti.

— De ce? Am o mulţime de lucruri de lămurit în mintea mea; poate că asta e modalitate de a începe.

Se făcu linişte. Li avu impresia că fiul său se aplecă uşor spre el, parcă pentru a-l îmbrăţişa, aşa cum îl îmbrăţişase el cu o zi înainte. Dar momentul trecu. Într-o zi, poate, se gândi Li; câte descoperiri privitoare la sine mă aştept la Sheng să absoarbă într-o singură zi?

Sheng se opriu în faţa unei oglinzi pentru a se pieptăna şi a-şi înnoda cravata. Îşi încheie haina şi îşi îndreptă gulerul.

— Îi vom aştepta împreună, spuse el.

În clipa aceea, Li îşi admiră fiul mai mult ca oricând.

— Tot n-ai mâncat nimic, zise el. Vrei să aşteptăm în bucătărie?

Capitolul 11

Miranda ajunse la „Palace Hotel” la timp ca să se schimbe şi ca să-şi ia desenele pentru Tang Po. Mişcându-se prin camera, se tot uita la telefon, dorindu-şi ca Li să sune, să-i audă vocea, să-i audă că acel moment înfricoşător dinaintea plecării ei nu dusese la nimic; că, indiferent ce avusese Sheng de spus nu îi afecta şi putea fi rezolvat cu uşurinţa.

Ea nu credea. Dar nu puse mâna pe receptor. El ştia unde să o găsească; avea să sune când putea.

Exact la timp, îl salută ea pe Tang Po în camera de primire a hotelului, pe care ea o rezervase pentru ziua aceea şi cea următoare. Era un ins scund, cu pielea aproape străvezie, gura puţin ţuguiată şi un aer aristocratic care o luă prin surprindere.

— Vezi dumneata, domnişoară Miranda, spuse

el, noi am vrea să ne extindem linia, să facem din Ţesâtoria Nantong una dintre cele mai bune din China. Dar vom face acest lucru încet, fără să ne grăbim, începând cu două, numai două, produse, să vedem cum merg vânzările, dacă o să avem succes sau nu.

Miranda zâmbi. Era limpede că domnului Tang îi plăcea să spună totul în două moduri diferite. Ei bine, aşa nu putea fi niciodată înţeles greşit.

Îşi întinse desenele pe masă.

— Am halate şi cuverturi din caşmir, spuse ea. Halatele sunt pentru bărbaţi şi femei; am câteva idei şi pentru copii. S-ar putea să fie altfel decât ceea ce aţi văzut...

— Altfel, da, spuse el examinând desenele stând atât de aproape de foaie, încât aproape că o atingea cu nasul. Teatrale, zise el.

— Nu toate, spuse ea arătându-i unul cu carouri roşii şi negre şi un ecosez albastru cu verde. Acestea sunt mai degrabă pentru la ţară decât

pentru oraş.

El o privi zâmbind.

— Nu la ţara în China. În vecinătatea Parisului.

— Deocamdată, spuse Miranda, dar, într-o bună zi…

— Ah, da. Atâţia oameni fac bani în China, tinerii devin occidentali, foarte moderni; unui bătrân ca mine i se pare ciudat, dar e bine pentru afaceri.

Tinerii ca Sheng, îşi spuse Miranda când Tang Po îşi îndrepta atenţia din nou asupra desenelor. Dacă totul mergea bine, ea avea să se apuce de lucru.

— Mă scuzaţi o clipă? îl întreba ea. Trebuie să dau un telefon scurt.

— Da, dă, eu sunt ocupat cu aceste desene frumoase.

Dar secretara lui îi spuse că acesta nu era acolo.

— Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj…

Dar Miranda spuse că nu era nevoie. Avea să revină.

— Halatul acesta cu broderie, spuse Tang Po. Poate că ar trebui ca, sub fiecare floare să se brodeze denumirea acesteia.

— Da, ce idee bună, spuse Miranda şi, iarăşi, nu se mai gândi la nimic altceva. Poate sub unele şi lângă altele.

El radie.

— Foarte elegant.

— Dar creşte costul, spuse ea. Denumirile se scriu cu un caracter sau mai multe?

— Unele sunt din mai multe caractere. Dar e în ordine. Acesta va fi halatul nostru foarte scump; va arăta cât de potolite şi moderate sunt celelalte şi îi va atrage pe cei care consideră că un obiect nu e bun, nu e de dorit, dacă nu costă mult, dar şi pe cei care nu se gândesc deloc la preţ. Şi sunt mulţi din aceştia în lume, nu?

— Foarte mulţi. Sunteţi foarte înţelept.

— Iar dumneata eşti un designer excelent şi o doamnă minunată. E foarte bine că am venit la Beijing. Acum hai să discutăm despre modele.

Se apucară de lucru. Miranda încercă să nu se uite tot timpul spre telefon până când, o oră mai târziu, Tang Po spuse:

— Poate vrei să dai acel telefon din nou.

Şi ea ştiu că, de fapt, se uitase de multe ori.

— Mulţumesc. O clipă doar.

Dar Li tot nu era acolo. Unde putea fi? Aş putea să-l sun acasă, se gândi ea. Doar ca să văd dacă e bine.

„Ah, da, telefonul meu e ascultat”. Acea afirmaţie nonşalantă, de parcă ar fi fost un comentariu despre vreme, îi îngheţase sângele în vine. Nu avea să-l sune acolo; nu voia ca ei să asculte lucrurile pe care ea şi Li aveau să şi le spună.

Aşa că nu avea să-l sune acasă şi habar nu avea unde ar fi putut fi în altă parte. Nu-l cunosc

suficient de bine, îşi spuse ea şi, amintindu-şi cum făcuseră dragoste, se gândi cât de ciudata şi aiurită era relaţia lor.

— Halatele acestea pentru copii sunt foarte drăguţe, da, foarte drăguţe. Poate asortate cu cele ale părinţilor.

— Da, s-ar putea, multe dintre ele. M-am gândit la asta, dar n-am avut timp să fac schiţe separate, spuse ea scoţându-şi însemnările. M-am gândit la aplicaţii pe buzunare, gulere, manşete, cordoane: animale, atât pentru copii, cât şi pentru adulţi; personaje de desene animate, probabil doar pentru copij; stele şi planete, maşini, avioane, vapoare şi bărci, flori, probabil doar pentru fete şi femei. I ista e foarte mare. Aş începe doar cu vreo trei, patru modele şi, dacă se vând bine, m-aş extinde şi la altele. De asemenea, mai am o idee care s-ar putea să vi se pară interesantă.

Se aplecară asupra desenelor împrăştiate pe masă. Următoarele două ore trecură repede şi

Miranda putu să se abţină să nu se mai ducă la telefon. De fapt, în ciuda nodului din stomac provocat de teamă, se simţi bine în compania luLTang Po, pentru că îl plăcea şi el era încântat de noile ei modele. Nu fusese sigură că avea să le aprobe, dar el nu respinsese niciunul şi, chiar când venea cu sugestii, îi accepta părerea. Clientul perfect, îşi spuse Miranda, fiindu-i recunoscătoare că făcea ca timpul să treacă repede.

La prânz, el se ridică şi încuviinţă repede.

— O dimineaţa rodnica, timp bine folosit. Mulţumesc, domnişoara Miranda. După-amiaza ne vom uita la modelele dumitale pentru cuverturi. Acum îmi permiţi să te invit să luâm prânzul aici, la hotel?

Ea era atât de încordată, încât îi venea să plângă auzind acea amabilitate şi curtoazie.

— Nu, mulţumesc, domnule Tang, sunteţi foarte amabil, dar am altă treabă de făcut.

El lăsă capul în jos.

— Atunci, ne vedem aici la ora unu.

Sus, în camera ei, Miranda îl sună pe Li la birou.

— A fost aici, doamnă Graham, dar a plecat, spuse secretara. M-a rugat să vă spun că vă veţi întâlni la patru şi jumătate şi, dacă nu e bine pentru dumneavoastră, să-mi spuneţi acum.

— Ba da, e bine, spuse ea, şi inima îi bătea cu putere.

E teafăr. Indiferent ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, tot mai poate să fie cu mine. Ne vedem la patru şi jumătate. Peste patru ore şi jumătate. Cum o să pot aştepta atât?

Tang Po, cu amabilitatea sa, făcu aşteptarea mai uşoară. Timp de două ore, discutară despre cuverturi din caşmir: cu franjuri, cu margini de satin, cu broderii, modele ţesute, cu nasturi decorativi sau aplicaţii, cu buzunare pentru cărţi sau ochelari de citit, cuverturi care aveau

cealaltă parte din catifea sau satin greu, cuverturi atât de fine că puteau fi folosite şi ca şaluri.

— Ai făcut minuni cu astea, spuse Tang Po cu puţin înainte de ora trei. Variantele sunt mai limitate decât pentru halate.

Miranda râse.

— Pentru a nu spune mai mult. Mulţumesc. Îmi pare rău că trebuie să plec mai devreme, dar putem începe mâine la orice oră doriţi.

— La nouă e foarte bine. Sper să ai o seară plăcută.

— Da. Mulţumesc.

Urcând din nou în cameră, făcu un duş repede şi îşi puse costumul gri cu bluza roşie de la Meiyun. Şi brăţara, se gândi ea, punându-şi-o pe mână; o purta peste tot. Apoi veni vremea să coboare, să aştepte în hol, pentru ca el să o vadă când sosea.

— Scumpa mea, zise el fără să o atingă, dar

stând foarte aproape. Mă bucur atât de mult că te vând.

— Eşti bine? Ce s-a-ntâmplat dimineaţă?

— Da, o să vorbim despre asta. Vino, ne aşteaptă şoferul.

Îşi croiră drum printre grupurile de oameni de afaceri şi turişti care se salutau de parcă ar fi fost rude care nu se mai văzuseră de mult. Miranda înţelegea acest lucru acum, de când auzea limba engipză pe străzile şi în restaurantele din China: când turiştii auzeau nişte necunoscuţi vorbind propria lor limbă, „aceştia li se păreau mai apropiaţi decât toţi ceilalţi străini din jur. Dar ea ştia că, cel mai aproape se simţea de Li şi că erau separaţi de mulţimea gălăgioasa, ca nişte drumeţi adăpostiţi într-o peştera, la căldură, în timp ce, deasupra lor, se dezlănţuia furtuna.

„Până acum, noi am reuşit întotdeauna să găsim adăpost”.

În maşina lui Li, cu geamul despărţitor închis,

ea spuse:

— Acum poţi să: mi povesteşti. Mi-a fost atât de frică.

El îi spuse tot, pe scurt, minimalizând consecinţele pe care le-ar fi avut de suferit în cazul în care documentele ar fi fost găsite.

— Dar n-au fost; scumpul meu prieten, profesorul Ye, a locuit. În casa mea timp de un an în perioada Revoluţiei Culturale, după ce Meiyun a fost izgonită, şi şi-a făcut nişte ascunzători pentru cele mai valoroase cărţi şi hârtii ale lui.

— Şi le-ai ascuns. Sunt tot acolo?

— Da, până ne hotărâm ce facem cu ele.

— Dar nu pricep. Dacă partenerii lui Sheng au pus asta la cale, el n-a ştiut nimic?

— Se pare că nu-i fac confidenţe: una din recentele lui descoperiri. Cât despre pus la cale, cred că au profitat de faptul că sunt urmărit. Le-a fost mai simplu să le sugereze celor de la Securitate să-mi percheziţioneze biroul şi casa.

— Până la urmă, tot eu sunt de vină. Dacă n-aş fi fost eu, nu te-ar fi urmărit şi agenţii Securităţii n-ar...

— Nu, nu, nu trebuie să te învinuieşti. Mi-ar fi făcut percheziţie oricum, în urma unui telefon anonim; în felul ăsta îşi justifică ei existenţa. Agenţii Securităţii fac astfel de lucruri adesea şi ştiu că vor fi dezamăgiţi. De multe ori; primesc multe ponturi, de obicei de la angajaţi nemulţumiţi, şi multe dintre acestea sunt exagerate sau complet fabricate.

— Adică, angajaţii pun documente incriminatorii în birourile şefilor şi apoi suna la Securitate?

— De obicei, nu există niciun document; acuzaţia e de ajuns. În urma percheziţiei rămâne un deranj teribil şi unii consideră că asta e o răzbunare mulţumitoare pentru orice nedreptate îşi închipuie că li s-a făcut.

— Urât, murmură ea. Îngrozitor şi urât.

— Întotdeauna exista urâţenie în viaţa; de aceea căutăm frumuseţea. Dar Sheng şi cu mine putem rezolva treaba asta, pentru că nu e ceva nefamiliar. Şi iese ceva bun de-aici: suntem amândoi de aceeaşi parte a baricadei, în mare parte pentru că s-a speriat destul de mult ca să vină la mine.

— Nu numai că s-a speriat. I-a păsat de tine.

— Da, nu-i aşa că e uluitor? în tot acest timp, dincolo de ostilitatea pe care mi-a arătat-o, a ţinut la mine. Nici comuniştii, nici goana după bani n-au putut să şteargă asta. Acum am ajuns la Dazhalan, iar eu o să pun toate astea într-un compartiment, o să în cui uşa şi n-o să ne mai gândim la ele tot restul zilei şi serii.

— Nu se poate să vorbeşti serios. Nu poţi să faci aşa ceva.

— Am de gând să încerc. Sheng şi cu mine nu putem face nimic în seara asta. Dacă tot n-am ce să fac, n-o să las să mă chinuie. Ţi-am spus: e un

lucru pe care îl învăţăm. Ca un cameleon care îşi pune o alta haina pentru a se adapta altor condiţii. Mâine o să-mi scot haina; astăzi o s-o port, şi la fel vei face şi tu.

Ea îi studie liniile aspre ale feţei pe care o cunoştea atât de bine de-acum: furia mocnea imediat dincolo de suprafaţă şi, în ochii lui, se vedea agitaţie. Dar pe chipul lui se citea şi hotărâre. Luase o decizie şi, deşi, în mod evident, nu era atât de uşor pe cât arăta el, ea nu avea să-i îngreuneze situaţia refuzând să i se alăture. Dacă el voia să încuie compartimentul, ea nu avea să o deschidă cu forţa.

Şoferul îi deschisese portiera Mirandei şi coborâră amândoi din liniştea maşinii în vacarmul pieţii. După descrierea din ghidul ei, Miranda îşi imaginase ceva asemănător cu un „mall”, aşa ca nu îi veni să creadă când Li o conduse în „huttong”-ul îngust, nu mai lat decât o alee dintr-un oraş american, atât de aglomerată, încât

prăvăliile abia se mai vedeau. Totul era vechi, de la pavajul crăpat şi plin de gropi la clădirile de cărămida cu acoperişuri lăsate, dar atmosfera era festivă, cu muzică rock urlând prin difuzoare invizibile şi cumpărători care vorbeau continuu în timp ce intrau şi ieşeau din prăvălii.

Miranda şi Li, lipiţi unul de altul, intrară în câteva şi, în curând, ea se trezi împingând cu coatele cu toată puterea pentru a-şi face loc ca să vadă tot, de la oale din Mongolia la căciuli de blană şi aparate de fotografiat. Peste drum, zări o prăvălie de murături atât de aglomerată încât se gândi că nu merita efortul de a se apropia mai mult şi, alături, una care părea să fie o farmacie. I-o arătă lui îi care încuviinţa, şi porniră amândoi prin mulţime pentru a ajunge pe partea cealaltă a străzii.

Stând în prag, Miranda se uită la vitrinele şi rafturile pline de cutii, borcănele şi pungi de plastic. În spate, într-o cabină micuţa, un bărbat

îmbrăcat în negru stătea pe un scaun înalt. Părul lung şi cărunt îi era strâns la spate cu un şiret, iar ochii îi erau măriţi de lentilele cu dioptrii mari ale ochelarilor cu rame de baga. Un lung şir de oameni aşteptau să-l vadă, unii dintre ei cu bebeluşi în braţe, alţii cocârjaţi asupra bastoanelor, câţiva citind ziare sau reviste.

— Ce aşteaptă? întrebă ea.

— E doctor, spuse Li. Probabil pensionat. Asta e cea mai renumită farmacie tradiţionala din Beijing, iar el pune diagnostice şi prescrie medicamente pe care pacienţii le pot cumpăra de aici.

— Fără să-i examineze mai întâi?

— Ţi-ar spune că a văzut şi a auzit totul într-o viaţă întreagă de examinări şi, după atâţia ani, poate să pună diagnostice şi să prescrie fără aşa ceva.

Ea îl privi uimită.

— Tu vii aici când eşti bolnav?

— Din fericire, nu mă îmbolnăvesc. Dar, dacă s-ar întâmpla, sigur că aş veni aici. Oamenii vorbesc foarte bine despre el, iar numărul celor care stau la coadă ca să ajungă la el e mult mai mic decât al celor din spitale. Vrei să cumperi ceva? Rădăcină de ginseng, oase de tigru, ciupeci, corniţe de căprioară, căluţi de mare uscaţi, coarne de rinocer, melci uscaţi, vin de şarpe plus cele obişnuite precum hiacint, angelică, loranthi, pubescentis şi multe altele.

— Îţi baţi joc de mine.

— Numai puţin. Şi cu dragoste. Încerc să-ţi spun...

— Că iei asta în serios? Chiar te-ai duce la el şi ai înghiţi asemenea lucruri?

— Da, spuse el cu blândeţe.

Ea abia îl auzea în acel vacarm de glasuri şi muzică, dar ştia că i se părea o prostie că ea ignora atât de uşor acel gen de medicamente şi se supără. Dar era şi nedumerită, pentru că Li nu

era un ignorant sau un ţăran supersiţios, ci un orăşean educat, cultivat, deştept. Atunci, cum putea să creadă în asemenea prostii?

— Dă rezultate, să ştii, spuse el. Medicina voastră occidentală descoperă treaba asta acum. China a avut cinci mii de ani pentru rafinarea folosirii plantelor şi anumitor părţi din corpurile animalelor şi, încet-încet, doctorii voştri recunosc că avem dreptate. În ultima vreme, au hotărât că acupunctura este o tehnică utilă. Dacă nu s-ar fi grăbit atât de tare să ne numească primitivi şi proşti, aţi fi beneficiat de ea de decenii întregi.

— Eu n-am spus niciodată că sunteţi primitivi şi proşti.

— Bineînţeles că nu. Nu te consider vinovata pentru aroganţa medicinei occidentale.

— Aroganţă! Chiar trebuie să faci praf tot ce face parte din viaţa mea?

El păru uluit.

— Nu mă gândeam la asta ca fiind ceva legat de

tine.

— America! strigă ea. Când mă aflu în China, eu reprezint tot ce e american!

Imediat duse mâna la gură.

— De ce ne certăm?

— Asta facem? Poate avem doar o discuţie, spuse el, şi, când fu înghiontit de un trecător, făcu un gest de enervare. Nu e un loc potrivit pentru a sta de vorbă. O să mergem în altă parte. Înainte să plecăm, ai vrea să cumperi ceva?

— Da. Aspirină.

— Aici nu e aşa ceva. E o farmacie în apropiere care are; mergem?

— Nu, spuse ea ruşinată. Iartă-mă; n-am vrut să ridiculizez... înţeleg că toţi o luaţi în serios, dar mie mi se pare pură vrăjitorie.

— Poate că, într-o zi, o să-ţi schimbi părerea.

Ea dădu să-l contrazică, dar renunţă.

— Aş vrea să cumpăr ceva, spuse apoi gândindu-se că pe Adam şi Lisa i-ar fi amuzat.

Ciuperci. O să cumpăr nişte ciuperci.

— Aş putea să-ţi sugerez altceva? Oase de tigru. Seamănă cu o pudră, dar denumirea e mult mai exotica decât a ciupercilor şi o să le cerem să pună o eticheta colorată.

— Bine, spuse ea, şi adăugă: Iarta-mă; n-am vrut să par arogantă.

— Nu eşti arogantă. Eşti iubita mea.

Stând la coadă ca să cumpere oase de tigru, vorbi cu un glas scăzut.

— Noi doi nu nfe putem include în anumite categorii. Suntem doi îndrăgostiţi. Nu avem nicio legătură cu ţările, guvernele, cu mulţimea de oameni de la Dazhalan sau toate leacurile din lume.

Dar aveau o mare legătură cu ţările şi guvernele şi Miranda ştia că amândoi se gândeau la acest lucru când ieşiră din prăvălie, cu praful din oase de tigru în geanta ei, într-o punguţă transparentă pe care era o etichetă viu colorata

cu caractere chinezeşti. Continuară să străbată piaţa, trecând pe lângă teatre, magazine cu manechine înveşmântate în mătăsuri şi costume din poliester şi lână...

— De ce toate manechinele sunt occidentale? întrebă ea deodată. Până şi pe afişe şi în reclamele din ziare şi reviste, toate par americane. E foarte ciudat.

— O dovadă a sentimentului nostru de inferioritate, spuse el oprindu-se lângă manechinul unei femei blonde, cu ochi albaştri, înalta şi subţire, îmbrăcată într-un costum care era o imitaţie a unui Calvin Klein. Ai noştri continuă să creadă ca numai ce vine din occident e ultima moda. Dacă manechinele noastre ar fi chineze, oamenii ar crede că hainele de pe ele sunt de proasta calitate sau că prezintă moda de anul trecut. Asta o să se schimbe într-o bună zi, când o să ne consideram la fel de buni ca alţii.

— Ce trist, spuse Miranda ca şi cum n-ar fi

gândit chiar ea însăşi despre chinezi că erau superstiţioşi şi naivi fiindcă puteau să creadă în puterea de vindecare a rădăcinilor, ierburilor, oaselor şi florilor.

— Mergem? o întrebă el. Trebuie să mai vizităm şi Palatul de Vară înainte de cină.

Îşi continuară drumul până când ea se opri în dreptul unei vitrine pline de jad.

— Avem timp să cumpăr ceva pentru Lisa şi mama?

— O să ne facem.

Magazinul nu era mai mare decât o debara, cu tăvi pline de sute de coliere şi brăţări de jad. Miranda luă o brăţară şi o răsuci pe toate părţile, urmărită cu atenţie de un bărbat zbârcit care stătea pe un scaun în colţ.

— Nu seamănă deloc cu a mea. E jad, într-adevăr?

— De o calitate mai proasta decât brăţara ta, dar e jad, zise Li şi luă un colier din inimioare de

un verde închis.

— La fel şi ăsta. Crezi că i-ar plăcea Lisei?

— Oh, da. Dar...

Îl luă din mâna lui şi îl răsuci în mâini.

— Aş vrea să-i cumpăr ceva care să strălucească la fel de tare ca brăţara mea. Asta e drăguţ, dar atât de lipsit de strălucire.

— Cred că e mai bun pentru o fată de vârsta ei, spuse Li. Dacă ni se dăruiesc comori nepreţuite când suntem tineri, ce am mai putea să aşteptam?

Miranda îl privi îndelung şi se uită la încheietura mâinii.

— A costat mult, nu?

— Nu mai mult decât valorează jadul de foarte bună calitate. Dacă tu crezi că Lisei i-ar plăcea ăsta, o să negociez preţul.

— Pe etichetă scrie cinci sute de yuani.

— Ceea ce e mult prea mult şi, în orice caz, e un lucru aproape complet lipsit de valoare, mai

puţin pentru turiştii necunoscători, zise el şi, apoi, începu să discute cu vân/ torul, fiecare dintre ei pârând uluit, şocat sau insultat de fiecare ofertă. În cele din urmă, Li se întoarse spre Miranda. O sută şaizeci de yuani. Aproximativ douăzeci de dolari.

— „Douăzeci de dolari?" Da' nu pare corect; cum poate să-şi câştige existenţa?

— Tot mai scoate un profit bunicel. Ţi-am spus: jadul nu e de foarte buna calitate, iar forţa de muncă e ieftină! China.

— Atunci, îl iau.

— Şi pentru mama ta... spuse el plimbându-şi degetele peste câteva tăvi şi luând un colier lung din pietre de formă neregulată, de un roz pal. Să nu arăţi că ţi-l doreşti foarte mult, zise el dându-i-l şi, apoi, se întoarse spre vânzător pentru a începe tocmeala.

Până la urmă, luă colierul din mâna Mirandei.

— Nu-l vrem, spuse el emfatic şi se aplecă să-l

pună la loc.

— Dar eu îl vreau, obiectă ea. E foarte frumos. Sunt gata să plătesc mai mult pentru el.

— Şi chiar o s-o faci. Dar nu atât cât se încăpăţânează să ceară el, spuse Li şi, cu mâna pe braţul ei, o întoarse ca să se îndrepte spre uşă, când, deodată, se auzi vocea subţire a vânzătorului care strigă după ei şi tocmeala reîncepu.

După puţin timp, Li scoase portofelul.

— Nu, eu plătesc... începu Miranda.

— O să-mi dai banii înapoi, spuse el scurt, numărând banii şi, când colierele erau aşezate în cutii ale căror capace era închise cu câte o bucăţică de os petrecut printr-o agăţătoare de mătase, plecară. Iartă-mă, dar sunt anumite momente care nu trebuie întrerupte. Bineînţeles că îmi vei da banii; doar sunt cadouri pentru fiica şi mama ta. Colierul mamei tale a costat şaizeci de dolari. Mi s-a părut corect, e dintr-un jad de

buna calitate.

— Mulţumesc, zise Miranda. Eu habar n-am să mă tocmesc.

— Prima regulă, poate chiar singura, este să nu arăţi niciodată că îţi doreşti neapărat un lucru. După aceea, e numai o chestiune de rezistenţa.

Miranda tăcu în maşină, când se îndreptau spre Palatul de Vară. Medicină primitivă şi jad sofisticat de diverse calităţi. Cum reuşeau oamenii să se obişnuiască să oscileze între o extremă şi alta? Poate că nu sunt chiar extreme şi eu nu-i înţeleg, se gândi ea.

Palatul de Vară, pe vremuri un parc regal, era acum un loc public, plin de pavilioane şi palate, menajerii şi grădini în ultima fază a splendorii lor de toamna, şi imensul lac

Kunming. Miranda şi Li se plimbară prin grădini, vorbind fiecare despre copilăria sa.

— Care era culoarea ta preferata? o întreba el.

— Albastru. Dar a ta?

— Verde. De ce îţi plăcea albastrul?

— Cerul era albastru, iar cerul simbolizează libertate şi nesfârşite posibilităţi. Ţie de ce îţi plăcea verdele?

— Pentru creştere, reînnoire şi mister. Ce mult ne asemănăm! Şi care erau cărţile tale preferate? Şi vise. Aveai vise minunate în legătură cu ce voiai să faci când erai mare?

— Visam să fiu stea de cinema, spuse ea, şi se opri, uitându-se jn jur. Nu e nimeni aici. Ce incredibil, în China. Unde e toată lumea?

— Acesta e râul Suzhou, care nu e trecut în itinerariile turistice, aşa că nimeni nu prea vine pe-aici. Vreau să te sărut.

— Afară? în public?

— Publicul e la lac şi, oricum, suntem ascunşi de tufe şi pomi.

Se sărutară, îmbrăţişându-se strâns, ca şi cum ar fi făcut-o pentru prima oară, atât de nou era totul: parfumul proaspăt al grădinilor, şipotul

apei, adierea vântului. Câte lucruri n-am făcut, se gândi Miranda. Lucruri mărunte, ca sărutatul afară, şi lucruri importante ca... sărutatul afară. Să ne simţim suficient de liberi ca să ne sărutăm afară. Sute, milioane de lucruri nefăcute. O viaţă întreagă de lucruri nefăcute.

Li îşi plimbă buzele peste obrazul ei, peste ochii ei închişi, peste gâtul şi gura ei.

— Cât de nou e, să te sărut în parc. Aş vrea să te sărut aici şi în alte parcuri, în interiorul clădirilor, peste tot; aş vrea să te beau şi să te mănânc, să te primesc în mine şi să te ţin acolo, să faci parte din mine veşnic.

Se auziră paşi în apropiere şi ei se desprinseră repede din îmbrăţişare. Miranda îşi trecu mâinile prin păr. Un bătrân cu un copil apărură după o cotitură, urmaţi de un alt copil şi apoi de o pereche de tineri, iar Li murmură:

— Niciodată destul de singuri.

Apoi îşi continuară plimbarea.

— Ai spus că voiai să fii stea de cinema?

— Ah, vreo lună; mereu mă răzgândeam când eram mică. Tu ce visai?

— Să fiu baterist într-o formaţie de jazz. Nimic nu mi se părea mai american. Dar, pe atunci, în China, nu exista nici jazz, nici formaţie de jazz, aşa că am hotărât să mă fac poet. Nu sunt un poet bun şi n-am fost niciodată, dar mi se părea că sunt în siguranţă dacă stăteam într-un colţ i scriam despre lucruri frumoase sau chiar şi despre lucruri urâte, dar într-un mod frumos.

— Şi ai făcut-o?

— Da, dar cum ţi-am spus, n-am fost un poet bun, aşa că, până la urmă, m-am decis să construiesc. Clădiri înalte şi masive care să străpungă cerul şi să-i facă pe oameni să-şi spună cât de puternic trebuie să fiu ca să creez asemenea lucruri.

— Dar mi-ai spus că nu eşti puternic.

— Nu sunt. Poate că vreau ca oamenii să-şi

închipuie că sunt, dintr-o vanitate copilărească, dar, în realitate, ştiu că, în această societate, în acest moment, nu am niciun fel de putere.

Instinctiv, Miranda aruncă o privire în spate. Câteva persoane se plimbau în grupuri mici, un băieţel şi o fetiţă fugeau după o minge, un bebeluş plângea şi fu luat în braţe. Ca de obicei, ea nu văzu pe nimeni care să-i urmărească.

— Ce sentiment îngrozitor, spuse ea.

— Numai când îţi doreşti puterea sau ai nevoie de ea. Majoritatea oamenilor vor să trăiască liniştiţi, să găsească dragoste şi prietenie, să câştige suficienţi bani pentru a duce o viaţă confortabilă şi să aibă mici succese care generează plăcere şi un sentiment de împlinire. Pentru asta, nu trebuie decât să fim lăsaţi în pace.

— Dar, în China, nu sunteţi lăsaţi în pace.

— Când se întâmplă aşa ceva, ne retragem în

cochiliile noastre şi aşteptam o vreme mai liniştită.

— Asta o să faci acum? Ei încearcă să-ţi însceneze ceva şi tu te retrogi în cochilie?

— Există multe moduri de a supravieţui în China; asta e unul dintre ele.

— N-ai făcut-o când ar fi fost mai bine să încetezi să te mai vezi cu mine.

Li se opri.

— Nu, zise el încet. N-am făcut-o atunci.

— Iartă-mă, spuse Miranda repede. Te rog să mă ierţi. N-am niciun drept să te critic nu ştiu nimic despre felul cum stau lucrurile aici.

— Ştii despre curaj, spuse el privind pe lângă ea, spre un templu profilat pe un apus sângeriu. Uneori, uităm de curaj. Devenim obosiţi şi prudenţi şi nu vrem decât linişte, care e, probabil, un fel de moarte, zise el privind-o. Dar te-am întâlnit pe tine şi, atunci, am vrut viaţă, cu toată frumuseţea ei, cu incertitudinile şi

pericolele ei. Şi cu speranţa ei.

Luă o piatră de pe potecă şi o răsuci în palmă, după care o arunca brusc în nişte tufişuri.

— Nu voiam asta! Am avut destulă suferinţă şi durere.

— Iartă-mă, spuse ea iarăşi, cu un glas scăzut. Ar fi trebuit să tac.

Merseră în linişte.

— Dar ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Oi vorbi eu despre retragerea în cochilie, aş putea să spun chiar că aş vrea s-o fac, dar e prea târziu: am întors spatele acestui lucru când am rămas cu tine. Am ales viaţa şi, acum, trebuie să găsesc o modalitate s-o trăiesc.

— Ce înseamnă asta?

El rămase tăcut.

— Partea asta nu te priveşte, zise el apoi.

— Li, nu mă exclude. Vreau să împart şi asta cu tine.

— Fără să ştii despre ce vorbesc?

— Da.

— Bine. Aş putea să mă ocup de partenerii lui Sheng în aşa fel încât să nu ne mai deranjeze niciodată, nici pe el, nici pe mine. Dacă joc după regulile lor.

— Ce înseamnă să joci după regulile lor?

— Să fac lucruri despre care ştiu că nu sunt corecte. Să fiu o persoană care nu-mi place.

— Dar...

— Dar, uneori, e necesar. Uneori, faci asta... sau te ascunzi în cochilie.

— Sheng o să joace după aceste reguli?

Li râse uşor.

— Numai în ei crede. Ar fi încântat să... cum ziceţi voi? Să-şi aranjeze partenerii. Să-i pedepsească în aşa fel încât să se elibereze de ei.

— Asta vrea cu adevărat?

El îi aruncă o privire scurtă.

— Înţelegi atât de mult. Da, asta e problema. Dacă el vrea asta cu adevărat. Presupun că,

înainte să-i cer să mă ajute să-i înfund partenerii, ar trebui să fiu sigur că asta vrea şi el. Pot s-o fac şi singur, bineînţeles, şi o s-o fac, dacă va fi nevoie, zise el şi tăcu, râzând uşor. Se pare că m-am hotărât să continui. Vezi ce mi-a făcut faptul că sunt cu tine, scumpa mea Miranda? spuse el şi se aplecă să o sărute, dar, deodată, oamenii apărură peste tot, astfel că se desprinseră unul de celălalt şi, fără să spună nimic, se întoarseră şi îşi văzură de drum mai departe.

— Unde râmâseseram? întreba Li încercând să limpezească atmosfera. La vise. Nu vorbeam despre vise? Da, bineînţeles. Îmi spuneai ce visai când erai mică.

— Nu ştiu cum reuşeşti asta, spuse ea aproape furioasă. Nu se poate să închizi un compartiment şi să te convingi pe tine însuţi că nu e nimic înăuntru.

— Te rog, spuse el încet, vorbeşte-mi despre aceste subiecte noi. Astfel, viaţa mea pare

normala.

— Ah, zise ea dând din cap uşor. Bine, când eram mică. Ah, visam atâtea lucruri. Să fiu scriitoare, tâmplânţă, balerină şi designer. Şi, bineînţeles, soţie. Toate ne gândeam că o să fim soţii, prietenele mele şi cu mine; ăsta nu era un vis, ci destin. Pentru celelalte vise, tata spunea că nu sunt destul de frumoasă ca să fiu o stea de cinema, scrisul era ceva prea iraţional pentru ca cineva să-şi câştige existenţa din el, era sigur că mi-aş tăia un deget sau m-aş râni, dacă aş fi tâmplânţă şi nu eram deosebit de graţioasa, aşa ca nu puteam să fiu balerina. Credea că aş putea fi designer, din moment ce făcusem decoruri şi costume pentru piesele din liceu, dar îmi tot spunea că o căsătorie era cel mai sigur lucru. Aşa, cineva ar fi avut grijă de mine întotdeauna.

— Da, mi-ai spus că se temeau.

— De cele mai multe lucruri, murmură ea şi se gândi din nou cât de departe ajunsese în cursul

acelei săptămâni.

Li îi petrecu mâna pe sub braţul său şi se plimbară pe malul râului, prin grădini care se întindeau de ambele părţi, până când ajunseră într-o pădurice de pini şi porniră pe o potecă ce o străbătea.

— Ce citeai? Romane de dragoste, ca majoritatea fetelor?

— De mister şi cowboy. Îmi plăcea Zâne Grey...

— Zâne Grey! Şi mie la fel! într-una din cutiile tatălui meu erau multe cărţi de el. Ce minunat că avem atâtea lucruri în comun! mai ţii minte...

Şi începu să înşire o mulţime de personaje din povestirile lui Zâne Grey.

— Şi pământul! Parcă simţeam mirosul de salvie, simţeam vântul care bătea prin prerie şi auzeam tropotul copitelor şi strigatele văcarilor. Vestul vostru era visul meu: însemna libertate, anarhie, brutalitate, frumuseţe. Tot ce îşi doreşte un băiat. Pe urma, le-am găsit, dar nu aşa cum aş

fi vrut.

Se opri lângă un templu ornamentat cu statuete ale lui Buddha aşezate în nişe sculptate şi spuse îngândurat:

— Am descoperit anarhia şi brutalitatea în China modernă; am găsit libertatea în gândurile mele. Am aflat frumuseţea alături de tine. Frumuseţea, dragostea şi libertatea. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

La marginea apei, era o barcă ciudată.

— Din marmură, spuse el stând lângă Miranda când grupuri de turişti trecură pe lângă ei, urmându-şi ghizii care povesteau şi răspundeau întrebărilor. Restaurată, la fel ca întregul Palat de Vară, de împărăteasa Cixi cu banii destinaţi marinei chineze. Una dintre numeroasele nebunii care au alcătuit istoria Chinei.

Miranda clătină din cap.

— Cum poţi fi mândru de ţara ta, când spui atâtea lucruri dure despre ea?

— Sunt conştient de aspectele ei bune şi frumoase; ştiu cât de minunată poate să fie. Şi voi faceţi la fel în privinţa ţârii voastre.

— Americanii nu sunt duri cu trra lor; o iubesc.

— Dar spun că guvernul e lacom, risipitor, provocator de scandaluri sexuale şi legate de banii de campanii, că pe senatorii şi reprezentanţii lor nu-i interesează decât să fie realeşi. Americanii vor ca guvernul să nu se amestece în vieţile lor. Consideră că guvernul lor nu e bun de nimic.

— Faci tot timpul afirmaţii din astea, dar nu ştii nimic despre democraţie. Americanii critică multe lucruri, pentru că pot s-o facă. Nimeni nu va fi judecat în secret sau aruncat în închisoare pentru un lucru pe care i-a spus. Aşa că spun orice vor şi, uneori, exagerează ca să-şi spună punctul de vedere.

— Doar nu vorbesc serios când spun că guvernul n-ar trebui să se amestece în vieţile lor.

— Unii vorbesc serios, uneori. Sunt bucuroşi să primească ajutor de la guvern în cazuri de inundaţii sau tornade, sau când vor un aeroport sau o nouă autostradă, sau mai mulţi poliţişti. Mulţi nu ştiu ce ar trebui să facă guvernul şi ce nu, dar, cel puţin, dezbat aceste lucruri în public, nu se gândesc la ele într-o celulă la închisoare. De ce nu poţi să înţelegi asta? Chiar dacă ne criticăm ţara, nu înseamnă că n-o iubim.

Da, exact. La fel ca în China.

— Dar e o diferenţă, spuse ea cu încăpăţânare. Nu poţi să spui aceste lucruri cu glas tare...

— Pe mine m-ai auzit spunându-le.

— Mie. În particular. Pun pariu că, dacă ai convoca o şedinţă şi ai ţine discursuri în care ai ataca guvernul, ai ajunge la închisoare imediat.

— Dă-ne timp, spuse el foarte încet şi Miranda fu îndurerată.

De ce trebuia să atace China, când el îi spusese foarte clar că ţinea foarte mult la ţara sa şi că

spera să vadă şi vremuri mai bune?

„Din cauza asta. Pentru că ţine la ea şi eu nu vreau s-o facă. Vreau să spună că America e mai bună, un loc unde se trăieşte mai bine. Vreau să-şi dorească să trăiască acolo”.

Atunci îşi dădu seama că voia acest lucru de câtva timp, „că se strecurase în gândurile ei, prinsese rădăcini şi înflorise, iar acum nu mai putea să-l ignore.

Începu să se lase întunericul, grupurile de turişti se întorceau la autocare, dar ei tot mai stăteau şi priveau lacul din ce în ce mai întunecat.

— Vezi cât de mult ne asemănăm, spuse el în cele din urmă. Amândoi am vrut să devenim scriitori, l-am iubit pe Zâne Grey, am găsit profesii care presupun crearea de lucruri, ne criticăm ţările şi, totuşi, le iubim. Şi amândoi avem taţi americani.

Miranda izbucni în râs.

— Asta e absolut adevărat.

— Şi, acum, o să luăm cina, spuse el conducând-o pe un coridor lung. Aici e restaurantul nostru, „Tingliguan”, Pavilionul pentru Ascultatul Grangurilor.

— Ce nume minunat.

— Şi locul e la fel. Vino, avem o masă rezervată.

Se aşezară unul lângă altul, pe malul lacului „şi aleseră peştii pe care urmau să-i mănânce dintr-un acvariu plin.

— Împărăteasa Cixi avea o sută de feluri de mâncare la o masă, dar noi o să avem mai puţine, spuse Li.

Ea păru dezamăgită.

— Cu cât mai puţine?

— Ah, să zicem că pe jumătate. Dar, dacă nu e suficient, o să mai comandăm. Alegem împreună?

Se aplecară asupra meniului, Li traducând şi descriind mâncărurile, Mirandg recunoscând unele dintre caractere şi citindu-le încântată.

Băură bere „Yanjing” şi vorbiră despre copilărie, şcoală, serviciu, părinţi, copii, prieteni făcuţi şi pierduţi. Iar când terminară de mâncat şi părăsiră pavilionul unde, pe vremuri, împăraţii şi împârâtesele ascultaseră cântecele grangurilor, Miranda deveni conştientă de mişcările lor, atât de familiare, care deveniseră aproape o rutină. Încă o dată, ieşeau dintr-un restaurant, cu braţele aproape atingându-se, şi se duceau spre maşina lui Îi. Încă o dată merseră acasă la el, parcară lângă poarta din zid. Şi încă o dată străbătură curţile spre dormitorul lui, spre patul lui, unde, încă o dată, făcură dragoste, dormiră şi se treziră în razele soarelui pentru a începe o nouă zi care avea să fie a lor, pentru că o începeau şi o sfârşeau unul în braţele celuilalt.

Era atât de perfectă, încât ea se înconjură cu braţele. Dar nu era perfectă, nici măcar ca vis. Pentru că nu exista un loc unde ar fi putut fi repetată iar şi iar. Nu era niciun loc în care ea ar

fi putut să-şi imagineze cu certitudine că fiecare zi le aparţinea cu adevărat.

— Iubita mea, iubita mea, murmură Li la un moment dat în timpul nopţii şi Miranda nu îşi dădu seama dacă era treaz sau dormea. Mereu, mereu...

O strânse în braţe şi mai tare şi se treziră. El îşi plimbă mâna pe trupul ei, trezindu-i dorinţa. Ea se întinse sub el, ridicând braţele deasupra capului şi arcuindu-şi gâtul lung.

— Ah, spuse el cu un licăr în ochi, acum eşti a mea.

Îi prinse mâinile într-ale sale şi i le ţintui pe pernă, îi sărută ochii, gura, linia vulnerabila a gâtului.

— Suntem complet eliberaţi, cu excepţia legăturii care ne ţine uniţi. Asta. Asta nu poate fi ruptă. Acum te am şi n-o să-ţi mai dau drumul niciodată.

— Nu, spuse ea. Să nu-mi mai dai drumul.

Niciodată.

El o sărută din nou şi, continuând să-i ţină mâinile, pătrunse în ea, iar când le dădu drumul, în sfârşit, Miranda simţi o uşoara tristeţe, ca şi cum ar fi pierdut ceva. Dar îl strânse în braţe când el se întinse deasupra ei şi nu îi mai dădu drumul până când încercară să adoarmă din nou. Atunci, el alunecă lângă ea şi râmaseră înlănţuiţi sub cuvertura de mătase cu diagonii şi pasările sale, iar ea îi respiră căldura pielii şi îi simţi bătăile inimii răspunzând alor ei; îşi lăsă mâinile să lunece pe trupul lui în mângâieri prelungi, începând şi sfârşind cu şoapte şi, astfel, adormiră în căldura întunecoasă a patului.

— Ai visat? o întreba Li a doua zi dimineaţă când îşi beau ceaiul şi mâncau chifle în curtea scăldata în razele soarelui. Am visat că ţi-am spus... nu, trebuie să fi fost real. Ţi-am spus ceva în somn?

— Da.

— Ţi-am spus că te iubesc? Şi că eşti a mea mereu?

— Da.

— Credeam că e o altă parte a visului. Poate chiar a fost şi tu făceai parte din el. Crezi că te visez şi, în curând, o să mă trezesc şi o să descopăr că niciuna din zilele astea n-a fost reală? Sau poate că tu mă visezi pe mine. În cazul ăsta, totul e în regulă atâta timp cât nu ne trezim, spuse el privând dincolo de ea, îngândurat, după care clătină din cap. Nu, e plăcut, dar prefer să fiu treaz cu tine decât să visez. Vrei să-ţi spun ce-am visat? Că eram amândoi pe o barcă, la timonă, şi treceam pe lângă o insulă cu un castel superb ca în basme. Fumul ieşea pe toate coşurile, astfel că ştiam că toată lumea era acasă, toţi prinţii şi toate prinţesele, regii, reginele şi servitorii şi am hotărât să mergem acolo, pentru că eram siguri că ne lăsau să intrăm şi să ne bucurăm de splendorile lor. Tu ce-ai visat?

— Ah, a fost ceva mult mai confuz. Mergeam amândoi cu bicicletele spre piaţă, pe urmă eu eram la o fabrică de confecţii semnând o sută de contracte, după care măsurăm un războinic de teracota, pentru ca voiam să-i fac un pulover din caşmir. Pe urma, eram la Beijing şi mergeam prin cartierul Haidian, m-am rătăcit şi ştiam că n-o să mai ajung la hotel; eram teribil de trista şi, apoi, m-ai găsit tu, ne-am urcat pe barca de marmură şi am început să navigam.

— Amândoi am visat bărci şi că navigam.

Ea zâmbi.

— Printre altele.

— Înseamnă că amândoi ne gândim să călătorim.

— Da.

— În schimb, mergem la lucru.

Ea zâmbi.

— Tot mai ai de gând să vorbeşti cu Sheng despre… ce voiai să faci?

— Nu m-am răzgândit, dacă la asta te referi. Da, o să stau de vorbă cu Sheng, dar o să continui şi singur, dacă o să fie nevoie, pentru că se pare că m-am hotărât. Bun, zise el apoi şi schimbă subiectul din nou, subit, aşa cum făcea de obicei şi cum ea ajunsese să se aştepte. Nu uita că, diseară, mergem la Liulichang.

— Şi luăm cina cu Meiyun. A lăsat un mesaj la hotel ieri, spunând că o să ne întâlnim cu ea acolo la cinci.

— Atunci, vom fi acolo.

Se sărutară şi, asemeni cuplului din rutina de vis a Mirandei, ca un bărbat şi o femeie care găsiseră un loc care să fie permanent şi să facă în aşa fel încât fiecare zi să fie a lor, plecară de acasă, pentru a petrece o zi în oraş.

— Eşti mai puţin neliniştită astăzi, spuse Tang Po în sala de conferinţa a hotelului şi o făcu atât de amabil, încât ea nu avu impresia că se amesteca în intimitatea ei.

— Da, vă mulţumesc că sunteţi atât de înţelegător.

— Toţi avem probleme, dezamăgiri şi pierderi, spuse el. Uneori, acestea dispar, alteori, nu, şi, dacă nu dispar, găsim modalităţi de a ne adapta şi a ne trai viaţa. O altfel de viaţă, probabil, dar nu neapărat una mai grea.

Ea îşi aminti acele cuvinte când se despărţiră, ea încheind un contract cu Tang Pe care era mult mai bun decât orice visase. Bun şi râu, se gândi ea. Un contract care este exact ce speram şi un sfat care îmi spune să mă adaptez dacă nu obţin ce vreau.

Li. Noi doi. Împreună.

„Dar, dacă nu vreau să mă adaptez?”

Capitolul 12

Când ajunse la „Palace Hotel”, Li o găsi pe Meiyun într-un separeu la bar, bând vodcă cu gheaţă.

— Pari fericit, spuse ea aproape acuzator şi el râse.

— Crezi că n-ar trebui să fiu?

— Cred că rişti foarte mult. Aşa cum i-am spus şi Mirandei în Xi an.

— Zău? Nu mi-a spus.

— Îţi spune absolut totul?

— Nu ştiu, zise el părând să-l surprindă ideea. Sper că nu.

— Atunci, de ce ar trebui să-ţi spună asta?

— Pentru că a fost un avertisment.

Meiyun îl privi cu atenţie.

— N-aţi avut multe avertismente de când sunteţi împreună?

— O iubesc, spuse Li calm. În comparaţie cu

asta, avertismentele pălesc.

— Oh, Doamne, spuse ea, şi se întinse peste masă pentru a-i lua mâna într-a sa. Cu o zi înainte ca soţul meu să se sinucidă, mi-a scris o scrisoare, pe care am găsit-o când autorităţile mi-au dat voie să mă duc acasă. Printre alte lucruri, a citat un vers din poezia noastră preferată: „Soarele încălzeşte lacul ce dansează, dar, deasupra, bâtlanul arunca o umbră ce anunţa frigul din adâncuri”. Dragul meu Li, dacă ignori avertismentele, te poţi îneca în frig.

— Sau să zbori cu bâtlanul spre căldură.

Ea se încruntă uşor.

— Pleci cu ea în America?

— N-am spus asta.

— Atunci, eu sunt o bătrână care aude, dar nu pricepe.

El zâmbi stins.

— Eşti mult mai tânără decât altele şi pricepi tot, spuse el privindu-şi mâinile, care erau

împreunate pe masă. Atât de puţine zile. Lucrurile se petrec prea repede, purtându-ne cu ele... zise apoi şi se uita la ea. Mă gândesc să plec cu Miranda în America. Mă gândesc să o rog să rămână aici, cu mine. Ai fi de acord cu vreuna dintre posibilităţile astea?

— Nu e treaba mea...

— Te întreb.

Ea oftă.

— Ce pot să spun? Unii oameni îşi părăsesc ţara şi sunt fericiţi sau, cel puţin, mulţumiţi, în timp ce altora le e veşnic dor de casă; sunt întotdeauna nişte străini, zise ea aruncându-i o privire. Iubirea nu e de-ajuns.

Li se strâmbă uşor, amintindu-şi de o discuţie pe care o avusese cu Miranda.

— I-am spus Mirandei că e o romantica, pentru că e de părere că ar trebui să fie.

— Uite-o.

Li se întoarse şi o văzu pe Miranda venind spre

ei.

— Meiyun, exclamă ea şi, cu entuziasmul specific american, desfăcu braţele larg.

Spre surprinderea lui, Meiyun făcu la fel şi cele două femei se îmbrăţişară ca două prietene vechi. Bărbaţii nu ar face asta, îşi spuse el, cu siguranţă nu la a doua întâlnire, cu siguranţă nu peste graniţe culturale şi geografice. Ce norocoase sunt femeile că pot s-o facă.

— Splendid, spuse Meiyun dându-se înapoi pentru a o admira pe Miranda, care purta rochia albastră. Rochia arată mai bine decât atunci când ai probat-o prima oară. Ba nu, ce prostii spun. Tu eşti cea care s-a schimbat. Pari mai fericita. Mai în largul tău. Nu mai stai cu umerii aduşi. Acum, rochia e a ta cu adevărat. Vino, abia aştept să-ţi arăt asta. Stai aici, lângă mine, spuse ea apoi şi luă o cutie de pe banchetă. Deschide-o, deschide-o, nu mai pot să aştept.

— Capa, spuse Miranda. Chiar e gata? Nu

credeam că poţi s-o faci.

Deschise cutia şi desfăşura materialul de un auriu pal care se afla înăuntru.

— Ah, spuse ea. Da, e exact aşa eu mi-am imaginat-o.

Li se apleca peste masă pentru a se uita şi, când Miranda rămase nemişcată, uitându-se la capa împăturită, o scoase din cutie şi o ridică.

— Superbă, spuse el încet. Un design superb.

Capa era din caşmir, uşor şi moale ca mătasea, neagră şi căptuşită cu satin auriu. Pe ea erau presărate magnolii mari şi aurii care fuseseră incluse în material, astfel încât să se poată vedea căptuşeala. O gluga atârna uşor pe umeri, iar căptuşeala sa aurie părea o floare în sine. Un singur nasture o încheia la gât.

— Puritate, simplitate, spuse Meiyun. Nimic de prisos. Dar florile acelea! Se mişcă odată cu capa: pline de viaţă şi de-a dreptul sexi, zise ea apoi uitându-se de la Li la Miranda. Nu ţi se pare?

Miranda râse.

— Eu aş zice, dar nu credeam că tu ai face-o.

— Sexul e firul care stă la baza modei, ştii foarte bine, Miranda. Ridică-te, te rog, spuse ea apoi şi, luând capa din mâinile lui Li, o puse pe umerii Mirandei, încheind nasturele şi netezind materialul.

Aranja gluga uşor pe capul ei, încadrându-i faţa.

— Îţi sta superb. Îmi pare nespus de râu că o să fie a altcuiva. O meriţi.

— E a ta, spuse Li sorbind-o din ochi pe Miranda.

Ştia că Meiyun îi privea, dar nu avea nicio importanţa. Te ador, spunea privirea lui, privirea lui, care o înălţa şi o mistui pe Miranda şi, un moment îndelungat, toţi fură amuţiţi de puterea iubirii lui.

— Cine va primi capa? întrebă Li, care comandase şampanie şi, acum, o turna în pahare.

O persoană pe care o putem admira?

Meiyun zâmbi stins.

— Nu foarte mult. E o actriţa cu un talent modest, dar foarte frumoasă. S-ar putea s-o fi văzut la televizor, numele ei e Wu Yi.

— Ce mică e lumea, murmură Li. Are o relaţie cu fiul meu.

— Sheng şi Wu Yi? întrebă Meiyun surprinsă. Înseamnă ca el o duce bine, pentru că, din câte am auzit, Wu Yi nu se uită la bărbaţii care n-au succes.

— Da, din cauza asta îşi face şi el griji, spuse Li ridicând din umeri. În problema asta, n-am cum să-l ajut; care tata ar fi ascultat dacă i-ar spune fiului său care e nebun după o femeie superbă că ar fi mai bine dacă ar sta acasă, cu nevasta şi copilul?

Privi capa, care fusese strânsă şi pusă la loc în cutie.

— Trebuie s-o fi făcut foarte repede.

— Meiyun are oameni pricepuţi, spuse Miranda. Au avut la dispoziţie numai trei zile şi au făcut-o superb.

— Designul a fost minunat, spuse Li. Oamenii lucrează întotdeauna cel mai bine atunci când creează ceva superb şi perfect.

Se uitară unul la altul. Meiyun bău din vodca ei, în timp ce ei se priviră, ţinându-se de mână sub masă.

— Aţi ajuns foarte departe, spuse ea după câteva clipe. N-i vrut să vă opriţi atunci când mai puteaţi s-o faceţi. Acum ce faceţi?

— Pur şi simplu, suntem împreună, spuse Miranda. N-am discutat despre nimic altceva.

— Ca şi cum ai sta în China la infinit?

— Ca şi cum... avem timp să ne gândim şi la asta.

— Şi la ce anume o să vă gândiţi? întreba ea şi urmă un moment de tăcere. Haideţi, trebuie să fiţi fermi. Nu e momentul să vă pierdeţi

luciditatea. Să vă pun eu întrebările la care ar trebui să răspundeţi?

Miranda clătină din cap.

— Le ştim. Prefer să nu vorbesc despre asta acum. Credeam că o să vorbim despre o posibilitate de a lucra împreună.

— Ah. Să te ajut să gândeşti. Să-ţi pun toate piesele de puzzle în faţă înainte să începi să le îmbini. Foarte înţelept. Bineînţeles că putem să lucrăm împreună, draga mea. Ai nişte modele excelente în tine şi ai nevoie de un loc unde să le eliberezi. Magazinul meu poate să-ţi ofere asta. Eu nu sunt un designer la fel de bun ca tine, dar dacă suntem deştepte, am putea să ne facem o reputaţie în America şi Europa şi chiar şi în China, în rândul femeilor care au bani; şi acestea sunt tot mai multe în fiecare zi. Am fi tari, aşa cum spuneţi voi. Femeile ca Wu Yi, care e nebuna după modă, nu au nicio naţionalitate; toate sunt la fel pretutindeni în lume şi sunt dispuse să

plătească mulţi bani, foarte mulţi bani, pentru modelele cu emblema noastră.

Ochii Mirandei străluciră.

— Meiyun Miranda. Ce bine sună.

— Eu zic Miranda Meiyun; sună mai bine. Şi un nume occidental în faţă ar fi mai popular în China şi, poate, peste tot. Acum ai piesele puzzle-ului.

— Da, dar unde am lucra?

— Asta nu pot să-ţi spun.

— Dar am putea să ne aflăm oriunde, nu? Când există faxuri şi e-mail-uri... n-ar avea importanţa unde ne-am afla.

— În cea mai mare parte, aşa e. Unde ai vrea să fii?

— Unde trebuie, spuse Miranda după o clipă. Copiii mei, familia mea, serviciul meu sunt în Boulder.

— Iar Îi e aici.

Miranda întâlni privirea lui Îi. Separeul lor era o insuliţa şi barul se aglomerase, fiind foarte

zgomotos. Cei trei stăteau aplecaţi unii spre alţii, ca să se poată auzi, şi apropierea lor îl făcu pe Li să se gândească la o familie, care căuta sprijin în interiorul său, până când cuvintele lui Meiyun îi făcură să se depărteze puţin. „Îi e aici”.

Li întâlni privirea Mirandei şi îi citi gândurile. „Dar ar putea fi în Boulder”.

— Da, murmură el. Aş putea.

Ştia că alunecau spre discuţia aceea din cauza imboldurilor lui Meiyun, dar era în ordine; dacă n-ar fi fost ea, ar fi putut să amâne să vorbească despre viitor până în ultima clipă, când ar fi fost prea târziu. Privirea pătrunzătoare a lui Meiyun invita la sinceritate şi forţă realitatea sa pătrundă în lumea artificiala pe care ei o creaseră în acele câteva zile intense.

— Aş putea să fiu, spuse el din nou, continuând să se uite la Miranda. Ar trebui să fac nişte aranjamente, ceea ce ar dura, dar aş putea să fiu în Boulder, cu tine.

— Sau nu, spuse Meiyun simplu, forţându-i să examineze toate posibilităţile.

Strălucirea se stinse din ochii Mirandei şi Li se întoarse spre Meiyun.

— Aş putea s-o fac. Sunt chiar atât de mult lucruri care să mă reţină aici? Zilele astea...

— Ce anume? întreba Meiyun.

Li îi povesti de interogatoriu, de urmărirea permanentă, de plasarea documentelor în biroul şi casa lui.

— Bineînţeles că nu e numai guvernul...

— Dar alţii au profitat de interesul guvernului faţă de tine. Ştim cât de des se întâmplă aşa ceva. Bun. Acum vrei să pleci din cauza acestor lucruri.

— Da, şi pentru altceva. Să o iau de la capăt. Să clădesc ceva nou.

— Poţi?

El se uita la Miranda.

— Da.

Miranda ofta.

— Dacă vorbeşti serios, într-adevăr... Sigur că vorbeşti serios. Ah, Li, o să-ţi placă foarte mult; o să trăim împreună în casa mea; ar fi casa ta; ai face-o să fie a ta.

Vorbele ei ieşiră repede şi Li îşi dădu seama că trebuia să le fi spus de multe ori în sinea ei, dorind să le rostească cu glas tare.

— Ai găsi de lucru. E atâta de lucru. Cunosc persoane care te-ar putea ajuta să obţii cartea verde şi, dacă suntem... dacă suntem...

— Căsătoriţi, spuse el cu blândeţe.

Ea roşi şi, când el văzu privirea lui Meiyun devenind mai pătrunzătoare, îşi dădu seama că, în tot acel timp cât stătuseră de vorba şi se iubiseră, niciunul dintre ei nu pomenise nimic de căsătorie. O văzu pe Miranda gândindu-se la toate implicaţiile acelui lucru şi se întreba dacă nu cumva avea să o sperie şi să o facă să se răzgândească. Dar ea zâmbi.

— Dacă vom fi căsătoriţi, îţi va fi mai uşor. Ai

găsi de lucru; ai putea înfiinţa o nouă companie, dacă vrei; să lucrezi cu arhitecţi noi… spuse ea şi se opri brusc. Iartă-mă, când sunt emoţionată, mă las furata de val.

Li îi atinse faţa, de parcă ar fi fost singuri.

— Va dura ceva timp ca să puneţi în practică aceste planuri, spuse Meiyun atunci. Iar în momentul ăsta, mie mi-e foarte foame. Credeam că m-aţi invitat la cină.

Li s-ar fi împotrivit – „în sfârşit, vorbim despre asta; lasă-ne în pace” – dar se gândi că, poate, făcea bine obligându-i să se oprească.

— Aşa e, spuse el agreabil. Şi am ales un restaurant nou, nu departe de aici.

Merse între ele pe Wangfujing, zâmbind trist când se gândi ce privelişte ofereau: Yuan Li între două femei suspecte. Meiyun, văduva unui profesor care încă mai era considerat subversiv pentru scrierile sale despre democraţie şi grupurile de presiune, şi Miranda, cea care

adusese o scrisoare din partea unei dizidente exilate. Indiferent cine îi urmărea în seara aceea îşi închipuia că dăduse lovitura. Dar tot nu avea să se întâmple nimic. Şi, probabil că acela era cel mai groaznic lucru, aşa cum îi spusese Mirandei: se făcea pentru a ţine sub control populaţia, pentru a intimida, a alarma, a epuiza. Faptul că încă mai existau dizidenţi şi o mulţime de dezacorduri politice era o dovadă a încăpăţânării şi tenacităţii spiritului uman. Chiar şi în China. Poate îndeosebi în China.

— Ce ai de gând să faci cu partenerii lui Sheng? întreba Meiyun la cină. Ştii că or să încerce din nou; cei de genul lor nu se dau bătuţi după o singură încercare.

— De ce nu le înscenezi tu ceva? întreba Miranda.

Îi ridică din sprâncene.

— E uluitor cât de repede pătrunde China în sufletul unui vizitator. Poate ar trebui să rămâi tu

aici, cu mine, scumpa mea Miranda; deja gândeşti mult mai mult ca un chinez decât mine ca un american.

Beţele Mirandei zdrăngăniră în farfurie.

— Nu vorbeşti serios.

— Dar te-ai gândit la asta, nu? Să rămâi cu mine? Să lucrezi aici cu Meiyun?

Ea se concentra să aşeze beţele pe farfurie, perfect paralel.

— Când am creat capa, şi în ziua aceea când am mers pe jos până la hotel, şi când am lucrat cu Yun Chen pe modele şi cu Tang Po, m-am gândit la asta, într-adevăr. Părea interesant şi posibil. Chiar le-am scris nişte vederi lui Adam şi Lisei, spunându-le că aş fi vrut să-i aduc aici, să trăiască aici şi să înveţe totul despre China la faţa locului...

— Ai scris, asta? întrebă Li ridicând glasul. Înseamnă că vor vrea! Tinerii au mâncărici în tălpi şi sunt extrem de curioşi; or să spună că e o

aventură grozavă şi, când or să citească...

— Nu le-am expediat.

Se făcu linişte.

— Vederile. N-ai expedia vederile.

— Nu. Am lipit timbrele şi am tot spus că le expediez mai târziu, dar, până la urmă, am ştiut că n-o s-o fac niciodată. Când m-am gândit mai bine, n-am mai putut s-o fac, Li. Pentru că, oriunde aş merge, indiferent dacă sunt singură sau cu tine, orice aş face, „nu m-aş integra”. Nu simt că locul meu e aici. În afară de casa ta, de bucătăria ta, de patul tău. Şi, oricât de minunat ar fi, nu e de-ajuns pentru o viaţă. Sau pentru viaţa copiilor mei.

— E nevoie de timp. Şi, dacă vei renunţa cu adevărat la vechea ta viaţă şi vom fi împreună, vei vrea ca locul tău să fie aici. Vei vrea atât de mult, încât vei face să se întâmple asta.

— Şi copiii mei? Care ar fi motivaţia lor?

— Aventură, fascinaţie, toate lucrurile care le

plac tinerilor. – Şi-ar face prieteni...

— Nu ştiu chineza.

— Mulţi copii de şcoală de aici ştiu engleza, cel puţin în oraşe, iar Adam şi Lisa ar învăţa chinezeşte repede. Copiilor nu le e greu să înveţe limbi străine. Ar învăţa despre China şi le-ar putea povesti prietenilor despre America; ar creşte înconjuraţi de înţelegere şi înţelepciune şi s-ar simţi minunat.

— Vrei să venim noi aici, spuse Miranda după un moment. În loc să vii tu în America.

— Da.

— Dar adineauri ai spus...

— Eu am întrebat ceva, îi întrerupse Meiyun şi ei se întoarseră surprinşi, fiindcă uitaseră că era acolo. În legătură cu partenerii lui Sheng. Probabil că am început să stau prost cu auzul, pentru că n-am auzit niciun răspuns.

— Miranda a dat unul, spuse Li. A sugerat să le înscenez eu ceva.

— Noi, zise Miranda repede. Aş vrea să ajut şi eu.

— Şi eu „spuse Meiyun zâmbind. O conspiraţie mică pentru a înfrânge una mai mare. Aveţi vreo idee?

La asta am ajuns, se gândi Li. „Să fac lucruri care ştiu că sunt greşite. Să fiu o persoană care nu-mi place. Uneori, faci aşa ceva... sau te retragi în cochilie”.

— Idee? spuse el. Bineînţeles; guvernul nostru ne oferă o mulţime de exemple. Problema e cum să-i dobor pe Chao şi Enli fără ca aceştia să-l tragă şi pe Sheng.

— Eşti sigur că Sheng vrea să facă asta? întrebă Miranda.

— O întrebare excelentă, zise Meiyun. Dacă îi îngheaţă picioarele?

— I se face frică, spuse Miranda.

— Ah, în cazul lui Sheng, s-ar putea să îngheţe. Dacă începe să dea înapoi la jumătatea drumului?

Ai fi demascat că faci ceva ilegal, iar Sheng şi partenerii lui ar scăpa neatinşi. În timp ce tu ai fi arestat şi eliminat, exact ce vor ei.

— Sheng va trebui să accepte cel puţin să stea de o parte. Nu m-ar trăda. Dar cred că vom lucra împreună la treaba asta.

Chelneriţa le puse supă în castroane. Li îi urmări mişcarea graţioasă a încheieturii; apoi se uită la brăţara de jad de pe mâna Mirandei şi la mâna mică a lui Meiyun care ţinea lingura de supă şi, deodată, fu cuprins de o senzaţie extraordinară de bunăstare. Indiferent „e probleme aşteptau în afara restaurantului, oricâte tensiuni şi incertitudini pluteau asemeni unor umbre asupra viitorului, alături de acele femei pe care le iubea şi le admira, se simţea mulţumit şi binecuvântat.

„Un cuvânt ciudat pentru un om care nu are nicio religie. Dar aşa mă simt. Îmbogăţit de cele care au venit la mine. Recunoscător.

Binecuvântat”.

— Ce o să faceţi tu şi Sheng? întrebă Miranda şi el se strâmbă uşor când se gândi la numărul de echilibristica pe care aveau să-l facă, la fel ca toţi oamenii de pretutindeni, îşi închipui el, ca să stea drepţi între seninătate şi criză.

Dar, cu acele gânduri legate de recunoştinţă şi binecuvântare, luase o hotărâre.

— Nu vă pot spune. N-ar fi trebuit să vorbesc atât de mult. Sheng şi cu mine nu vom mai implica pe nimeni altcineva în treaba asta.

Miranda se uită la el.

— Ai spus că n-o să mă excluzi.

— Nu înseamnă că te exclud; te apăr de urâţenie.

— Nu vreau să fiu apărată! Oamenii au încercat să mă apere toată viaţa şi asta m-a făcut doar să mă simt neputincioasă imediat cum peisajul n-a mai fost familiar. Te rog, nu face asta, Li. Lasă-mă să particip şi eu. Lasă-mă să te ajut.

El îi acoperi mâna cu a sa.

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu ca părinţii tăi. Aici nu e deloc ca la tine acasă, aşa că ce ai putea să faci?

— De unde să ştiu, dacă nici măcar nu vrei să-mi spui ce planuri ai?

— Un impas, spuse Meiyun. Li, când tu şi Sheng o să aveţi un plan, va trebui să ne spuneţi şi, atunci, o să ştim dacă vă putem ajuta şi noi.

— Nu văd cum.

— Dar suntem implicate deja. Suntem apropiate de tine, Miranda e urmărită, despre mine au un dosar întreg şi bineînţeles că ştiu că suntem împreună chiar în clipa asta. Ar trebui să ne spui ce plănuieşti, pentru că a fi pe jumătate implicată e la fel cu a fi pe jumătate virgină: nesatisfăcător şi, în plus, o imposibilitate.

Li râse uşor. Se uită la Miranda, care încuviinţă.

— Bine, când o să am un plan, o să vă spun,

chiar dacă n-o să aveţi ce să faceţi, zise el.

— O să decidem asta împreună, spuse Meiyun.

Li o privi.

— Încăpăţânată mai eşti. Întotdeauna ai fost.

— Mi-e de ajutor. Şi, de asemenea, mă ajută să supravieţuiesc. Bun, acum mergem la Liulichang? Din câte îmi amintesc, şi asta mi s-a promis pentru această seară.

Cu puţină subtilitate, dirijase aproape toată seara, îşi spuse Li. Dar poate că de asta aveau nevoie: să fie împinşi… într-o direcţie.

— Da, haideţi să mergem, spuse Miranda. Am auzit că e minunat. Şi am atâtea cadouri de cumpărat.

Toţi trei se plimbară prin Liulichang prin mulţimea de oameni care îşi făceau cumpărăturile. Strada era construită în aşa fel încât să semene cu un străvechi sat chinezesc, cu vitrine pline de antichităţi: porţelanuri, pânzeturi, mobilă, statuete de fildeş şi jad, piese de şah,

bijuterii, evantaie pictata. Niciun centimetru nu era irosit: antichităţile umpleau rafturile, atârnau de cârlige pe pereţi şi din tavane, tău aşezate grămada pe jos.

— Mă simt atât de lacomă, zise Miranda. Aş vrea totul, mult mai mult decât îmi pot permite.

— Atunci, ar fi cazul să ne tocmim puţin, spuse Li.

— Eu nu pot. N-am făcut-o niciodată.

— Ar trebui să înveţi acum; întotdeauna o să-ţi fie de folos.

— Nu şi în Boulder Colorado.

— În China, spuse el scurt şi se îndreptă spre un magazin cu sculpturi şi vase aşezate în vitrină. Care ţi-ar plăcea?

Miranda se gândi şi apoi arătă spre o statuetă de jad alb care înfăţişa o femeie în picioare lângă o salcie plângătoare.

— Foarte frumoasă, spuse Li. Hotărăşte-te cât ai vrea să dai pe ea, după care prefă-te că nu te

interesează prea mult, dar ar putea să facă pereche cu una pe care o ai acasă. Când te tocmeşti, nu oferi o sumă atât de mică încât să jigneşti vânzătoarea, dar destul de mică încât să-i arăţi că nu-i iei primul preţ în serios.

— Li, ţi-am spus, habar n-am cum să fac asta.

— O să-ţi vină o idee. Cred că e ceva instinctiv în noi toţi. Ne oferă o şansă să câştigăm fără să existe consecinţe neplăcute; ăsta e amuzamentul.

Magazinul era întunecos şi Mirandei îi trebui un minut ca să-şi concentreze privirea asupra vânzătoarei, mică de statura şi cocoşată, cu faţă prelunga şi un păr cărunt strâns în coc. Puloverul ei avea o gaură în mânecă şi fusta îi matura podeaua. Chipul îi era impasibil.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Ne uităm doar, spuse Miranda şi se plimba prin micul magazin, şase paşi până la perete, şase înapoi.

În cele din urmă, se opri în dreptul vitrinei, luă

o vază şi o puse jos, apoi alta şi, în cele din urmă, statueta pe care o dorea.

— Cât costă asta?

— O mie de yuani. E foarte veche, spuse ea făcând o mică plecăciune. Aveţi un ochi excelent.

Miranda puse statueta la loc pe raft. O voia. Îi plăceau strălucirea jadului alb, chipul meditativ al femeii. Dar o puse la loc sub privirea lui Îi.

— Mă tem că e prea mult pentru bugetul meu. Mă gândeam s-o împerechez cu alta pe care o am acasă, dar poate o să găsesc alta în altă parte.

— Alta? Niciuna nu e atât de veche sau de frumoasă. Dar aş putea să mai las din preţ; aş putea să vi-o vând cu opt sute.

Miranda clatină din cap cu regret.

— Îmi pare rău. Nu pot să dau mai mult de două sute.

Vânzătoarea păru şocata.

— Imposibil! E atât de veche, de frumoasă... dar poate aş putea s-o las la şase sute. Nu mai

puţin; e cea mai frumoasă.

— Nu-mi permit, spuse Miranda. Asta înseamnă şaptezeci şi cinci de dolari. Aş putea să merg până la trei sute...

— Nu. Nu, nu mai puţin. Dar, dacă nu vă puteţi permite, într-adevăr, aş putea să mai las puţin, zise ea împreunându-şi mâinile. Şi mie mi-e greu; locuiesc cu nepoţii, pentru că părinţii lor au murit, două fetiţe, una de unsprezece ani, care are probleme cu inima şi doctorii spun că va muri dacă nu face tratament şi nu ia medicamente. Dar sunteţi o doamnă foarte drăguţa şi vă dau statueta cu patru sute cincizeci de yuani.

— Bine, spuse Miranda scurt scoţând banii şi aşteptând nerăbdătoare în timp ce femeia împacheta statueta.

Când ieşi, o puse în punga ei de cumpărături.

— Ar fi trebui să cumpăr ceva şi pentru părinţii mei, dar n-am vrut s-o iau de la capăt.

— Ai fi putut s-o scoţi la două sute, spuse Li. Ai

crezut povestea cu nepoţelele.

Ea îl privi uimită.

— Nu există nicio nepoţică?

— Probabil că exista mulţi nepoţi. Dar am mai cumpărat de aici şi are multe povestiri din astea; le născoceşte în funcţie de clienţi şi niciodată nu sunt la fel...

— Nu crezi că are o nepoţica bolnava?

— Mă îndoiesc. N-am mai auzit-o spunând povestea asta.

— Slava Domnului.

— Eşti bucuroasă? Că te-a păcălit?

— Bineînţeles că mă bucur. Ar trebui să fiu supărata că nu există niciun copil care stă să moară din cauza unei boli de inimă?

— Chiar dacă asta înseamnă că femeia te-a furat?

— Cu cât? Cu câţiva dolari. Iar, dacă într-adevăr, există o fetiţă bolnavă, atunci are nevoie de bani. Nu-mi vine să cred că e amuzant să

profiţi de oamenii săraci care încearcă să-şi câştige existenţa în prăvăliile lor micuţe şi jalnice.

— Nimeni nu profită de ei şi, de fapt, e un joc. Toată lumea se tocmeşte în lume; proprietarii de magazine îşi umflă preţurile cu câteva sute la sută ca să poată face asta. Mulţi dintre ei sunt săraci, aşa e, dar, pur şi simplu, e un mod de a face ataceri. De fapt, de obicei câştigă, mai ales cu turiştii. Aşa cum a făcut ea.

— Pentru că mi-a fost milă de ea! Prefer să cheltuiesc prea mult decât să fiu atât de cinică!

Meiyun îi puse mâna pe braţ.

— Nu e cinism la Li şi nici naivitate la tine. Aveţi tradiţii diferite în felul în care faceţi cumpărături şi nu trebuie să vă certaţi din cauza asta.

Ne certam? întrebă Li. Eu credeam că e un schimb cultural.

Râseră, dar Miranda spuse:

— Dacă ai fi în America, n-ai face cumpărături aşa.

— Ah, dar dacă tu ai fi în China, ai face-o. Şi ai făcut-o atât de bine; mă gândeam iarăşi cât de repede te adaptezi.

— Şi cum rămâne cu cadourile? întreba Meiyun îndreptându-i din nou într-o altă direcţie. Ce anume te interesează, Miranda?

— Totul.

— Mai păstrează ceva şi pentru mâine, zise Li. Piaţa Mătăsurilor din Xiushui e excelentă pentru cumpărături.

— Dar, întâi, mergem la Wu Yi la oră. Nouă, îi spuse Meiyun Mirandei. Poţi?

— Pentru o oră. Am o şedinţă la zece şi jumătate.

— Atunci, la opt şi jumătate vin să te iau de la hotel.

Se făcu o linişte mormântală. Miranda îşi privi mâinile. Li se încruntă, studiindu-şi pantofii.

Atunci, Meiyun înţelese.

— Nu vei fi la hotel de dimineaţa, aşa e?

Miranda încuviinţă.

— Ah, spuse ea uitându-se la ei, dădu să spună ceva, se răzgândi şi spuse în schimb: Voi fi la Li acasă la opt şi jumătate. O să fii gata?

— Da. Mulţumesc.

Îţi mulţumesc pentru înţelegere, se gândi Li. Îţi mulţumesc că nu ne certi că suntem nebuni. Îţi mulţumesc că eşti prietena noastră.

Târziu, în seara aceea, după ce o lăsaseră pe Meiyun la hotelul ei, după ce merseseră acasă la Li şi făcuseră dragoste, când se ţineau în braţe în clipele somnoroase de dinainte să adoarmă – „ca alte cupluri din toată lumea, ca nişte oameni care ştiu ce le va aduce ziua de mâine” – Miranda întrebă:

— Crezi că a ştiut pentru ce i-am mulţumit?

— A ştiut, „zise Li. Pricepe atâtea lucruri. Vrea să fim fericiţi.

— În China sau în America?

El se sprijini într-un cot.

— Oriunde am fi fericiţi. Vrei să vorbim despre asta acum?

— Nu; îmi pare rău; amândoi suntem prea obosiţi. Şi cred că mi-e teamă s-o fac. Dar mâine...

Mâine o să vorbim despre asta şi n-o să-i mai fie frică. Iar sâmbătă, când o să mergem în Oraşul Interzis... „Ultima ta zi în China, ultima zi când poate fi aranjat totul” – o să mai discutăm.

— Şi o să decidem...?

Ochii i se închideau.

Li îi sărută fruntea şi buzele.

— Şi o să decidem. Te iubesc. Acum, dormi.

Se treziră târziu şi avură timp numai pentru ceai înainte să sosească Meiyun.

— E cam isterică, îi spuse aceasta în maşină, aşa că trebui să vorbeşti încet şi inofensiv.

— N-o să vorbesc deloc, spuse Miranda. Sunt

obosită şi nici nu mă simt prea bine. Nu se întâmplă des ca oamenii să se simtă rău în Beijing? Din cauza poluării sau altceva de genul ăsta?

— Asta nu e poluare, draga mea. Eşti extrem de tensionată, pentru că nu mai ai decât două zile până la plecare şi trebuie să iei decizii importante, pe care ai prefera să nu le iei.

— Să nu le iau!

— Cred că ai prefera să continui aşa, zilele să treacă una după alta, tu şi Li, ca nişte copii, să vă jucaţi asemeni unor copii într-un parc superb care se închide când apune soarele, dar, într-un fel, apusul nu mai vine niciodată. Sau ai prefera ca altcineva să ia hotărârea în locul tău.

— Ce înţeleaptă eşti. Vrei să-mi spui ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu e vorba de nicio înţelepciune aici, numai de nebunie. Numai tu şi Îi puteţi hotărî, draga mea. Am ajuns la Wu Yi. Stai în spatele meu ca să

nu te vadă imediat.

— Dar i-ai spus că vin şi eu.

— Bineînţeles, dar e genul de femeie care devine suspicioasă când vede alte femei drăguţe, aşa că cel mai bine e să mă vadă pe mine prima.

Sună la sonerie şi stătu în faţa Mirandei, ceea ce acesteia i se păru amuzant, din moment ce Meiyun era cu vreo doisprezece centimetri mai scundă decât ea.

Astfel că, atunci când servitoarea le conduse în living. Room, Miranda fu prima pe care o văzu Wu Yi. Se uită la Meioyun şi o întrebă în chineză:

— Le-ai adus?

Meiyun o prezentă pe Miranda, vorbind în engleză.

— Aş vrea să vorbim englezeşte astăzi. Am adus rochiile şi capa. Veţi vrea să le probaţi împreună.

Wu Yi luă două pungi de la Miranda şi se duse în dormitor. După câteva minute, auziră un „Da, da” prelung şi Wu Yi se întoarse.

Era uluitor de frumoasă: complet machiată, cu tenul alb şi trandafiriu, cu ochii conturaţi cu negru şi cu părul ei negru strălucind. Lăsase capa deschisă, astfel că silueta perfecta îi sclipea în auriu, învăluită în caşmirul negru cu magnolii aurii care dansau şi se roteau când ea se mişca.

— Magnific, spuse Meiyun.

Wu Yi se opri în faţa unei oglinzi. Începu să vorbească în chineza, dar apoi observa privirea lui Meiyun şi zise în engleză:

— Sunt foarte frumoase. Iar rochia şi capa sunt bune. Foarte bune. Însă preţul e prea mare. Nu sunt decât o actriţa; nu pot să-mi permit asemenea cheltuieli. Dacă eşti de acord să reducem toate preţurile, te pot face celebra şi bogată. Voi cumpăra întâi de la dumneata mereu, de la dumneata şi... cine ai zis că este această persoană?

— Miranda Graham, spuse Meiyun.

— Graham. Şi bluza asta pe care o poartă, cu

maimuţici aurii... de unde a luat-o?

— Din magazinul meu.

— Îţi laşi asistenta să poarte lucrurile făcute de dumneata?

Meiyun se uită la Miranda.

— Suntem partenere, spuse aceasta calmă. Emblema de pe hainele noastre, inclusiv rochia şi capa pe care le porţi, este Miranda Meiyun. Avem cliente în China, Europa şi America, iar preţurile noastre ne reflectă arta, talentul oamenilor noştri şi cererile pentru modelele noastre. Preţurile sunt la fel pretutindeni în lume. Nu facem reduceri pentru nimeni.

Meiyun ridică din sprâncene până dispărură aproape complet. Dar, apoi, începu să zâmbească şi zâmbetul se lărgi din ce în ce.

— Dacă nu vrei să plăteşti pentru ele, le luăm înapoi, îi spuse ea lui Wu Yi. Mi-ar părea rău, pentru că arăţi superb în ele, dar...

— N-o să le luaţi înapoi, spuse Wu Yi privindu-

se în oglindă.

Era limpede că, în ea se dădea o luptă, dar moda învinse.

— Îţi plătesc preţul de data asta, îi spuse ea lui Meiyun în oglindă. Data viitoare s-ar putea să n-o mai fac.

Meiyun încuviinţa grav.

— Rochia trebuie doare scurtata puţin; pot să fac acest lucru şi să ţi-o aduc înapoi mâine.

Sună telefonul şi apăru camerista lui Wu Yi.

— Domnişoara Wu, vă caută Pan Chao. Doriţi să vorbiţi cu dânsul?

— Nu! Sunt foarte ocupată! Spune-i că-l sun eu mai târziu.

— Pan Chao, spuse Meiyun gânditoare, stând cu spatele la Miranda, pentru ca privirile să nu li se întâlnească. Am auzit de el. Cred că e un renumit om de afaceri.

— Preşedinte de companie, spuse Wu Yi.

— O persoană specială?

Wu Yi se admiră în oglindă şi privirea îi alunecă spre Meiyun.

— De ce?

— Mă întrebam doar. Sunt atât de puţini bărbaţi speciali în lume; majoritatea sunt ano şti sau slabi. Sau ocupaţi.

Pe buzele lui Wu Yi aproape că apăru un zâmbet.

— E incredibil de plicticos. Dar, poate că nu. Am vorbit cu el de câteva ori în clubul lui, dar am ieşit împreună pentru prima oară abia aseară. Are foarte mult succes, zise ea ridicând din umeri. Eşti în vârstă; ştii ce e important. Nu dulceaţa şi amabilitatea; nici măcar sexul bun. Banii. Ei fac viaţa să meargă.

Meiyun încuviinţă.

— Eşti foarte puternică. Nu e întotdeauna uşor să calci peste alţii ca să-l găseşti pe cel care să-ţi ofere ceea ce vrei.

Pentru o clipă, asprimea de pe frumosul chip al

lui Wu Yi dispăru.

— Nu e uşor, repeta ea şi ridică din umeri din nou. Dar asta e viaţa. Voi cumpăra rochia şi capa şi vreau să văd tot ce ai pentru iarnă. Adu-mi-le săptămâna viitoare.

— Ah, săptămâna viitoare nu pot să vin la Beijing. Pot să-ţi trimit fotografii sau faxuri, dar cel mai bine ar fi să vii dumneata la Xi an.

— Xi an!

— Îţi voi rezerva o zi întreagă. Poţi să probezi totul, pe îndelete, şi putem face modificările pe loc. Îţi ofer un prânz. La sfârşitul zilei, vei avea o garderobă de iarnă unică.

— Dar... la Xi an!

— Acolo locuiesc eu. Acolo se găsesc modelele Miranda Meiyun.

Wu Yi îi aruncă o privire Mirandei care stătea tăcută pe o perniţă.

— O să te anunţ. Mi-ai rezerva o zi întreagă? N-ai mai vedea pe nimeni altcineva?

— Pe nimeni.

— Bine. Lasă-i cameristei cartea de vizită, spuse ea, după care dădu din cap spre Miranda, îi strânse mâna lui Meiyun şi se întoarse în dormitor când camerista apăru pentru a le conduce.

— Nu am fost plătită, spuse Meiyun. Te rog să-i spui domnişoarei Wu.

Wu Yi apăru din nou, încruntată.

— Trimite-mi nota de plată.

Meiyun clătină din cap uşor.

— Domnişoara Graham şi cu mine am livrat o rochie şi o capa creată special pentru dumneata. Plata se a face la f livrare.

Se priviră un moment îndelungat, până când Wu Yi se ir duse la birou şi completă furioasă un cec.

— Ai nişte reguli ciudate.

— Sunt ale mele.

Când ieşiră, Miranda spuse:

— Crezi că Sheng i-a spus ceva ce ea ar fi putut să-i zică lui Pan Chao?

— Habar n-am. Trebuie să-l întrebăm pe Sheng.

— Ah, spuse ea imediat. Eu nu pot. Nu mă place.

— De unde ştii? urmă un moment de tăcere.

— A fost foarte rece când ne-am întâlnit odată. Chiar nepoliticos. Nu i-a plăcut că eram cu Li.

— Ei bine, poate că e lesne de înţeles. Înri închipui că asta e uşor de îndreptat.

În maşina pe care o închiriase pentru ziua aceea, Meiyun luă telefonul mobil şi îl sună pe Li.

— Se pare că Wu Yi s-a cuplat cu Pan Chao.

— Poftim? Cum?

— Nu ştim asta. Îmi închipui că trece de la un bărbat de succes la altul cu aceeaşi uşurinţă cu care un şofer schimbă vitezele. Ne întrebam dacă nu cumva Sheng i-a spus ceva despre întoarcerea împotriva partenerilor săi...

— Da, o să-l întreb. E plecat; va trebui să aflu

unde e. Ne vedem diseară?

— Plec înapoi peste două ore. Doar dacă nu cumva ai nevoie de mine.

— Nu cred. Miranda e cu tine?

— Ţi-o dau imediat, spuse ea dându-i telefonul Mirandei şi întorcând capul pentru a privi peisajul.

— Trebuie să-l găsesc pe Sheng, spuse Li. Pot să te sun mai târziu? S-ar putea să nu mai mergem la piaţa de mătăsuri dacă nu-l găsesc curând.

Repetând în gând cuvintele lui Meiyun – „lesne de înţeles, uşor de îndreptat” – Miranda închise ochii şi spuse:

— De ce nu-l inviţi acasă diseară la cină? Am putea să gătim împreună şi ar fi un loc liniştit unde să puteţi discuta.

Acasă, se gândi Li. Acasă. Dar nu o spuse cu glas tare.

— Eşti o femeie extraordinară, spuse el însă.

Chiar vrei să faci asta?

— Amândoi aveţi nevoie să staţi de vorbă în linişte şi poate că Sheng n-o să mă mai urască atât de mult dacă o să petrecem o seară împreună.

— Extraordinara, murmură el din nou. Îţi mulţumesc; o să-l întreb. Şi să ştii că nu te urăşte; pur şi simplu, nu te cunoaşte. Dar mi-ar face mare plăcere dacă ar face-o.

„Pentru că, dacă o să rămâi, dacă o să te măriţi cu mine şi o să-ţi aduci copiii să locuiască aici, vom avea o familie extrem de interesantă”.

După ce închise, citi din nou lista la care lucra. O listă de delicte, se gândi el. O listă pe care n-ar trebui s-o pot face. O listă care dovedeşte cât de mult fac parte din sistemul ăsta, chiar dacă adesea mă simt un outsider.

Sună la şantierele unde aveau clădiri în construcţie, dar Sheng nu era nicăieri. Se gândi să sune la celălalt birou al său, dar nu putea risca

să-i răspundă Chao sau Enli. Nu avea nimic să le spună şi, dacă ar fi închis, ei ar fi fost alarmaţi.

Acela era pericolul, oricum. Ca ei să se alarmeze şi să se înfurie dacă Chao afla că Sheng se întorsese împotriva lor. Oare Sheng i se confesase lui Wu Yi? Ar fi putut s-o facă. Şi ea, protejându-şi noul protector, i-ar fi transmis acestuia informaţia fără nicio remuşcare.

Aşa că trebuiau să acţioneze chiar în ziua aceea, înainte ca Chao şi Enli să găsească alt mod de a-l incrimina pe Li şi, de data aceasta, şi pe Sheng.

Fiind prea neliniştit ca să stea locului, ieşi din birou şi colinda oraşul. Îşi vizită şantierele şi le studie pe ale altora; cumpăra un cartof copt şi îl mâncă mergând. „Mirandei îi plac foarte mult; le vor plăcea şi lui Adam şi Lisei”. Se uita la nişte şaluri dintr-o vitrina – „S-ar putea să nu mai mergem la piaţa de mătăsuri diseară” – şi intră să-i cumpere unul Mirandei, din mătase grea

imprimata cu păsări şi flori de un roz aprins, maron şi auriu. „Un fular pentru iarnă; iernile sunt aşa de reci la Beijing”.

Când se întoarse la birou, îl găsi pe Sheng în sala de conferinţe, uitându-se pe nişte planuri întinse pe masa lungă.

I. – Te-am căutat; unde ai fost?

— La Marele Zid, spuse Sheng.

— La Zid? E plin de turişti în perioada asta.

— O plimbare de cincisprezece minute şi laşi totul în urmă. M-am dus acolo să mă gândesc. E aşa o nebunie, zidul ăla uriaş care şerpuieşte peste munţi, suficient de lat pentru cai şi armate, şi tu mergi pe el singur; nu-ţi vine să crezi că cineva a putut să fie atât de prost încât să creadă că ar putea ţine la distanţa invadatorii. Şi, pe urmă, te gândeşti cât de proşti sunt majoritatea oamenilor şi că şi tu eşti la fel, adică cu, prost, prost, prost, spuse el ridicându-se. M-am dus la birou aseară, mai degrabă în zori, şi am luat nişte

dosare. Pe cele importante.

— Or să se uite să vadă ce-a dispărut?

— Nu cred. Oricum, nu imediat.

— Wu Yi e cu Pan Chao acum.

Sheng înălţă capul brusc.

— Nu se poate. De unde ştii?

— I-a spus cuiva. Ce ştie despre legătura-ta cu Chao şi Enli?

Sheng îl privi cu ochi umflaţi.

— Am sunat-o aseară, zise el în cele din urmă. M-am gândit că, după ce a avut timp să se gândească la problema noastră, s-o fi răzgândit.

Îl văzu pe Li clătinând din cap uşor.

— Ar fi putut! strigă el, după care adăugă trist: Dacă ar fi fost alt gen de femeie. Dar nu e, mi-ai spus asta.

— Ştiai deja.

Sheng ridică din umeri.

— Ce i-ai spus când ai sunat-o?

— La început, nu voia să stea de vorbă cu mine,

aşa că a trebuit să-i spun cameristei ei că aveam nişte planuri despre care voiam să-i vorbesc şi, când ea a venit la telefon, singurul plan care mi-a venit în minte a fost că vreau să ies din „Dung Chan” şi să mă ocup doar de construcţii, aşa că i-am spus asta, zise el ridicând din umeri iarăşi. N-a fost impresionata.

— I-ai spus că ieşi din afacere.

— De unde era să ştiu că vorbeşte cu Pan Chao?

— Dacă nu cu Pan Chao, cu altcineva. Oamenii vorbesc între ei şi, în curând, toată lumea ştie totul. I-ai mai spus şi altceva?

— Nu. Doar că vreau să ies.

— Mai mult decât suficient. Ei bine, avem foarte puţin timp la dispoziţie; cei doi or să-ţi elibereze biroul imediat cum Wu Yi o să vorbească cu Chao. Aşa că trebuie să punem totul la punct. Haide, repede.

— Unde mergem?

— Acasă. Miranda şi cu mine vrem să iei cina cu noi. O să stăm de vorbă acolo.

Sheng se prăbuşi pe fotoliu.

— „Miranda şi cu mine...?”

— Putem vorbi în maşină. Ţi-am spus; vreau să plecăm. Acum.

— Nu ai destule probleme? Acum spui „Miranda şi cu mine”? Ce crezi că faci?

— Sper că va fi o viaţă bună pentru noi toţi. Sheng, nu mai aştept.

— Noi toţi, mormăi el, dar îşi urmă tatăl afară din sala de conferinţe, ducându-se în biroul lui, unde Li vârî nişte hârtii într-o servieta şi, apoi, se duseră la maşină.

— Conduc eu în seara asta, îi spuse Li şoferului şi, după ce se desprinseră de bordură, îi spuse lui Sheng: Întâi o luăm pe Miranda de la hotel. Să fii politicos cu ea. Nu-ţi cer s-o placi, nu imediat, dar vreau să spun că merită să fii politicos.

— Pleci în America împreună cu ea?

— Nu ştiu ce se va întâmpla. Vreau să mă ocup de partenerii tăi şi, pe urma, poate voi avea timp să mă gândesc şi la asta.

— Te-ai gândit deja.

— Nu voi vorbi despre asta acum.

— Vreau doar să ştiu dacă...

— Am spus că nu voi vorbi despre asta. E clar sau trebuie să găsesc alt mod de a o Spune?

— Am nevoie de tine aici.

Cuvintele acelea sunară strangulate, dar Îi era sigur că auzise bine.

— O să rezolvăm totul, spuse el încet şi merseră în linişte până când intrară pe Wangfujing. Încă ceva, zise el când se apropiară de „Palace Hotel”. Vom vorbi în engleză în seara asta.

Sheng încuviinţă. Când opriră în faţa hotelului şi o văzu pe Miranda aşteptând, el coborî din maşină, îi strânse mâna şi spuse „Bună seara” într-o engleză perfectă, după care se aşeză pe bancheta din spate, pentru ca ea să poată sta

lângă Li.

Li şi Miranda se priviră, stânjeniţi de prezenţa lui Sheng în maşină.

— Mă bucur să te văd, spuse Li în timp ce era atent la trafic. Ţi-ai terminat treaba pe ziua de azi?

— Mai trebuie semnate contractele şi asta o să facem mâine dimineaţă. Toţi au fost foarte prietenoşi.

— Şi plini de căldură?

Ea râse şi Li se gândi, bravo, am început cu o glumă intima. Asta o să-i spună multe lui Sheng.

— Şi asta ţi-a ocupat toată ziua? o întrebă el.

— Nu, am terminat la trei. După aceea, am fost la piaţa de mătăsuri, unde m-am simţit minunat. Ce loc superb! Am găsit cadouri pentru toată lumea. Ai fi fost mândru de mine: m-am tocmit puţin şi am reuşit ceva.

— Mereu sunt mândru de tineTTi-ai cumpărat un cadou şi pentru tine?

— Nu, n-am mai avut timp, dar nu mai contează, pentru că m-am simţit excelent cumpărând pentru toţi ceilalţi.

— Ei bine, dacă te uiţi în servieta mea, o să vezi o cutie plată, neagră, pe care scrie ceva cu argintiu.

Miranda îl privi uimită. El ştiu că acest lucru se datora faptului că îl făcea pe Sheng să fie martorul apropierii lor şi, fiind nevoit să oprească la intersecţia din apropiere de parcul Beihai, se întoarse să-i zâmbească, spunându-i fără cuvinte că o iubea. Zâmbetul ei de răspuns fu puţin nesigur, deoarece îl simţea trăgând-o din ce în ce mai mult în viaţa lui, îndepărtând-o de a ei.

Când ea deschise cutia, Sheng se aplecă, fără să se mai prefacă în continuare că nu auzea sau nu vedea ce se petrecea pe scaunul din faţă. Scoase un sunet de admiraţie când văzu şalul. Miranda îl ridică, trecând mătasea grea printre degete şi lăsând-o să cadă peste brăţară.

— Ce superb e. Am văzut câteva din astea la piaţa, dar sunt atât de mari şi...

Se abţinu să spun ultimul cuvânt.

— Mai scumpe decât altele, spuse Li nonşalant şi, atunci, celelalte maşini se puseră în mişcare, astfel că el porni mai departe.

Miranda îndoi şalul pe diagonală şi şi-l puse pe umeri, înnodându-l lejer în faţă. Culorile sale tomnatice erau vii pe bluza ei de un roşu închis; brăţara de jad plutea deasupra sa ca o lună palida.

— Un tablou, murmură ea. Îţi mulţumesc. Îmi aduci atâta frumuseţe.

— Aşa cum faci şi tu.

Apoi tăcură şi Li se concentra asupra drumului, încleştându-şi mâinile pe volan pentru a-şi stăpâni emoţia. Erau împreună în maşina lui, toţi trei, o imagine de familie care avea propria ei realitate şi îl mistuia. Indiferent ce aveau de suferit, acel sentiment, atât de asemănător cu cel

pe care îl avusese alături de fiica şi nepoata lui, era suficient, deocamdată, pentru a-i da speranţă.

Acasă, fu conştient că Sheng o privea atent pe Miranda cum se mişca familiarizată cu toate, agăţându-şi taiorul în dosul unui paravan, punându-şi servieta pe o banchetă în camera de primire şi luând-o înainte spre bucătărie. Li aşteptă ca el să facă un comentariu, dar nu spuse nimic şi Li îi admiră stăpânirea de sine. „Nu va face nimic ca să creeze probleme. E îngrijorat şi are nevoie de mine”.

— Îmi povesteşti despre fiul tău? îl întreba Miranda pe Sheng în timp ce pregăteau cina.

Toţi trei se aflau la masa lungă din lemn, tăind în bucăţele, cubuleţe, felii, amestecând. Îşi suflecaseră mânecile şi îşi puseseră şorţuri albe.

— E foarte isteţ, spuse Sheng înceccând să taie feliile de telină, deoarece bucătăria era un teritoriu străin pentru el. E nemaipomenit pentru vârsta lui.

Miranda, care tăia un muşchi file de porc în felii subţiri, zâmbi.

— Ştie să citească?

Sheng vorbi mult şi, cu cât o făcea mai uşor, cu atât era mai neîndemânatic. Dar Miranda şi Li, care se priviră scurt, nu spuseră nimic. Sheng se simţea bine; ce putea fi mai important?

— Îi place să stea pe genunchii mei ca să-i citesc, zise Sheng încheind o listă lungă ce conţinea calităţile admirabile ale lui Rongji. Unii spun că ar trebui să insist să citească singur, dar...

— Prostii, trebuie să-i citeşti, spuse Miranda. Are timp toată viaţa ca să citească singur; acum, e un lucru pe care îl puteţi împărtăşi: un mod de a vă arăta dragostea.

Sheng o privi atent pentru prima oară.

— Chiar crezi asta?

— Orice faceţi împreună e bun. Un băiat are nevoie de tată; are nevoie de ceva puternic de

care să se sprijine, de încredere şi siguranţă, lucruri pe care să le păstreze în el pe măsură ce creşte şi se confruntă cu luarea unor decizii dificile.

Sheng era gânditor.

— Unde e tatăl copiilor tăi?

— A murit cu mulţi ani în urmă.

— Aşadar, au crescut fără tată. Sunt furioşi din cauza asta?

— Furioşi? Pe cine?

— Pe el. Pentru că i-a părăsit.

— La început, au fost; erau prea mici. Dar, apoi, când au înţeles că el nu avusese de ales, au fost trişti, dar nu furioşi.

Sheng puse feliile de ţelină pe o farfurie, le luă pe cele care căzuseră pe jos şi începu să taie ceapa verde.

— Cum e casa ta?

Miranda îi răspunse la întrebări şi îi ascultă, având grijă de mâncăruri până când totul fu

terminat şi se aşezară la masa din celălalt capăt al bucătăriei.

— E plăcut, spuse Sheng. Eu nu gătesc niciodată, dar mi-a plăcut.

— Ne bucurăm, spuse Li ştiind că acest lucru dezvăluia la fel de mult despre relaţia lui cu Miranda ca orice altceva. Trebuie să vorbim despre Chao şi Enli.

— Vreţi să plec? întrebă Miranda.

— Nu, de ce? zise Sheng.

Li simţi un val de uimire şi plăcere, dar spuse numai:

— Da, i-am promis Mirandei că îi voi spune ce avem de gând să facem. Dar nu putem să facem niciun plan până când nu eşti ferm hotărât să termini cu partenerii tăi. Eşti? Sau te-ai gândit să rămâi cu ei, până la urmă?

— Să rămân...? Nu, cum aş putea? Ar însemna să te trădez pe tine şi asta n-o fac. În plus, ei nu mai au încredere în mine; ei sunt de părere că nu

sunt bun de nimic, cu excepţia momentelor când se pot folosi de mine şi ăsta nu e... un parteneriat.

— Alţii au mai multă încredere în tine, spuse Li şi văzu cum umerii lui Sheng se îndreptară.

Da, se gândi el, insuflă-i încredere în sine şi va reuşi.

— Am nişte idei în legătură cu modul în care să-i prindem pe Chao şi Enli, fără să cazi şi tu, dar mai întâi trebuie...

— Nu sunt microfoane aici? întrebă Sheng deodată.

Miranda păli, uitându-se în jur, ca şi cum ar fi văzut bucătăria pentru prima oară.

— Nu, spuse Li. Am pus să fie controlată acum două zile.

— „Controlată?” repetă ea.

— Mi s-a părut o idee bună. Bineînţeles că telefonul e ascultat, îi spuse el cu nonşalanţă lui Sheng.

— Bineînţeles. Şi corespondenţa?

— Deschisa şi citita; sunt sigur că se plictisesc teribil. Acum, am nevoie de nişte informaţii. Cine închiriază birourile pe care le folosiţi pentru... cum se numeşte compania voastră?”

— „Dung Chan”. Pan Chao le închiriază.

— Bun. Şi ce bancă utilizează?

— Banca din Beijing.

— Pe numele lui?

— Nu, pe cel al companiei.

— Şi Meng Enli?

— Nu ştiu ce bancă foloseşte. Şi numele lui nu e trecut în contractul de închiriere. Chao a făcut aproape totul.

— Dacă îi întindem lui Chao o plasă suficient de mare, am putea să-l prindem şi pe Enli în ea. Uite ce trebuie să faci. Încă mai ai o cheie de la birou, nu?

— Da. Doar dacă n-au schimbat yalele.

— De aceea trebuie să ne grăbim. Or s-o facă. Aşa că, în seara asta, te vei duce în biroul lui Pan

Chao şi vei lăsa copii ale documentelor pe care le-a pus el în biroul meu şi aici.

— Dar e numele tău pe ele şi semnătura ta.

— Am făcut copii astăzi, înlocuind numele meu cu al lui peste tot unde apărea. Acum tu îi vei falsifica semnătura; ai văzut-o destul de des şi trebuie să ai scrisori, documente semnate de el.

— Da, bineînţeles, dar...

— După ce le semnezi pe toate, pune-le în fundul unui sertar. Scrisoarea în care se vorbeşte despre o demonstraţie în timpul vizitei preşedintelui american ar trebui să fie deasupra. Ai grijă să fie acolo şi chitanţe de depuneri la Banca din Beijing. Poţi să faci asta?

Sheng făcuse ochii mari.

— Nu-ţi stă deloc în fire să te gândeşti la astfel de lucruri. Să le faci”.

— Asta e obligată să facă generaţia mea ca să ţină pasul cu a ta. Nu sunt mândru de aşa ceva. „Poţi s-o faci?

— Da, o să mă duc acolo pe la două şi jumătate. N-o să fie nimeni.

— Bun. Acum o să avem. Nevoie şi de alte persoane. Miranda, vrei să ne ajuţi şi tu?

Ochii ei erau gravi şi el ar fi vrut să-i spună că nu era un astfel de om, de obicei, că făcea ceva ce nu mai făcuse niciodată, ceva ce ar fi vrut să nu fie nevoit să mai facă vreodată.

— Ce pot să fac? întrebă ea.

Ah, cât te iubesc, se gândi el. Te iubesc. Şi, la urma urmei, nu pot să te implic în asta. Credeam că o să pot, dar nu e aşa.

— De fapt, nimic, pentru că nu ştii chinezeşte, zise el. Avem nevoie de cineva care să lase mesaje pe robotul companiei „Dung Chan”. O s-o facă Meiyun şi alţi trei prieteni, niciunul dintre ei din Beijing.

— Ce să spună? întrebă Sheng.

— Să facă diverse aluzii. La demonstraţii, la tipărirea de manifeste, la vizita preşedintelui

american, la locuri, îndeosebi Piaţa Ticnanmen, unde va avea loc ceremonia de primire, la Marele Zid, pe care îl vizitează fiecare şef de stat, şi la Oraşul Interzis; cu siguranţă că va fi pe listă. Toate mesajele ar trebui să sune ca şi cum oamenii s-ar consulta cu şeful unei organizaţii. O să le scriu eu.

Sheng se uită la tatăl său cu admiraţie.

— Eşti nemaipomenit. Iar mâine dimineaţă, la prima oră, eu voi suna la Securitate şi la voi sugera să facă o percheziţie în birourile companiei „Dung Chan” şi să asculte mesajele de pe robot.

— Poţi să-ţi schimbi vocea când o să suni? Or să înregistreze convorbirea.

— Ştiu cum s-o fac. Să le spun şi de Banca din Beijing.

— Nu, va fi suficient dacă vor găsi chitanţele în biroul lui Chao.

— Îmi umblă cineva prin camera de la hotel?

întrebă Miranda.

Li se încruntă.

— De ce?

— Mă întrebam. Cu toate discuţiile astea despre microfoane şi deschiderea corespondenţei...

— Bineînţeles că da, spuse Sheng, din moment ce ai dus...

Dar tăcu brusc când văzu privirea tatălui său.

— Sau poate că nu. Nu, probabil că nu. N-ar vrea să dea naştere unui incident în preajma vizitei preşedintelui vostru.

De data aceasta, Li se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— La ce te gândeşti? Doar nu pui ceva la cale...

Ochii ei erau mari şi nevinovaţi.

— Mi-ai spus că nu pot să fac nimic, pentru că nu ştiu chinezeşte.

— Şi crezi asta?

— Cred că faptul că nu ştiu chinezeşte ar fi un

mare impediment în multe privinţe.

— Asta e un alt subiect, spuse Îi furios. O să discutăm despre asta mai târziu. Nu poţi folosi asta ca un mod de a decide... ceva.

Miranda îi mângâie faţa. Nu conta că Sheng era acolo sau că Îi era capabil să facă nişte lucruri pe care ea nu şi le-ar fi închipuit niciodată sau că ziua următoare era plină de necunoscute. Nu conta decât că îl iubea şi că ziua următoare era ultima pe care ea avea să o petreacă în China şi, în acea privinţă, de asemenea, era plină de necunoscute.

Li îi sărută palma, ţinând-o lipită de buzele sale. Gândurile îi goniră înainte, la momentele când aveau să rămână singuri, când aveau să meargă la culcare, să se trezească împreună, să ia micul dejun şi să facă planuri pentru o vizita în Oraşul Interzis, ca doi oameni care nu aveau nicio problemă. Dar, deşi o repeta de nenumărate ori, nu erau doi oameni fără nicio problemă şi nu

putea să facă lucrurile să stea aşa numai pretinzând asta.

„Crezi că te visez şi, în curând, o să mă trezesc şi o să-mi dau seama că niciuna din zilele astea n-a fost reală? Sau poate tu mă visezi pe mine. În acest caz, totul e în regulă atâta timp cât nu ne trezim”.

Capitolul 13

Sheng parcă maşina la o stradă distanţă de clădirea joasă de lângă aeroport şi merse pe mijlocul şoselei întunecate spre uşa birourilor companiei „Dung Chan”. Se furişă pe întuneric spre biroul lui Pan Chao, ocolind două dulapuri şi o masă de lucru, până la biroul care se afla în colţul îndepărtat. Nu se auzea de „îl ticăitul unui ceas.

Găsind mânerul metalic, deschise sertarul din mijloc şi se strâmbă când auzi zgomotul pe care îl făcu. Îl eliberă în partea din spate, după nişte carneţele, o ascuţitoare, agrafe, un pachet de ţigări şi o brichetă, şi puse documentele pe care le semnase cu numele lui Chao. Apoi adăugă şi câteva chitanţe de la Banca din Beijing şi închise sertarul cât putu de încet.

Totul dură numai vreo două minute. Bun, îşi spuse el; uşor. În clipa aceea, sună telefonul.

Încremeni. Nimeni nu suna la două dimineaţa. Se uită spre telefon, auzindu-l, fără să-l vadă, după care se cupla robotul şi el auzi vocea lui Pan Chao care îi spunea celui care suna să lase un mesaj.

— Pan Chao, avem treizeci şi şase pentru Ticnanmen la opt treizeci, spuse o voce de femeie pe care Sheng nu o recunoscu. În spatele Marii Sâli a Poporului, aşa cum ai cerut, să apară când soseşte preşedintele. Încercăm să găsim cincizeci, cum ai zis, dar e foarte greu.

Apoi femeia închise.

Sheng simţi un fior de emoţie. O prietenă de-a tatălui său. Începuseră.

Îşi făcu drum spre biroul său, repetând mişcările de mai devreme. Tocmai ajunsese, când luminile se aprinseră brusc.

Orbit, Sheng îşi acoperi ochii cu braţul.

— Ce naiba...!

Inima îi bătea cu putere. Se uită cu ochii pe

jumătate închişi la un necunoscut care stătea în pragul uşii dinspre parcare.

— Cine naiba eşti?

Necunoscutul se duse spre el.

— Sunt paznicul. Ai face bine să-mi spui cine eşti tu.

— N-avem niciun paznic!

— De unde ştii? Pan Chao m-a angajat ca să...

— Când? Când te-a angajat?

— Azi după-masă, spuse el apucându-l de braţ. Haide.

— Asta e biroul meu! strigă Sheng.

Omul îl privi făcând ochii mici.

— Minţi. Pan Chao a zis că nu sunt decât doi oameni aici, el şi Meng Enli.

Lui Sheng i se strânse stomacul. Deja devenise o cantitate neglijabila.

— S-a referit la programul complet. Eu mai am un birou în oraş, spuse el trăgându-şi braţul şi îndreptându-se. Acum ieşi imediat din biroul meu,

altfel chem poliţia.

— Poliţia, spuse el ironic. Eu lucrez aici; o să stau cât vreau.

Dar privirea îi alunecă pe lângă Sheng, spre biroul acestuia.

— Cum te numeşti?

— Yuan Sheng.

Îi văzuse privirea şi începea să se simtă mai bine.

— Sunt partenerul lui Chao şi Enli şi îţi spun să ieşi imediat! Acum!

— Am auzit telefonul. E datoria mea să investighez.

— Şi ai văzut că totul e în regulă.

— Ar trebui să-l sun pe Chao.

— Da, trezeşte-l; o să fie atât de furios că-l suni să-i spui că partenerul lui e în birou, că o să te dea afară. Uite telefonul, sună-l!

Omul se uită din nou spre biroul lui Sheng şi văzu o cutie pe jos care îi era adresată lui Yuan

Sheng.

— Bănuiesc că nu e nevoie, spuse el mergând cu spatele şi ieşi, ducându-se spre parcare. Staţi până vine el?

— Depinde. Am uitat la ce oră a zis că vine.

— La şase. Vine cu Enli. Zicea că au foarte multă treabă.

Sheng simţi că îi vine rău. Avusese de gând să sune la

Biroul Securităţii de Stat la şapte.

— Nu pot să stau, dar o să mă-ntorc la şase, spuse el mândrindu-se cu uşurinţa cu care minţea.

Intră în birou.

— Ai grijă să închizi uşa.

Rămase cu spatele la coridor. Când auzi uşa de afară închizându-se, dădu fuga să vadă dacă omul plecase cu adevărat, după care se duse la birou şi puse mâna pe telefon. „Nu pot să aştept până la şapte; trebuie s-o fac acum”. Începu să formeze

numărul, dar se opri. „Ar putea să depisteze de unde s-a sunat. Trebuie să dau telefon din altă parte”.

Grăbindu-se acum, aruncă o privire rapidă prin birou, de unde scoase câteva hârtii, vârî CD-ul într-o servietă veche şi puse stiloul său preferat în buzunar. Dintr-o fotografie cu ramă de argint, Wu Yi îi zâmbea profesionist. O cântări în mână, după care o aruncă în coşul de gunoi. Nu, nu trebuia să lase nimic personal. O luă şi o puse în servietă pentru a o arunca acasă, după care stinse luminile, închise uşa biroului şi plecă de la „Dung Chan” pentru totdeauna.

Când ajunse afară, nu îl văzu nicăieri pe paznic. Se forţă să meargă normal şi să privească drept înainte, aşa încât să nu dea impresia că fuge. Cărând servieta grea, parcurse distanţa până la maşină şi conduse vreo milă, până găsi o cabină telefonică. „Nu te uita în jur; nu trebuie să pari bănuitor”. Intrând în cabină, formă numărul

Biroului Securităţii de Stat şi ascultă. „Trebuie să fie cineva acolo; nu închid niciodată”.

După douăzeci de apeluri, răspunse un bărbat. Sheng îşi transforma vocea, vorbind cu un accent Chongking, şi dădu numele companiei şi adresa. Apoi o repetă mai clar, pentru a-i lăsa omului timp să noteze, după care spuse:

— Activităţi contrarevoluţionare; necazuri când va sosi preşedintele american.

— Numele dumneavoastră...?

Dar Sheng închisese. Inima îi bătea cu putere şi îi era teamă să se uite în jur să vadă dacă îl urmărea cineva. Se duse la maşina şi porni motorul. Nu, stai, îşi spuse el, ar trebui sa1 sun pe tata. Probabil că vrea să ştie că totul e în regulă.

Dar şi-l închipui pe Li în pat cu Miranda şi simţi un fior de gelozie şi teamă. „Ce-o să fac a în privinţa ei? Se uita la ea ca şi cum n-ar mai avea pe nimeni altcineva pe lume”.

Porni spre centrul oraşului. Zece minute mai târziu, fu orbit de nişte faruri. O maşină se apropia cu viteză: singura alta maşina care se afla pe şosea la ora aceea. Încetini şi se uita înapoi după ce trecu de el, îndreptându-se spre „Dung Chan”. Nemarcată, dar aşa erau întotdeauna. Securitatea, se gândi el; cine altcineva ar fi putut să fie? Folosise cuvintele cele mai tari – contrarevoluţionâr, necazuri, preşedintele Statelor Unite – şi iată-i deja.

Ce repede răspundeau! Puteai fi mândru de guvern pentru asta. Tata ar trebui să ştie, îşi spuse el din nou. Dar ştia că nu avea să-l sune; n-ar fi suportat să-i audă vocea somnoroasă când se dădea jos din patul răvăşit. Mnne, îşi spuse el. O să-i spun mâine.

Şi restul nopţii unde avia să se ducă? Nu acasă la tatăl lui, nu la Wu Yi, a cărei uşă era închisa pentru el definitiv. Nu avea unde să se ducă decât acasă, unde soţia şi fiul lui dormeau, obişnuiţi ca

el să fie plecat aproape în fiecare noapte. Dar aveau să se bucure să-l vadă dimineaţă; întotdeauna se bucurau. Descoperi că era un gând surprinzător de liniştitor. O să mă duc acasă, îşi spuse el, şi o să fiu lângă ei când or să se trezească.

Dimineaţă, Li o duse pe Miranda la „Palace Hotel” înainte de micul dejun, pentru ca ea să-şi facă bagajele înainte de şedinţă. Goli dulapul, biroul, lavoarul şi rafturile

l

din baie, devenind atât de deprimată de goliciunea lor, încât nu putu să nu se gândească şi la alte lucruri: ultima ei zi în China, plecarea de la hotel, semnarea contractelor finale, împachetarea cadourilor pe care le cumpărase, a statuetei de jad şi a beţelor din lemn sculptat pe care le cumpărase de la Liulichang pentru sine, a bluzei, rochiei şi jachetei de la Meiyun, împachetat, împachetat, împachetat.

„Dar va fi în ordine, pentru că Îi va veni în America. Nu mâine, ştiu că asta nu se poate; dar curând. Cât va putea de curând”.

De unde ştia asta? Ştiu, pur şi simplu, îşi spuse ea cu încăpăţânare. Ştiu.

Îşi împacheta cărţile, adăugând-o şi pe cea pe care Li o scosese din biblioteca lui în prima seară pe care ea o petrecuse în casa lui. Era o culegere de poeme din secolul al XIII-lea traduse în engleză pe care ea nu apucase s-o citească, dar acum văzu un mic semn auriu la una din pagini. Marca o poezie scurta, deasupra căreia se vedea scrisul lui Îi „Pentru Miranda”.

„Nu vezi că noi doi
Suntem ca ramurile unui copac?
Când te bucuri
Râd şi eu;
Când eşti tristă îmi dau lacrimi.
Iubito.
Ar putea fi altfel viaţa cu noi doi?”

Ochii i se umplură de lacrimi. Aşa ştiu, îşi spuse ea. Pentru că a marcat asta pentru mine. Pentru că viaţa n-ar putea fi altfel pentru noi: ramurile unui copac. Vârî cartea în servietă. Aşadar, bineînţeles că va veni să trăiască alături de mine.

„Vino să trăieşti cu mine şi să fii iubitul meu, toate plăcerile le vom cunoaşte...” Asta era dintr-o altă poezie, una engleză, pe care o învăţase în liceu. O s-o cumpăr pentru Li când o să ajung acasă, îşi spuse ea, şi o să i-o trimit, pentru perioada în care o să fim despărţiţi, până când va veni el la Boulder.

Îşi puse pantofii în pungi speciale, costumele în valiză, împacheta rochia albastră în foiţă şi începu să facă la fel şi cu bluza cea roşie. „Ba nu, o să mă îmbrac cu ea. Astăzi cu Li şi mâine în...” Şirul gândurilor se întrerupse; nu se puteau fixa asupra cuvântului „avion”. „O s-o îmbrac astă: şi mâine”. Îşi pregăti geanta cu lucrurile pe care avea să le ia acasă la Li în seara aceea, le

înghesui pe toate celelalte în valiză şi o scoase în vestibul pentru ca portarul să o ducă la maşina lui îi când el avea să vină să o ia.

Din nou, camera era o simplă cameră de hotel care aştepta alţi ocupanţi. O să-mi fie dor de ea, se gândi Miranda, chiar dacă n-am stat prea mult pe-aici. Deschise sertarele ca să se asigure că le golise, după care se duse la biroul de la fereastră, pe care nu se afla nimic altceva decât telefonul şi un carneţel de mesaje şi un pix, care erau ale hotelului.

„Îmi umblă cineva prin camera de la hotel?

— Bineînţeles, din moment ce ai dus…”

Scrisoarea, se gândi ea. Sheng crede că cineva îmi controlează camera pentru că am dus o scrisoare. Probabil că şi Li crede la fel, deşi n-a spus-o şi l-a împiedicat şi pe Sheng s-o facă, probabil ca să nu mă sperii.

Dar nu mi-e teamă. Mâine plec; nu pot să-mi facă nimic.

În schimb, eu aş putea să fac ceva pentru Li şi Sheng. Să las câteva bilete aici ca să le găsească agenţii Securităţii. Cu numele lui Pan Chao, cu data vizitei preşedintelui, Piaţa Ticnanmen. Asta ar ajuta la gătitul gâştei. Ah, trebuie să-i spun asta lui Îi. Mă întreb dacă o ştie. „Gătitul gâştei". Zâmbi. „Stil chinezesc". Emoţia puse stăpânire pe ea, o emoţie provocată de gândul la conspiraţie şi acţiune. „Nu-i de mirare că unii simt plăcere din chestiile astea".

Dar, imediat cum se apucă să scrie, emoţia începu să se evapore. Nu putea s-o facă. Poate că, într-adevăr, ar fi ajutat la gătitul gâştei lui Pan Chao, dar ar fi făcut-o să fie şi mai suspectă ca înainte şi asta s-ar fi răsfrânt asupra lui Îi. El ar fi fost în pericol din nou, din cauza ei.

Lăsă stiloul jos. Li avusese dreptate. Ea nu putea să facă nimic pentru el. „Doar să-l iubească şi să-i fie alături".

Şi nici măcar asta nu putea. Nu mai departe de

a doua zi dimineaţă, avea să se urce în avion pentru a pleca spre America.

Doar dacă nu rămânea în China.

Dar nu mai avea timp să se gândească la asta iarăşi; trebuia să se ducă la şedinţă.

La masa de conferinţe, toţi erau prietenoşi, zâmbind şi dând din cap aprobatori. Întâlnirea aceea i se păru ciudat de finală Mirandei, cu aceleaşi sentimente dulci-amărui pe care şi le amintea din liceu şi colegiu: ar fi vrut să rămână, începuse să stăpânească tacticile de supravieţuire şi să-i placă, dar nu putea face altceva decât să plece.

Le strânse mâinile, spunându-le la revedere şi dorindu-le numai bine în chinezeşte, iar directorii îi spuseră la revedere în engleza, adăugând formal:

— Zgeram să ajungi cu bine acasă şi să te întorci la Beijing.

Totul era atât de cald, încât îi fu greu să-şi

aducă aminte furia şi senzaţia de izolare de la prima întâlnire, cu mai puţin de două săptămâni în urmă.

— Au devenit mai simpatici, îi spuse ea lui îi când se întâlniră să ia prânzul. Nu se poate ca eu să mă fi schimbat atât de mult, aşa că trebuie s-o fi făcut ei.

El râse uşor.

— Toţi marii producători de confecţii din Beijing au fost transformaţi ca prin fermec în numai zece zile. Remarcabil.

— A fost magic, spuse Miranda, după care repetă mai încet. Magic. Totul. O perioadă magică.

— Totdeauna va exista magie între noi doi, spuse Li atingându-i mâna când se întinseră amândoi odată spre stufatul de pui mongol care era în faţa lor.

Vasul era pe un cerc de flăcări în centrul mesei şi, ajutându-se de beţe, luară amândoi bucăţi de

pui şi vită în sânge, crevete şi legume de pe un platou mare şi le înmuiară în sosul clocotitor, de unde le scoaseră. Când erau gata, cufundându-le în diverseeosuri înainte să le mănânce. Supa avea să încheie masa.

Miranda găsi o bucăţică de pui care se făcuse şi o scoase cu beţele. E atât de simplu, se gândi ea; ca multe alte lucruri noi care, până mai ieri, erau înspăimântătoare. Ca împăcatul bine cu Sheng.

— Ai vorbit cu Sheng azi-dimineaţă? îl întrebă ea.

— Da, foarte devreme. A trebuit să acţioneze mai repede decât avusese de gând.

— Dar a pus hârtiile în biroul lui Chao?

— Da, şi chitanţele de bancă. Şi a sunat la Biroul Securităţii de Stat. Are impresia că a văzut o maşină de-a Securităţii îndreptându-se spre birou chiar după ce a plecat el, aşa că s-ar putea ca percheziţia să se fi făcut deja.

— Şi, pe urmă?

— Dacă aş fi în locul lor, m-aş duce la Banca din Beijing şi l-aş aştepta pe Chao să mai facă tranzacţii sub numele de Dung Chan. Astă i-ar fi sfârşitul.

— Ar găti gâsca, spuse Miranda zâmbind.

— Găti...? Ah, îmi place. A găti gâsca. Dar de ce gâsca? De ce nu raţa, găina, porumbelul sau chiar bizonul?

— Nu ştiu. Vine din baladele din o mie opt sute, dar de ce au ales gâsca rămâne un mister.

— Ca şi dragostea. Un mister. De ce începe, de ce creşte, de ce dăinuie, spuse el, şi îi luă mâna într-a sa. Miranda, nu te întoarce. Rămâi cu mine. Nu putem să pierdem acest mister, această magie; nu putem să le pierdem. Rămâi cu mine, te rog; putem să ne clădim o viaţă aici, o viaţă bună; Lisa şi Adam vor fi fericiţi; vom fi fericiţi cu toţii. Te rog...

— Li, nu pot să vorbesc despre asta; nu e locul potrivit.

— Niciun loc nu e potrivit pentru tine. Avem nevoie de Meiyun între noi ca să vorbim despre asta? O tot amânăm; fugim de discuţia asta ca şi cum ne-ar speria. Bine, ne sperie, dar ce-o să spunem mâine, când o să te duc la aeroport şi când n-o să mai avem timp să vorbim?

O privi îndelung.

— Sau asta şi vrei? Să ne tot ascundem până când n-o să mai avem timp şi tu nu o să mai fi nevoită să decizi nimic, pentru că lucrurile se vor fi decis de la sine şi te vei duce acasă, chiar dacă nu vrei...

— Ba vreau, spuse ea uitându-se în jur, ca şi cum ar fi căutat o portiţă de scăpare.

Totuşi, îi plăcea să fie acolo cu el, îl iubea pe Li şi tot ce făceau împreună. Dar...

— Vreau să mă întorc acasă; cum aş putea să spun că nu vreau? Să renunţ la întreaga mea viaţă...

— Dar nu asta vrei să fac eu?

— Ba da, spuse ea după un moment, pentru că se trăieşte mai bine în America decât în China. Toată lumea ştie asta.

Li rămase tăcut. După aceea, vorbiră din nou despre gătit şi mâncat, până când Li o întrebă:

— Vrei să mergem în Oraşul Interzis?

Ca şi cum acel plan n-ar fi fost făcut deja şi ea încuviinţa încordată şi abâtută. De ce nu, se gândi. Încă o zi de plimbat prin Beijing înainte să plec.

„Încă o zi de stat cu Li înainte să-l părăsesc”.

Dar nu putu să se gândească la acel lucru.

„Va veni acasă cu mine. Ştiu că va veni. Trebuie”.

În Oraşul Interzis trăiseră împăraţi şi împărătesc şi aproape douăzeci de mii de administratori, servitori, favoriţi şi adulatori.

— Un loc ireal, unde oamenii se prefăceau că sunt inviolabili, în siguranţa faţă de lumea exterioară, spuse Li. Exact ca noi. Ne prefacem.

Miranda încuviinţa. Era adevărat; totul era simplu şi minunat când se făcea abstracţie de ţări, guverne şi sisteme politice: când erau numai ei doi şi micul spaţiu pe care îl împărţeau. Dar lumea se amesteca tot timpul, se gândi ea. O lume atât de lipsită de consideraţie.

Merseră tăcuţi printr-un labirint de coridoare, prin case de cărămidă care dădeau în curţi şi grădini ascunse în dosul unor ziduri înalte care ţineau departe China, America, lumea.

— În America nu e aşa ceva, spuse ea. Niciodată nu s-a întâmplat ca guvernul să se izoleze de populaţie.

Li îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse spre el. Erau singuri într-un ungher al unei curţi cu un zid înalt, unde frunze uscate erau împrăştiate pe pietre şi florile de octombrie îşi plecau capetele pe tulpinile firave. Erau singuri, deoarece majoritatea turiştilor se speriaseră de norii negri care anunţau ploaie.

— Noi n-avem nimic de-a face cu istoria, spuse el. N-avem de-a face cu guvernele sau sistemele politice. Nu suntem decât noi doi şi ce putem clădi împreună.

— Dar adineauri ai spus că ne prefacem, spuse ea privindu-l cu atâta tristeţe încât el nu mai suportă. Avem foarte mult de-a face cu guvernele, cu sistemele politice şi cu istoria. Asta suntem şi nu putem schimba nimic.

O rafală de vânt rece matură curtea şi Miranda se cutremura. Li o luă după umeri.

— Am stat prea mult afară; trebuie să ne încălzim.

— Nu vreau să merg la un restaurant.

— Nu. O să mergem acasă.

— Ah, da, spuse ea cuibărindu-se sub braţul lui în acel fel care îl făcea întotdeauna să simtă că ar fi fost în stare să se bată cu lumea întreagă pentru a o proteja. Da, zise ea din nou, după care adăugă foarte încet. Am văzut destul din China.

Nu vorbiră nimic pe drumul spre casa lui Îi. Norii păreau şi mai grei; aerul era plumburiu. Ce sumbru e totul, se gândi el. Oamenii erau îmbrăcaţi în haine de culoare închisă şi mergeau cu capetele plecate contra vântului. El conducea încet, căutând ceva să-i arate pentru a alunga acea atmosfera întunecată, dar nu văzu nimic frumos sau atrăgător, nimic din farmecul şi vitalitatea care ştia că erau acolo. De ce să vrea să trăiască aici, când are cer albastru şi munţi chiar în faţa uşii? se gândi el.

Se bucură când ajunse acasă şi închise uşa, lăsând afară întunericul. Intrară împreună în eleganţa casei principale, care era plină de căldură şi aurie datorită lămpilor şi peretelui strălucitor unde se afla stânca învăţatului, un simbol al înţelepciunii şi eternităţii. Am nevoie de amândouă, îşi spuse el; acum am nevoie de ele mai mult ca oricând.

Stăteau îmbrăţişaţi în mijlocul încăperii.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă şi tresăriră.

— Sheng, murmură Li. Aşa sper, adăugă el ducându-se la uşă.

— Nu puteam să folosesc telefonul, spuse Sheng. Ar fi putut să asculte.

— Bineînţeles.

Sheng îi făcu o mică plecăciune Mirandei.

— Sper că eşti bine.

Ea zâmbi.

— Da. Mulţumesc.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Li.

— L-au arestat pe Chao.

— Foarte repede. Unde?

— La bancă. Au golit birourile; şi pe al meu, dar nu lăsasem nimic interesant, după care l-au aşteptat pe Chao la bancă. A scos nişte bani după-amiază şi, atunci, ei l-au arestat.

— De unde ştii?

— Eram acolo, urmăream. Şi am vorbit cu un prieten de la Biroul Securităţii de Stat. Mi-a zis

că l-au întrebat despre o demonstraţie plănuită pentru perioada vizitei preşedintelui american şi despre oameni care l-au sunat să le confirme ora – şi eu am auzit unul dintre telefoane, când eram acolo; o voce de femeie; suna foarte bine. Chao 2 negat totul, dar n-a putut să explice telefoanele sau cum au ajuns hârtiile în biroul lui.

— A încercat să dea vina pe tine?

Sheng făcu o pauză.

— Nu aveam de gând să-ţi spun. Un paznic a venit când eram acolo; nicio clipă nu m-am gândit la un paznic. Chao nu mi-a spus că-l angajase. El i-a spus lui Chao că am fost acolo, aşa că Chao le-a spus agenţilor că eu i le-am pus în birou. Bineînţeles că le-a recunoscut, din moment ce el le făcuse de la bun început, dar cum să se apere spunând asta? Probabil că a înnebunit când le-a văzut. Ar fi fost amuzant, doar că... nu e, pentru că...

Se aşează, ţinând mâinile între genunchi.

— O să găsească el o modalitate de a da vina pe mine, chiar dacă, acum, nimeni nu crede ca eu le-am pus acolo. Dar am făcut parte din „Dung Chan” de la început, chiar dacă ei nu mi-au spus totul; am fost implicat în toate afacerile, în piraterie...

Miranda şi Li schimbară o privire.

— Nu eram sigur în legătură cu pirateria, spuse Li.

— Era atât de profitabil şi de uşor; chiar şi atunci când lucrurile mergeau prost, puteam să le îndrept. Dar tocmai asta e: eu le îndreptam. Când Chao o să le spună să-i întrebe pe cei din Beihai, or să afle.

— De ce le-ar spune? întrebă Li. Dacă pirateria era o afacere a companiei, de ce s-ar afunda şi mai rău? Şi, chiar dacă ar face-o, de ce ar recunoaşte cineva din Beihai – presupun că te referi la oameni ca primarul şi şeful poliţiei – de ce ar recunoaşte că sunt plătiţi de tine?

Sheng se încruntă.

— Nu ştiu.

— Au toate motivele să n-o facă. Cât despre companie, ai spus că ţi-ai golit biroul?

Sheng încuviinţă.

— În documentele pe care le-ai pus acolo nu se pomeneşte decât de Pan Chao şi poartă semnătura lui. Toate mesajele telefonice i se adresează lui. E adevărat că eşti coproprietar al cluburilor, dar asta e ceva legal, ba chiar încurajat; ai fi lăudat pentru asta. În rest, erai un comisioner pentru „Dung Chan”; nu ştiai nimic şi n-ai participat la nimic.

— Nu-i adevărat! Timp de doi ani am fost partener la...

— Sheng, tatăl tău îţi salvează pielea, spuse Miranda încet. Fii atent şi nu-l contrazice.

El o privi uluit.

— Ah, zise apoi şi expresia feţei i se schimba când realiza totul. „Gao şi”, înjura el. Să spun

povestea asta, să fiu nevoit să pretind că e adevărata…

— Probabil că nu va fi nevoie, spuse Li. Chao nu e cine ştie ce tip important; la fel sunt şi poveştile din jurul lui. Va fi închis câţiva ani şi, poate, şi Enli, câţiva or să observe, apoi va fi liber s-o ia de la capăt şi sunt sigur că o va face. Până atunci, însă, tu vei fi atât de ocupat la „All-China Construction”, încât nu vei avea timp – să bagi de seamă.

Sheng se gândi.

— Dar or să mă cheme la interogatorii. N-am fost niciodată interogat; totdeauna am fost de partea cealaltă, ştii… în siguranţă.

— Încă eşti în siguranţă, spuse Li. Caută un motiv întemeiat pentru care te aflai în birou când te-a văzut paznicul şi nu-l schimba sub nicio formă. Or să te întrebe de o sută de ori de ce erai acolo; trebuie să dai mereu acelaşi răspuns, la fel, de o sută de ori. Va fi neplăcut, dar nu fatal.

— Or să mă pună sub supraveghere.

— Se poate trăi cu asta.

— Credeam că e ceva în neregulă cu cei care erau supravegheaţi, că erau vinovaţi de ceva sau că erau prea proşti să facă lucrurile cum trebuie.

— E ca izgonirea în perioada Revoluţiei Culturale, spuse Li încet.

Sheng roşi stânjenit.

— Erai un copil, spuse Miranda. Copiii îşi închipuie că adulţii sunt atotputernici, aşa că nu pot înţelege când li se întâmplă lucruri rele, că s-ar putea să nu fie vina lor.

Încruntându-se, Sheng se uita la ea ca şi cum ar fi căutat să vadă dincolo de cuvinte.

— N-a fost nici vina ta, nici a tatălui tău, zise ea. A fost o perioadă cumplită care a făcut ca totul să pară greşit. Orice spuneai sau gândeai nu se potrivea nicăieri, pentru că întreaga ta lume era dezechilibrată.

El o privea uluit.

— De unde ştii tu toate astea?

— Mi-a povestit Li.

— Ţi-a povestit.

— Ştiu că nu-i acelaşi lucru cu a fi fost aici, a fi trăit pe v pielea mea, dar tot pot să încerc să înţeleg. Vreau să înţeleg prin ce aţi trecut cu toţii.

Sheng încuviinţă. După un moment, îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus ce mi-ai spus, că ai încercat să mă faci să mă simt mai bine.

— Sper că te-a ajutat.

— Într-o bună zi, când o să mă gândesc mai bine, mă va ajuta.

Îşi strânseră mâinile şi rămaseră aşa un moment îndelungat.

— Trebuie să mă duc acasă, zise Sheng şi se simţi stânjenit din nou. Trebuie să-i previn pe Peng Jia şi pe Rongji că o să mă caute Securitatea.

Peng Jia şi Rongji, se gândi Li. Familia lui Sheng. Sper că va dura. Sper că voi avea şi eu una.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse el. Sunt mândru de tine.

— Nu, eu sunt mândru de tine, spuse Sheng. N-aş fi crezut că ai face aşa ceva.

— Sper să nu mai fie nevoie s-o fac vreodată. Pe mâine; o să stau la birou până la prânz.

— La revedere, îi spuse Sheng Mirandei. Poate o să ne mai vedem.

— Mâine plec, spuse ea. Sper că lucrurile or să se termine bine pentru tine.

Sheng se uită la tatăl său, dar nu citi nimic pe chipul lui. Îi strânse mâna Mirandei din nou, scurt, şi plecă.

— De-acum o să fiţi prieteni, spuse Miranda în liniştea care urmă. Mă bucur.

Li o trase spre el şi o sărută. Se îmbrăţişară şi el avea atât de multe dorinţe încât îl durea

sufletul. Aş vrea să spună că nu poate să plece, că nu poate să-şi închipuie viaţa fără mine, că îşi doreşte succesul pe care aici îl poate avea mai repede decât în America, că vrea să devină persoana care a visat să fie întotdeauna. Aş vrea, aş vrea, aş vrea.

Dar ea spusese că voia să se ducă acasă.

În bucătărie, el făcu ceaiul şi îl duse în living-room. Aprinse mai multe lămpi şi se ghemuiră în capetele canapelei, faţă în faţă, iar când Miranda se întinse, el îi ţinu picioarele în poală, plimbându-şi mâinile pe ciorapii mătâsoşi, simţind fiecare oscior şi scobitura tălpii. Fu cuprins de dorinţa în timp ce îi ţinea picioarele şi închise ochii, impunându-şi să nu se ducă la ea, luptând să nu-şi mai aducă aminte cum îi simţise pielea pe pielea lui şi pasajul ud şi catifelat pe care ea îl deschidea pentru el. Nu acum, se gândi el. Deocamdată trebuiau să stea de vorbă. Deschise ochii.

— Ţi-e mai cald acum?

— Da, e atât de minunat.

— Atunci, rămâi aici. Asta e casa ta, a ta şi a copiilor tăi. O să ne facem o viaţă aici, împreună. Putem s-o facem, Miranda, m-am gândit atât de mult la asta. Poţi să lucrezi cu Meiyun, poate şi cu alţii dintre cei pe care i-ai cunoscut aici; o să găsim profesori pentru Adam şi Lisa până când vor putea să meargă la şcoală…

Glasul i se frânse când îşi dădu seama de enormitatea cuvintelor sale.

— Vezi? spuse ea.

— Nu. Adică, bineînţeles că va fi greu, va trebui ca toţi să rezolvăm nişte probleme, dar noi doi vom fi împreună şi nimic altceva nu mai contează. Scumpa mea, avem dragoste, avem râsete, avem bucurie în viaţă şi în cea pe care o vom clădi, avem vise. Visele astea sunt bune, sunt despre cât suntem de buni şi cât putem fi de buni dacă suntem împreună, sprijinindu-ne reciproc,

împărţind... împărţind. Cel mai frumos cuvânt. Cum putem să ne ignorăm visele şi să spunem că nu le vrem?

— Ba le vreau. Ştii asta.

— E-destul spaţiu: clădirea din care se dă din dormitor va fi biroul şi atelierul tău, iar Adam şi Lisa vor avea camerele lor în casa în care se dă din living-room. Le pot decora cu ce vor, cu televizor, video şi boxe explozive... asta nu sună bine.

— Boxe de mare putere. Li, nu cred...

— Şi vom avea o familie numeroasă, spuse el refuzând să se oprească. L-ai făcut pe Sheng să te admire şi să te placă; pe Shuiying la fel. Vom fi o adevărată familie. Iar noi doi vom fi împreună şi, la sfârşitul fiecărei zile, o să povestim ce-am făcut la serviciu, o să gătim împreună sau o să mergem la restaurante mici, o să vorbim despre cărţile pe care le citim, o să ne împărtăşim gândurile, o să ascultăm muzica şi o să ne uităm la televizor şi,

atunci când ceva o să ne amintească de un lucru pe care l-am făcut împreună, o să ne privim şi o să înţelegem fără să vorbim. Doamne, poţi să faci în aşa fel încât să pierdem toate astea, când le-am gustat numai, fără să ne dai o şansă să facem ca totul să înflorească şi să ne umple viaţa?

Se aplecă, strângându-i picioarele la piept.

— Te iubesc, Miranda. Totul în fiinţa mea se întinde spre tine. Aş vrea să-ţi dăruiesc tot ce am ca să nu-ţi mai faci niciodată griji în privinţa banmilor şi ca să ai libertatea să faci ceea ce-ţi place. Vreau să te simţi iubita şi ocrotită... Tu ai spus-o, ţii minte? Voiai o iubire care să curgă şuvoi, aşa ai spus, fără cuvinte, de dăruire şi primire, de înţelegere, de râs şi plâns împreună, de a ne minuna împreună în faţa splendorilor lumii. Am găsit toate astea, le avem împreună, asta vreau pentru tine: ca tu să ştii că eşti dorită, că e nevoie de tine şi că nu vei mai fi niciodată singură. Vreau să fii fericită.

În lumina aurie a lămpii, Îi văzu dârele sclipitoare pe care lacrimile le lăsaseră pe obrajii Mirandei şi ea nu ridică mâna ca să le şteargă.

— Aş face orice ca să fii fericită, spuse el încet.

Ea înălţă capul mai mult.

— Atunci vino cu mine în America.

ŢŢinea mâinile împreunate strâns şi sub bărbie, iar trupul îi era extrem de încordat.

— Vreau să iubeşti ceea ce am, ceea ce am cunoscut toată viaţa. Vreau să le împarţi cu mine. Şi mie îmi place cuvântul ăsta, Li, dar împărţirea nu e legată de un loc, ci de noi. Vreau să împart totul cu tine, dar trebuie să ne gândim şi la alte lucruri, la toate acele lucruri care fac viaţa uşoară, grea, plăcută sau neplăcută. Dacă vii cu mine, vei trăi în libertate. Ţi-ar plăcea, nu? Nu oricui i-ar plăcea?

— Ba da. Oricui i-ar plăcea, spuse el privindu-şi mâinile, I care ţineau picioarele Mirandei.

Toate sirenele îmi cântă în urechi, se gândi el.

Mă ademenesc spre locuri de vis. Şi aş vrea să plec. O vreau pe această femeie şi viaţa pe care mi-o oferă. Nu-mi închipui cum aş putea să-i spun adio, să trăiesc fără ea. Nu-mi închipui cum aş putea să mă trezesc dimineaţa şi să găsesc patul gol când întind mâna, sau să mă uit în faţa mea la masă şi să nu vând pe nimeni, ori să mă plimb prin oraş şi, când vreau să împărtăşesc o impresie, să nu am cui. Iubirea asta mi-a pătruns în suflet atât de neaşteptat, atât d; târziu, atât de l minunat. Nu cred că aş suporta să-i pun capăt.

— Li, spuse Miranda încet şi el o privi.

Stătea aplecată, întinzând mâna spre el, şi se mişcară i amândoi, schimbându-şi poziţiile până când aproape că se; atinseră. Ea îi luă mâinile într-ale sale şi i le sărută.

— Te iubesc, te iubesc. Eram atât de sigură că n-o să mai iubesc pe nimeni, că n-o să mai găsesc pe cineva alături de

I care să vreau să trăiesc şi nu pot să mă

gândesc să te pierd;

e o durere prea mare. Nu-mi închipui cum aş putea să-ţi I spun adio; nu-mi închipui cum aş putea să nu fiu cu tine în fiecare zi, să mâncăm, să dormim, să ne plimbam şi să vori bim. Avem întotdeauna atât de multe de vorbit; avem nevoie de o viaţă întreagă pentru a vorb despre tpMtp şi pentru a învăţa tot ce putem unul despre celălalt. Tu nu simţi aşa? Cum putem lăsa să se termine totul?

Nu pot, nu pot, îşi spuse el. Ea e lumea întreagă pentru mine.

O trase spre el şi o sărută înfocat. Apoi se ridică, trăgând-o în sus cu el şi, în dormitor, se dezbrăcară reciproc cu o grabă teribilă, dornici să fie împreună, să fie unul înăuntrul celuilalt, să se strângă, să se mângâie şi să se ţină cât de strâns puteau, să ia, să dăruiască şi să aibă, să lase vârtejul pasiunii de care erau siguri, singurul lucru de care erau absolut siguri, să ia cuvintele

care nu puteau fi rezolvate.

Când se liniştiră din nou, auziră ploaia râpâind în acoperiş şi râmaseră înlănţuiţi, Li, cu capul pe sânul Mirandei, respirând la unison şi, dincolo de zgomotul respiraţiei lor, vântul şi ploaia. Îi ascultă răpăitul ploii cu un fel de uimire.

— Totul continuă. Orice am face, vor continua să existe anotimpuri, naşteri şi decese; copacii şi florile vor creşte, păsările vor cânta, iar furtunile vor mătura pământul, atingând pe toată lumea. Ce lipsiri de importanţa suntem.

— Ba nu, nu-i adevărat, spuse ea cu o voce caldă şi leneşă. Mărunţi, poate, când te uiţi la lumea întreagă, dar suntem foarte importanţi. Şi dragostea e importantă. De unde ştii că anotimpurile, ploaia, zăpada şi păsările vor continua să existe fără ea?

El zâmbi când văzu cât de serioasă era.

— Nu ştiu. Dar mi-ar plăcea să cred că nu vor mai exista, zise el trecându-şi degetele peste

fruntea ei şi, apoi, peste rădăcina nasului. Ce nas mic şi minunat. Ştii că, în China, americanii sunt numiţi Nas Mare? Dar al tău e mic, mai mic decât al meu. Aşa că, probabil, eu sunt străinul, nu tu.

— Poate că aşa e. Poate că locul tău nu-i aici, de fapt. Tu însuţi ai spus odată că ai vrea să laşi totul în urmă.

— Dar am spus şi că ar fi ca şi cum aş fugi şi că n-aş face aşa ceva.

— N-ai fugi, dacă ai veni cu mine. Ar fi ca începutul unei noi vieţi, spuse ea sărutându-l îndelung şi încet, un sărut care îl trezi şi îl făcu să aibă impresia că se topea în ea şi ea în el, că nu mai exista nicio graniţă şi niciun spaţiu între ei, nicio fisură ce putea fi lărgită sau zid ce putea fi ridicat.

Simţi un val de bucurie, pentru că niciodată nu mai cunoscuse o asemenea contopire, visul oricărei fiinţe omeneşti. Se întinse deasupra ei şi ea depărtă pulpele pentru ca el să poată

pătrunde, după care îl strânse în braţe şi îl trase spre ea atât de uşor, încât contururile lor dispărură, dar Li ştiu că unirea lor luase formă concreta: „Suntem o singură persoană: un singur trup, o singură inimă, o singură conştiinţă. Ramurile unui copac. Şi nimic nu ne poate despărţi”.

Făcură dragoste cu un alt gen de bucurie: se rostogoliră în pat ca doi copii, râzând şi cu răsuflarea tăiată, Miranda deasupra lui îi sau întinsă dedesubt, amândoi stând pe o parte şi privindu-se, cu buzele contopite şi cu picioarele înlănţuite. Îngenuncheară, se ghemuiră, se legânară împreună, ca două semiluni cuibărite una în faţa alteia, bând unul din plăcerea celuilalt, simţind recunoştinţă şi dragoste amplificate, reflectate, reînnoite la infinit.

Toată seara şi o parte din noapte, în timp ce ploaia bătea în acoperiş, când mai liniştit, când cu forţă reînnoita, făcură dragoste, explorând şi

cercetând, ca şi cum ar fi clădit o magazie de amintiri, îşi spuse Li la un moment dat după miezul nopţii, un catalog cu ceea ce era nou pentru ei, aşa încât să se poată gândi la el mai târziu şi să poată retrăi acea noapte, moment cu moment, chiar şi într-un pat gol...

— Nu, spuse el deodată.

Somnoroasa, Miranda deschise ochii.

— Ce e? Ce nu vrei?

— Nu vreau să te pierd. N-o să dorm într-un pat gol, n-o să trăiesc zile şi săptămâni pustii, o viaţă pustie. Nu pot să trăiesc aşa. Merg cu tine în America, fac orice vrei, orice trebuie să facem, dar nu vreau să te pierd.

— Ah, spuse ea făcând ochii mari. Chiar vii? Chiar o să se întâmple asta? Ah, Li... spuse ea sărutându-l iar şi iar. O să fim împreună; ah, ce minunat, minunat...

Se ridică în capul oaselor.

— Mă simt atât de uşoară, de parcă nimic nu m-

ar mai putea apăsa niciodată. Nu-mi vine să cred... e atât de incredibil de minunat... abia aştept... Ah. Cât o să dureze? N-am nici cea mai mică idee ce trebuie să facem. Nu poţi doar să-ţi cumperi bilet şi să vii cu mine mâine? Ba nu, e trecut de miezul nopţii, nu? Astăzi. Poţi să vii acasă cu mine astăzi? Ai paşaport, nu?

— Da, dar nu e suficient; îmi trebuie viza, spuse el sprijinindu-se de perne şi se rezemară amândoi de căpatâiul patului, ţinându-se de mână. Nu e chiar atât de simplu să intri în ţara ta. Guvernul vostru se teme că, dacă s-ar deschide uşile, milioane de chinezi ar invada America şi ar trebui să se aibă grijă de ei.

— Dar tu ai o profesie; te poţi întreţine singur. Şi ai fi căsătorit cu mine.

— Nu-i de-ajuns.

— Trebuie să fie!

— Mai sunt şi alte modalităţi.

Erau practici şi grăbiţi acum, de parcă ar fi

încheiat o afacere. Îi zâmbi. „O companie mixtă”.

— Compania mea ar putea să mă trimită în America să vizitez diverse şantiere de construcţii, să învăţ tehnici noi. Chestii din astea se fac tot timpul. Sau aş putea să mă alătur vreunui grup care vizitează Statele Unite, sau vreunei delegaţii de oameni de ştiinţă. Ceva de genul ăsta. Oricum, aşa aş obţine mai uşor o viză temporară.

— Temporară? Cât de temporară?

— De o lună, de obicei. Dar, dacă ne-am căsători între timp, aş rămâne, pur „i simplu.

— Atunci, e în regulă! Ah, dar cât durează?

— Să obţin o viză? Câteva săptămâni.

— E prea mult.

— Nu atâta a durat şi ca să obţii viza de la ambasada chineză de la Washington?

— Ba da, dar eu nu mă grăbeam. Asta e altceva. Nu vreau să aştept. Şi s-ar putea întâmpla ceva, guvernul vostru ar putea să decidă să nu-i mai lase pe ingineri să plece sau ceva de genul ăsta şi

să nu mai poţi să ieşi deloc. Li, trebuie să existe alta cale.

— Exista, dar nu e uşor. Am putea să ne căsătorim aici, în China. Cunosc pe cineva care a-fâcut-o şi a fost greu, dar nu imposibil. Cred că ar putea să mă ajute să aranjez totul.

Dacă am fi căsătoriţi, aş putea să obţin viza mai repede şi am pleca împreună.

— Ah, hai să facem asta. Oricum, aş prefera să ne căsătorim aici.

— Şi să terminăm repede, vrei să spui? Aşa încât, chiar dacă familia ta ar avea ceva de obiectat, să fie prea târziu.

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun; mă gândeam că ar fi mult mai simplu... spuse ea şi se încrunta. Ar fi mai simplu, repeta apoi cu fermitate. Cât ar dura? Dacă s-ar putea face curând, cred că aş mai putea să stau câteva zile.

— Probabil că am putea să aranjăm să ne căsătorim peste vreo trei, patru zile. Dar tot ar

dura vreo două săptămâni după aceea ca să obţin viza. Nimic ce implică hârtii, în China, nu se face repede.

— Nu pot să rămân atât, spuse ea privindu-l atent. Te-ai documentat în privinţa asta. Sau o ştie toată lumea?

— Majoritatea o ştiu. Dar m-am şi documentat.

— Nu mi-ai spus.

— N-am discutat despre asta; am tot evitat. Şi nu puteam fi sigur că vom ajunge atât de departe.

Ea îl sărută.

— Atât de departe şi chiar mai mult. O viaţă întreagă mai departe, zise ea cu ochi sclipitori. Nu-mi vine să cred: vii cu mine! O să fim împreună, nu trebuie să ne mai spunem adio... ah, Li, cât te iubesc, abia aştept să trăim împreună...

— Ce or să spună copiii tăi?

— Vor fi surprinşi şi apoi te vor iubi. Te vor învăţa jargonul american şi vor folosi expresii

chinezeşti la şcoală ca să-şi impresioneze prietenii. Şi tu o să-i iubeşti, Li, sunt atât de isteţi, de iubitori şi de nostimi.

— I-aş iubi pentru că sunt ai tăi, şi dacă n-ar fi aşa cum i-ai descris. Şi părinţii tăi? Ce-or să zică?

— Or să fie surprinşi.

— Puţin spus, bineînţeles.

Ea zâmbi.

— Or să fie stupefiaţi.

— Şi supăraţi. Furioşi. Vor zice că ţi-ai adus duşmanul în viaţă. Vor crede că te-am hipnotizat, de te-am convins să faci asta într-un timp atât de scurt. Or să fie siguri că nu te iubesc, că m-am folosit de tine ca să ajung în America. N-or să-mi vorbească şi or să te scoată din testament.

— Nu. Dumnezeule, ce dramatic. Ai dreptate: or să fie supăraţi; n-or să înţeleagă, dar mă iubesc şi nu vor să ne piardă, pe mine şi pe copii, aşa că îşi vor petrece timpul cu noi şi, după un timp, or să te iubească şi ei.

— Niciodată n-or să mă iubească.

— Eh, probabil că e adevărat. Dar or să te respecte când vor vedea că sunt fericită; poate chiar or să te placă, dacă îşi vor da voie.

— Şi or să-şi schimbe părerea despre marele diavol, comunismul?

— Nu, sunt sigură că nu. Dar tu nu eşti comunist.

— Am fost.

— N-or să înţeleagă asta, dar o să le spun că erai prea tânăr ca să ştii ce faci.

Râseră şi Li se gândi din nou cât de minunat de apropiaţi erau. Modelaţi de culturi total diferite, se înţelegeau mai bine decât se înţelegea el cu mulţi prieteni chinezi, chiar şi cu femeile cu care avusese relaţii şi la care ţinuse. „Totuşi, părinţii ei vor fi o problemă. Îndeosebi tatăl ei”.

— Îţi faci griji din cauza lor, spuse ea. Mai ales a tatii. O să fie bine, Li, îţi promit. Îi cunosc. Au o mulţime de idei în legătură cu lumea, dar ceea ce

îi interesează cu adevărat e familia şi, când or să vadă cât de fericiţi suntem toţi patru, or să găsească o modalitate de a-şi schimba ideile. Nu ştiu cum, dar or s-o facă, pentru că simt nevoia să fie siguri de orice şi, dacă viaţa mea nu se potriveşte cu ceea ce au crezut întotdeauna, născocesc povestiri ca s-o facă să se potrivească. Ca să pună ordine în lumea lor.

— Zugrăveşti o imagine foarte dură.

— Nu, doar sinceră. Îi iubesc, dar îi înţeleg. Sunt oameni buni; doar că se tem de orice nu înţeleg. Dar vor încerca să înţeleagă, pentru că nu vor avea încotro. Am putea să facem un birou pentru tine în casa mea, casa noastră, şi să-l rugăm pe tata să ne ajute. El a construit o anexă la casa lor, aşa că o să vadă câte de bun eşti şi, dacă-i asculţi sugestiile – nu trebuie să le urmezi, doar să le asculţi – va fi încântat. Pentru tata, comunismul e un mizilic pe lângă construcţii.

— Mizilic?

— Ceva neînsemnat. O să ai nevoie şi de o maşină şi tata îi cunoaşte pe toţi vânzătorii de maşini din oraş. Ce gen de maşină îţi place?

— Nu ştiu. Nu prea ai de unde să alegi în China.

— Dar în America ai. Trebuie să te obişnuieşti cu asta, spuse ea sărutându-l din nou. Sunt atât de emoţionată. De parcă aş fi o fetiţă din nou şi aştept cu nerăbdare să vină ziua mea de naştere.

— Toate zilele vor fi zile de naştere, zise el alungându-şi – îndoielile din glas. Pentru toţi.

Se uita la ceas.

— Unu. Poţi să-i suni pe ai tăi? Poţi să le spui că mai rămâi puţin, chiar dacă nu ştii exact cât.

Ea calculă ora.

— E zece dimineaţa acolo „sâmbătă; Lisa are ore de ceramica şi Adam trebuie să fie la meciul de fotbal la care asistă şi ai mei. O să sun peste vreo două ore; ar trebui să ajungă până atunci. Dar nu pot să mai stau prea mult, Li; Talia mă

aşteaptă să-i spun ce am rezolvat.

— Atunci, vei pleca întâi tu şi voi veni şi eu cât voi putea de repede. Atâta timp cât vom fi căsătoriţi, totul va fi în regulă.

— Ai spus trei, patru zile. N-am putea s-o facem şi mai repede?

— O să ştiu mai sigur mâine, când o să vorbesc cu prietenul meu. Ce calmi discutam despre căsătorie.

— Da, e foarte ciudat. Parcă am discuta despre o afacere, spuse ea zâmbind. O companie mixtă.

El o sărută.

— Vrei să mâncăm ceva?

— Da. Ce facem?

— Orice necesită cât mai multe ingrediente. Va trebui să încep să-mi golesc dulapurile.

Simţi ceva ciudat. „Să-mi golesc dulapurile. Pentru că îmi părăsesc casa pentru totdeauna”.

— Ce-o să faci cu casa? îl întrebă ea.

— O s-o închiriez, probabil. Ba nu, probabil că o

s-o vând. Un prieten al meu poate să se ocupe de asta. Astfel de case cu curţi sunt greu de găsit; ar trebui s-o vândă repede.

O tăcere neaşteptata se lăsă între ei. Îmbrăcaţi în halatele de mătase, se duseră la bucătărie şi pregătiră cina fără să vorbească, singurele zgomote care se auzeau fiind cele ale instrumentelor pe care le foloseau şi sfârâitul uleiului. Li puse puţină muzica pentru ca liniştea să nu mai fie atât de apăsătoare în timp ce mâncau. Vorbiră din când în când în timp ce spălară vasele şi se întoarseră în living-room, după care, epuizaţi, dormiră îmbrăţişaţi pe canapeaua de catifea, până când Li se trezi brusc şi se uită la ceas. Trei dimineaţa. Afară continua să plouă, acela fiind singurul sunet care se auzea.

Se întinse la loc, ţinând-o în braţe pe Miranda. Trupul ei se arcui lângă al său, chiar şi în somn şi murmura „Te, iubesc” fără să se trezească. Li îi ascultă respiraţia regulată. „Sunt atât de

emoţionată. Parcă aş fi o fetiţă din nou şi aştept cu nerăbdare să vină ziua mea de naştere”. Căută emoţie în el însuşi. Ce se întâmpla cu el de nu era emoţionat? Tot ce visase se împlinea, în sfârşit – ţara tatălui’s: **j**, casa pe care şi-o imaginase, o nouă viaţă, Miranda, o iubire minunată – de parcă un vrăjitor ar fi rostit nişte cuvinte magice şi făcuse ca totul să devină concret. Atunci, de ce totul oscila în mintea lui ca un miraj, evaporându-se?

Încercă să-şi închipuie peisajul pe care îl visase aproape toată viaţa. Îşi închipui cum ar fi ieşit din casa Mirandei împreună cu ea, traversând podeţul de lemn peste pârâul care străbătea curtea ei, plimbându-se pe strada lungă ce ducea spre centrul oraşului. Îşi închipui cum stăteau în bucătăria ei, sufrageria ei, dormitorul ei, râzând, făcând dragoste, ţinându-se în braţe toată noaptea până când cerul se lumina şi munţii din apropiere deveneau vizibili. Putea să-şi închipuie

toate acestea şi un licăr de emoţie pâlpâi în el.

„Iată-ne acasă, clădindu-ne propria noastră viaţă şi totul e bine”.

Îşi închipui cum s-ar fi dus pe şantiere: muncitori americani cu căşti de protecţie, suprveghetori americani, tehnici americane şi Yuan Li construind clădiri în Colorado, nu în Beijing, Shanghai şi Hangzhou, unde totul îi era familiar, unde ştia care legi trebuiau respectate şi care nu, care oameni erau demni de încredere şi care puteau fi mituiţi, lucruri care făceau parte din viaţa de zi cu zi.

Se închipui în compania altcuiva, lucrând cu nişte străini, nu cu oamenii cu care se întâlnea o dată pe lună, la cina, pentru a compara tehnici, a rezolva probleme, a face schimb de noutăţi, a rezolva conflicte de muncă şi a împărtăşi noi metode de a învinge birocraţia: oameni care, ca şi el, schimbau peisajul ţârii.

Se închipui la o asemenea distanţă de Sheng şi

Shuiying, pe care îi iubea şi care, deodată, îi deveniseră apropiaţi, de nepoata lui, pe care o adora, şi de nepotul lui, care acum părea să facă parte din ce în ce mai mult din viaţa lui.

Se închipui în America, înconjurat de ziare şi reviste în engleză, de plăcuţe cu nume de străzi şi vitrine de magazine în engleză, de televiziune şi filme în engleză, de glasuri pe străzi, în autobuze şi în trenuri, la serviciu, la dineuri, care vorbeau toate în acea limbă monotonă.

Îşi impuse să vadă în America întruparea tuturor viselor sale şi, pentru prima oară, înţelese că erau prea multe vise pentru ca orice peisaj să fie suficient de încăpător sau de fertil pentru a le putea susţine şi alimenta pe toate.

Dar, când Miranda se mişcă uşor în braţele sale, se forţă din nou să vadă ţara ei ca fiind şi a lui, locul unde avea să se stabilească şi să se realizeze. Şi ceea ce văzu fu Yuan Li, încercând să se integreze în peisajul american, atingând

suprafaţa Americii, prinzând rădăcini în casa Mirandei, dar nicăieri altundeva. Yuan Li, smuls din materialul Chinei.

Şi ştiu că nu putea să o facă.

Iubita mea, iubita mea, se gândi el, ascunzându-şi faţa în părul ei. Nu ştiu dacă sunt în stare să-ţi spun asta. Dar nu pot să-ţi spun nimic altceva.

Respiră adânc şi îi sărută ochii şi buzele, iar ea se trezi, uitându-se în ochii lui.

— Am adormit. S-a făcut dimineaţă?

— E puţin trecut de ora trei.

— Ah, trebuie s-o sun pe mama.

— Nu încă. Aşteaptă.

— De ce? E ora prânzului acolo; cel mai bun moment.

— Nu încă, spuse el din nou.

Încercă să spună mai mult, să găsească nişte cuvinte care să-i împingă spre ceea ce avea el de spus, dar niciun cuvânt nu veni. Miranda îi privi

ochii şi el văzu cum, întâi, fu nedumerită, apoi, încetul cu încetul, înţelese şi, în cele din urmă, fu îndurerată.

— Te-ai răzgândit! Li? Nu mai vii cu mine?

— Scumpa mea, nu pot...

— N-o spune! zise ea dându-se înapoi cât mai mult, până când ajunse în celălalt capăt al canapelei, cu ochii mari şi plini de lacrimi.

Încercă să se ridice, dar halatul o ţinea pe loc şi se chinui să-l tragă de sub ea, încurcându-se în mâneci şi cordon, astfel că, până la urmă, strigă:

— Ah, nu pot!

Şi începu să suspine.

Li simţi că i se rupe sufletul. Îi îndrepta halatul cu blândeţe, acoperind-o şi legându-i cordonul, după care o luă după umeri şi o ţinu strâns. Ea îşi ridica privirea şi şuviţe de păr ude i se lipiseră de obraji.

— De ce?

— Pentru că nu pot să întorc spatele la tot, aşa

cum nici tu nu poţi. Vino, stai lângă mine. O să-ţi explic, dacă pot.

Ea se ghemui lângă el pe perne şi puse capul pe pieptul lui. Tremura.

— Ţi-e frig; o să dau drumul la căldură.

— Nu mi-e frig. Mi-e frică.

El o ţinu strâns. Părea mai mică şi mai fragilă decât în ceasurile de pasiune pe care le trăiseră în acele zile şi o înconjură cu braţele, parcă pentru a ţine la distanţă orice ar fi putut să-i zdrobească acea fragilitate. Şi cum ar fi putut să facă asta, când se aflau la mii de mile distanţă?

— Nu pot, murmură el negâsindu-şi cuvintele şi nu ştia ce vrea: să o ocrotească, să o părăsească, să rămână cu ea.

— Ce-ai spus?

El îşi lipi obrazul de capul ei.

— Toate lucrurile care fac din mine, din ceea ce sunt, se află aici. Familia mea, serviciul meu, ţara mea: Nu pot să le rup din mine ca şi cum ar fi

nişte bucăţi separate care ar putea să dispară, lăsându-mă neschimbat, pentru că, fără ele, n-aş mai fi întreg. M-am gândit că n-au importanţă, sau cel puţin, nu suficient de mult, dar au; ele sunt forţele care mă modelează şi mă conduc. Mai ales acum, când încep să-mi redescopăr familia, şi ţara, de asemenea. Se întâmplă atâtea, schimbări în economie, în guvern...

— Guvernul vostru! Ce-ţi pasă ţie de guvernul vostru? spuse ea ridicându-se furioasă. Foloseşti guvernul ca model pentru acte criminale! Ah, iartă-mă, îmi pare rău; ştiu că ai făcut lucrurile alea ca să te salvezi pe tine, şi pe Sheng; ştiu că nu eşti mândru de ele, dar tocmai asta e. Guvernul te împinge să faci lucruri în care nu crezi.

— Uneori. Dar schimbările sunt peste tot acum. Oamenii numesc perioada asta Toamna de la Beijing pentru că...

— Ştiu de ce, spuse Miranda încruntându-se

când îşi aminti. Sima Ting, chinezoaica pe care am cunoscut-o în Boulder, vorbea despre asta. Şi despre... alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

Încet, dorindu-şi să nu fi deschis subiectul, Miranda spuse:

— A zis că nu puteam să înţeleg dorul de casă al cuiva pentru că eram acasă. Că oasele ei sunt chinezeşti şi o dor când nu ating pământul Chinei. Că n-ar putea să devină niciodată cu adevărat americancă, aşa cum eu n-aş putea să devin o adevărată chinezoaică. Dar, Li, alţii o fac! Milioane de oameni din toată lumea pleacă în alte ţări şi sunt fericiţi acolo, nevrând să se mai întoarcă.

— Unii pot s-o facă, admise el. Alţii nu. Sunt atâtea motive... Cum aş putea să-l abandonez pe Sheng? Tata m-a abandonat pe mine; aş putea să-i fac acelaşi lucru fiului meu?

— Tu erai copil! El e bărbat în toată firea!

— Nevoile au mai multe aspecte. Vârsta le poate schimba, dar nu le şterge. Şi Shuiying va avea nevoie de ajutor când soţul ei va da de necazuri şi la cine se va duce? Mi-am jurat odată că nu-i voi părăsi niciodată pe niciunul dintre ei aşa cum a făcut tata cu mine. Şi oamenii din compania mea depind de mine. Şi mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le fac...

— Ca de exemplu? Să demonstrezi în Piaţa Ticnanmen?

— Nu ştiu. Orice pare să fie potrivit.

— Nimic nu e potrivit în China! spuse ea frângându-şi mâinile în poală şi ochii i se umplură iar de lacrimi. Vei fi arestat şi vei sta ani de zile la închisoare. Atunci cum îţi vei mai ajuta familia, pe oamenii de la serviciu şi ţara? Ţi-ar fi mult mai bine în America, cu mine!

— Poate. Dar cred că aş fi gol pe dinăuntru în America...

— Chiar şi cu mine?

— Chiar şi cu tine, pentru că îmi voi fi smuls viaţa asta din mine, zise el şi îi luă mâna într-ale sale. Nu e vorba numai de Sheng şi Shuiying. Aş vrea să-i văd şi pe Ming şi Rongji crescând; îmi place să fiu bunic şi poate că voi reuşi să le fac vieţile mai uşoare în vremurile grele care vor urma. Nu asta speră să facă toţi bunicii?

Miranda rămase tăcută. Nu poate să răspundă la întrebarea asta, îşi spuse el cu tristeţe. Cum ar putea să-mi spună că nu e bine să rămân alături de familia mea?

— Toate visele noastre, murmură ea. Niciunul n-a fost suficient de puternic...

Ba sunt, insistă el. Ascultă-mă. Sunt suficient de puternice, dar de ce trebuie să existe numai o singură cale de a ajunge la ele? Rămâi cu mine, Miranda. Tot ce poate fi clădit în America putem să clădim aici.

Îşi feriră privirile, în timp ce, afară, turna cu găleata. Cerul plânge pentru noi, se gândi el, la

fel cum noi plângem în adâncul sufletelor. „Când tu te bucuri, rid şi eu; când tu eşti tristă, îmi dau lacrimile. Nu vezi că noi doi suntem ca ramurile unui copac?” Da, oh, da, aşa suntem, îşi spuse el, dar poate că nu e de-ajuns.

Un fior străbătu trupul Mirandei.

— Nu pot. Nu pot să trăiesc aici. N-aş putea să-mi aduc copiii într-o ţară unde te obişnuieşti cu ideea că eşti urmărit, „o accepţi”. Cineva e afară acum, nu? Care ne aşteaptă. Amândoi o ştim şi nu ne gândim; e atât de firesc. Telefoanele tale sunt ascultate, ai microfoane puse în camere, scrisorile îţi sunt deschise şi tu accepţi totul. Faci lucruri pe care le urăşti, lucruri ilegale care nu-ţi stau deloc în fire, pentru că aşa funcţionează sistemul. N-aş putea să trăiesc aşa. N-aş putea să-mi aduc copiii într-o ţară care ia toate astea drept lucruri normale, spuse ea, şi făcu o pauză, după care clătină din cap. Credeam că n-are importanţa unde trăim; nu voiam decât să fiu cu

tine. Dar nu-mi închipui cum aş putea să trăiesc în Chma; nu mă văd părăsind America. Sunt prea obişnuită cu libertatea, Li. Sunt prea obişnuită să am un guvern care îşi ocroteşte oamenii, nu îi atacă, iar oamenii nu se tem să-l critice în gura mare. Îmi place să am prietenii, rudele şi locurile familiare aproape, obiceiuri pe care le înţeleg. America e o ţară complicată şi sunt multe lucruri pe care mi-ar plăcea să le schimb, dar acolo e casa mea şi locul meu. Locul meu nu-i aici, Li. Aşa cum nu te-ai putea integra acolo, eu nu m-aş integra aici.

— Probabil că ai dreptate.

— Dar nu e suficient.

— Nu.

El se duse la bucătărie şi, când se întoarse cu un ceainic şi două ceşti, o găsi stând la fel cum o lăsase, ghemuită pe canapea, înfăşurată în halatul lui, cu privirea aţintită în gol. Li umplu ceştile şi îi dădu una.

— Ah, e atât de bun, spuse ea sorbind. Mă întreb dacă o să găsesc ceai „Dragon Well” în Boulder.

— O să-ţi trimit cât vrei.

— Nu, cred că n-ar trebui să ne scriem, să ne sunăm sau să ne trimitem pachete...

Lacrimi mute îi şiroiau pe obraji şi ea, le lăsă, privind drept înainte, cu faţa strălucind în lumină.

Nu pot să fac asta, se gândi el. Nu pot să las să se întâmple aşa ceva. Şi depinde numai de mine, pentru că ea are dreptate; totul ar fi mai uşor în America. Nu trebuie să spun decât că plec cu ea.

Deschise gura să rostească acele cuvinte, dar ele nu veniră şi, atunci, el ştiu că nu aveau să vină niciodată. Unde numai în după-amiaza aceea, nu era ici cel mai mic spaţiu între trupurile lor, acum era un ocean, o eternitate.

Miranda se uită la ceas.

— Patru, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. La ce oră ar trebui să plecăm la

aeroport?

El oftă adânc şi simţi cum lacrimile îi înţepau ochii.

— La şapte şi jumătate.

Ea încuviinţă.

— Mă duc să mă pregătesc.

E prea devreme, dădu el să spună; mai sunt câteva ore. Am putea să ne ţinem în braţe, să facem dragoste, să ne oferim mai multe lucruri de care să ne aducem aminte şi pe care să le păstram în suflet toată viaţa. Dar nu spuse nimic. Ceea ce trebuiau să facă în acele ore era să se obişnuiască amândoi cu gândul că ea avea să plece, el avea să rămână şi toate visele lor aveau să fie spulberate.

Miranda se ridică şi, când trecu pe lângă el ducându-se spre dormitor, îi puse mâna pe cap. Un moment îndelungat râmaseră neclintiţi: Li stând pe canapea, cu toată fiinţa lui concentrată asupra acelei atingeri uşoare; Miranda stând în

picioare lângă el, cu degetele conştiente de trupul, răsuflarea, inima lui. Apoi ea se îndepărtă şi intră în dormitor. Lăsă halatul să cadă pe covor şi intră sub duş, stând cu capul pe spate în timp ce apa fierbinte îi scălda trupul. Se spăla de China, se gândi ea şi începu să plângă, lacrimile amestecându-se cu apa care îi şiroia pe faţă.

După aceea, îşi puse bluza roşie, şalul şi brăţara pe care i le dăruise Li şi jacheta cea neagră de la magazinul lui Meiyun. „Inter-culturală”. Văzu zâmbetul pe care îl schiţase ea când spusese acel cuvânt. Dar eu eu sunt, se gândi Miranda. Aş fi vrut să fiu, dar nu sunt, şi nici Li nu e. Oare am ştiut asta, când a început totul? Probabil că nu. Dar, chiar dacă am fi ştiut, n-ar fi contat. N-aş fi pierdut aceste zece zile pentru nimic în lume...

În living-room, Li stătea lângă stânca învăţatului, cu spatele la Miranda.

— Cauţi înţelepciune? îl întrebă ea. Nu avem

deloc, nici tu, nici eu; suntem nişte proşti, suferind atât din cauza unui lucru atât de neînsemnat ca o relaţie amoroasă, un punctuleţ infim în univers.

El se întoarse.

— Ai zis că suntem importanţi. Mici, dar importanţi. Ai zis că dragostea e importantă.

— M-am înşelat. Lumea va merge mai departe indiferenţa şi n-o să se oprească nicio clipă să vadă ca noi suntem în două părţi opuse ale ei, spuse ea, şi, când se apropie mai mult, văzu că faţa lui era brăzdata de lacrimi. Ah, Li, scumpul meu, nu plânge, nu suport, zise ea înconjurându-l cu braţele şi se ţinură astfel strâns, fiecare cu faţa ascunsă în celălalt. Iubitul meu, iubitul meu, murmură ea. Ştiu că suntem proşti, mici şi proşti, dar e atât de greu; doare atât de mult...

Li o conduse pe canapea şi începu să vorbească. Vorbea ca să nu se mai gândească şi să ţină timpul în loc. Vorbea ca să împiedice

lacrimile, atât pe ale lui cât şi pe ale ei. Vorbea ca să umple liniştea care ştia că avea să fie singurul lucru rămas în încăperea aceea după ce ea avea să plece.

— Aş vrea să-ţi povestesc o legendă chineză despre unei; ar şi o ţesătoare. În fiecare an, în luna iu-le, se organizează un festival în cinstea lor. Ascultă. Împăratul Cerului avea o fată foarte frumoasă care ţesea minunat, într-o zi, ea a coborât pe pământ şi s-a îndrăgostit nebuneşte de un văcar, cu care s-a căsătorit. Dar Regina Mamă i-a poruncit să se întoarcă acasă, aşa că ea i-a dat ascultare şi a zburat spre înaltul cerului. Văcarul a încercat s-o urmeze, dar înainte să poată ajunge la ea, Regina Mamă şi-a scos un ac de aur din păr cu care a aşezat un fluviu mare între ei. Îi spunem Calea Lactee. Acum, ţesâtoarea stă de o parte a fluviului şi văcarul, de cealaltă. Cei doi îndrăgostiţi au voie să se întâlnească o singură dată pe an, în cea de a şaptesprezecea noapte a

celei de a şaptea luni. Atunci, stoluri de coţofene zboară aproape unele de altele pentru o alcătui un pod, astfel încât fata să poată traversa fluviul şi să se poată întâlni cu bărbatul ei.

Îi luă mâna într-a sa.

— Aşa că universul nu e prea mare pentru cei care se iubesc. Sunt foarte mulţi ca noi, dacă s-a născut această legendă. Oriunde am fi, întotdeauna, iubirea noastră va fi ca un pod între noi, pe care eu îl voi traversa cu gândul în fiecare zi, şi la fel şi tu, astfel încât ne vom întâlni la mijloc, ne vom îmbrăţişa şi vom fi împreună, aşa cum am visat.

Ea zâmbi trist.

— Mă gândesc la multe moduri mai bDne de a ne îmbrăţişa şi de a fi împreună.

— Bine, da, şi eu la fel, dar se pare că nu reuşim să le găsim.

— Am putea, dacă…

Privirea ei rătăci prin încăpere, oprindu-se

asupra unei sculpturi mici înfăţişând un fluture din jad bleu care bătea din aripi între nişte crizanteme din jad alb. Îl luă în mână.

— Fluturi şi crizanteme: longevitate şi iubire eternă.

— Da. Ţi-ai amintit.

— O să ţin minte absolut fiecare moment al acestei călătorii. Ţi-ai umplut casa cu simboluri ale longevităţii şi eternităţii, dar nu vrei să ne acorzi mai mult de zece zile.

— Şi tu la fel, spuse el încet.

Ea dădu din cap şi vru să pună statueta la loc.

— Ia-o cu tine, spuse Li.

— Ah, pot? îmi place atât de mult.

— Aş vrea să-ţi pot dărui tot ce e în camera asta. Ce îţi mai place?

— Nu mi-ai da stânca învăţatului, zise ea zâmbind.

— Nu, scumpa mea, asta trebuie să rămână aici. Dar tu poţi să vii oricând, ori de câte ori vei

fi în China, să o vizitezi.

— Nu voi mai veni niciodată în China.

Câtă finalitate, se gândi el.

— Nici măcar ca să lucrezi cu Meiyun?

— O să găsim alte căi; ea vine la New York şi Chicago; am putea să ne întâlnim acolo.

— Şi ce o să mai faci când o să te întorci acasă?

— Nu ştiu; sunt câteva lucruri…

Privirea i se opri asupra sculpturii pe care o ţinea în mână.

— Aş vrea să-ţi dăruiesc şi eu ceva la fel de special.

— Ah, dar poţi, zise el atingându-i părul şi strecurându-şi degetele prin buclele scurte, încă ude de la duş. E ceva prostesc şi demodat – credeam că numai în cărţi se întâmplă – dar…

— Ah, zise ea şi un zâmbet slab îi luminã chipul. Da, dacă pot să-ţi ter şi eu acelaşi lucru. Va trebui să cumpăr un medalion.

— Şi eu la fel.

El scoase o forfecuţă din sertarul biroului şi tăie cu grijă o şuviţă din părul Mirandei. Apoi lăsă capul în jos pentru ca ea să facă acelaşi lucru. Ea strânse şuviţa de păr în mână, amintindu-şi cum îşi încleşta degetele în părul lui în timp ce, cu limba, el îi cerceta cele mai adânci părţi ale fiinţei şi cum îi strălucea părul când lăsa capul în jos pentru a-i cuprinde sânul cu gura; Li ţinea şuviţa de păr auriu în palmă, ţinând odată cu ea şi parfumul ei, şi senzaţia de piele ce aluneca pe piele, a gurii ei deschise pentru a o întâlni pe a lui, zâmbetul şi râsul ei şi inflexiunea pe care o avea vocea ei când era fericită.

— Un medalion, murmură el. Unul de aur, numai pentru asta.

O sărută pe Miranda şi spuse:

— Trebuie să mă pregătesc.

După care se duse repede în dormitor şi făcu un duş ca să treacă de momentul acela. Stătu mult timp sub apa fierbinte, fără să viseze,

absorbind căldura, după care îşi puse o cămaşă albă, o pereche de pantaloni maron şi sacoul din caşmir pe care i-l dăruise ea.

— Ce superb arăţi, spuse ea când el se întoarse.

— Datorită sacoului.

— Datorită bărbatului de sub sacou. A bărbatului minunat de sub sacou.

El respiră adânc... – Spune-mi ce-o că faci când ajungi acasă.

— Ah, sunt o mulţime de lucruri. Câteva persoane de la Universitate mi-au propus să predau cursuri de textile şi design; n-aş fi crezut niciodată că sunt suficient de bună, dar acum aş vrea s-o fac. Şi o să-i spun Taliei că vreau să angajez un nou grup de tineri pe care să-i conduc şi să creez o linie cu totul diferită de tot ce-am făcut până acum. O să lucrez cu Meiyun; am multe idei pentru...

Răsucea fluturele în mâini iar şi iar şi Îi văzu cum i se schimba expresia de pe faţă, de la

tristeţe la nerăbdare.

— Mai ţii minte păsările acelea şi coliviile lor? întreba el. Când erau scoase la aer curat, ai spus...

— Că erau fericite, ca şi oamenii, că erau libere.

— Da, dar ai mai spus că toţi trăim în colivii de un fel sau altul. Acum tu ai scăpat dintr-a ta.

O privi cum se lupta cu ideea aceea: posibilităţile unui nou gen de viaţă acum că nu mai era stăpânită de temeri vechi, dar în acelaşi timp şi grija că, dacă arăta acest lucru, i-ar fi provocat durere. %

Şi chiar îl durea, dar nu avea să-i arate. De acum încolo, ea trebuia să privească numai înainte.

— Tu şi Meiyun veţi face o echipă puternică. În curând o să-ţi văd modelele pe CNN, cu Elsa Klensch încântată de cel mai nou nume în lumea modei.

— Mulţumesc, spuse Miranda. E cel mai superb lucru pe care l-ai făcut pentru mine. Nu numai că m-ai făcut mai puternică...

— Nu, nu, tu singură ai devenit mai puternică. Ai cucerit China.

Printre lacrimile care încă îi mai şiroiau pe obraji, Miranda izbucni în râs.

— Din fericire, China habar n-are.

— Bine, atunci, ţi-ai învins teama, de China şi de atâtea alte lucruri.

— Datorită ţie. N-aş fi putut s-o fac, dacă n-ai fi fost tu.

— Acum poţi face orice.

— Numai să fiu cu tine, nu.

El strânse pumnul, aşteptând să-i treacă durerea.

— M-am referit la tine acasă, la faptul că vei găsi noi aventuri. Îţi poţi extinde viaţa, chiar şi acasă, dacă ai curaj şi încredere în propriile puteri.

Râse uşor, ascunzând durerea care îl măcina cu fiecare cuvânt care o trimitea şi mai departe într-un viitor unde el nu putea s-o urmeze.

— Vei face din Boulder Colorado un loc fascinant.

Ea îi atinse faţa.

— Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai bun om din lume. Să-mi dăruieşti atât de mult.

— Ţi-am dăruit ce mi-ai dăruit şi tu. Descoperirea faptului că pot iubi mai profund decât mi-am imaginat vreodată. Şi că noi doi am putut să facem parte unul din celălalt şi asta n-o să dispară niciodată.

Miranda zâmbi slab.

— Sper că Tang Po a avut dreptate.

— În ce privinţă? întrebă Li.

Ea închise ochii, amintindu-şi.

— A zis că toţi suferim dezamăgiri şi pierderi şi ca, uneori, acestea dispar, alteori, nu. Apoi a zis

„Dacă nu, găsim noi modalităţi de a ne adapta şi de a ne clădi o viaţă. O altfel de viaţă, probabil, dar nu neapărat una mai rea”.

— Foarte diferită, murmură Li. E înţelept, dar acum, mi se pare sumbru.

După câteva clipe, Miranda spuse:

— Tu ce vei face pentru această viaţă diferită, mâine şi în toate zilele care vor urma?

— Nu ştiu. Am multe de ales. Imaginează-ţi, multe de ales în China. Într-un fel, o să ajut la schimbarea Chinei. Indiferent ce ar trebui să fac; în orice fel aş putea să fiu util. Sheng ştie mai multe decât mine despre lucrăturile de culise ale guvernului; poate o să aibă sugestii.

Tăcu şi privi dincolo de Miranda, dincolo de zidurile protectoare ale casei lui, gândindu-se la o viaţă activă şi de tentative de schimbare a Chinei. Nu era o perspectivă prea plăcută. Dar cum aş putea să mă tem eu, când Miranda a vuverit China?

— Vei găsi o femeie pe care s-o iubeşti, spuse Miranda deodată. O femeie care să împartă cu tine toate lucrurile la care ţii.

— Nu.

— N-ar trebui să-ţi trăieşti viaţa singur, Li. Ai atâta de dăruit cuiva.

— Acel cineva eşti tu.

— Dar nu pentru totdeauna.

— De ce nu? De câte ori întâlnim iubirea în viaţă?

Urmă un moment îndelungat de tăcere, după care ea se ridică şi se duse la fereăstră.

— S-a oprit ploaia. Şi cerul pare puţin mai luminos.

— Nu mai plânge pentru noi?

Ea zâmbi.

— Nu. Exista o vreme când plânsul trebuie să se oprească.

El se uita la ceas.

— Peste puţin trebuie să plecăm. Nu, stai, stai

puţin. N-am nicio poză de-a ta. În toate aceste zile, niciodată n-am... Stai, trebuie să-ţi fac o fotografie.

Luând un aparat de fotografiat dintr-un dulap, începu să-i dea roata, apăsând pe buton iar şi iar, în timp ce ea se dăruia filmului, ochilor lui lui însuşi.

— Ai un anumit zâmbet; numai al tău, zise el. Nu-l aveai când ai sosit, dar acum te defineşte atât de mult, încât o să-l am toată viaţa în faţa ochilor.

Ea scoase din geanta micul aparat de fotografiat pe care îl folosise pe parcursul călătoriei pentru a face poze.

— Au rămas numai patru poziţii, murmură ea şi îi luă mai mult timp decât lui, calculând cele câteva fotografii în timp ce el stătea pe loc, încercând să-şi imagineze fotografia lui în casa ei, poate într-o ramă de argint, poate în dormitorul ei sau în solarul unde lucra, poate în portmoneu.

În toate locurile unde el avea să le pună pe ale ei. Oriunde i-ar fi alunecat privirea în timpul zilei sau nopţii.

Când termină, ea spuse:

— Acum ar trebui să plecăm.

Şi el încuviinţă. Ar fi sugerat să ia micul dejun, încă o jumătate de oră de vorbit, dar ea avea dreptate: venise timpul să plece.

Îi duse geanta la maşină şi, văzând că nu venea, el se întoarse şi o găsi stând nemişcată, învăluită în liniştea încăperii, inhalând aroma vagă a lemnului de santal, memorând mobilierul, obiectele de artă, spiralele stâncii învăţatului, culorile oalde ale covorului. El le văzu pe toate odată cu ea şi se gândi, „niciodată n-o să mai arate aşa, pentru că n-o să le mai văd prin ochii ei”.

La aeroport, în timp ce şoferul lui îi duse bagajele înăuntru, Li şi Miranda se duseră să se aşeze la rând la ghişeul de bilete. Nu era un rând,

ci o mulţime de turişti chinezi pe care Li îi privi cu amărăciune. Împingeau, dădeau din coate şi, aproape, absentă, Miranda împingea şi ea, înaintând ca şi cum ar fi despicat valurile. Se uită la el şi amândoi începură să râdă.

— Dar n-aş fi putut s-o fac dacă, în acea primă seară, cavalerul meu în armură sclipitoare nu mi-ar fi sunt în ajutor, spuse ea, şi îşi atinseră mâinile.

Li o dorea atât de mult încât trebui să facă un efort pentru a-şi ţine mâinile pentru sine, corpul nemişcat, chipul inexpresiv. Urechile îi vuiau; îi venea să o ia pe sus şi să fugă din locul acela, să alerge ore întregi, zile, până când găseau adăpost, unde ar fi fost singuri şi în siguranţă.

Deodată, veni clipa urcării în avion şi se priviră lângă poartă, în mijlocul altei mulţimi de oameni.

— Te iubesc, spuse Li.

Miranda îi puse mâna pe faţă şi îl sărută, iar el o îmbrăţişa şi se sărutară ca şi cum, într-adevăr,

găsiseră un spaţiu care era numai al lor, un spaţiu care nu era China, nicio altă ţară.

— Te iubesc, Li, zise Miranda. Te iubesc şi voi veni la tine pe podul nostru, îţi promit.

— Îţi promit, repetă el şi mâinile li se atinseră, se mai îmbrăţişară pentru ultima oară şi ea se întoarse să plece.

Dădu biletul la poartă şi, în vacarmul din jur, avu impresia că aude vocea lui Li, fu sigură că aude vocea lui Li.

— Fii fericită, iubito! Fii fericită acasă la tine!

Se întoarse să-l vadă, dar nu văzu decât mulţimea de chinezi; el fusese înghiţit de valurile de oameni şi ea nu mai putu vadă.

— Domnişoară, trebuie să treceţi, o îndemnă fata de la poartă şi Miranda intră pe coridorul întunecat ce ducea la avion.

Când se desprinseră de sol şi se pregătiră sa se întoarcă spre ocean şi America, ea nu se uită la oraşul care dispărea în spatele ei; închise ochii şi

văzu chipul lui Li, ochii lui privind într-ai ei, spunându-i că o iubea, şi zâmbetul lui.

SFÂRŞIT